

VEILEDNING FOR MENIGHETEN

2. BD.

Ellen G. White

Forord

...

Den nittenårs-perioden som omfatter den undervisning dette bindet inneholder, var en tid full av fremgang for syvendedags-adventistene. I de foregående tiårs-perioder var grunnvollen lagt for våre læresetninger, menighetsarbeidet var organisert, og begynnelsen var gjort i slike viktige grener av vår samfunnsorganisasjon som forlags-, helseog skolevirksomheten. De anledninger som utenlandsmisjonen kunne tilby oss, begynte å åpne seg for oss.

Den undervisning som ble gitt i dette kritiske tidsrom for å veilede og vokte menigheten og for å oppbygge dens medlemmer, taler til våre hjerter i vår tid, fordi vi i dag står overfor akkurat de samme anledninger, problemer og ansvar.

På samme måte som i Bind I er artiklene ordnet i kronologisk rekkefølge. Kilden og datoen for første utgivelse er angitt som fotnote til hvert kapitel. Det meste av stoffet i denne utgaven er hentet fra Vitnesbyrdenes (Testimonies), 4., 5. og 6. bind. Bare fire kapitler stammer fra andre av søster Whites bøker og fra artikler hun har skrevet i bladene våre.

At den undervisning denne boken inneholder, må lede til et høyere kristenliv og en ivrigere tjeneste for Gud blant syvendedags-adventistene verden over, er det brennende ønske som næres av utgiverne så vel som av. The Trustees of the Ellen G. White's Publications.

Kapittel 1

Herrens dag er nær

«Nær er Herrens dag, den store; den er nær og kommer med stor hast. Hør! Det er Herrens dag! Full av angst skriker da kjempen. En vredes dag er den dag, en dag med nød og trengsel, en dag med omstyrtelse og ødeleggelse, en dag med mørke og mulm, en dag med skyer og skodde, en dag med basunklang og hærskrig mot de faste byer og de høye murtinder. Da vil jeg sette slik angst i menneskene at de går der som blinde, fordi de har syndet mot Herren.» Sef. 1, 14-17.

«På den samme tid vil jeg ransake Jerusalem med lykter og jeg vil hjemsøke de folk som ligger på sin berme og sier i sitt hjerte: Herren gjør hverken godt eller ondt.» Sef. 1, 12.

«Tenk etter og gå i deg selv, du folk som ikke blues, før Guds råd føder -- som agner farer dagen fram -- før Herrens brennende vrede kommer over eder, før Herrens vredes dag kommer over eder! Søk Herren, alle I saktmodige i landet, som holder hans lov! Søk rettferdighet, søk saktmodighet! Kanskje I blir skjult på Herrens vredes dag.» Sef. 2, 1-3.

Vi er nær tidens avslutning. Det er blitt vist meg at Guds gjengjeldende straffedommer allerede er i landet. Herren har gitt advarsel om de begivenheter som snart skal finne sted. Det skinner lys fra hans Ord, men ennå dekker mørke jorden, og dunkelhet folkene. «Når de sier: Fred og ingen fare! da kommer en brå undergang over dem, ... og de skal ingeniende unnfly.» 1 Tess. 5, 3.

Det er vår plikt å spørre om årsaken til dette fryktelige mørke, forat vi kan unngå den kurs som menneskene har fulgt og som har brakt dem i så stor villfarelse. Gud har gitt verden anledning til å lære og kjenne Guds vilje og å lyde ham. Han har i sitt Ord gitt dem sannhetens lys. Han har sendt dem advarsel, råd og formaning. Men bare få vil lyde hans røst. På samme måte som jødefolket er de fleste selv blant bekjennende kristne stolte av sine opphøyde fortrinn, men de gir ikke Gud noe igjen for hans store velsignelser. I uendelig nåde er et siste advarselsbudskap blitt sendt ut til verden -- et budskap som forkynner at Kristus står for døren, og som retter oppmerksomheten mot

Guds overtrådte lov. Men på samme måte som menneskene før syndfloden foraktet og forkastet Noahs budskap, slik vil de forlystelsessyke i vår tid forkaste det budskap Guds trofaste tjenere forkynner i dag. Verden fortsetter sin rutinemessige kretsgang, nå som alltid opptatt med sine forretninger og sine fornøyelser, mens Guds vrede er ferdig til å hjemsøke dem som overtrer hans lov.

Vær på vakt

Vår medlidende Gjenløser, som forutså de farer som skulle komme til å omgi hans etterfølgere i denne tid, har gitt dem denne særskilte advarsel: «Vokt eder at ikke eders hjerte noen tid tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så hin dag kommer uventet over eder som en snare! for den skal komme over alle dem som bor over den hele jord. Men våk hver tid og stund, og be, så I kan være i stand til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneske-sønnen!» Luk. 21, 34-36. Hvis menigheten følger den samme veien som verden, kommer den til å dele dens skjebne. Og fordi den har hatt større lys, vil den endog få hardere straff enn de ugudelige.

Som et folk bekjenner vi oss til å ha sannheten fremfor alle andre folk på jorden. Men da bør også vårt liv og vår karakter være i overensstemmelse med en slik tro. Vi står rett foran den dag da de rettferdige skal bli knyttet sammen som dyrebare kornnek til den himmelske laden, mens de ugudelige på samme måte som ugresset skal bli samlet sammen til ilden på den siste store dag. Men la hveten og ugresset «vokse sammen inntil høsten».

Når de rettferdige utfører livets daglige plikter, vil de helt til det siste komme i forbindelse med de ugudelige. Lysets barn er spredt omkring blant mørkets barn, forat alle skal kunne se motsetningen. På denne måten skal Guds barn «forkynne hans dyder som kalte eder fra mørket til sitt underfulle lys». 1 Pet. 2, 9. Den guddommelige kjærlighet som gløder i hjertet, den kristelige harmoni som blir åpenbart i deres liv, vil for verdens mennesker være som et glimt av himmelen forat de skal kunne se og vurdere dens høye verdi. »

Like tiltrekker like. De som drikker av den samme velsignelsens kilde, vil slutte seg nærmere sammen. Sannheten, som bor i de troendes hjerter, vil føre til en velsignet og lykkelig sammensmelting. På den måten vil Kristi bønn om at hans disipler måtte bli ett liksom han var ett med Faderen, bli besvart. En slik enhet vil ethvert virkelig

omvendt hjerte søke å nå opp til.

Blant de ugudelige vil det råde en falsk harmoni som bare delvis skjuler en stadig disharmoni. De er nok enige når det gjelder motstand mot Guds vilje og hans sannhet, men i alle andre retninger er de splittet av hat, kappestrid, avind og dødelig kamp.

Det rene og det verdiløse metallet er nå blandet sammen på en slik måte at bare den evige Gud med sitt skarptseende øye med sikkerhet kan skjelne mellom dem. Men hellighetens og sannhetens moralske magnet vil trekke til seg det rene metallet, mens den støter vekk det verdiløse og falske.

En falsk trygghet

«Nær er Herrens dag, den store; den er nær og kommer med stor hast. » Sef. 1, 14. Men hvor finner vi den sanne adventånd? Hvem bereder seg til å kunne stå i den fristelsens stund som ligger like foran oss? Det folk som Gud har betrodd de hellige, høytidelige, prøvende sannheter for denne tid, sover på sin post. De sier med sine handlinger: Vi har sannheten. Vi er rike «og har overflod og fattes intet», mens det sanndru vitne erklærer: «Du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.» Åp. 3, 17.

Hvor slående disse ord beskriver menighetens nåværende tilstand: «Du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.» Advarselsbudskaper diktert av den Hellige Ånd, blir båret fram av Guds tjenere som påpeker karaktermangler hos de villfarne. Men de sier: «Dette gjelder ikke mitt tilfelle. Jeg vil ikke ta imot det budskap du bringer. Jeg gjør det beste jeg kan. Jeg tror sannheten. »

Den onde tjener som sier i sitt hjerte: «Min Herre gir seg tid» (Matt. 24, 48), bekjenner seg til å vente på Kristus. Han er en «tjener», tilsynelatende opptatt med å tjene Gud, mens han i sitt hjerte har gitt etter for Satan. Han fornekter ikke åpenlyst sannheten, slik som spotteren, men i sitt liv åpenbarer han hjertets innstilling -- at Herrens komme trekker ut. Selvsikkerheten gjør ham likegyldig overfor de evige interesser. Han godkjenner verdens handlemåte og gjør seg til ett med dens sedvaner og skikker. Egennytte, verdslig stolthet og ærgjerrighet er fremherskende. Av frykt for at hans brødre skal komme til å stå høyere enn han selv, begynner han å nedsette deres anstrengelser og dra deres beveggrunner i tvil. På den måten slår han sine medtjenere.

Etter hvert som han kommer bort fra Guds folk, slutter han seg mer og mer til de ugudelige. Han «eter og drikker med drankerne» (Matt. 24, 49), slår seg sammen med de verdslige og tar del i deres ånd. På den måten blir han dysset inn i en kjødelig trygghet og blir overveldet av glemsomhet, likegyldighet og sløvhet.

Selve begynnelsen til ondet var forsømmelse av årvåkenhet og bønn. Deretter kom forsømmelse av andre religiøse plikter, og på den måten ble veien beredt for alle de synder som fulgte etter. Enhver kristen kommer til å bli angrepet av tillokkelsene i denne verden, av krav fra den kjødelige natur og av direkte fristelser fra Satan. Ingen kan føle seg sikker. Hvilken erfaring vi enn tidligere måtte ha hatt, og hvilken høy stilling vi enn måtte innta, så trenger vi til å våke og be uten opphør. Vi må daglig beherskes av Guds Ånd, ellers vil Satan herske over oss.

En høytidelig advarsel

Den undervisning Frelseren ga disiplene, ble gitt til gagn for hans etterfølgere gjennom alle tider. Da han sa: «Vokt eder», tenkte han på dem som levde like før tidens avslutning. Det er vår oppgave, hver for seg, å nære den Hellige Ånds kostelige dyder i hjertet.

Satan arbeider med en aldri sviktende iver og største energi for å dra Kristi bekjennende etterfølgere inn i sine rekker. Han virker «med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt». 2 Tess. 2, 10. Men Satan er ikke den eneste arbeider som støtter mørkets rike. Enhver som oppmuntrer til synd, er en frister. Enhver som etterligner den store forfører, blir hans hjelper. De som bruker sin innflytelse til å støtte en ond gjerning, utfører i virkeligheten trellearbeid for ham.

Handlinger åpenbarer prinsipper og motiver. Den frukt som viser seg hos mange som bekjenner seg til å være planter i Herrens vingård, viser seg bare å være torner og tistler. Kan hende en hel menighet godkjenner noen av sine medlemmers feilaktige handlemåte, men en slik godkjenning er ikke noe bevis for at det feilaktige er riktig. Man kan ikke få vindruer av tornebusker.

Dersom noen som bekjenner seg til å tro den nærværende sannhet, kunne forstå sin virkelige stilling, ville de oppgi håpet om Guds nåde. De har med hele sin innflytelse stått sannheten imot, de har stått i strid mot advarselens røst, i strid mot Guds folk. De

har utrettet Satans verk. Mange er blitt så forblindet av hans forførelser at de aldri kommer til å overvinne det. Et slikt frafall kan ikke finne sted uten å føre til at mange sjeler går fortapt.

Menigheten har fått advarsel på advarsel. Guds folks plikter og farer er tydelig blitt åpenbart. Men det verdslige element har vist seg å være for sterkt for dem. Vaner, skikker og moter som leder sjelen vekk fra Gud, har i årevis vunnet terreng til tross for den Hellige Ånds advarsler og overtalelser, inntil deres veier til sist er blitt rette i deres egne øyne, slik at de bare med vanskelighet kan høre Åndens stemme. Ingen kan si hvor langt han vil kunne gå i synd når han først har overgitt seg i den store forførrers vold. Satan for inn i Judas Iskariot og fikk ham til å forråde sin Herre. Satan fikk Ananias og Saffira til å lyve mot den Hellige Ånd. De som ikke helt har overgitt seg til Gud, kan bli ledet til å gjøre Satans gjerning, mens de roser seg av å være i Kristi tjeneste.

Brødre og søstre, jeg formaner dere: «Ransak eder selv om I er i troen; prøv eder selv! » For å kunne holde den kristne kjærlighets varme og renhet ved like er det nødvendig med en stadig ny forsyning av Kristi nåde. Har dere gjort bruk av ethvert middel til «at eders kjærlighet ennå må bli alt rikere og rikere» «forat I må kunne dømme om de forskjellige ting» og bli «fylt med rettferdighets frukt, som virkes ved Jesus Kristus, Gud til ære og lov»? 2 Kor. 13, 5; Fil. 1, 9-11.

Mange som burde ha holdt fast på rettferdighet og sannhet, har gitt til kjenne en svakhet og ubesluttsomhet som har oppmuntret Satan til angrep. De som ikke vokser i nåden, de som ikke søker å nå det høyeste guddommelige mål, vil bli overvunnet.

Hva menigheten behøver

For en kristen er denne verden et fremmed land, et fiendeland. Dersom han ikke tar den guddommelige rustning til sitt forsvar og bruker Åndens sverd, kommer han til å bli et bytte for mørkets makter. Alles tro vil bli prøvd. Alle vil bli lutret, på samme måte som gull blir lutret i ilden.

Menigheten er satt sammen av ufullkomne, feilende menn og kvinner, som trenger til en stadig utøvelse av broderkjærlighet og overbærenhet. Men det har vært en lang periode med alminnelig lunkenhet. En verdslig ånd i menigheten er blitt etterfulgt av antipati, dømmesyke, hat, stridigheter og ugudelighet.

Dersom det var mindre preken av menn som er vanhellige i hjerte og liv, og hvis det ble brukt mer tid til å ydmyke sjelen for Gud, kunne det være håp om at Herren ville komme til hjelp og lege deres frafall. Frukten av den senere tids preken er ofte en falsk trygghet. Slike som har hatt så lite virkelig forbindelse med Gud som tilfellet er med noen av våre predikanter, kan ikke på en klok måte lede betydningsfulle interesser innenfor Guds sak. Å betro virksomheten til slike menn er som å sette barn til å styre store skip til sjøs. De som helt og fullt mangler himmelsk visdom, de som er blottet for Guds ledende kraft, er ikke kompetente til å styre evangeliets skip mellom isfjell og stormer. Menigheten går gjennom mange alvorlige kamper, men mens den er i fare, vil mange overlate den i slike hender som bare vil forårsake dens forlis. Vi trenger nå en los ombord, for vi nærmer oss havnen. Som et folk burde vi være verdens lys. Men hvor mange er ikke dårlige jomfruer som ikke har olje sammen med sine lamper! Måtte all nådes Gud, som er rik på miskunnhet og full av forlatelse, forbarme seg over oss og frelse oss, slik at vi ikke skal omkomme sammen med de ugudelige.

I denne kampens og prøvelsens tid trenger vi all den støtte og trøst som vi kan få ved å holde oss til riktige prinsipper, trøst vi kan hente fra en fast religiøs overbevisning, fra en stadig forsikring om Kristi kjærlighet og fra en rik erfaring i det som hører Gud til. Den fulle modenhet som menn og kvinner i Kristus Jesus oppnår vi bare som en følge av en stadig vekst i nåden.

Å, hva kan jeg si for å åpne blinde øyne og opplyse den åndelige forstand! Synden må korsfestes. En fullstendig moralsk fornyelse må gjennomføres ved den Hellige Ånd. Vi må eie Guds kjærlighet sammen med en levende, blivende tro. Dette er gullet som er lutret i ilden. Det kan vi bare få hos Kristus. Enhver oppriktig og alvorlig søkende skal få del i den guddommelige natur. Hans sjel vil bli fylt med en sterk lengsel etter å kjenne fylden av den kjærlighet som overgår all kunnskap. Og etter hvert som han gjør fremgang i det guddommelige liv, vil han bli hedre i stand til å fatte de opphøyde, foredlende sannheter i Guds Ord, inntil han blir forvandlet ved beskuelse og blir i stand til å gjenstråle sin Gjenløseres lignelse.

Kapittel 2

Misunnelse og kritikk

Misunnelse er ikke bare en forvrengt natur, men en unatur, som bringer forstyrrelser i alle evner. Den begynte hos Satan. Han ønsket å være den første i himmelen, og fordi han ikke kunne oppnå all makten og æren, gjorde han opprør mot Guds herredømme. Han misunte våre stamforeldre og fristet dem til synd og brakte på den måten ødeleggelse over dem og over hele menneskeslekten.

Den som er misunnelig, lukker øynene for andres gode egenskaper og edle handlinger. Han er alltid ferdig til å nedsette det som er ypperlig og stille det fram i et falskt lys. Menneskene kan ofte bekjenne andre feil og avstå fra dem, men vi kan ikke vente meget av en som er misunnelig. Fordi det å være misunnelig på et menneske er det samme som å innrømme at den andre er overlegen, vil stoltheten ikke tillate noen ettergivenesshet. Dersom noen skulle forsøke å overbevise den misunnelige om hans synd, blir han enda mer forbitret på den som er gjenstand for hans lidenskap, og altfor ofte fortsetter han å være uheldelig.

Den misunnelige sprer gift overalt hvor han ferdes, skiller venner og egger til hat og opprør mot Gud og mennesker. Han søker å bli betraktet som den beste og den største, ikke ved å gjøre heltedige, selvfornektende anstrengelser for å nå fram til et høyt mål, men ved å bli stående der han er og forringe verdien av andres bestrebelse....

Den tungen som gleder seg over å kunne gjøre vondt, den sladrengende tungen som sier: «Meld ham! Vi vil melde ham», sies ved apostelen Jakob å være satt i brann av helvete. Den sprer brannfakler rundt omkring seg. Hva bryr den sladderaktige seg om at han bakvasker den uskyldige? Han holder ikke opp med sin onde handling selv om han utslukker håpet og motet hos dem som allerede holder på å synke under sine byrder. Han bryr seg bare om å følge sin lyst til å skade andre. Til og med slike som bekjenner seg til å være kristne, lukker øynene for alt som er rent, ærbart, edelt og elskelig, og samler på alt som er forkastelig og ubehagelig, og offentliggjør det for verden. . . .

Ha gode tanker om andre

Når vi lytter til en nedsettende bemerkning om vår bror, tar vi del i en slik krenkelse. På spørsmålet: «Herre, hvem skal bo i ditt telt r` Hvem skal bygge på ditt hellige berg? » svarte Salmisten: «Den som vandrer ustraffelig og gjør rettferdighet og taler sannhet i sitt hjerte, som ikke baktaler med sin tunge, som ikke gjør sin neste ondt og ikke fører skam over dem som står ham nær.» Sal. 15, 1-3.

Vi ville kunne unngå en uendelighet av sladder dersom alle ville tenke over at den som forteller ham om andres feil, vil, når anledningen gis, også fritt omtale hans egne feil til andre. Vi bør forsøke å tenke godt om alle mennesker, særlig om våre brødre, inntil vi blir nødt til å tenke annerledes. Vi må ikke være snare til å tro på onde rykter. Disse er ofte en følge av misunnelse eller misforståelse, eller kanskje de skyldes overdrivelse eller en delvis tilsløring av sannheten. Har avind og mistanke først fått innpass, vil de spre seg som dun for vinden. Dersom en bror kommer på avveier, da er det tid for deg til å vise din sanne interesse for ham. Gå til ham i vennlighet, be med ham og for ham mens du tenker på den uendelige pris Kristus har betalt for hans gjensløsning. På denne måten kan du kanskje frelse en sjel fra døden og skjule en mangfoldighet av synder.

Et blikk, et ord eller kanskje bare et tonefall i stemmen kan være fylt med en usannhet, og lik en hvasset pilespiss kan det trenge seg inn i et eller annet hjerte og forårsake et sår som ikke lar seg lege. På denne måten kan man rette en tvil eller en irettesettelse mot en som Gud hadde til hensikt å utføre et godt verk i, og følgen blir at vedkommendes innflytelse blir undergravd, og den nytten han kunne gjøre, blir ødelagt. Blant visse dyrearter kan vi legge merke til at dersom et av dyrene blir såret og faller, blir det øyeblikkelig angrepet og revet i stykker av de andre. Menn og kvinner som bærer kristenavnet, nærer også ofte den samme grusomme ånd. De legger for dagen en fariseisk iver etter å stene andre som er mindre skyldige enn de selv. Det er noen som peker på andres feil og misgrep for å avlede oppmerksomheten fra de feilene de selv har eller for å bli lovprist for stor nidkjærhet for Gud og menigheten.

Kapittel 3

Avind og dømmesyke

Det gjør meg vondt å måtte si at det finnes ustyrlige tunger blant medlemmene i menigheten. Det er falske tunger som lever av å gjøre vondt. Det er ondskapsfulle, hviskende tunger. Det er skravlende, uvedkommende innblanding, behendig harselleri. Blant dem som elsker sladder, er det noen som er drevet av nysgjerrighet, andre av avind, og mange av hat til dem som er blitt benyttet av Gud til å irettesette dem. Alle disse disharmoniske elementer er i virksomhet. Noen søker å skjule sin egen virkelige mening, mens andre er ivrige etter å åpenbare alt det onde de vet eller har mistanke om hos en annen.

Jeg så at selve den falske besvergelsesånd som vender sannhet til løgn, godt til ondt, uskyld til forbrytelse, nå er i virksomhet. Satan fryder seg over den tilstand Guds bekjennende folk er i. Mens mange forsømmer sin egen sjel, speider de ivrig etter en anledning til å kritisere og fordømme andre. Alle har en mangelfull karakter, så det er ikke vanskelig å finne noe som sjalusien kan utlegge til deres skade. «Nå,» sier disse selvbestaltede dommere, «nå har vi beviser. Nå skal vi komme med en anklage mot dem som de ikke kan gjøre seg fri for.» Så venter de på en passende anledning og kommer da med en haug av sladder og stiller fram sine lekkerbiskener.

I forsøkene på å gjennomføre sitt forsett står disse menn som av naturen har en sterk fantasi, i fare for å bedra seg selv og andre. De samler på uoverveide uttalelser som andre er kommet med, og tenker ikke over at ordene kanskje var Overilte og derfor ikke gir til kjenne akkurat det den talende mente. Men disse uovertenkte bemerkningene, som ofte bare er bagateller og ikke fortjener noen oppmerksomhet, blir sett på under Satans forstørrelsesglass, betraktet og gjentatt så lenge at disse muldvarpeskuddene blir til fjell. De som nærer en slik ond mistanke og som allerede er skilt fra Gud, blir et lett bytte for fristelse. De vet neppe selv hvor sterke deres følelser er eller hvilken virkning deres ord har. På samme tid som de fordømmer feil hos andre, ligger de selv under for langt større feil. . . .

Er det ingen vennlighetens lov å holde seg til? Har Gud gitt de kristne myndighet til å kritisere og fordømme hverandre? Er det hederlig eller endog bare ærlig, at noen

under vennskaps maske får en annens leper til å meddele hemmeligheter som er blitt betrodd vedkommende, og deretter gjør bruk av den kunnskap han har skaffet seg til skade for ham? Er det kristenkjærlighet å samle på hvert rykte som er i omløp, å blotte alt som kan mistenkeliggjøre en annens karakter, og deretter å fryde seg over å kunne bruke dette til skade for den pågjeldende? Satan gleder seg når han kan bakvaske eller såre en Kristi etterfølger. Han er «brødrenes anklager». Skal kristne hjelpe ham i hans arbeid?

Guds altseende øyne legger merke til alle mangler og den lidenskap som hersker hos alle mennesker. Likevel bærer han over med våre feiltrinn og har medlidenhet med vår svakhet. Han byr sitt folk å ha den samme mildhetens og overbærenhetens ånd. Sanne kristne vil ikke fryde seg over å kunne blotte andres feil og mangler. De vil vende seg bort fra det som er skammelig og stygt, og de vil feste sine tanker ved det som er tiltrekkende og elskelig. All dømmesyke og ethvert klandrende eller dømmende ord vil såre en kristen.

Blant dem som bekjenner seg til sannheten, har det alltid vært menn og kvinner som ikke har dannet sitt liv etter dens helliggjørende innflytelse, slike som er utro, men likevel bedrar seg selv og oppegger seg selv til synd. Vantroen viser seg i deres liv, deres oppførsel og karakter, og dette fryktelige onde virker som et kreftsår.

Kritiser deg selv, ikke andre

Dersom alle som bekjenner seg til å være kristne, ville bruke sine forskningsevner til å undersøke hvilke onder de trenger til å få rettet på hos seg selv istedenfor å snakke om andres feil, ville det råde en sunnere tilstand i menigheten i dag. Noen er villige til å være ærlige når det ikke koster dem noe, men når egenkjærlige hensyn lønner seg best, glemmer de å være ærlige. Ærlighet og egennytte kan ikke samarbeide i et og samme sinn. Etter som tiden går, vil enten de selviske hensyn bli utslettet og ærligheten være enerådende, eller dersom egennytten blir holdt oppe, vil ærligheten bli glemt. De er aldri enige. De har ingenting felles. Den ene er Baals profet, den andre er Guds sanne profet. Når Herren samler sine juveler [Mal. 3, 17, eng. overs.], vil han betrakte de ærlige, de oppriktige og sanne med velbehag. Engler holder på med å forarbeide kroner for slike, og på disse stjernestrødde kroner kommer det lyset som stråler ut fra Guds trone, til å gi gjenskinns med funkende glans.

Våre brødre predikantene lar seg ofte villedde når vanskeligheter i menigheten blir omtalt, og altfor ofte henviser de til dem i sine prekener. De bør ikke oppmuntre medlemmene i menigheten til å klage på hverandre, men de bør få dem til å granske sine egne handlinger. Ingen bør tillate sine egne følelser av fordom og harme med hensyn til andres feil å gjøre seg gjeldende. Alle bør vente tålmodig til de har hørt saken fra begge sider, og så må de ikke tro annet enn det som nakne fakta tvinger dem til å tro. Under alle forhold viser det seg at den sikreste fremgangsmåten er ikke å høre på et ondt rykte før den bibelske regelen nøye er blitt fulgt. Dette kan passe på noen som på listig måte har gjort sitt til å lede intetanende personer til å uttale seg om forhold som ikke kom dem ved, og som det ikke ville gagne dem noe å fortelle det til.

For deres egen sjels skyld, mine brødre, bør dere bare ha Guds ære for øye. Tenk minst mulig på dere selv. Vi nærmer oss tidens avslutning. Ransak alle beveggrunner i evighetens lys. Jeg vet at dere trenger til å vekkes opp. Dere har veket av fra de gamle landemerker. Den såkalte vitenskap som dere kommer med, undergraver grunnlaget for kristelige prinsipper. Det er blitt vist meg hvilken vei dere vil slå inn på, dersom dere mister forbindelsen med Gud. Stol ikke på deres forstand. Jeg kan overbevise dere om at deres sjeler står i den ytterste fare. For Kristi skyld, ransak og se hvorfor dere har så liten kjærlighet til religionen.

Herren ransaker og prøver sitt folk. Dere kan være så strenge og kritiske overfor deres egen mangelfulle karakter som dere vil, men vær vennlige, milde og høflige overfor andre. Spør hver dag: Er jeg kjernesunn og frisk, eller finnes det falskheter i mitt hjerte? Be Herren inderlig om å frelse dere fra ethvert bedrag på dette område. Det gjelder evige interesser. Mens så mange higer etter ære og er griske etter vinning, så må dere, mine brødre, være ivrige etter å få den fulle visshet om Guds kjærlighet og rope: Hvem vil vise meg hvordan jeg kan gjøre mitt kall og min utvelgelse fast?

Satan studerer omhyggelig de synder som menneskene ligger under for, og begynner så sitt arbeid for å lokke og besnære dem. Vi er omgitt av de største fristelser, men det er seier for oss dersom vi mandig kjemper Herrens kamp. Alle står i fare. Men dersom dere vandrer i ydmykhet og bønn, vil dere komme ut av den lutrende prosessen mer dyrebare enn det fine gull, ja, enn gull fra Ofir. Dersom dere er likegyldige og unnlater å be, blir dere som en lydende malm og en klingende bjelle.

Noen er nesten helt fortapt i vantroens labyrint. Til slike vil jeg gjerne si: Løft

deres sinn ut av dette spor! Fest det på Gud! Jo mer inderlig tro og hellighet får lov å knytte dere til den Evige, desto tydeligere og klarere kommer dere til å se at hans handlemåter er rettferdige. Gjør livet, det evige liv, til mål for deres anstrengelser.

Jeg kjenner deres fare. Dersom dere mister tilliten til vitnesbyrdene, vil dere bli ledet vekk fra den bibelske sannhet. Jeg har vært redd for at mange vil innta et spørrende, tvilende standpunkt, og i min angst for deres sjeler vil jeg gjerne advare dere. Hvor mange vil gi akt på advarselen? Dersom dere med deres syn på vitnesbyrdene skulle få et vitnesbyrd som går dere imot og irttesetter deres feil, ville dere da føle dere helt fri til å ta imot eller forkaste en del av det eller altsammen? Det som dere ville ha minst tilbøyelighet til å ta imot, er kanskje nettopp det dere trenger mest. Gud og Satan arbeider aldri sammen. Vitnesbyrdene bærer enten Guds stemme eller Satans. Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, heller ikke kan et dårlig tre bære god frukt. Av fruktene skal dere kjenne dem. Gud har talt. Hvem skalv for hans ord?

Da jeg reiste til Colorado, følte jeg en slik byrde for dere at jeg i min svakhet skrev flere sider som var beregnet på å bli lest opp på leirmøtet deres. Svak og skjelvende sto jeg opp klokken tre om morgenen for å skrive til dere. Gud talte gjennom et leirkar. Dere vil kanskje si at dette skrivet var et brev. Ja, det var et brev, men det var skrevet etter tilskyndelse av Guds Ånd for å legge fram for dere noe som Gud hadde vist meg. I de brevene jeg skriver, i de vitnesbyrd jeg bærer, legger jeg fram for dere hva Herren har lagt fram for meg. Jeg skriver ikke en eneste artikkel i bladet som uttrykk for mine egne meninger. Det er altsammen hva Herren har åpenbart for meg i syner -- de dyrebare lysstrålene som skinner fra tronen. -- 1882 -- «Testimonies», V, side 67.

Kapittel 4

Arbeidere for Gud

Medarbeidere ute på den store høstmarken, vi har bare kort tid igjen til å arbeide i. Nå har vi den gunstigste anledning vi noen gang kommer til å få, og hvor nøye bør vi ikke bruke hvert eneste øyeblikk! Vår Gjenløseres hengivenhet i arbeidet for å frelse sjeler var så stor at han til og med lengtet etter blodets dåp. Apostlene ble grepet av Mesterens nidkjærhet, og de dro ut med fasthet, iherdighet og iver for å fullføre arbeidet i kamp mot fyrstendømmer og makter og mot ondskapens åndehær i himmelrommet.

Vi lever i en tid da det kreves enda større alvor enn på apostlenes tid. Men noen av Kristi tjenere er fylt med en følelse av hvileløshet, en lyst til å ligne moderne vekkelsespredikanter i deres romantiske stil, et ønske om å utføre noe stort, skape sensasjon, bli ansett som dyktige talere og selv få ære og utmerkelse. Dersom de kunne møte farer og oppnå den ære som blir gitt heltene, ville de ta del i virksomheten med en urokkelig kraft. Men å leve og arbeide som de som er nesten ukjent, å slite og oppofre noe for Jesus i ubemerkethet uten å få noen særlig ros av mennesker -- til dette kreves det en sunn prinsippfasthet og en iherdighet som få mennesker eier. Hvis vi anstrengte oss mer for å vandre ydmykt med Gud, hvis vi ville se bort fra mennesker og bare arbeide for Kristus, ville vi kunne utrette langt mer.

Mine brødre i predikegjerningen, søk Jesus med all ydmykhet og saktmodighet. Prøv ikke på å få menneskenes oppmerksomhet rettet mot dere selv. Dere bør heller miste dere selv av syne mens dere opphøyer Jesus. La deres eget jeg bli helt borte i ham. Det er for meget bråk og hastverk i vår religion, mens vi er tilbøyelige til å glemme Golgata og korset. 1882 -- «Testimonies», V, side 132 -- 137.

Vi står i den største fare når vi får ros av hverandre, når vi slår oss sammen for å opphøye hverandre. Det viktigste for fariseerne var å få ros av mennesker. Kristus sa da også til dem at dette var hele den lønnen de noen gang kom til å få. La oss ta fatt på den oppgaven som er lagt på oss og utføre den for Kristus. Må vi gå gjennom savn, så la det være for hans skyld. Vår guddommelige Herre ble gjort fullkommen nettopp ved lidelse. Å, når skal vi få se mennesker arbeide slik som han arbeidet!

Guds Ord er vårt mønster. Enhver kjærlig handling, ethvert vennlig ord, enhver bønn for den som lider og er besværet, blir lagt fram for den evige trone og innført i himmelens uforgjengelige regnskapsbok. Det guddommelige ord sender lys inn i den mest formørkede forstand, og dette lyset får de mest kultiverte til å erkjenne sin udyktighet og syndighet.

Fienden kjøper sjeler svært billig i denne tid. «For intet ble I solgt,» sier Skriften. Es. 52, 3. Den ene selger sin sjel for verdslig ros, en annen for penger. Den ene for å tilfredsstille lave lidenskaper, en annen for timelig fornøyelse. En slik handel foregår daglig. Satan gir bud på dem som er kjøpt med Kristi blod, og kjøper dem billig til tross for den umåtelige pris som ble betalt for deres gjenløsning.

Store velsignelser og privilegier tilhører oss. Vi kan sikre oss de mest verdifulle himmelske skatter. Predikanter og tilhørere bør huske på at evangeliets sannhet ødelegger dersom den ikke frelser. Den som dag etter dag nekter å lytte til nådens innbydelse, vil til sist kunne lytte til de mest inntrengende henstillinger uten at det rører deres sjel.

Som arbeidere for Gud trenger vi en mer glødende gudsfrykt og mindre selvopphøyelse. Jo mer vårt eget jeg blir opphøyet, desto mer vil troen på Guds Ånds vitnesbyrd svinne inn. De som har den inderligste forbindelse med Gud, er slike som kjenner hans røst når han taler til dem. De som er åndelige, oppfatter åndelige ting. De vil være takknemlige når Herren peker ut deres villfarelser, mens derimot de som stoler helt på seg selv, vil få se mindre og mindre av Gud i hans Ånds vitnesbyrd.

Vårt arbeid må være fulgt av en dyp ydmykelse, av faste og bønn. Vi kan ikke vente at alt skal være fred og glede. Det kan komme stunder med bedrøvelse. Men dersom vi sår med tårer, skal vi høste med frydesang. Kan hende mørke og motløshet til tider trenger inn i hjertet hos de selvoppofrende, men dette taler ikke til deres forkleinelse. Guds hensikt er kanskje den å lede dem til å søke ham med større alvor.

Det trenges menn som Kaleb

Det vi trenger nå, er menn som Kaleb, menn som er trofaste og sanne. Altfor mange menneskers liv i denne tid er preget av sløvhets. De vender seg bort fra oppgaven nettopp da de burde vise seg utholdende og sette alle krefter i virksomhet. Kristi tjener,

«våkne opp, du som sover, og stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg». Ef. 5, 14. Deres arbeid smaker så meget av selvet at Kristus blir glemmt. Noen av dere blir rost og smigret altfor meget. Det er altfor meget av mat og drikke, av planting og bygging, akkurat som i Noahs dager. Verden har stjålet energien fra Kristi tjenere. Brødre, hvis dere vil at deres religion skal bli æret av de vantro, må dere selv ære den ved tilsvarende handlinger. Ved en nøye forbindelse med Gud og ved strengt å holde fast på Bibelens sannheter til tross for vanskeligheter og verdslig press, kan dere innpode sannhetens sæd i deres barn, slik at de vil arbeide virk-ningsfullt sammen med dere som redskaper i Guds hender for det som er godt.

Mange blir udyktige både til kroppslig og åndelig arbeid fordi de forspiser seg og ligger under for vellystige lidenskaper. De dyriske tilbøyeligheter blir styrket, mens den moralske og åndelige natur blir svekket. Hvilket regnskap for sitt liv mange kommer til å legge fram når vi skal stå omkring den store hvite trone! Da skal de se hva de kunne ha utført dersom de ikke hadde ødelagt de krefter Gud hadde gitt dem. Da vil det gå opp for dem hvor høyt de kunne ha nådd i intellektuell utvikling dersom de hadde viet Gud all den fysiske og åndelige styrke som han hadde betrodd dem. I smertefull anger vil de lengte etter å kunne leve livet om igjen.

Jeg vil be alle som bekjenner seg til å være lysbærere -- mønster for hjorden -- om å avstå fra all urettferdighet. Bruk den lille rest av tid som nå er igjen, på rette måte. Har dere et så fast grep på Gud, har dere i den grad viet dere til hans tjeneste at deres gudsfrykt ikke vil komme til å svikte når de verste forfølgelser kommer over dere? Bare den inderligste kjærlighet til Gud kan føre sjelen frelst gjennom de prøver som ligger like foran oss. Selvfornektelse og korset er vår del. Skal vi ta imot det? Ingen av oss må vente at vi kan utvise en selvoppofrende og patriotisk ånd i et øyeblikk når de siste store prøvelser kommer over oss. Nei, denne ånd må i sannhet leves inn i vår daglige erfaring og innpodes i våre barns sinn og hjerte så vel ved rettledning som ved eksempel. Kan hende mødrene i Israel ikke selv er krigere, men de kan oppreise krigere som tar på seg den fulle rustning og kjemper mandig Herrens kriger.

Vær beredt for prøvens dag

Predikantene og folket trenger nådens forvandlende kraft dersom de skal bli i stand til å stå på Herrens dag. Verden nærmer seg hurtig det punkt i ugudelighet og menneskelig utarting da det blir nødvendig med et inngrep fra Guds side. Og på den tid

bør de som bekjenner seg til å være hans etterfølgere, være mer preget av sin hengivenhet for Guds hellige lov. De vil da be med David: «Det er tid for Herren å gripe inn; de har brutt din lov.» Og ved sitt liv vil de si: «Derfor elsker jeg dine bud mer enn gull, ja mer enn fint gull. » Sal. 119, 126. 127.

«Og fordi urettferdigheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste. » Matt. 24, 12. Selve atmosfæren er besmittet med synd. Snart skal Guds folk bli prøvd ved ild, og en stor »del av dem som nå synes å være ekte og sanne, kommer til å vise seg å være dårlig metall. I stedet for å bli styrket og rotfestet gjennom motstand, trusler og skjellsord, vil de på en feig måte gå over til motstanderne. Løftet lyder: «Dem som ærer meg, vil jeg ære.» 1 Sam. 2, 30. Skal vi være mindre hengivne for Guds lov fordi verden stort sett har forsøkt å tilintetgjøre den?

Guds straffedommer er allerede utover landet, slik vi kan se dem i stormer, i flodbølger, i orkaner, i jordskjelv, i farer på land og på hav. Den store JEG ER taler til dem som ringeakter hans lov. Hvem skal vel være i stand til å bestå når Guds vrede blir utgytt over jorden? Nå er det tid for Guds folk til å vise om de vil være tro mot prinsippene. Når Kristi religion blir spottet, når hans lov blir mest foraktet, da bør vår nidkjærhet være varmest og vårt mot og vår fasthet mest urokkelig. Å forsvare sannhet og rettferdighet når flertallet svikter oss, å kjempe Herrens kriger når hans tilhengere er få -- dette vil bli vår prøve. I denne tid må vi sanke varme fra andres kulde, mot fra andres feighet og troskap fra deres forræderi. Nasjonene kommer til å stå på den store opprørers side. Prøven kommer ganske sikkert. For 36 år siden [skrevet i 1882] ble det vist meg at det som foregår nå, skulle finne sted, at folket ved en søndagslov skulle tvinges til å holde en pavelig anordning, mens den hviledagen som Jehova har helliget, skulle bli trampet under føtter.

Vår frelses høvding vil styrke sitt folk til den striden som de må ta del i. Hvor ofte har det ikke hendt, når Satan har satt alle sine styrker inn mot Kristi etterfølgere, og når døden har stirret dem i øynene, at oppriktig bønn, sendt opp i tro, har brakt fyrsten over Herrens hær til slagmarken og brakt et vendepunkt i slaget og fridd ut de undertrykte!

Nå er det tid for oss til helt og fullt å slutte oss til Gud forat vi kan bli skjult når hans fryktelige vrede blir utgytt over menneskenes barn. Vi har gått bort fra de gamle landemerkene. La oss vende tilbake. Dersom Herren er Gud, så tjen ham. Dersom Ba'al

er det, så tjen ham. Hvilken side vil du stille deg på?

Kapittel 5

Satans redskaper

Satan bruker menn og kvinner som redskaper for å lokke til synd og gjøre den tiltrekkende. Disse redskapene lærer han omhyggelig opp til å tilsløre synden på en slik måte at han med større hell kan ødelegge sjeler og berøve Kristus hans ære. Satan er Guds og menneskets store fiende. Gjennom sine redskaper forvandler han seg til lysets engler. I skriftene blir han kalt en ødelegger, en brødrenes anklager, en forfører, en løgner, en plager og en morder. Satan har mange i sin tjeneste, men han har størst fremgang når han til sin djevlelske oppgave kan bruke slike som bekjenner seg til å være kristne. Og jo større deres innflytelse er, jo høyere deres stilling er, og jo større kunnskap de hevder å ha om Gud og hans tjeneste, desto nyttigere blir de i hans tjeneste. Enhver som oppmuntrer andre til synd, er hans redskap. . . .

Etter hvert som vi nærmer oss avslutningen av jordens historie, blir vanskelighetene og farene omkring oss stadig flere. En blott og bar bekjennelse av gudsfrykt vil ikke føre fram. Vi må ha en levende forbindelse med Gud forat vi med et åndelig syn skal kunne se ondskaper som sniker seg inn blant oss på en ytterst listig og tilslørt måte gjennom dem som bekjenner seg til vår tro.

De største synder blir ført inn ved slike som bekjenner seg til å være helliggjort og påstår at de ikke kan synde. Men mange av disse mennesker synder daglig og er fordervet i hjerte og liv. De er selvgode og egenrettferdige, og de stiller opp sitt eget rettferdighetsideal og når ikke på noen måte opp til det bibelske ideal. De er fremmede for løftets pakt til tross for sine opphøyde påstander. Det er bare i sin store nåde Gud bærer over med deres fordervelse. Dette er årsaken til at han ikke hugger dem ned som unyttige grener, men lar dem fortsatt være innenfor muligheten av tilgivelse. Guds overbærenhet blir stadig misbrukt og hans barmhjertighet krenket.

Den som holder sannheten nede i urettferdighet, den som erklærer at han tror på den og likevel sårer den hver dag ved sitt selvmotsigende liv, overgir seg til Satans tjeneste og leder sjeler til undergang. Den slags mennesker har samfunn med falne engler og får hjelp av dem til å holde andres sinn under kontroll. 1882 -- «Testimonies», V, side 137-148.

Når Satans trolldomspekt får herredømme over et menneske, glemmer dette menneske Gud, og det opphøyer et menneske som er fylt av onde hensikter. Lønning tøylessløshet blir av disse forførte sjelene betraktet som en dyd. Dette en en slags trolldom. Det spørsmål apostelen rettet til galaterne, er her på sin plass: «Hvem har forgjort eder, I som har fått Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet? » Gal. 3, 1. Det ligger alltid en trolldomspekt bakom kjetterier og tøylessløshet. Sinnet blir i den grad ført på villspor at det ikke kan resonnerer fornuftig, og illusjonen leder det stadig vekk fra alt som er rent. Det åndelige syn blir tilslørt, og slike som før har hatt en uplettet moral, blir forvirret ved bedragerske sofisterier fremført av slike Satans redskaper som bekjenner seg til å være lysbærere. Det er dette blendverk som gir disse redskaper makt.

Dersom de trådte frekt og åpent fram, ville de bli avvist uten et øyeblikks betenkning. Men de arbeider først for å vinne sympati og skaffe seg tillit som hellige, selvoppofrende Guds menn. Som Satans særskilte sendebud begynner de sin listige virksomhet for å dra sjeler bort fra rettskaffenhetens sti ved sine forsøk på å gjøre Guds lov til intet.

Når predikanter på den måten benytter seg av den tillit folk har til dem, og leder sjeler i ødeleggelse, gjør de seg selv enda mer skyldig enn den alminnelige synder, fordi de fører en langt høyere bekjennelse. Når himmelens store dagbok blir åpnet på Guds dag, vil det vise seg at den inneholder navnene på mange predikanter som har gjort krav på å være rene i hjerte og liv og som har bekjent seg til at Kristi evangelium var betrodd dem, men som har benyttet seg av sin stilling for å lokke sjeler til å overtre Guds lov.

«Åndelig ondskap på høye steder»

Når menn og kvinner faller under Satans ødeleggende makt, er det nesten umulig å få løst dem ut av den fryktelige snaren slik at de ennå en gang skal kunne få rene tanker og klare begreper om Guds vilje. I sitt bedratte sinn betraktet de synden som noe predikanten har helliget, og de kommer aldri til å se den i det avskyelige lys som Gud ser den i. Når det moralske ideal er blitt senket i menneskesinnet, blir deres dømmekraft fordreiet, og de ser på synden som rettferdighet og på rettferdighet som synd. Ved å ha omgang med slike som ikke har opphøyet og rene tilbøyeligheter og vaner, kommer andre til å bli lik dem. Nesten ubevisst kommer de til å tilegne seg deres smak og

prinsipper.

Dersom noen foretrekker å ha omgang med et menneske med urene tanker og tøylesløse vaner fremfor å være sammen med den dydige og rene, er det et sikkert tegn på at vedkommende har lignende vaner og tilbøyeligheter og er kommet ned på et lavt moralsk nivå. Disse bedratte, villedede sjeler betegner dette nivå som et høyt og hellig åndens slektskap -- en åndelig harmoni. Men apostelen kaller det «åndelig ondskap på høye steder» (Ef. 6, 12, engelsk oversettelse), som vi skal føre virkningsfull krig mot.

Når forførerer begynner sin forførende virksomhet, finner han ofte at det er uoverensstemmelse i smak og vaner, men ved sine sterke påstander om gudsfrykt vinner han tillit, og når han har oppnådd den, bruker han sin listige, forføreriske makt på sin egen måte for å føre sine planer igjennom. Ved å ha omgang med dette farlige element blir kvinner vant med å innånde den urene atmosfæren og blir nesten ubevisst gjennomtrengt av den samme ånd. De mister sitt særpreg og blir en skygge av sin forfører.

Menn som bekjenner seg til å ha nytt lys og gjør krav på å være reformatorer, får stor innflytelse over en viss klasse mennesker som er overbevist om de villfarelser som råder i denne tid, og som ikke er tilfreds med menighetens åndelige tilstand. Hos ærlige, oppriktige hjerter ønsker de å se en forandring til det bedre. De ønsker å se dem komme opp på et høyere nivå. Dersom Kristi trofaste tjenere ville forkynne sannheten ren og uforfalsket for disse mennesker, ville de ta imot den og rense seg ved å lyde den. Men Satan, som alltid er årvåken, følger disse søkende sjeler på deres vei. En eller annen som fører en høy bekjennelse som reformator, kommer til dem på samme måten som Satan kom til Kristus, forkledd som en lysets engel, og drar dem enda lenger vekk fra den rette vei.

Den ulykke og fordervelse som følger i tøylesløshetens spor, kan man ikke beregne. Jorden er vanhelliget under dem som bor på den. De har nesten fylt sin ugudelighets mål. Men det som kommer til å bringe den største gjengjeldelsen, er praktiseringen av ugudelighet under gudfryktighetens kappe. Verdens gjengløser avviste aldri sann anger hvor stor overtredelsen enn måtte være. Men han forkynner en brennende fordømmelse over fariseere og hyklere. Det er mer håp for den åpenbare synder enn for denne klasse mennesker. . . .

«Våk og be»

I denne korrupsjonens tidsalder, da vår motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan oppsluke, finner jeg det nødvendig å heve min røst til advarsel. «Våk og be, forat I ikke skal komme i fristelse!» Mark. 14, 38. Det er mange som eier glimrende talenter, men som bruker dem i Satans tjeneste på en syndig måte.

Hvilken advarsel kan jeg gi et folk som bekjenner seg til å være kommet ut fra verden og ha forsoget mørkets gjerninger -- et folk som Gud har satt til å vokte hans lov, men som i likhet med det stolte fikentreet vaier med sine tilsynelatende frodige grener rett foran den Allmektiges ansikt, men som likevel ikke bærer noen frukt til Guds ære? Mange av dem preges av urene tanker, vanhellige forestillinger, syndige ønsker og lave tilbøyeligheter. Gud hater den frukten som et slikt tre bærer. Rene og hellige engler ser med avsky på slike menneskers liv, mens Satan jubler. Å, om menn og kvinner ville tenke over hva overtredelse av Guds lov fører til! Under alle omstendigheter og forhold er overtredelse til vanære for Gud og til forbannelse for mennesket. Vi må betrakte saken på denne måten, hvor tiltalende den enn må se ut, og hvem det enn måtte gjelde.

Som Kristi sendebud ber jeg dere som bekjenner dere til den nærværende sannhet, inntrengende om hurtig å vende dere bort fra enhver tilnærmelse til urenhet og å unngå omgang med slike som kommer med urene antydninger. Ha avsky for disse besmittende synder med det sterkeste hat. Vend dere vekk fra slike som endog i samtale vil la tankene gå inn på et slikt spor. «Hva hjertet flyter over av, det taler hans munn.» Luk. 6, 45. Fordi det ute i verden stadig blir flere som øver slike besmittende synder, og disse gjerne vil trenge inn i våre menigheter, advarer jeg dere imot dem og råder dere til ikke å gi dem rom. Vend dere bort fra forføreren. Selv om han bekjenner seg til å være en Kristi etterfølger, er han Satan i menneskeskikkelse. Han har lånt himmelens uniform for bedre å kunne tjene sin herre. Dere bør ikke et eneste øyeblikk gi plass til en uren, skjult antydning. For til og med denne vil besmitte sjelen på samme måte som urent vann forurenser den kanalen som vannet løper gjennom.

«Heller død enn vanære»

Velg fattigdom, hån, atskillelse fra venner eller hvilken som helst lidelse heller enn å besmitte sjelen med synd. Død heller enn vanære eller overtredelse av Guds lov,

bør være et motto for enhver kristen. Som et folk som bekjenner seg til å være reformatorer og hyller de høytideligste og reneste sannheter i Guds Ord, må vi løfte banneret meget høyere enn vi gjør det i dag. Vi må hurtig gripe inn overfor synd og syndere i menigheten, forat ikke andre skal bli besmittet. Sannhet og renhet krever at vi gjør grundigere arbeid for å rense leiren fra slike som Akan. La dem som har ansvarsfulle stillinger, ikke tåle synd hos en bror. Vis ham at han enten må legge vekk sine synder eller skille seg fra menigheten.

Når de enkelte menighetsmedlemmer kommer til å leve som sanne etterfølgere av den saktmodige og ydmyke Frelser, vil det ikke bli så megen unnskyldning og tilsløring av synd. Alle vil søke å handle som for Guds ansikt. De kommer til å innse at hans altseende øye hviler på dem, og at han kjenner deres skjulte tanker. Deres karakter og hensikter, deres ønsker og forsetter er klare som solens lys for den Allmektiges blikk. Det er bare få som tenker over dette. De aller fleste mennesker innser ikke hvilket fryktelig regnskap alle som har overtrådt hans lov, må legge fram for Guds domstol.

Kan dere som bekjenner dere til å ha fått så stort lys, nøye dere med å stå på et så lavt trinn? Å, hvor ivrig og vedholdende vi burde søke det guddommelige nærvær så vi kunne fatte den høytidelige sannhet at alle tings ende er nær og at all jordens dommer står for døren! Hvordan kan dere ringeakte hans rettferdige og hellige krav? Hvordan kan dere overtre hans lov rett for Jehovas øyne? Hvordan kan dere åpenlyst nære vanhellige tanker og lave lidenskaper for de rene englers og for Gjenløserens øyne, han som ga seg selv forat han kunne forløse dere fra all ugudelighet og rense seg selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger? Når dere ser saken i lyset fra Kristi kors, vil da ikke synden forekomme dere å være altfor ondartet og farlig å ha noe med å gjøre når vi står på grensen til den evige verden?

Jeg taler til vårt folk. Dersom dere holder dere nær til Jesus og søker å smykke deres bekjennelse med et velordnet liv og en gudfryktig vandel, vil deres føtter bli bevart fra å gå inn på forbudte stier. Dersom dere bare vil våke, stadig våke og be, og dersom dere vil gjøre alt som om dere sto direkte fram for Guds ansikt, vil dere bli frelst fra å gi etter for fristelse, og da kunne dere ha håp om å bli bevart rene, plettfrie og ubesmittet til det siste. Dersom dere holder fast ved deres første tillit inntil det siste, vil deres veier bli stadfestet i Gud, og det som nåden har begynt, vil bli kront med herlighet i vår Guds rike. Åndens frukter er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet og avholdenhet. Mot slike er loven ikke. Dersom

Kristus er i oss, vil vi korsfeste kjødet med dets lidenskaper og lyster.

Kapittel 6

Skal et menneske rane fra Gud?

Herren har gjort utbredelsen av lys og sannhet på jorden avhengig av frivillige anstrengelser og gaver fra dem som har fått del i de himmelske gaver. Det er forholdsvis få som blir kalt til å reise som predikanter og misjonærer, men skarer av mennesker skal arbeide med å utbre sannheten med sine midler.

Fortellingen om Ananias og Saffira er gitt oss forat vi skal kunne innse hvilken synd det er å øve bedrag når det gjelder våre gaver og offer. De hadde frivillig lovt å gi en del av sin eiendom til fremme for Kristi sak. Men da pengene var i deres hender, unnlot de å oppfylle denne forpliktelsen, mens de overfor andre ønsket å la det se ut som om de hadde gitt alt. Straffen over dem ble så streng fordi den skulle stå som en varig advarsel for kristne i alle tider. Den samme synden er i en forferdelig grad merkbar i vår tid, uten at vi hører om noen slik inngripende straffedom. En gang viser Herren menneskene med hvilken avsky han betrakter en slik overtredelse av hans hellige krav og verdighet, og deretter overlater han det til dem å følge de alminnelige prinsipper i den guddommelige husholdning.

Evangeliets inntekter består av tienden og de frivillige gaver. Av de midler som Gud betror menneskene, krever han en viss del -- en tiende. Men han lar menneskene selv bestemme hvor stor tienden skal være og om de vil gi mer enn dette. Enhver skal gi etter som han setter seg fore i sitt hjerte. Når Guds Ånd ved sin innflytelse virker på hjertet og det blir gitt et løfte om et visst beløp, så har den som har gitt løftet, ikke lenger noen rett over denne del som han har helliget. Han har gitt sitt løfte i menneskers nærvær, og de står som vitner til det som er gjort. På samme tid har han tatt på seg en hellig forpliktelse i enda større grad til å samarbeide med Herren i å bygge opp hans rike på jorden. Blant mennesker vil også den slags løfter bli betraktet som bindende. Skulle de da ikke være enda mer hellige og bindende når de gjelder Gud? Er løfter som blir prøvd for samvittighetens domstol, mindre bindende enn skrevne overenskomster med mennesker? 1882 -- «Testimonies», V, side 148 -- 152.

Når det guddommelige lys skinner inn i hjertet med usedvanlig klarhet og styrke, mister den vanemessige egenkjærligheten taket, og vi føler oss tilskyndet til å gi til

Guds sak. Ingen behøver å vente at de skal få lov å oppfylle sine løfter uten en protest fra Satans side. Han synes ikke om å se Gjenløserens rike på jorden bli bygget opp. Han kommer med den tanken at løftet var for stort, at det kan hindre dem i å skaffe seg eiendom eller tilfredsstillende familiens ønsker og behov. Den makten Satan har over menneskesinnet, er forbausende. Han arbeider på det ivrigste for å holde hjertet opptatt med seg selv.

Den eneste måten Gud har bestemt for å fremme sin sak, er å velsigne menneskene med gods. Han gir dem solskinn og regn, han lar planteriket vokse. Han gir helse og evne til å skaffe seg midler. Alle velsignelser vi får, kommer fra hans gavmilde hånd. Til gjengjeld vil han at menn og kvinner skal vise sin takknemlighet ved å gi ham en viss del tilbake som tiende og offergaver -- som takkoffer, som frivillige gaver, som syndoffer.

Menneskenes hjerter blir forherdet ved egenkjærlighet, og på samme måte som Ananias og Saffira blir de fristet til å holde en del av beløpet tilbake mens de gir utseende av at de holder seg til reglene med hensyn til tienden. Skal et menneske rane fra Gud? Dersom midlene strømmet inn i skattkammeret slik som Guds plan var -- en tiendedel av inn-tekten -- ville det bli rikelig til fremme av hans sak.

Men, sier noen, oppfordringene til å gi til hans sak fortsetter å komme. Jeg er trett av å gi. Er du det? La meg da spørre: Er du trett av å ta imot fra Guds gavmilde hånd? Ikke før han slutter å velsigne deg må du slutte med å være forpliktet til å gi ham den delen tilbake som han krever. Han velsigner deg forat du skal bli i stand til å velsigne andre. Når du blir trett av å ta imot, da vil du kunne si: Jeg er trett av de mange oppfordringer til å gi. Gud setter til side som sitt en del av alt vi tar imot. Når denne delen blir gitt tilbake til ham, velsigner han den delen vi har igjen. Men når vi holder den tilbake, kommer det før eller senere forbannelse over det hele. Guds krav kommer først. Alt annet kommer i annen rekke.

Husk på de fattige

I hver menighet bør man ha en kasse, en konto, for de fattige. Hvert medlem kan da bringe Gud et takkoffer en gang om uken eller en gang om måneden, etter som det passer. Dette offer kan passende være et uttrykk for vår takknemlighet for heisens gave, for mat og klær. Og i samme forhold som Gud har velsignet oss med disse godene,

legger vi noe til side for de fattige, de lidende og hjemløste. Jeg vil særlig gjøre våre brødre oppmerksom på denne saken. Husk på de fattige! Gi avkall på litt av deres luksus, ja til og med noen av deres materielle nytelser, og hjelp dem som har vanskelig for å skaffe seg det aller nødvendigste av mat og klær. Det dere gjør for dem, gjør dere for Jesus gjennom hans hellige. Han gjør seg til ett med den lidende menneskehet.

Vent ikke til dere har fått oppfylt alle deres innbilte ønsker. Bygg ikke på følelsene, slik at dere bare gir når dere har lyst til det, og holder tilbake når dere ikke har lyst. Gi regelmessig 50 øre eller en krone eller to kroner om uken, akkurat slik som dere ønsker å se det i himmelens regnskapsbøker på Herrens dag.

De gode ønskene dere har, er vi takknemlige for, men de fattige kan ikke leve utelukkende på gode ønsker. De må ha håndgripelige beviser på deres godhet i form av mat og klær. Det er slett ikke Guds mening at noen av hans etterfølgere skulle behøve å tigge om brød. Han har gitt dere i overflod forat dere skal gi det nødvendige til dem som ikke selv kan skaffe seg det ved sin flid og sparsommelighet. Vent ikke til de gjør dere oppmerksomme på sin nød. Gjør som Job. De ting som han ikke hadde kjennskap til, undersøkte han. Foreta en inspeksjonsrunde og undersøk hva som er nødvendig og hva som best kan gjøres for å hjelpe på det.

Å rane fra Herren

Det er blitt vist meg at mange av vårt folk raner tiende og offergaver fra Herren, og som en følge av dette blir hans verk i høy grad hindret. Guds forbannelse kommer til å hvile over dem som lever av Guds nådegaver og likevel lukker sine hjerter og ingenting eller nesten ingenting gjør for å fremme hans sak. Brødre og søstre, hvordan kan den rundhåndede Far fortsette med å ha dere til husholdere og gi dere slike midler som burde brukes for ham, når dere beholder det alt sammen og på en egenkjærlig måte mener at det tilhører dere?

Det er mange som bruker de midler Gud har lagt i deres hender, til å skaffe seg mer jord istedenfor å gi dem til Gud. Dette onde øker blant våre brødre. De hadde alt det de kunne gjøre bruk av, men Pengekjærhet eller ønsket om å bli betraktet for å være liksom velhavende som deres naboer, har likevel fått dem til å begrave sine midler i verden og holde tilbake fra Gud det som rettelig tilfaller ham. Skal vi da undre oss over at de ikke har lykken med seg eller at Gud ikke velsigner deres avling, og at de møter

skuffelse?

Dersom våre brødre ville tenke over at Gud kan velsigne 100 mål jord slik at de bærer en like stor avling som ellers 500, så ville de ikke fortsette å begrave seg i jordeiendommer, men la sine midler strømme inn i Guds skattkammer. «Vokt eder, » sa Kristus, «at ikke eders hjerte noen tid tynges av rus og svir og timelige bekymringer.» Luk. 21, 34. Satan gleder seg når dere utvider deres bondegårder og setter pengene i verdslige foretak. På den måten hindrer dere nemlig ikke bare saken i å gjøre fremgang, men på grunn av bekymring og overanstrengende arbeid blir deres utsikt til å oppnå et evig liv i høy grad forminsket.

Vi burde gi akt på Frelserens formaning i dag: «Selg det I eier, og gi almisse! Gjør eder punger som ikke eldes, en skatt som ikke forgår, i himmelen. » Luk. 12, 33. Nå er det tid for våre brødre til å minske sine eiendommer istedenfor å øke dem. Vi skal snart flytte inn i et bedre land, et himmelsk. La oss derfor ikke slå oss til ro på jorden, men la oss samle våre eiendeler sammen på et så lite område som mulig.

Den tiden kommer da vi ikke kan selge for noen som helst pris. Det vil snart komme ut en forordning som forbyr alle mennesker å kjøpe av eller å selge til noen annen enn dem som har dyrets merke

Herren har vist meg gjentatte ganger at det er i strid med Bibelen å gjøre forberedelser for våre timelige behov i trengselstiden. Jeg så at dersom de hellige hadde lagret opp matvarer hjemme hos seg selv eller ute på marken i trengselstiden når det var sverd, hunger eller pest i landet, ville voldsomme hender ta det fra dem, og fremmede ville høste markene deres. Nettopp da vil det være tid for oss til helt å stole på Gud, og han vil holde oss oppe. Jeg så at vi ville være sikret vann og brød i den tiden, og at vi ikke skal mangle noe eller sulte, for Gud kan dekke bord for oss i ørkenen. Skulle det bli nødvendig, så ville han sende oss ravner med mat, slik som han gjorde på Elias' tid, eller la det regne manna ned fra himmelen slik som det gjorde for israelittene.

Hus og jordeiendommer blir uten noen som helst betydning for de hellige i trengselstiden, for da blir de nødt til å flykte for de rasende pøbelsvermene, og på den måten kan de ikke fa solgt eiendommene og bruke pengene til fremme for sannhetens sak. Jeg så at det er Guds vilje at de hellige skal rive seg løs fra enhver hindring før trengselstiden kommer, og at de må gjøre en pakt med Gud ved offer. Dersom de har

lagt sin eiendom på alteret og søker Gud alvorlig med hensyn til sin plikt, vil han fortelle dem når de skal selge dette. Da kommer de til å stå fritt i trengselstiden og ikke bli trykket ned av noen som helst byrde. -- «Early Writings», 1851, side 56, 57. («Budskaber til Menigheden», side 71, 72.)

Kapittel 7

Flittig i arbeidet

«Ser du en mann som er duelig i sin gjerning -- han kan komme til å tjene konger, han kommer ikke til å tjene småfolk.» Ord. 22, 29. «Den som arbeider med lat hånd, blir fattig, men den flittiges hånd gjør rik.» Ord. 10, 4. «Vær ømhjertede mot hverandre i broderkjærlighet; kappes om å hedre hverandre! Vær ikke lunkne i eders iver; vær brennende i ånden; tjen Herren! » Rom. 12, 10. 11.

De mange formaninger både i Det gamle og i Det nye testamente gir tydelig til kjenne det intime forhold det er mellom våre livsvaner og våre religiøse følelser og handlinger. Menneskets sinn og legeme er innrettet på en slik måte at det blir nødvendig med en hel del øvelse dersom evner og krefter skal få den riktige utvikling.

Mens mange er altfor meget opptatt med verdslige gjøremål, går andre til den motsatte ytterlighet og arbeider ikke nok for å underholde seg selv og andre som er avhengige av dem. Bror -- er en av dem. Mens han har stillingen som husbond i familien, er han ikke det i virkeligheten. De største ansvar og de tyngste byrder lar han hvile på hustruen, mens han gir seg over til likegyldig dovenskap eller holder på med mange andre ting som ikke betyr så meget når det gjelder familiens underhold. Han kan sitte i timevis og snakke med guttene sine eller med naboene om ting som ikke har noen betydning. Han tar det hele med ro og nyter livet, mens hustruen og moren utfører det arbeid som er nødvendig for å skaffe den maten de skal spise og de klærne de skal bruke.

Denne bror er en fattig mann og kommer alltid til å være en byrde for samfunnet, dersom han ikke gjør bruk av den forrett Gud har gitt ham, slik at han kan bli en virkelig mann. Alle kan finne et eller annet arbeid å gjøre dersom de virkelig vil. Men dersom de er likegyldige og uoppmerksomme, finner de snart at de stillinger de kunne ha inntatt, er blitt opptatt av andre som er mer virksomme og dyktige til å arbeide. 1882 -- «Testimonies», V, side 137-148.

Min bror, det har aldri vært Guds hensikt at du skulle være under så fattige forhold som du nå er. Hvorfor ga han deg dette fysiske legeme? Du har et like stort

ansvar for dine fysiske krefter som dine brødre har for sine penger. For noen av dem ville det være en vinning om de byttet sin eiendom med din fysiske styrke. Men dersom de kom i den stillingen du er i i dag, ville de bruke sine åndelige og fysiske krefter så flittig at de kom over alle savn og ikke ble til byrde for noen mennesker. Grunnen til at alt synes å gå deg imot, er ikke den at Gud har noe imot deg, men at du ikke gjør bruk av de krefter han har gitt deg. Det var ikke hans mening at dine krefter skulle ruste på grunn av uvirksomhet, men at de skulle styrkes og økes ved å bli brukt.

Plikten til å arbeide

Den religionen du bekjenner deg til, legger en plikt på deg til å bruke tiden i de seks arbeidsdagene like meget som plikten til å komme til møtet på sabbaten. Du er ikke flittig til å arbeide. Du lar timer og dager, ja, til og med uker, gå uten at du utretter noe. Den beste preken du kunne holde i verden, ville være å vise en avgjort reform i ditt liv og ha omsorg for din egen familie. Apostelen sier: «Dersom noen ikke har omsorg for sine egne, og mest for sine husfolk, han har fornektet troen og er verre enn en vantro.» 1 Tim. 5, 8.

Du fører skam over saken når du slår deg ned på et sted der du i en tid gir deg over til dovenskap, helt til du blir nødt til å stifte gjeld for å forsørge din familie. Disse gjeldspostene du har opprettet, er du ikke alltid så nøye med å betale, men flytter heller til et annet sted. Dette er å bedra sin neste. Verden har rett til å vente streng oppriktighet hos dem som bekjenner seg til å være bibeltroende kristne. Dersom en mann er likegyldig med å betale det han skylder, kommer alle våre medlemmer i fare for å bli betraktet som upålitelige.

«Alt det I vil at menneskene skal gjøre imot eder, det skal også I gjøre imot dem.» Matt. 7, 12. Dette gjelder så vel dem som arbeider med sine hender, som dem som har noe å gi. Gud har gitt deg styrke og dyktighet, men du har ikke gjort bruk av den. Du har krefter nok til rikelig å kunne forsørge din familie. Stå tidlig opp om morgenen, om nødvendig allerede mens stjernene skinner. Legg planer for å få gjort noe, og la det bli gjort. Innfri hvert eneste løfte, dersom da ikke sykdom tvinger deg til å gå til sengs. Det er bedre at du gir avkall på mat og søvn enn at du gjør deg skyldig i å holde tilbake fra andre det som de med rette har til gode av deg.

Lykkens tinde kan ingen bestige uten anstrengelse. Ingen må vente at de kan bli

båret fram til seierskransen uten at de selv anstrenger seg, enten det nå gjelder religiøse eller verdslige gjøremål. Løpet er ikke alltid i de lettes makt, heller ikke krigen i de sterkes makt, men den som arbeider med lat hånd, blir fattig. De som er iherdige og flittige, er ikke bare lykkelige selv, men de gjør også sitt til andres lykke. Skal en oppleve velvære i livet og få nok å leve av, må en ikke tenke at det kommer uten på bekostning av alvorlig flid. Faraos visste å sette pris på et slikt karaktertrekk da han sa til Josef: «Dersom du vet at der er dyktige menn iblant dem [Josefs brødre], da sett dem til oppsynsmenn over min buskap!» 1 Mos. 47, 6.

Det finnes ingen unnskyldning for bror, -- dersom da ikke lyst til makelighet og manglende evne til å legge planer og sette seg selv i arbeid kan kalles en unnskyldning. Det beste han kan gjøre nå, er å gå utenfor hjemmet og arbeide under noen som kan legge planer for ham. Han har så lenge vært en likegyldig, doven herre over seg selv, at han ikke kan utrette stort, og han blir et dårlig eksempel for barna. De har hans karaktertrekk. De lar moren bære byrdene. Når de blir bedt om å gjøre noe, gjør de det, men de utvikler ikke den evnen som alle barn burde utvikle, evnen til å se det som bør gjøres, og så gjøre det uten å bli bedt om det.

Overlessede hustruer og mødre

En kvinne gjør seg selv og sin familie en alvorlig urett når hun utretter både sitt eget og de andres arbeid -- når hun henter ved og vann og til og med tar øksen for å hogge ved, mens hennes mann og hennes sønner sitter ved ovnen og har det hyggelig og makelig. Det har aldri vært Guds mening at hustruer og mødre skulle være slaver for sin egen familie. Mangen mor er overlesset med bekymringer, mens barna ikke blir oppdratt til å ta del i de byrder som hører hjemmet til. Følgen er at hun blir gammel og dør for tidlig og må forlate barna nettopp når de mest trenger en mor til å lede deres uerfarne føtter. Hvem har skylden for dette?

Mennene bør gjøre alt som står i deres makt for å spare hustruen for bekymringer og gjøre henne glad og lykkelig. Aldri bør de la barna oppelske lediggang, for snart kan den bli til en vane for dem. Når de ikke er opptatt med nyttig arbeid, blir deres evner og krefter enten svekket eller også blir de brukt til det som er ondt.

Det du trenger til, min bror, er aktiv bevegelse. Hvert trekk i ditt ansikt og hver åndsevne hos deg gir fingerpek om dette. Du liker ikke hardt arbeid, og heller ikke

synes du om å tjene ditt brød i ditt ansikts sved. Det er nettopp den planen Gud har lagt for vår livsøkonomi.

Du lar være å gjøre ferdig det du begynner på. Du har ikke lært deg opp til regelmessighet. System er av inngripende betydning. Gjør bare en ting av gangen, gjør den grundig og gjør den ferdig før du tar fatt på noe nytt. Du bør stå opp på en bestemt tid om morgenen, du bør ha bestemte tider til bønn og til måltider. Det er mange som kaster bort mange kostbare timer i sengen fordi det tilfredsstillende deres naturlige tilbøyelighet, og det synes å være anstrengende for dem å gjøre noe annet. Dersom en time blir kastet bort om morgenen, er den for evig tapt. Vismannen sier: «Jeg kom gående forbi en lat manns mark, et uforstandig menneskes vingård, og se, den var helt overgrodd med tistler; nestler skjulte dens bunn, og steingjerdet om den var revet ned. Og jeg, jeg ble det var, jeg ga akt på det; jeg så det og tok lærdom av det: [Sier du:] La meg ennå sove litt, blunde litt, folde mine hender litt og hvile -- så kommer armoden over deg som en landstryker, og nøden som en mann med skjold.» Ord. 24, 30-34.

De som på noen måte gir seg ut for å være gudfryktige, bør smykke den lære de bekjenner seg til, og ikke la sannheten bli hånt på grunn av deres selvmotsigende handlemåter. «Bli ingen noe skyldig, uten det å elske hverandre!» sier apostelen. Rom. 13, 8. Du bør nå, bror, gjøre alvorlige anstrengelser for å rette på dine sløvhetsvaner og benytte tiden. La verden få se at sannheten har fått gjennomføre en fornyelse i ditt liv.

Kapittel 8

Skal vi konsultere spiritistiske leger?

«Akasja falt ut gjennom gitteret i sin sal i Samaria og ble syk. Da skikken han noen sendebud av sted og sa til dem: Gå og spør Ba ' , alSebub, Ekrons gud, om jeg skal komme meg av denne sykdom! Men Herrens engel sa til tisbitten Elias: Gjør deg rede og gå sendebudene fra Samarias konge i møte og si til dem: Er det fordi det ingen Gud er i Israel, at I går av sted og spør Ba ' , al-Sebub, Ekrons gud? Derfor sier Herren så: Du skal ikke stige ned fra den seng du er steget opp i; du skal dø. » 2 Kong. 1, 2-4.

Denne fortellingen åpenbarer på en ganske slående måte Guds mishag mot dem som vender seg bort fra ham og søker til Satans redskaper. Kort tid før de begivenheter som er omtalt ovenfor, fant sted, hadde Israels rike skiftet herskere. Akab var falt under Guds straffedom og ble etterfulgt av Akasja, en verdiløs hersker som bare gjorde det som var ondt i Herrens øyne, gikk i sin fars og mors spor og ledet Israel til å synde. Han tjente Ba'al og tilba ham og vakte Herren, Israels Guds vrede, på samme måte som hans far Akab hadde gjort. Men Guds straffedommer rammet den opprørske konge for hans synd. En krig mot Moab og deretter det uhellet som truet hans eget liv, bekreftet Guds vrede mot Akasja.

Hvor meget hadde ikke Israels konge i sin fars tid hørt og sett av Den høyestes vidunderlige gjerninger! Hvilke fryktelige beviser på sin strenghet og nidkjærhet hadde ikke Gud gitt det frafalne Israel! Akasja visste om alt dette, og likevel gikk han fram som om disse skrekkinngytende virkeligheter, ja, til og med hans fars fryktelige endelikt bare var tom tale. Istedenfor å ydmyke sitt hjerte for Herren dristet han seg til å foreta den frekkeste og mest ugudelige handling som kjennemerket hans liv. Han befalte sine tjenere: «Gå og spør Ba'al-Sebub, Ekrons gud, om jeg skal komme meg av denne sykdom! » 2 Kong. 1, 2.

Det var en alminnelig mening at Ekrons gud ved sine presters mellomkomst kunne gi opplysning om fremtidens hendelser. Den hadde vunnet en så alminnelig tillit at store flokker kom langveis fra for å søke den. De forutsigelser den ga, og den opplysning som ble gitt, stammet direkte fra mørkets fyrste. Det er Satan som er opphavsmannen til avgudsdyrkelse og holder den oppe for å lede menneskenes sinn bort

fra Gud. Det er ved hans virksomhet mørkets og løgnens rike blir holdt oppe. 1882 -- «Testimonies», V, side 191 -- 199.

Fortellingen om Akasjas synd og straff bringer oss en advarselslærdom som ingen kan ringeakte uten å bli straffet for det. Selv om ikke vi tilber hedenske guder, er det likevel tusener som tilber ved Satans alter like virkelig som Israels konge gjorde det. Selv ånden i hedensk avgudsdyrkelse er alminnelig i dag, selv om den er blitt påvirket av vitenskap og opplysning slik at den har fått en finere og mer tiltalende form. Hver dag føyer til sørgelige vitnesbyrd om at troen på det urokkelige profetiske ord hurtig svinner inn og blir erstattet med overtro og djevlesk trolldom som tar menneskenes sinn til fange. Alle som ikke med alvor gransker Skriften og lar hvert ønske og forsett i deres liv bli gjenstand for dens aldri feilende prøve, alle som ikke søker Gud i bønn om å kjenne hans vilje, vil ganske sikkert komme til å vike bort fra den rette vei og falle under Satans bedrag.

Redskaper for Satans kraft

De hedenske oraklene har sitt motbilde i vår tids spiritistiske medier, nåtidens clairvoyanter og spåmenn. De mystiske røster som talte i Ekron og i Endor, leder fremdeles menneskene vill med sine løgnaktige ord. Mørkets fyrste har bare vist seg i en ny skikkelse. Den hedenske gudsdyrkelses mysterier er blitt erstattet med hemmelige sammenslutninger og seanser, de dystre og underlige ting som finnes hos vår tids trollmenn. De åpenbarelsen de kommer med, blir grepet med begjær av tusener av mennesker som nekter å ta imot lys fra Guds Ord eller fra hans Ånd. På samme tid som de omtaler oldtidens magikere med ringeakt, ler den store bedrager triumferende når de bøyer seg for hans kunster i en annen form.

Hans redskaper påstår fremdeles at de kan helbrede sykdommer. De mener at deres kraft kommer fra elektrisitet, magnetisme eller de såkalte «sympatiske legemidler». I virkeligheten er de bare rør som Satans elektriske strøm går gjennom. Med dette middel øver han sin trolldoms makt over menneskers legemer og sjeler.

Jeg har fra tid til annen fått brev både fra predikanter og fra medlemmer i menigheten med spørsmål om jeg mener det er galt å søke til spiritistiske og clairvoyante leger. Jeg har ikke svart på disse brevene, for jeg har ikke hatt tid. Men akkurat nå tvinger dette emne seg på ny inn i min oppmerksomhet. Så tallrike blir nå

disse Satans redskaper og så alminnelig er det blitt å søke råd hos dem at det synes å være nødvendig å komme med et advarselsord.

Gud har lagt det i vår makt å skaffe oss kunnskap om helselovene. Han har gjort det til vår plikt å bevare våre fysiske krefter i den best mulige tilstand forat vi kan yte ham den tjeneste som han har behag i. De som nekter å gjøre bruk av det lys og den kunnskap som i nåde er blitt dem mulig å oppnå, forkaster det middel Gud har gitt dem til fremme av deres åndelige så vel som deres fysiske liv. De stiller seg selv der de kommer til å bli utsatt for Satans forførelser.

Ikke få i denne kristne tidsalder og i dette kristne land søker til onde ånder istedenfor å stole på den levende Guds makt. Moren som våker ved sitt barns sykeleie, utbryter: «Jeg kan ikke gjøre noe mer. Finnes det da ikke noen lege som kan helbrede barnet mitt? » Så er det noen som forteller henne om de vidunderlige helbredelser som er blitt utført av en eller annen såkalt clairvoyant lege eller en magnetisør, og hun betror sitt kjære barn til ham og legger det like sikkert i Satans hender som om han sto ved hennes side. I mange tilfelle blir barnets fremtidige liv behersket av en djevlesk makt som det tilsynelatende er umulig å bryte.

Mange er uvillige til å gjøre den nødvendige anstrengelse for å skaffe seg kunnskap om livets lover og om de enkle midlene som kan brukes til å gjenopprette helsen. De stiller seg ikke i det rette forhold til livet. Når sykdom kommer som en følge av deres overtredelse av naturens lover, prøver de ikke på å rette feilen og deretter be om Guds velsig-nelse, men de søker legene. Dersom de får helsen tilbake, gir de medisinene og legene all ære. De står alltid ferdige til å forgude menneskelig makt og visdom og ser ikke ut til å kjenne noen annen Gud enn skapningen -- støv og aske.

Jeg har hørt en mor trygle en vantro lege om å redde hennes barns liv. Men da jeg oppmuntret henne til å søke hjelp hos den store Lege, som fullkomment kan frelse alle som kommer til ham i tro, vendte hun seg utålmodig vekk. Her ser vi den samme ånd som kjennetegnet Akasja.

Det er ikke trygt å feste all sin lit til leger som ikke har gudsfrykt for øye. Uten den guddommelige nådes innflytelse er menneskehjertet «svikefullt . . . mer enn noe annet, og ondt er det». Jer. 17, 9. Selvopphøyelse er menneskehjertets mål. Hvilke synder er ikke blitt skjult og hvilke villfarelser har ikke funnet støtte under dekke av

legevitenskapen! Legen kan nok hevde å eie megen visdom og vidunderlig dyktighet, mens hans karakter er fordervet og hans virkemåte i strid med livets lover. Herren vår Gud forsikrer oss om at han venter på å kunne vise sin nåde. Han innbyr oss til å kalle på ham på nødens dag. Hvordan kan vi vende oss bort fra ham og stole på en arm av kjød?

Gå med meg til et sykeværelse. Der ligger en ektefelle og far, en mann som var til velsignelse for samfunnet og for Guds sak. Han er plutselig blitt rammet av sykdom. Feberens ild synes å fortære ham. Han lengter etter rent vann til å fukte de tørre lepene med, til å stille den sterke tørsten og kjøle den feberhete pannen. Men nei, legen har forbudt vann. Den syke får en stimulerende sterk drikk som føyer brensel til ilden. Det velsignede, himmelsendte vann, brukt på en forstandig måte, ville ha kunnet slukke den fortærende flammen, men det blir satt til side til fordel for giftige medikamenter.

En tid kjemper naturen for sine rettigheter, men den blir overvunnet og oppgir til sist kampen, og døden bringer befrielse til den som lider. Det var Guds ønske at denne mannen skulle leve og være til velsignelse for verden. Men Satan besluttet å ødelegge ham, og med legen som redskap ' oppnådde han sin hensikt. Hvor lenge skal vi tillate at vårt dyrebareste lys blir sløkt på den måten?

Akasja sendte sine tjenere for å spørre Ba ' , al-Sebub i Ekron. Men i stedet for et budskap fra avguden hører han den fryktelige kunngjøring fra Israels Gud: «Du skal ikke stige ned fra den seng du er steget opp i; du skal dø.» 2 Kong. 1, 4. Det var Kristus som bød Elias å tale disse ord til den frafalne kongen.

Jehova Immanuel hadde grunn til å vise sterkt mishag overfor Akasjas ugudelighet. Hva hadde vel ikke Kristus gjort for å vinne synderes hjerter og for å gi dem en urokkelig tillit til ham? Gjennom generasjoner hadde han besøkt sitt folk og åpenbart den mest nedlatende miskunnhet og uhørte kjærlighet. Helt fra patriarkenes tid hadde han vist hvordan «hans lyst hadde» stått til «menneskenes barn». Ord. 8, 21. Han hadde vært en hjelper som var meget nær hos dem som søkte ham i oppriktighet. «I all deres trengsel var det ingen trengsel, og hans åsyns engel frelste dem; i sin kjærlighet og sin store mildhet gjenløste han dem.» Es. 63, 9. Men Israel hadde vendt seg bort fra Gud og søkte hjelp hos Herrens verste fiender.

Hebreerne var den eneste nasjon som var blitt bevist den gunst å få kunnskap om

den sanne Gud. Da Israels konge sendte bud for å spørre et hedensk orakel, ga han til kjenne for hedningene at han hadde større tillit til deres avgud enn til sitt folks Gud, himmelens og jordens skaper. De som bekjenner seg til å ha kunnskap om Guds Ord, vanærer ham på lignende måte når de vender seg bort fra kraftens og visdommens guddommelige kilde for å søke hjelp eller råd hos mørkets makter. Dersom Guds vrede ble opptent over en slik fremgangsmåte fra en ond, avgudisk konges side, hvordan vil han da betrakte en lignende fremgangsmåte hos dem som bekjenner seg til å være hans tjenere?

Stol på Gud og lyd naturens lover

Hva er årsaken til at menneskene er så uvillige til å stole på ham som skapte dem, og som med en berøring, et ord, et blikk, kan helbrede allslags sykdom? Hvem er vel mer verd vår tillit enn han som brakte et så stort offer for å gjenløse oss? Med hensyn til vår plikt i tilfelle av sykdom har Herren gitt oss tydelig undervisning gjennom apostelen Jakob. Når menneskelig hjelp slår feil, vil Gud være en hjelper for sitt folk. «Er noen iblant eder syk, han kalle til seg menighetens eldste, og de skal be over ham og salve ham med olje i Herrens navn, og troens bønn skal hjelpe den syke, og Herren skal reise ham opp.» Jak. 5, 14. 15. Dersom de som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, ville av et rent hjerte vise like stor tro på Guds løfter som de har tillit til Satans redskaper, ville de få oppleve den Hellige Ånds livgivende kraft i sjel og legeme.

Gud har latt dette folk få et stort lys, men det er likevel ikke stilt utenfor fristelsens rekkevidde. Hvem er det blant oss som søker hjelp hos Ekrons guder? Se på dette bilde -- som ikke er fantasi. Hos hvor mange, endog blant syvendedags-adventister, kan man finne disse ledende karaktertrekk? En syk -- tilsynelatende meget samvittighets-full, men likevel forblindet og selvgod -- gir fritt til kjenne sin ringeakt for livets og heisens lover, de lover som guddommelig nåde har ledet oss som et folk til å godta. Maten til vedkommende må man lage på en slik måte at den tilfredsstillende hans abnorme krav. Istedenfor å sitte ved et bord der det blir servert sunn og god mat, besøker han restauranter fordi han der uhemmet kan tilfredsstillende sin appetitt. På samme tid som han er en veltalende forsvarer for avholdssaken, ringeakter han dens grunnleggende prinsipper. Han ønsker bedring, men han nekter å oppnå den på bekostning av selvfornektelse. Denne mann tilber ved alteret for en fordervet appetitt. Han er avgudsdyrker. De krefter som kunne ha vært brukt til Guds ære dersom de var blitt helliget og foredlet, blir nå svekket og gjør liten nytte. Et irritabelt temperament, en

forvirret hjerne og ødelagte nerver hører med blant de følger som hans ringeakt for naturens lover har ført med seg. Han er udyktig, upålitelig.

Enhver som har mot og ærlighet nok til å advare ham mot faren, utsetter seg for hans misnøye. Den minste innvending eller motstand er nok til å vekke hans stridsånd. Men nå kommer en anledning til å søke hjelp hos en som eier trolldoms kraft. Til denne kilden vender han seg med begjær og gir villig ut både tid og penger i håp om å sikre seg den tilbudte gunst. Han er bedratt, bedåret. Rosende ord blir uttalt om trolldomsutøverens makt, og andre blir påvirket til å søke hans hjelp. På den måten blir Israels Gud vanæret, mens Satans makt blir æret og opphøyet.

I Kristi navn vil jeg gjerne tale til dem som bekjenner seg til å følge ham: Bli i den troen dere har fått fra begynnelsen. Hold dere borte fra vanhellig, tomt snakk. Ha tro til den levende Gud istedenfor å stole på trolldom. Forbannet er den sti som fører til Endor eller til Ekron. De føtter som våger seg ut på forbuden grunn, kommer til å snuble og falle. Det er en Gud i Israel som har befrielse for alle undertrykte. Rettferdighet er hans trones grunnvoll.

Det ligger en stor fare i den minste avvikelse fra Herrens undervisning. Når vi viker bort fra pliktens tydelige sti, vil det reise seg en rekke forhold som uimotståelig synes å føre oss lenger bort fra det som er rett. Unødvendig fortrolighet med slike som ikke har aktelse for Gud, vil lede oss vill før vi merker det. Frykt for å støte våre verdslige venner vil holde oss fra å gi uttrykk for vår takknemlighet til Gud eller å anerkjenne vår avhengighet av ham. Vi må holde oss nær til Guds Ord. Vi trenger dets advarsler og oppmuntringer, dets trusler og løfter. Vi behøver det fullkomne eksempel som bare finnes i vår Frelses liv og karakter.

Våg dere ikke inn på Satans område

Engler fra Gud vil bevare hans folk når de går på pliktens sti. Men det er ingen forsikring om en slik beskyttelse for den som med forsett våger seg inn på Satans område. Et redskap for den store forfører vil si og gjøre hva som helst for å oppnå sin hensikt. Det har ingenting å si om han kaller seg spiritist, «elektrisk lege» eller «magnetisør». Ved bestikkende påstander vinner han tillit blant de troskyldige. Han gir seg ut for å kunne lese deres livshistorie og å forstå alle deres vanskeligheter og trengsler, når de kommer til ham med dem. Mens han er forkledd som en lysets engel,

og mens avgrunnens mørke råder i hans hjerte, viser han stor interesse for kvinner som søker råd hos ham. Han forteller dem at alle deres besværligheter skriver seg fra et ulykkelig ekteskap. Kan hende dette er altfor sant, men en slik rådgiver bedrer ikke deres stilling. Han forteller dem at de trenger til kjærlighet og sympati. Mens han gir seg ut for å ha stor interesse for deres velferd, omgir han sine intetanende offer med magisk kraft som fortryller dem på samme måte som en slange fortryller en skjelvende fugl. Snart er de fullstendig i hans makt. Synd, vanære og ødeleggelse blir de fryktelige følger.

Disse ondskapens arbeidsmenn er ikke få. Deres sti er merket med forlatte hjem, ødelagte rykter og sønderknuste hjerter. Men verden kjenner lite til alt dette. De fortsetter med å oppsøke nye offer, og Satan triumferer over den ødeleggelsen han har fått i stand.

Det er en nøye forbindelse mellom den synlige og den usynlige verden. Kunne forhenget bli løftet, ville vi se onde engler leire seg omkring oss med sitt mørke og all sin makt i forsøket på å bedra og ødelegge. Onde mennesker blir omgitt, påvirket og hjulpet av onde ånder. Troens og bønnens mann har overgitt sin sjel til guddommelig ledelse, og engler fra Gud bringer ham lys og styrke fra himmelen.

Ingen kan tjene to herrer. Det er ikke større motsetning mellom lys og mørke enn det er mellom å tjene Gud og å tjene Satan. Profeten Elias fremstilte saken i det rette lys i sin uredde tale til det frafalne Israel: «Dersom Herren er Gud, så følg ham, og dersom Ba ' , al er det, så følg ham!» 1 Kong. 18, 21.

De som tar del i Satans trolldom, skryter kanskje av at det bringer dem stor fordel. Men er dette noe bevis for at deres fremgangsmåte er klok eller trygg? Sett nå at livet blir forlenget eller at de oppnår en timelig vinning. Vil det likevel i lengden lønne seg å ringeakte Guds vilje? Slik tilsynelatende vinning vil til sist vise seg å være et uopprettelig tap. Vi kan ikke ustraffet bryte ned en eneste skranke som Gud har reist for å beskytte sitt folk mot Satans makt.

Det eneste sikre for oss er å bevare de gamle landemerker. «Til loven og til vitnesbyrdet! Dersom de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi det ikke er noe lys i dem.» Es. 8, 20. (Eng. bibelovers.)

Kapittel 9

Se på Jesus

Mange gjør en alvorlig feil i sitt religiøse liv ved å ha oppmerksomheten rettet mot sine egne følelser og på den måten gjør opp sin mening om fremgang eller tilbakegang. Følelsene er ikke noen sikker målesnor. Vi må ikke se innad for å finne bevis for om Gud har tatt imot oss. Der finner vi ikke noe annet enn det som vil ta motet fra oss. Vart eneste håp ligger i at «vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus». Heb. 12, 2. I ham finner vi alt som kan fylle oss med håp, med tro og med frimodighet. Han er vår rettferdighet, vår trøst og vår glede.

De som vender blikket innad for å finne trøst, kommer til å bli trette og skuffet. En følelse av vår egen svakhet og uduelighet burde få oss til med et ydmykt hjerte å klynge oss til Kristi soningsoffer. Når vi stoler på hans fortjeneste, finner vi hvile og fred og glede. Han kan fullkomment frelse alle som kommer til Gud ved ham.

Vi trenger til å stole på Jesus hver dag og hver time. Han har lovt at som vår dag er, skal vår styrke være. Ved hans nåde skal vi bære alle byrder og utføre alle plikter som melder seg. Men mange føler seg nedtrykte ved tanken på besværligheter i fremtiden. De søker stadig å føre morgendagens byrder over på dagen i dag. På den måten blir en hel del av deres prøver innbilt. For den slags prøver har Jesus ikke gjort noen foranstaltninger. Han lover oss bare nåde for dagen. Han byr oss at vi ikke skal besvære oss med prøver og bekymringer som hører morgendagen til, for «hver dag har nok med sin egen plage». Matt. 6, 34.

Den vane å ruge over onder som en venter skal komme, er både uklok og ukristelig. Når vi gjør det, forsømmer vi å nyte øyeblikkets velsignelser og å gjøre bruk av dets anledninger. Herren krever at vi skal utføre dagens plikter og bære dens prøvelser. Det er i dag vi skal være på vakt så vi ikke synder i ord eller handling. Vi må prise og ære Gud i dag. Ved å øve levende tro i dag skal vi overvinne fienden. Det er i dag vi må søke Gud og bestemme oss for at vi ikke må hvile eller bli tilfreds uten at han er nær. Vi bør våke og be som om dette var den siste dagen som ble gitt oss. Hvor dypt alvorlig bør derfor ikke vårt liv være! Hvor nøye burde vi ikke følge Jesus i alle våre ord og handlinger! 1882 -- «Testimonies», V, side 199-202.

Gjør Jesus til din fortrolige

Det er få som forstår å vurdere eller gjøre bruk av bønnens dyrebare privilegium på rette måte. Vi bør gå til Jesus og fortelle ham om all vår trang. Vi kan komme til ham med våre bekymringer og forviklinger så vel som med våre større vanskeligheter. Hva som enn måtte komme for å forurolige eller plage oss, bør vi legge det fram for Herren i bønn. Når vi føler at vi trenger Kristi nærvær for hvert skritt, vil Satan ikke få så store anledninger til å trenge seg inn på oss med sine fristelser. Hans tilrettelagte forsøk går ut på å holde oss borte fra vår beste og mest medfølende venn. Vi bør ikke gjøre noen annen enn Jesus til vår fortrolige. Vi kan trygt samtale med ham om alt som finnes i våre hjerter.

Brødre og søstre, når dere kommer sammen til felles andakt, så tro at Jesus møter med dere. Tro at han er villig til å velsigne dere. Vend blikket bort fra dere selv og se på Jesus, tal om hans uforlignelige kjærlighet. Ved å se på ham blir dere forvandlet etter hans lignelse. Fatt dere i korthet når dere ber, og gå rett på saken. Hold ikke en preken for Herren i deres lange bønner. Be om livets brød på samme måte som et barn ber sin jordiske far om brød. Gud vil gi oss enhver nødvendig velsignelse dersom vi ber til ham i enfoldighet og tro.

De bønner predikantene sender opp før sine prekener, er ofte lange og uheldige. De kommer inn på en hel rekke emner som ikke har noen som helst forbindelse med anledningen eller med folkets behov. Slike bønner passer i lønnkammeret, men ikke for en offentlig forsamling. Tilhørerne blir trette og lengter etter at predikanten skal slutte. Brødre, ta folket med i deres bønner. Kom til Frelseren i tro og tal med ham om hva dere trenger til i denne særskilte anledning. La sjelen løfte seg opp til Gud med en sterk lengsel etter den velsignelse som er nødvendig i øyeblikket.

Bønn er sjelens aller helligste øvelse. Den bør være oppriktig, ydmyk, alvorlig -- ønsker fra et gjenfødt hjerte som kommer til uttrykk i en hellig Guds nærvær. Når den som ber, føler at han star for Guds ansikt, vil han glemme seg selv. Han vil ikke nære noe ønske om å stille menneskelige talenter fram. Han vil ikke søke å være til behag for menneskenes ører, men han vil søke å få den velsignelse som sjelen krever.

Hvilke velsignelser kunne vel ikke bli oss til del dersom vi bare ville ta Herren på

hans ord! Å, om det var mer brennende, virksom bønn! Kristus vil være en hjelp for alle som søker ham i tro.

Kapittel 10

Guds segl

«Og jeg hørte ham rope med høy røst og si: Kom hit med hjemsøkelsene over staden, hver med sitt ødeleggelsesredskap i sin hånd! »

«Og han ropte til den mann som var kledd i linklærne og hadde skrivetøyet ved sin lend. Og Herren sa til ham: Gå midt igjennom staden, midt igjennom Jerusalem, og sett et tegn i pannen på de menn som sukker og jamrer over alle de vederstyggelige ting som skjer der. Og til de andre hørte jeg ham si: Gå gjennom staden etter ham og slå ned! Vis ikke skånsel og spar ingen! Gamle folk, unge menn og jomfruer, spebarn og kvinner skal dere hugge ned for fote; men dere må ikke røre noen av dem som tegnet er på. Dere skal begynne fra min helligdom. Og de begynte med de gamle menn som sto foran huset.» Esek. 9, 1. 3-6.

Jesus står ferdig til å forlate nådestolen i den himmelske helligdom for å kle seg i hevners kledebon og utgyte sin vrede i straffedommen over dem som ikke har fulgt det lys Gud har gitt dem. «Fordi dommen over den onde gjerning ikke fullbyrdes straks, derfor svulmer hjertet i menneskenes barn, så de drister seg til å gjøre det som ondt er.» Pred. 8, 11. Istedenfor å bli bløtgjort ved den tålmodighet og langvarige overbærenhet som Herren har vist dem som ikke frykter Gud og ikke elsker sannheten, styrker de sine hjerter til å gjøre det som er ondt. Men det er også grenser for Guds overbærenhet, og mange går over disse grensene. De har gått over hans nådes grenser, og derfor må Gud gripe inn og forsvare sin egen ære.

Gud holder regnskap med folkene

Om amorittene sa Herren: «Amorittene har ennå ikke fylt sin ondskaps mål.» 1 Mos. 15, 16. Enda dette folket var fremtredende ved sitt avgudereri og sin fordervelse, hadde det ennå ikke fylt sin ondskaps beger, og Gud ville ikke gi befaling om at det fullstendig skulle øde1882 -- «T estimonies», V, side 207-216. legges. Folket skulle se den guddommelige kraft bli åpenbart på en merkbar måte, forat det skulle være uten unnskyldning. Den medlidende Skaper var villig til å bære over med det til fjerde slektledd. Dersom det da ikke var blitt en merkbar forandring til det bedre, skulle

straffedommene komme over det.

Med en ufeilbar nøyaktighet holder den Evige fremdeles regnskap med alle nasjoner. Så lenge han ved sin store nåde kaller på dem til omvendelse, vil deres regnskap ligge åpent. Men når tallene kommer opp i en viss sum, som Gud har bestemt, begynner hans vredes tjeneste. Regnskapet blir avsluttet. Den guddommelige tålmodighet holder opp. Barmhjertigheten taler ikke lenger til deres forsvar.

Profeten, som skuet ned gjennom århundrene, fikk denne tiden fremstilt for seg i et syn. Nasjonene av i dag har vært mottagere av uhørte goder. De har tatt imot himmelens mest utsøkte velsignelser, men stadig voksende hovmod, begjær, avguderi, gudsforakt og lav utakknemlighet står skrevet imot dem. De holder hastig på å avslutte sitt regnskap hos Gud.

Men det som får meg til å skjelve, er den kjensgjerning at de som har hatt det største lys og de største privilegier, er blitt smittet av den ugudeligheten som råder. Under påvirkning av urettferdige omgivelser er mange endog av dem som bekjenner seg til sannheten, blitt kalde og blir revet med av ondskapens sterke strøm. Den forakt for sann gudsfrykt og hellighet som er så vidt utbredt, får dem som ikke har inngått en inderlig forbindelse med Gud, til å miste sin ærbødighet for Guds lov. Dersom de fulgte lyset og av hjertet var lydige mot sannheten, ville denne hellige lov føles enda mer dyrebar når den på den måten blir foraktet og tilsidesatt. Etter hvert som ringeakt for Guds lov blir mer åpenbar, blir skillelinjen mellom dens tilhengere og verden mer tydelig. Kjærligheten til de guddommelige forskrifter blir styrket hos en klasse mennesker i samme forhold som ringeakt for disse forskriftene øker hos en annen klasse.

Krisen nærmer seg hastig. Tallene som vokser så hurtig, viser at tiden for Guds hjem søkelse er nær. Selv om han svært nødig vil straffe, så vil han likevel straffe, og det snart. De som vandrer i lyset, kommer til å se tegn på den fare som nærmer seg. Men de må ikke sitte rolig og ubekymret og vente på ødeleggelsen, og trøste seg med at Gud vil beskytte sitt folk i denne hjem søkelsens tid. Langt fra! De bør innse at det er deres plikt å arbeide flittig for å frelse andre, mens de med en sterk tro søker Gud om hjelp. «En rettferdig manns bønn har stor kraft i sin virkning.» Jak. 5, 16.

Gudfryktighetens surdeig har ikke helt mistet sin kraft. På den tid da faren og

undertrykkelsen er størst for menigheten, vil den lille skaren som står i lyset, sukke og jamre over de vederstyggeligheter som finner sted i landet. Men i enda større grad vil deres bønner gjelde menigheten fordi medlemmene følger verdens skikk.

De alvorlige bønner disse få trofaste sjeler sender opp til Gud, er ikke forgjeves. Når Herren kommer som en hevner, kommer han også som beskytter for alle dem som har bevart troen i dens renhet og holdt seg selv ubesmittet av verden. Det er på denne tid Gud har lovt å skaffe sine egne utvalgte rett, dem som roper til ham dag og natt mens han er langmodig imot dem.

Befalingen lyder: «Gå midt igjennom staden, midt igjennom Jerusalem, og sett et tegn i pannen på de menn som sukker og jamrer over alle de vederstyggelige ting som skjer der.» Esek. 9, 4. Disse som sukket og gråt, hadde fremholdt livets ord. De hadde irttesatt, rådet og formant. Noen som hadde vanæret Gud, omvendte seg og ydmyket sine hjerter for ham. Men Herrens herlighet var veket bort fra Israel, og skjønt mange fremdeles fulgte religionens former, var hans kraft og nærvær ikke til stede.

På den tid da hans vrede går ut med straffedommer, skiller disse hengivne Kristi etterfølgere seg ut fra verden ved sin sjeleangst som kommer til uttrykk i gråt og klage, irttesettelser og advarsler. Mens andre søker å dekke over det rådende onde og å unnskyldte den store ugudeligheten som tar overhånd overalt, vil de som er nidkjære for Guds ære og har kjærlighet til sjeler, ikke være stille for å vinne yndest hos noen. De plages i sine rettferdige sjeler dag for dag ved de urettferdiges vanhellige liv og gjerning. De står maktesløse når det gjelder å stanse syndens rivende strøm, og derfor blir de fylt med smerte og uro. De sørger for Guds åsyn når de ser religionen bli ringeaktet i hjem-mene hos slike som har hatt stort lys. De gråter og plager sine sjeler fordi stolthet, begjær, egennytte og bedrag av nesten enhver sort finnes i menigheten. Guds Ånd, som ansporer til irttesettelse, blir trådt under føtter mens Satans tjenere triumferer. Gud blir vanæret og sannheten blir gjort til intet.

De som ikke føler seg bedrøvet over sitt eget åndelige forfall og heller ikke sørger over andres synder, får ikke Guds segl. Herren befaler sine sendebud, mennene med mordvåpen i sine hender: «Gå gjennom staden etter ham og slå ned! Vis ikke skånsel og spar ingen! Gamle folk, unge menn og jomfruer, spebarn og kvinner skal dere hugge ned for fote; men dere må ikke røre noen av dem som tegnet er på. Dere skal begynne fra min helligdom. Og de begynte med de gamle menn som sto foran huset.» Esek. 9, 5.

6.

Her ser vi at menigheten -- Herrens helligdom -- var den som først skulle merke Guds vredes slag. De eldste, de som hadde fått stort lys og hadde stått som voktere av folkets åndelige interesser, hadde vært utro i sine tillitsverv. De hadde tatt det standpunkt at vi ikke behøver å vente mirakler og de tydelige åpenbarelsen av Guds kraft som ble sett i fordums tid. Tidene har forandret seg. Disse ordene styrker deres vantro, og de sier: «Herren vil hverken gjøre godt eller ondt. Han er for barmhjertig til å hjemsøke sitt folk med straffedom.» Slik lyder ropet om fred og ingen fare fra menn som aldri mer vil oppløfte sin røst som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hundene som ikke ville gjø, er nettopp de som føler den rettfærdige hevnen fra en vred Gud. Menn, jomfruer og små barn omkommer til hope.

De verste synder

De vederstyggeligheter som de trofaste sukket og jamret over, var alt hva menneskelige øyne kunne oppdage, men de langt verre synder som vakte den rene og hellige Guds nidkjærhet, ble ikke åpenbart. Den store hjerteransaker kjenner enhver synd som blir begått i det skjulte av dem som øver urettferdighet. Disse mennesker kommer til å føle seg trygge i sitt bedrag, og på grunn av Herrens langmodighet sier de at han ikke ser. Derfor oppfører de seg som om han hadde forlatt jorden. Men han kommer til å oppdage deres hykleri og åpenbare for andre de synder de så omhyggelig skjulte.

Ingen rangsforskjell, ingen verdighet eller verdslig visdom, og ingen stilling i et hellig embete kan beskytte mennesker mot å gi avkall på prinsipper, når de blir overlatt til sine egne bedrageriske hjerter. De som er blitt betraktet som verdige og rettfærdige, viser seg å være ledere i frafall, eksempler på likegyldighet og på misbruk av Guds velsignelser. Han vil ikke lenger bære over med deres onde fremferd, og i sin vrede handler han med dem uten barmhjertighet.

Det er med motvilje Herren trekker seg tilbake fra dem som er blitt velsignet med stort lys og som har følt Ordets kraft når de forkynte det for andre. En gang var de hans trofaste tjenere, som var begunstiget med hans nærvær og rettledning. Men de vek bort fra ham og ledet andre inn i villfarelsen og har derfor pådratt seg Guds mishag.

Hvem blir beseglet?

Dagen for Guds hevn er like foran oss. Guds segl vil bare bli satt på pannene hos dem som sukker og jamrer over de vederstyggeligheter som skjer i landet. De som ved sine interesser er knyttet til denne verden, spiser og drikker sammen med de drukne og kommer sikkert også til å bli utryddet sammen med dem som øver urettferdighet. «Herrens øyne er over de rettferdige, og hans ører vendt til deres bønn; men Herrens åsyn er over dem som gjør ondt. » 1 Pet. 3, 12.

Vår egen handlemåte vil avgjøre om vi skal ta imot den levende Guds segl eller om vi skal bli hugget ned med de ødeleggende våpen. Noen få dråper av Guds vrede har allerede falt på jorden, men når de syv siste plager skal bli utgytt ublandet i hans harmes beger, da er det for evig for sent å omvende seg og finne ly. Da er det ikke noe sonende blod som kan tvette av syndens skamplett.

«På den tid skal Mikael stå fram, den store fyrste som verner om ditt folks barn, og det skal komme en trengselstid som det ikke har vært fra den dag noe folk ble til, og like til den tid. Men på den tid skal alle de av ditt folk bli frelst som finnes oppskrevet i boken.» Dan. 12,1. Når denne trengselstiden kommer, er enhver sak avgjort. Det er ikke mer noen prøvetid, ikke mer noen nåde for de ubotferdige. Den levende Guds segl er blitt satt på hans folk. Denne lille levningen gjør Gud til sitt vern mens de selv er ute av stand til å forsvare seg i den dødelige kampen mot jordens makter, som blir ført an av drakens hærskarer. Befalingen er utstedt av den høyeste jordiske myndighet at de under trusel om forfølgelse og dødsstraff skal tilbe dyret og ta dets merke. Måtte Gud hjelpe sitt folk nå, for hva kan vi gjøre i en slik fryktelig kamp uten hans hjelp!

Mot, sjelsstyrke, tro og ubetinget tillit til Guds kraft til å frelse kan en ikke oppnå på et øyeblikk. Disse himmelske dyder får en bare ved årelang erfaring. Ved et liv i hellig bestrebelse og ved å holde fast ved det som er rett, har Guds barn beseglet sin skjebne. Omgitt av fristelser uten tall visste de at de enten måtte gjøre sterk motstand eller bli overvunnet. De følte at de hadde en stor oppgave å utføre, og når som helst kunne de bli kalt til å legge rustningen av. Skulle de da komme til livets avslutning uten å ha fullbyrdet sin gjerning, ville det bety et evig tap. Med begjær tok de imot lyset fra himmelen på samme måte som de første disiplene fikk det fra Jesu leper. Når disse første kristne ble forvist til fjellene og ørkenene, når de ble overlatt til å dø av sult i

fangehullene, når de ble utsatt for kulde og pinsler, når martyrdøden syntes å være den eneste utveien for deres nød, gledet de seg over å bli aktet verdige til å lide for Kristus som ble korsfestet for dem. Deres verdige eksempel er til trøst og oppmuntring for Guds folk som kommer inn i en slik trengselstid som det aldri før har vært.

Ikke alle som bekjenner seg til å holde sabbaten, kommer til å bli beseglet. Til og med blant dem som underviser andre om sannheten, er det mange som ikke kommer til å få Guds segl på sine panner. De hadde sannhetens lys, de kjente Mesterens vilje, de forsto hvert punkt i vår tro, men de hadde ikke tilsvarende gjerninger. De som var så fortrolige med profetien og med den guddommelige visdoms skatter, burde ha vist sin tro i handling. De burde ha budt sitt hus etter seg så at de ved en velordnet familie hadde kunnet vise verden den innflytelse sannheten har på menneskehjertet.

Ved sin mangel på helligelse og gudsfrykt og ved å forsømme å nå opp til et høyt religiøst ideal får de andre sjeler til å slå seg tilfreds med sin stilling. Mennesker med innskrenket dømmekraft kan ikke innse at de stiller sin egen sjel i fare når de etterligner disse mennesker som så ofte har åpnet Guds Ords skatter for dem. Jesus er det eneste sanne mønster. Med et barns ydmyke og lærvillige sinn må enhver nå på sine kne for Gud granske Bibelen for seg selv dersom han ønsker å vite hva Herren krever av ham. Hvor høyt en predikant enn måtte ha stått i yndest hos Gud, vil han komme inn i mørke og Satans bedrag og lede andre inn på den samme veien dersom han unnlater å følge det lys han har fått av Gud, og dersom han ikke er villig til å la seg undervise som et lite barn. Ikke en eneste av oss kommer noen gang til å få Guds segl så lenge det er en plett eller rynke på vår karakter. Det overlates til oss å rette på våre karaktermangler og å rense sjelens tempel fra enhver besmittelse. Da vil senregnet falle på oss på samme måte som tidligregnet falt på disiplene på pinsefestens dag.

Vi blir altfor lett tilfredsstilt med det vi har oppnådd. Vi føler oss rike og mener vi har overflod, og vi vet ikke at vi er usle og ynkelige og fattige og blinde og nakne. Åp. 3, 17. Nå er tiden inne til å gi akt på den formaning det sanndru vitne gir oss: «Så råder jeg deg at du kjøper av meg gull, glødet i ild, forat du kan bli rik, og hvite klær forat du kan kle deg i dem og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbart, og øyensalve til å salve dine øyne med, forat du kan se!» Åp. 3, 18.

Levende tro nødvendig

I dette liv må vi møte ildprøver og gjøre kostbare oppofrelser, men belønningen er Kristi fred. Det har vært så lite selvfornektelse, så lite lidelse for Kristi skyld at korset nesten er fullstendig glemt. Vi må ta del med Kristus i hans lidelser dersom vi skal sitte seirende med ham på hans trone. Så lenge vi velger selvtilfredsstillelsens makelige sti og er redde for å fornekte oss selv, blir vår tro aldri fast, og vi kan ikke kjenne Jesu fred, heller ikke den glede som kommer ved bevisst seier.

De mest opphøyde i den gjenløste skaren som står foran Guds og Lammets trone, iført hvite klær, vet hva det vil si å kjempe for seieren, for de er kommet gjennom en stor trengsel. De som har gitt etter for omstendighetene istedenfor å ta del i denne kampen, vet ikke hvordan de skal kunne holde stand på den dag da angsten griper hver eneste sjel, da til og med Noah, Job og Daniel, dersom de var i landet, ikke skulle kunne frelse sønn eller datter, men enhver må redde sin sjel ved sin egen rettferdighet.

Ingen behøver å si at hans sak er håpløs, at han ikke kan leve et kristenliv. Ved Kristi død er det gjort rikelig foranstaltning for hver sjel. Jesus er alltid vår hjelper i nødens stund. Bare påkall ham i tro, så har han lovt å høre dine bønner og besvare dem.

Å, måtte vi få en levende, virksom tro! Vi trenger den. Vi må ha den, ellers kommer vi til kort og svikter på prøvens dag. Det mørke som da kommer til å hvile over vår sti, må ikke gjøre oss motløse eller drive oss til fortvilelse. Det er det sløret Gud tilhyller sin herlighet med når han kommer for å utgyte sine rike velsignelser. Vår tidligere erfaring burde ha lært oss dette. På den dag da Gud går i rette med sitt folk, skal denne erfaring være en kilde til trøst og håp.

Det er nå vi må bevare oss selv og våre barn ubesmittet av verden. Det er nå vi må vaske vår karakters kjortel og gjøre den hvit i Lammets blod. Det er nå vi må overvinne stolthet, lidenskap og åndelig sløvhet. Det er nå vi må våkne opp og gjøre besluttsom anstrengelse for å oppnå en symmetrisk karakter. «I dag, om I hører hans røst, da forherd ikke eders hjerter.» Heb. 3, 7. 8. 15. Vi er i dag i en ytterst prøvende stilling, mens vi våker og venter på vår Herres åpenbarelse. Verden er i mørke.

«Men I, brødre, » sier Paulus, «er ikke i mørke, så dagen skulle komme over eder som en tyv.» 1 Tess. 5, 4. Det er alltid Guds hensikt å bringe lys ut av mørket, glede ut

av sorg og hvile ut av tretthet for den ventende, lengselsfulle sjel.

Hva er det dere gjør, brødre, i det store forberedelsesverket? De som forener seg med verden, tar imot det verdslige preg og gjør seg ferdig til å ta imot dyrets merke. De som ikke stoler på seg selv, men som ydmyker seg for Gud og renser sine sjeler ved å lyde sannheten -- disse tar imot det himmelske preg og bereder seg for å ta imot Guds segl på sine panner. Når befalingen går ut og stempelet blir innpreget, fortsetter deres karakter å være ren og uplettet i all evighet.

Nå er det tiden til å berede seg. Seglet vil aldri bli satt på en uren manns eller kvinnes panne. Det vil aldri bli satt på pannen til den mann eller kvinne som er ærgjerrig og elsker verden. Det vil aldri bli satt på menn eller kvinner med falske tunger eller bedrageriske hjerter. Alle som tar imot seglet, må være uten flekk for Gud -- slike som har himmelen som mål. Gå fremad, mine brødre og søstre! Jeg kan bare skrive ganske kortfattet om disse punkter denne gang, bare for å rette deres oppmerksomhet på nødvendigheten av å berede seg. Ransak Skriftene for dere selv, for at dere kan forstå hvor fryktelig alvorlig tiden er.

Ikke engang selve livet må vi kjøpe med en løgn. Ved et ord eller et nikk kunne martyrene ha fornektet sannheten og reddet sitt liv. Ved å samtykke i å kaste et eneste korn røkelse på avgudsalteret kunne de ha unngått pinebenken, skafottet eller korset. Men de nektet å være falske i ord eller gjerning, selv om de skulle få livet som gave dersom de gikk med på det. Fengsel, tortur og død med en ren samvittighet hilste de velkommen fremfor å bli utfridd på betingelse av svik, løgn og frafall. Ved sannhet og tro på Kristus gjorde de seg fortjent til plettfrie kjortler og juvélprydede kroner. Deres liv var i Guds øyne edelt og opphøyet, fordi de sto fast på sannhetens grunn under de vanskeligste forhold. -- 1879, -- «Testimonies», IV, side 336.

Kapittel 11

En appell

Hva kan jeg si til dere, mine brødre, som skal kunne vekke dere opp fra deres kjødelige trygghet? Det er blitt vist meg de farer dere kommer til å møte. Det finnes både troende og vantro i menigheten. Kristus fremstiller disse to klasser i sin lignelse om vintreet og grenene. Han formaner sine etterfølgere: «Bli i meg, så blir jeg i eder! Liksom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, således heller ikke I uten at I blir i meg. Jeg er vintreet, I er grenene; den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer megen frukt; for uten meg kan I intet gjøre.» Joh. 15, 4. 5.

Det er stor forskjell på en foregitt forening og en virkelig forbindelse med Kristus ved troen. Ved å bekjenne sannheten kommer mennesker inn i menigheten, men dette er ikke noe bevis for at de har en levende forbindelse med det levende vintre. Det er gitt oss en regel, og etter den kan man skjelne den sanne disippelen fra dem som påstår at de følger Kristus, men som ikke har troen på ham. Den ene klassen bærer frukt, den andre ikke. Den ene blir ofte behandlet med Guds gartnerkniv forat den skal bære mer frukt. Den andre vil om ikke lenge bli skilt fra det levende vintre som visne grener.

Jeg er dypt bekymret for at vårt folk må kunne bevare det levende vitnesbyrdet iblant seg, og at menigheten må bli bevart ren fra det vantroende element. Kan vi tenke oss noe bedre og inderligere forhold til Kristus enn det vi finner i disse ordene: «Jeg er vintreet, I er grenene»? Fibrene i grenen er nesten nøyaktig lik dem vi finner i stammen. Overføringen av liv, styrke og fruktbarhet fra stammen til grenene foregår stadig og uhindret. Røttene sender sin næring gjennom grenene. Slik er den sanne troendes forhold til Kristus. Han blir i Kristus og drar sin næring fra ham.

Dette åndelige forhold kan bare bli opprettet når vi utøver personlig tro. Denne tro må fra vår side være uttrykk for den høyeste kjærlighet, en fullkommen tillit og en hel og full hengivenhet. Vår vilje må helt gi etter for Guds vilje, våre følelser, ønsker og interesser så vel som vår ære må gå opp i Kristi rikes fremgang og i hans saks ære, mens vi hele tiden tar imot nåde fra ham, og Kristus tar imot takknemlighet fra oss. 1882 -- «Testimonies», V, side 228-234.

Når denne inderlige forbindelsen og dette fellesskapet blir opprettet, blir våre synder lagt på Kristus, og hans rettferdighet blir tilregnet oss. Han ble gjort til synd for oss forat vi skulle bli gjort til Guds rettferdighet i ham. Gjennom ham har vi adgang til Gud. Vi blir antatt i den Elskede. Enhver som ved ord eller handling skader en troende, sårer på den måten Jesus. Enhver som gir en disippel et glass kaldt vann, fordi han er et Guds barn, vil av Kristus bli betraktet som en som gir det til ham.

Det var da Kristus sto i ferd med å skulle ta avskjed med disiplene at han ga dem det vakre sinnbilde på sitt forhold til de troende. Han hadde fremstilt for dem det inderlige samfunnet med ham som kunne sette dem i stand til å holde det åndelige liv ved like, når han ikke lenger skulle være synlig iblant dem. For å innprente dette i deres sinn ga han dem vintreet som det slående og mest passende symbol. Jødene hadde alltid betraktet vintreet som den edleste blant alle planter, og som et symbol på alt som var kraftig, ypperlig og fruktbart. Det var som om vår Herre ville si: «Vintreet, som dere verdsetter så høyt, er et symbol. Jeg er virkeligheten. Jeg er det sanne vintre. Som et folk verdsetter dere vintreet. Som syndere burde dere verdsette meg høyere enn alle jordiske ting. Grenen kan ikke leve dersom den blir skilt fra vintreet. Heller ikke kan dere leve dersom dere ikke blir i meg. . . .»

Velg de rette omgivelser for hjemmet

Få innser betydningen av så vidt mulig å unngå all omgang som har en ugunstig virkning på det kristelige liv. I valg av omgivelser er det få som gjør sin åndelige fremgang til det første hensyn.

Foreldre med sine familier strømmer inn til byene fordi de innbiller seg at det er lettere å skaffe sitt levebrød der enn på landet. Barna, som ikke har noe å gjøre når de ikke er på skolen, får den utdannelsen som gaten kan gi dem. Fra dårlige kamerater tilegner de seg vaner som fører til et lastefullt og utsvevende liv. Foreldrene ser alt dette, men det krever et offer fra deres side å rette på villfarelsen, og så blir de hvor de er inntil Satan får fullt herredømme over barna deres. Det ville være bedre for dem å ofre ethvert verdslig hensyn enn å la de dyrebare sjeler som er overlatt i deres varetekt, komme i fare. De kommer til å bli utsatt for fristelser, og de bør opplæres til å møte disse. Men det er deres plikt å avskjære enhver innflytelse, bryte enhver vane og rive over ethvert bånd som kan hindre dem fra en fullstendig fri, åpen og helhjertet overgivelse av dem selv og deres familie til Gud.

Istedenfor å slå dere ned i en tettbefolket by, bør dere søke til et eller annet tilbaketrukkent sted der deres barn så vidt mulig er beskyttet mot fristelse, og der bør dere oppdra og utdanne dem til å gjøre nytte. Profeten Esekiel regner opp endel årsaker som førte til Sodomas synd og ødeleggelse: «Overmot; overflod av brød og trygg ro hadde hun og hennes døtre; men den elendige og fattige hjalp hun ikke. » Esek. 16, 49. Alle som vil unngå Sodomas skjebne, må holde seg borte fra den handlemåte som førte Guds straffedom over denne ugudelige byen.

Mine brødre, dere setter dere selv ut over Guds helligste krav når dere forsømmer å hellige dere selv og deres barn til ham. Mange av dere hviler i en falsk trygghet og er opptatt med egennyttige interesser og føler dere tiltrukket av jordiske skatter. Dere frykter ikke for ondt. All fare synes å være langt borte. Dere kommer til å bli bedratt og skuffet og komme i evig ulykke dersom dere ikke med anger og dyp ydmykelse våkner opp og omvender dere til Gud.

Gang på gang har røsten fra himmelen talt til dere. Vil dere lyde denne røst? Vil dere gi akt på rådet fra det sanndru vitne om å søke etter det gull som er prøvd i ilden, de hvite klær og øyensalven? Gullet er tro og kjærlighet, de hvite klær er Kristi rettferdighet, og øyensalven er den åndelige dømmekraft som vil sette dere i stand til å se Satans kunstgrep og unngå dem, til å oppdage synden og få avsky for den, og til å se sannheten og lyde den.

Den dødelige dvaletilstand som råder i verden, lammer deres sanser. Synden synes ikke lenger å være frastøtende, fordi dere er blitt blindet av Satan. Guds straffedommer blir snart utgytt over jorden. «Fly for ditt livs skyld,» lyder advarselen fra Guds engel. 1 Mos. 19, 17. Det høres også andre stemmer: «Bli ikke forskrekket! Det er ingen grunn til særlig uro.» De sorgløse i Sion roper: «Fred og trygghet, » mens himmelen erklærer at en hastig ødeleggelse holder på å ramme overtrederen. De unge, de lettsindige og de forlystelsessyke betrakter disse advarsler som tomme fabler og vender seg bort fra dem med en spøk. Foreldre er tilbøyelige til å mene at barna deres har omtrent rett i dette, og alle sover sorgløst videre. Slik var det da den gamle verden ble ødelagt, og da Sodoma og Gomorra ble fortært av ild. Natten før disse byene på sletten ble ødelagt, turet de fram i vellyst. Lot ble gjort narr av for sin frykt og sine advarsler. Men det var disse spotterne som omkom i flammene. Denne selvsamme natt ble nådens dør for evig lukket for de ugudelige, sorgløse innbyggerne i Sodoma.

Det er Gud som holder sjelenes skjebne i sin hånd. Han vil ikke alltid la seg spotte. Han vil ikke alltid være gjenstand for spøk. Hans straffedommer er allerede i landet. Voldsomme og fryktelige stormer etterlater ødeleggelse og død i sine spor. Fortærende branner legger skoger og tettbefolkede byer i ruiner. Storm og skibbrudd venter dem som reiser ut på dypet. Uhell og ulykke truer alle som reiser på land. Orkaner, jordskjelv, sverd og hungersnød følger i hurtig rekkefølge. Og likevel blir menneskehjertene forherdet. De erkjenner ikke Guds advarende røst. De vil ikke fly til den eneste tilflukt for den kommende storm.

Mange som er blitt satt på Sions murer for med ørneblikk å holde utkikk etter den kommende fare, og å heve advarselens røst, er selv falt i søvn. Nettopp de som burde være mest aktive og våkne i denne farens stund, forsømmer sine plikter og gjør seg skyldig i sjelers blod.

Du har forsømt å gi dine barn den oppmerksomhet og oppmuntring de trenger. Du har ikke bundet dem til ditt hjerte med kjærlighetens ømmeste bånd. Din forretning legger sterkt beslag på din tid og dine krefter og gjør at du forsømmer dine hjemlige plikter. Men du er blitt så innforlivet med denne byrden at du ville betrakte det som et stort offer å måtte legge den ned. Likevel ville det fremme din åndelige interesse og dine barns lykke og moral dersom du kunne gjøre det. Det ville være godt for deg om du kunne legge dine besværlige bekymringer til side og finne et tilfluktssted på landet der det ikke er så sterk innflytelse til å forderve de unges moral. Det er sant at du heller ikke ute på landet ville være fri for besvær og forviklende bekymringer, men du kan der unngå mange onder og lukke døren til for den flom av fristelser som truer med å overvelde dine barns sinn. De trenger til arbeid og avveksling. Ensformigheten i hjemmet gjør at de blir urolige og hvileløse. De er blitt vant med å ha omgang med lastefulle gutter i byen, og de får på den måten den oppdragelse gaten kan gi. -- 1876 -- «Testimonies», IV, side 135. 136.

Kapittel 12

Kristelig enhet

«Men jeg formaner eder, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn at I alle må føre den samme tale, og at det ikke må være splid iblant eder, men at I må være fast forent i samme sinn og i samme mening.» 1 Kor. 1, 10.

Enighet er styrke. Splittelse er svakhet. Når de som tror den nærværende sannhet, er forent, utøver de en sterk innflytelse. Satan forstår dette så godt. Aldri har han vært mer bestemt enn nå på å gjøre Guds sannhet virkningsløs ved å få bitterhet og splid inn blant Herrens folk.

Verden er imot oss, de populære kirkesamfunnene er imot oss, og landets lover vil snart være imot oss. Hvis det noen gang har vært en tid da Guds folk bør slutte seg sammen, så er det nå. Gud har betrodd oss de særskilte sannheter for denne tid, forat vi skal gjøre dem kjent for verden. Det siste budskap om nåde blir nå forkynt. Vi omgås menn og kvinner som går sin dom i møte. Hvor nøye vi burde følge vårt guddommelige mønster i ord og handling slik at vi ved vårt eksempel kan lede mennesker til Kristus. Hvor ivrige burde vi ikke være til å fremstille sannheten slik at andre ved å betrakte dens skjønnhet og enkelhet kan bli ledet til å ta imot den. Dersom vår karakter vitner om dens helliggjørende kraft, blir vi et stadig lys for andre -- levende brev som er kjent og lest av alle mennesker. Vi har ikke råd na til å gi Satan rom ved å nære uenighet, uoverensstemmelse og strid.

At enhet og kjærlighet måtte råde blant hans disipler, var hovedemnet i vår Frelasers siste bønn for dem like før han ble korsfestet. Selv om korsets gru sto for ham, så var det ikke seg selv han var bekymret for, men for dem som skulle bli igjen etter ham og utføre hans verk på jorden. De alvorligste prøver ventet dem, men Jesus så at den største faren de kom til å møte, var bitterhetens og uenighetens. ånd. Han ba: 1882 - «Testimonies», V, side 236-248.

«Hellige dem i sannheten! ditt ord er sannhet. Liksom du har utsendt meg til verden, har også jeg utsendt dem til verden, og jeg helliger meg for dem, forat også de skal være helliget i sannhet. Men jeg ber ikke for disse alene, men også for dem som

ved deres ord kommer til å tro på meg, at de alle må være ett, liksom du, Fader, i meg, og jeg i deg, at også de må være ett i oss, forat verden skal tro at du har utsendt meg.» Joh. 17, 17-21.

Denne Kristi bønn innbefatter alle hans etterfølgere helt til tidens avslutning. Vår Frelser forutså de prøver og farer hans folk skulle gå gjennom. Han er ikke blind for den splid og uenighet som forvirrer og svekker hans menighet. Han ser på oss med en dypere interesse og en ømmere medlidenhet enn jordiske foreldre kan ha overfor et egen-sindig og lidende barn. Han byr oss å lære av ham. Han innbyr oss til å ha tillit til ham. Han ber oss om å åpne våre hjerter og ta imot hans kjærlighet. Han har forpliktet seg til å være vår hjelper.

Fast åndelig ledelse

Da Kristus for opp til himmelen, overlot han virksomheten på jorden i sine tjeneres, i underhyrdenes hender. «Og det er han som ga oss noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, forat de hellige kunne bli fullkommengjort til tjenestegjering, til Kristi legemes oppbyggelse, inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde.» Ef. 4, 11-13.

Ved å sende ut sine tjenere ga vår Frelser menneskene gaver, for gjennom dem overleverer han det evige livs ord til verden. Det er dette middel Gud har bestemt til de helliges fullkomne beredelse i kunnskap og sann hellighet. Den oppgave Kristi tjenere har fått, er ikke bare den å fremholde sannheten. De skal våke over sjelene som de som skal avlegge regnskap for Gud. De skal irettesette, straffe, formane med all langmodighet og lære.

Alle som har nytt godt av Guds tjeneres virksomhet, bør, så langt de kan, forene seg med ham i arbeidet for å frelse sjeler. Dette er den oppgave alle sanne troende har fått, både predikantene og folket. De bør hele tiden ha det store mål for øyet, slik at hver enkelt søker å fylle sin plass i menigheten, og at alle samarbeider i orden, harmoni og kjærlighet.

Det er ikke noe egoistisk eller trangsynt i Kristi religion. Dens prinsipper er vidtomspennende og aggressive. Kristus fremstiller den som et klart lys, som et

frelsende salt, som en forvandlende surdeig. Med iver, alvor og hengivenhet vil Guds tjenere søke å utbre kunnskap om sannheten fjern og nær. Og likevel vil de ikke forsømme å arbeide for menighetens styrke og enhet. De vil nøye våke forat uenighet og splid ikke skal få anledning til å snike seg inn.

I den senere tid har det stått fram menn iblant oss som bekjenner seg til å være Kristi tjenere, men som arbeider stikk i strid med den enhet som vår Herre opprettet i menigheten. De har originale planer og arbeidsmetoder. De vil gjerne innføre forandringer i menigheten, slike forandringer som stemmer med deres oppfatning om fremgang, og de mener at de på den måten skal nå fram til store resultater. Disse menn kunne trenge til å være elever i stedet for lærere i Kristi skole. De er alltid rastløse, og de søker alltid å utføre et eller annet stort, å gjøre noe som kan bringe dem selv ære. De trenger til å lære den nyttigste av alle lærdommer: ydmykhet og tro på Jesus. Noen våker over sine medarbeidere og søker ivrig å peke ut deres feil, mens de heller med alvor burde søke å berede sine egne sjeler for den store striden de går i møte. Frelseren byr dem: «Lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I finne hvile for eders sjeler.» Matt. 11, 29.

Sannhetens lærere, misjonærer, embetsmenn i menigheten, kan utføre en god gjerning for Mesteren dersom de vil rense sine sjeler i lydighet mot sannheten. Enhver levende kristen kan være en uegennyttig arbeider for Gud. Herren har gitt oss kunnskap om sin vilje forat vi må kunne bli lysbærere for andre. Dersom Kristus bor i oss, kan vi ikke la være å arbeide for ham. Det er umulig å beholde Guds velbehag og å nyte de velsignelser en Frelseres kjærlighet kan gi, og på samme tid være likegyldig når det gjelder de farer som møter dem som omkommer i sine synder. «Derved er min Fader herliggjort at I bærer megen frukt.» Joh. 15, 8.

Paulus maner til enhet og kjærlighet

Paulus maner efeserne til å bevare enhet og kjærlighet: «Jeg formaner eder altså, jeg, den fangne i Herren, at I vandrer så som verdig er for det kall som I er kalt med, med all ydmykhet og saktmodighet, med langmodighet, så I tåler hverandre i kjærlighet, idet I legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd. Ett legeme og en Ånd, liksom I og er kalt med ett håp i eders kall; en Herre, en tro, en dåp, en Gud og alles Fader, han som er over alle og gjennom alle og i alle.» Ef. 4, 1-6. Veiledning, bind II

Paulus formaner sine brødre at de i sitt liv må åpenbare kraften i den sannhet han hadde fremholdt for dem. Ved saktmodighet og mildhet, overbærenhet og kjærlighet skulle de være eksempler på Kristi karakter og på frelsens velsignelser. Det er bare ett legeme og en Ånd, en Herre, en tro. Som lemmer på Kristi legeme er alle troende besjelet av den samme ånd og det samme håp. Splittelser i menigheten vanærer Kristi religion overfor verden og gir sannhetens fiender anledning til å forsvare sin handlemåte. Paulus skrev ikke sin undervisning bare for menigheten på hans tid. Det var Guds hensikt at den skulle sendes ul oss. Hva gjør vi for å bevare enhet i fredens bånd?

Da den Hellige Ånd ble utgytt over den første menighet, elsket brødrene hverandre. «Idet de . . . brøt brødet hjemme, nøt de sin mat med fryd og hjertets enfold, idet de lovet Gud og hadde yndest hos hele folket. Og Herren la hver dag dem som lot seg frelse, til menigheten. » Ap. gj. 2, 46. 47. Disse første kristne var få i antall, uten rikdom eller ære, men de øvde likevel en mektig innflytelse. Verdens lys strålte ut fra dem. Overalt hvor deres karakter og deres lære var kjent, var de til skrekk for onde mennesker. Nettopp av denne grunn var de hatet av de ugudelige og ble forfulgt endog til døden.

Guds ideal uforandret

Idealet for hellighet er det samme i dag som det var i apostlenes dager. Hverken Guds løfter eller hans krav har mistet noe av sin kraft Men hvordan er tilstanden blant Guds bekjennende folk sammenlignet med den gamle menighet? Hvor er den Guds Ånd og kraft som den gang ledsaget forkynnelsen av evangeliet? Akk, «hvor gullet blir mørkt, det edleste gull forandret». Klag. 4, 1.

Herren plantet sin menighet som et vintre på en fruktbar mark. Med største omhu pleiet han den, forat den skulle bære rettferdighetens frukter. Han sier: «Hva var det mer å gjøre med min vingård?» Es. 5, 4. Men dette vintreet som Gud plantet, har bøyd seg til jorden og tvunnet sine slyngtråder omkring menneskelige støtter. Grenene fra det strekker seg vidt og bredt, men det bærer frukten av et ødelagt vintre. Vingårdens herre sier: «Hvorfor bar den ville druer når jeg ventet at den skulle bære gode?»

Herren har gitt store velsignelser til sin menighet. Rettferdigheten krever at den bringer disse talentene tilbake med renter. Fordi de sannhetens skatter som ble overlatt i dens varetekt, er forøkt, er dens forpliktelser blitt større. Men istedenfor å gjøre bruk av

disse gaver og gå fram til fullkommenhet er den kommet bort fra det den hadde oppnådd i sin tidligere erfaring. Gradvis og nesten umerkelig har forandringen i dens åndelige tilstand kommet inn. Da den begynte å søke verdens ros og vennskap, ble dens tro svekket, dens nidkjærhet sluppet, og dens varme hengivenhet vek plassen for dødt formvesen. Hvert skritt i retning mot verden var et skritt bort fra Gud. Etter hvert som stolthet og verdslig ærgjerrighet har fått innpass, er Kristi Ånd veket bort, og kappestrid, splid og trette er kommet inn og har forvirret og svekket menigheten.

Paulus skriver til sine brødre i Korint: «I er jo ennå kjødelige. For når det er avind og trette iblant eder, er I da ikke kjødelige og vandrer på menneskelig vis?» 1 Kor. 3, 3. Det er umulig å fatte de dype åndelige sannheter i Guds Ord når sinnet blir forstyrret av avind og strid. «Et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til; for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig.» 1 Kor. 2, 14. Vi kan ikke fullt ut forstå eller verdsette guddommelig åpenbaring uten ved hjelp av den Hellige Ånd, ved hvem ordet ble gitt.

De som er pekt ut til å ta vare på menighetens åndelige interesser, bør være nøye med å gi et riktig eksempel og ikke gi noen anledning til misunnelse, avind eller mistanke, men de må alltid vise den samme kjærlighetens, aktelsens og høflighetens ånd som de ønsker å utvikle hos sine brødre. De bør nøye gi akt på Guds Ords lærdommer. Prøv å dempe enhver tilbøyelighet til hat eller uvennlighet, og la enhver bitter rot bli fjernet. Når det oppstår uoverensstemmelser mellom brødre, bør man nøye følge Frelserens anvisning. En bør gjøre alt som gjøres kan for å få et forlik i stand. Men dersom partene hårdnakket fortsetter å være uenige, bør de bli utelukket fra menigheten til de blir enige.

En tid til hjerteransakelse

Når det viser seg vanskeligheter i menigheten, bør hvert medlem ransake sitt eget hjerte for å undersøke om årsaken til vanskeligheten ikke ligger der inne. Åndelig hovmod, et ønske om å herske og befale, en ærgjerrig hang etter ære eller stilling, mangel på selvbeherskelse, ettergivenhet overfor lidenskap eller fordom samt ustabilitet eller mangel på dømmekraft -- ved slike ting kan menigheten bli forstyrret og dens fred ofret.

Vanskeligheter skyldes ofte sladrende mennesker som med sine hviskende vink

og antydninger forgifter sinnet hos mennesker som ikke aner noe, og på den måten blir fortrolige venner skilt at. Slike urostiftere blir støttet i sin onde gjerning av de mange som står med åpne ører og onde hjerter og sier: «Rapporter, så skal vi rapportere. » (Jer. 20, 10, eng. overs.) Denne synd bør ikke tåles blant Kristi etterfølgere. Ingen kristne foreldre bør tillate at sladder blir gjentatt i familiekreisen, eller at det blir sagt fram nedsettende bemerkninger om medlemmer i menigheten.

Kristne bør betrakte det som en religiøs plikt å undertrykke misunnelsens og kappestridens ånd. De bør glede seg over brødrenes gode rykte eller fremgang, selv om det skulle se ut som at deres egen karakter eller egne gjerninger blir stilt i skyggen. Det var stoltheten og ærgjerrigheten i Satans hjerte som gjorde at han ble lukket ute fra himmelen. Disse onder har dype røtter i vår falne natur, og dersom de ikke blir tatt vekk, kommer de til å overskygge enhver god og edel egenskap og bringe fram misunnelsens og stridens giftige frukter.

Vi burde strebe etter sann godhet istedenfor etter storhet. De som har Kristi sinnelag, har beskjedne meninger om seg selv. De vil arbeide for menighetens renhet og fremgang og være villige til å gi avkall på sine egne interesser og ønsker heller enn å være årsak til splid blant brødrene. Satan søker stadig å vekke mistillit, fiendskap og hat blant Guds folk. Ofte er vi fristet til å synes at det blir gjort inngrep i våre rettigheter, selv om det slett ikke er noen virkelig grunn til å ha slike følelser. De som har kjærlighet til sitt eget jeg mer enn de har kjærlighet til Kristus og hans sak, vil stille sine egne interesser først og ty til nesten hvilken som helst utvei for å beskytte seg og opprettholde disse interesser. Når de mener at de er blitt forurettet av brødrene, vil noen til og med gå rettens vei istedenfor å følge Frelserens anvisning.

Rettsaker mellom brødre

Selv blant tilsynelatende samvittighetsfulle kristne er det mange som på grunn av stolthet og selvfølelse lar seg hindre fra å gå privat til dem de mener begår feil, slik at de der kan snakke sammen om saken i Kristi ånd og be sammen med hverandre. Strid, trette og rettsaker mellom brødre er en vanære for sannhetens sak. De som velger en slik fremgangsmåte, utsetter menigheten for å bli gjort til latter blant fiendene, og mørkets makter gleder seg. De sårer Kristus på ny og stiller ham fram til spott. Ved å ringeakte menighetens autoritet viser de ringeakt for Gud, som ga menigheten dens autoritet.

Paulus skriver til galaterne: «Gid de endog må skjære seg selv i sønder, de som oppvigler eder! For I ble kalt til frihet, brødre; bruk bare ikke friheten til leilighet for kjødet, men tjen hverandre i kjærlighet! For hele loven er oppfylt i ett bud, i dette: Du skal elske din neste som deg selv. Men dersom I biter og eter hverandre, da se til at I ikke blir fortært av hverandre! Men jeg sier: Vandre i Ånden, så skal I ikke fullbyrde kjødets begjæring.» Gal. 5, 12-16.

Falske lærere hadde gitt galaterne lærdommer som var i strid med Kristi evangelium. Paulus søkte å avsløre disse villfarelser og å bøte på dem. Han hadde et sterkt ønske om at de falske lærere måtte skilles fra menigheten, men innflytelsen fra dem hadde påvirket så mange av de troende at det så ut til å være vanskelig å stille seg opp mot dem. Det var fare for at det kunne føre til strid og splittelse som kunne ødelegge menighetens åndelige interesser. Han søkte derfor å inntrykke på brødrene nødvendigheten av å søke å hjelpe hverandre i kjærlighet.

Han uttalte at alle de krav i loven som påviser vår plikt mot våre medmennesker, får sin oppfyllelse i innbyrdes kjærlighet. Han advarte dem om at dersom de ga seg over til hat og trette, delte seg i partier og bet og fortærte hverandre akkurat som dyrene, ville det føre til ulykke for dem i nutiden og til ødeleggelse i fremtiden. Det var bare en måte disse forferdelige onder kunne avverges på, og det var, slik som apostelen påla dem, å vandre «etter Ånden». Under stadig bønn måtte de søke veiledning fra den Hellige Ånd, en veiledning som ville føre dem til kjærlighet og enhet.

Når Satan får herredømmet

Et hus som kommer i strid med seg selv, kan ikke bli stående. Når det kommer splid blant de kristne, kommer Satan inn for å herske. Hvor ofte har det ikke lyktes ham å ødelegge freden og harmonien i en menighet! Hvilke heftige stridigheter, hvilken bitterhet og hvilket hat er ikke kommet som en følge av en ganske liten sak! Hvilke forhåpninger er ikke blitt ødelagt, og hvor mange familier er ikke blitt splittet på grunn av uoverensstemmelse og strid!

Paulus påla sine brødre å være på vakt så de ikke ved sine forsøk på å rette på andres feil selv skulle gjøre like store synder. Han gjør dem oppmerksom på at hat, konkurranse, vrede, trette, splid, kjetteri og avind like sikkert hører til kjødets gjerninger

som løsaktighet, utukt, drukkenskap og mord og at de like sikkert kommer til å lukke himmelens port for de skyldige.

Kristus sier: «Den som forfører en av disse små som tror på meg, for ham var det bedre om det var hengt en kvernsten om hans hals, og han var kastet i havet.» Mark. 9, 42. Hver den som ved overlagt bedrag eller ved et feilaktig eksempel leder en Kristi disippel vill, er skyldig i en stor synd. Hver den som utsetter en slik for sladder eller latterliggjørelse, håner Jesus. Vår Frelser legger merke til enhver urett som blir begått mot hans etterfølgere.

Hvilken straff fikk de som for dum ringeaktet det Gud hadde utvalgt som hellig? Belsasar og hans tusen stormenn vanhelliget Jehovas gullkar og priste Babylons avguder. Men den Gud som de trosset, var vitne til den vanhellige handling. Midt under den profane lystighet så de en blodløs hånd som risset mystiske tegn på veggene i palasset. Skrekk-slagne hørte kongen og hoffmennene den høyestes tjener uttale dommen over dem.

De som finner glede i å bakvaske Kristi tjenere og uttaler usannheter om dem, bør huske på at Gud er vitne til deres handlinger. Det er ikke livløse kar som blir besmittet ved bakvaskerens berøring, men det er karakteren hos de mennesker som Kristus har kjøpt med sitt blod. Den hånden som risset tegnene på veggen i Belsasars palass, fører nøyaktig regnskap med enhver urett eller forfølgelse som blir begått mot Guds folk.

Den hellige skrift gir mange slående eksempler på Herrens nidkjære omsorg for de svakeste av hans barn. Da Israels barn gikk omkring i ørkenen, ble de som kom bak selve hovedgruppen, trette og svake. De ble overfalt og drept av de feige og grusomme amalekittene. Senere førte Israel krig mot amalekittene og overvant dem. «Og Herren sa til Moses: Skriv dette opp i en bok, så I kommer det i hu, og prent det i Josvas ører! For jeg vil aldeles utslette minnet om Amalek over hele jorden. » 2 Mos. 17, 14. Dette påbudet ble gjentatt av Moses straks før hans død, forat hans etterfølgere ikke skulle glemme det: «Kom i hu hva Amalek gjorde mot deg på veien, da I dro ut av Egypt, hvorledes han kom mot deg på veien mens du var trett og mødig, og slo din baktropp, alle de utmattede som var blitt liggende etter; han fryktet ikke Gud. ... Da skal du utslette minnet om Amalek over hele jorden. Glem ikke det!» 5 Mos. 25, 17-19. Når Herren straffet et hedensk folk for deres grusomhet på en slik måte, hvordan må han da ikke betrakte dem som bekjenner seg til å være hans folk og likevel fører krig mot sine

egne brødre som er trette og utslitte arbeidere i hans sak? Satan har stor makt over dem som lar seg beherske av ham. Det var yppersteprestene og de eldste -- folkets religiøse lærere -- som drev morderskaren fra domshuset til Golgata. Blant dem som i dag bekjenner seg til å følge Kristus, finnes det hjerter som er besjelt av den samme ånd som krevde at vår Frelser skulle korsfestes. De som gjør det som er ondt, bør huske at det er et vitne til alle deres handlinger, en hellig Gud som hater synd. Han skal føre alle deres gjerninger for dommen sammen med alt det som har vært skjult.

«Vi som er sterke, er skyldige til å bære de svakes skrøpeligheter og ikke være oss selv til behag; enhver av oss være sin neste til behag, til hans gagn, til oppbyggelse! For Kristus levde heller ikke seg selv til behag.» Rom. 15, 1-3. På samme måte som Kristus har hatt medynk med oss og hjulpet oss i vår svakhet og vår syndighet, bør også vi ha medynk med andre og hjelpe dem. Mange er overveldet av tvil, trykket av skrøpeligheter og er svake i troen og er ikke i stand til å gripe det usynlige. Men en venn som de kan se og som kommer til dem i Kristi sted, kan bli som et bindeledd som knytter deres vaklende tro til Gud. Hvilken velsignet gjerning! La ikke stolthet eller egenkjærlighet hindre oss i å gjøre det gode vi kan utrette dersom vi med et kjærlig og ømt sinn vil arbeide i Kristi navn.

Hjelp de falne til rette

«Brødre! om også et menneske blir overlistet av noen synd, da hjelp ham til rette, I åndelige, med saktmodighets ånd; men se til deg selv at ikke du og blir fristet! Bær hverandres byrder, og oppfyll på den måte Kristi lov!» Gal. 6, 1. 2. Her har vi igjen en tydelig tilkjennegivelse av vår plikt. Hvordan kan de som bekjenner seg til å følge Kristus, være så likegyldige med disse inspirerte påminnelser?

For ikke lenge siden fikk jeg et brev som skildret et tilfelle der en bror hadde vist uforsiktighet. Skjønt dette hadde hendt for mange år siden og gjaldt en forholdsvis ubetydelig sak, som neppe fortjente at noen tenkte på den to ganger, uttalte brevets forfatterinne at det for all tid hadde tilintetgjort hennes tillit til vedkommende bror. Dersom denne søsters liv ved en undersøkelse skulle vise seg ikke å inneholde noen større feil, ville det i sannhet ha vært et under, for menneskenaturen er meget svak. Jeg har hatt og har fremdeles forbindelse med brødre og søstre som har gjort seg skyldige i alvorlige synder og som heller ikke nå ser sine synder slik som Gud ser dem. Men Herren bærer over med disse personer, og hvorfor skulle ikke også jeg gjøre det? Han

vil ennå la sin Ånd virke slik på deres hjerter at synden vil vise seg for dem slik som den viste seg for Paulus: overmåte syndig. Vi vet bare lite om våre egne hjerter og har bare en liten forståelse av vår egen trang til Guds barmhjertighet. Dette er grunnen til at vi har så lite av den milde medlidenhet som Jesus viser mot oss og som vi burde åpenbare overfor hverandre. Vi bør huske på at våre brødre er svake, feilende mennesker akkurat som vi selv. Sett nå at en bror på grunn av uaktsomhet er blitt overveldet av en fristelse og i strid med sin vanlige ferd har begått en eller annen feil -- hvordan skal vi så opptre overfor ham? Av den bibelske beretningen lærer vi at menn som Gud hadde brukt til å utføre et stort og godt arbeid, begikk alvorlige synder. Herren lot ikke disse bli straffet, heller ikke støtte han sine tjenere bort. Når de omvendte seg, tilga han dem i nåde, åpenbarte sitt ansikt for dem og virket gjennom dem.

Arme, svake, dødelige mennesker bør tenke over hvor stor deres egen trang er til medlidenhet og overbærenhet fra Guds og fra deres brødres side. De bør være forsiktige hvordan de bedømmer og fordømmer andre. Vi bør gi akt på apostelens undervisning: «Hjelp ham til rette, I åndelige, med saktmodighets ånd; men se til deg selv at ikke du og blir fristet!» Gal. 6, 1. Vi kan falle i fristelse, og vi trenger all den overbærenhet som vi oppfordres til å vise mot dem som farer vill. «Med den samme dom som I dømmer med, skal I dømmes, og med det samme mål som I måler med, skal eders måles igjen.» Matt. 7, 1. 2.

Apostelen føyer til en advarsel som gjelder de selvrådige og selvtillitsfulle: «Dersom noen tykkes seg å være noe og er dog intet, da dårer han seg selv. ... for hver skal bære sin egen byrde.» Gal. 6, 3.5. Den som mener at han selv er sine brødre overlegen i dømmekraft og erfaring og ringeakter deres råd og advarsler, viser at han er blitt farlig forblindet. Hjertet er bedragersk. Han bør prøve sin karakter og sitt liv med det bibelske mål. Guds Ord kaster et ufeilbart lys på menneskelivets sti. Tross de mange innflytelser som melder seg for å lede sinnet vekk og forstyrre det, vil de som oppriktig søker Gud om visdom, bli ført inn på den riktige vei. Enhver må til sist stå eller falle for seg selv, ikke etter den mening de som støtter ham eller motarbeider ham, har, ikke etter noe menneskes vurdering, men i samklang med vedkommendes sanne karakter, slik den er i Guds øyne. Menigheten kan advare, råde og formane, men den kan ikke tvinge noen til å gjøre det som er rett. Den som fortsetter med å sette seg ut over Guds Ord, må bære sin egen byrde -- svare for seg selv overfor Gud og lide følgene av sine egne gjerninger.

I sitt Ord har Herren gitt oss en bestemt undervisning som ikke er til å ta feil av,

forat vi, når vi lyder den, kan bevare enhet og harmoni I menigheten. Brødre og søstre, gir dere akt på disse inspirerte formaninger? Er dere bibelgranskere og Ordets gjørere? Streber dere etter å oppfylle Kristi bønn om at hans etterfølgere må være ett? «Men tålmodets og trøstens Gud gi eder å ha ett sinn innbyrdes etter Kristi Jesu forbilde, så at I enige, med en munn, kan prise Gud.» Rom. 15, 5. 6. «Bli fullkomne, la eder formane, ha ett sinn, hold fred med hverandre, så skal kjærlighetens og fredens Gud være med eder.» 2 Kor. 13, 11.

Guds bygning. «I er Guds akerland, Guds bygning.» 1 Kor. 3, 9. Dette bilde fremstiller den menneskelige karakter som skal påvirkes punkt for punkt. Hver dag arbeider Gud med sitt hus, med hammerslag etter hammerslag, for å fullkommengjøre bygningen slik at den kan bli et hellig tempel for ham. Mennesket skal samarbeide med Gud. Enhver arbeider må bli akkurat det Gud har til hensikt at han skal bli, og bygge sitt liv med rene, edle gjerninger, slik at hans karakter kan bli en symmetrisk bygning, et herlig tempel, æret av Gud og mennesker. Det må ikke være noen feil i bygningen, for den tilhører Herren. Hver stein må være anbrakt på en fullkommen måte slik at den kan tåle trykket som blir lagt på den. Dersom en stein er lagt på en feilaktig måte, vil det virke på hele bygningen. Til deg og til enhver annen arbeider lyder denne advarselen fra Gud: «Vær nøye med hvordan du bygger, slik at bygningen din kan tåle stormens og uværets prøve, fordi den er grunnfestet på den evige klippe. Legg steinen på sikker grunn slik at du kan være beredt på den dag når prøvelsene setter inn, og når alle skal vise seg nettopp slik som de er.»

Denne advarsel stiller Gud fram for meg som noe særlig nødvendig for din fremferd. Han elsker deg med en kjærlighet som ingen kan måle. Han elsker dine trosbrødre, og han arbeider med dem i den samme hensikt som med deg. Overfor verden skal hans menighet på jorden holde det himmelske mål, liksom et tempel bygd av levende steiner som hver enkelt gjenspeiler lys. Den skal være verdens lys, den skal være som en stad som ligger på et berg og ikke kan skjules. Den er bygd av stein som er lagt tett sammen, stein passet til etter stein, slik at de tilsammen danner en fast og solid bygning. Ikke alle steiner har samme form eller skikkelse. Noen er store, noen små, men hver enkelt har sin egen plass som den skal fylle. Og verdien av hver stein blir bestemt av det lys den gjenspeiler. Dette er Guds plan. Det er hans ønske at alle skal fylle de plasser de har fått anvist i verket for denne tid.

Vi er kommet midt opp i de siste dagers farer. Med klokskap må vi verne om hver

åndelig og fysisk kraft, for alle er nødvendige for å gjøre menigheten til en bygning som skal være en fremstilling av den visdom som den store guddommelige arkitekt eier. De talentene Gud har gitt oss, er hans gaver, og de må brukes i det rette innbyrdes forhold slik at de danner et fullkomment hele. Gud gir talentene, Åndens evner. Menneskene danner karakteren. -- 1904, «Testimonies», VIII, side 173. 174.

Kapittel 13

Kristus vår rettferdighet

«Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» 1 Joh. 1, 9.

Gud krever at vi skal bekjenne våre synder og ydmyke våre hjerter for ham. Men på samme tid må vi ha tillit til ham som til en kjærlig far som ikke vil svikte dem som stoler på ham. Mange av oss vandrer i beskuelse og ikke i tro. Vi tror på de tingene vi ser, men setter ikke pris på de dyrebare løftene som er gitt oss i Guds Ord. Og likevel kan vi ikke på en tydeligere måte vanære Gud enn ved å vise at vi har mistillit til det han sier og er i tvil om Herren mener det alvorlig eller om han bedrar oss.

Gud gir oss ikke opp på grunn av våre synder. Vi kan gjøre feil, og vi kan bedrøve hans Ånd, men når vi omvender oss og kommer med angerfulle hjerter, vil han ikke støte oss bort. Det finnes hindringer som må fjernes. Det har vært onde følelser, det har vært stolthet, selvgodhet, utålmodighet og knurr. Alt dette skiller oss fra Gud. Vi må bekjenne våre synder, og det må foregå et dypere nådens verk i hjertet. De som føler seg svake og motløse, kan bli sterke Guds menn og utføre en hel gjerning for Mesteren. Men de må arbeide ut fra et opphøyet standpunkt. De må ikke la seg lede av egoistiske motiver.

Kristi fortjeneste vårt eneste håp

Vi må lære i Kristi skole. Ikke noe annet enn hans rettferdighet kan gi oss rett til en eneste velsignelse i nådens pakt. Vi har lenge ønsket disse velsignelser og søkt å få dem, men vi har ikke fått dem fordi vi har hatt den innstillingen at vi kunne gjøre noe som ville gjøre oss verdige til den. Vi har ikke vendt blikket bort fra oss selv i troen på at Jesus er en levende frelser. Vi må aldri tro at vår egen dyd og fortjeneste vil kunne frelse oss. Kristi nåde er vårt eneste håp til frelse. Ved sin profet har Herren lovt: «Den ugudelige forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han skal mangfoldig forlate.» Es. 55, 7. Vi må tro det nakne løftet og ikke sette følelser istedenfor tro. Når vi stoler på Gud og setter vår lit til Jesus og hans fortjeneste som en syndstilgivende Frelser, får vi

all den hjelp vi kan ønske oss. 1892 -- « Gospel Workers», 1892 utg., side 411 -- 415.

Vi ser hen til oss selv som om vi hadde makt til å frelse oss. Men Jesus døde for oss nettopp fordi vi slett ikke kunne gjøre det. I ham er vårt håp, vår rettferdiggjørelse, vår rettferdighet. Vi bør ikke bli motløse og være redde for at vi ingen Frelser har, eller at han ikke har noen tanker om miskunnhet for oss. Nettopp i denne tid utfører han sitt verk i vår interesse, og innbyr oss til å komme til ham i vår hjelpeløshet og bli frelst. Vi vanærer ham ved vår vantro. Det er forbausende hvordan vi behandler vår aller beste venn, hvor liten tillit vi har til ham som til fullkommenhet formår å frelse og som har gitt ethvert synlig bevis på sin store kjærlighet.

Mine brødre, venter dere at deres fortjeneste vil anbefale dere til Guds velbehag, og mener dere at dere må bli fri for synd før dere kan stole på hans makt til å frelse? Dersom det er denne kampen som foregår i deres sinn, er jeg redd for at dere ikke får noen styrke, og til sist vil dere miste motet.

Da Herren ute i ørkenen tillot giftige slanger å bite israelittene, fikk Moses beskjed om å henge opp en kobberslange og innby alle som ble bitt, til å se hen til den og leve. Men mange så ingen hjelp i denne ordning som himmelen hadde fått i stand. Overalt omkring dem lå de døde og de døende, og de visste at deres skjebne var beseglet hvis det ikke var for en guddommelig hjelp. Men de klaget over sårene, over smertene og den visse død, helt til kreftene var uttømt og øynene brast, mens de kunne ha oppnådd øyeblikkelig helbredelse.

«Liksom Moses opphøyet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen opphøyes. » Joh. 3, 14. Dersom dere er overbevist om deres synd, så bruk ikke alle deres krefter til å sørge over den, men se og lev. Jesus er vår eneste Frelser, og selv om det er millioner som trenger til hans legedom, men som forkaster den nåden han tilbyr dem, så vil likevel ingen som setter sin tillit til hans fortjeneste, bli overlatt til å omkomme. Når vi innser vår hjelpeløse tilstand uten Kristus, må vi ikke bli motløse. Vi må sette vår lit til en korsfestet og gjenoppstanden Frelser. Arme, syndtyngede, forsagte sjel, se og lev! Jesus har gitt sitt ord i pant. Han vil frelse alle som kommer til ham.

Kom til Jesus og få hvile og fred. Du kan ta imot velsignelsen allerede nå. Satan skyter inn den tanken at du er hjelpeløs og ikke kan velsigne deg selv. Det er sant, du er hjelpeløs. Men opphøy Jesus for ham og si: «Jeg har en oppstanden Frelser. Til ham

setter jeg min lit, og han vil aldri la meg bli til skamme. I hans navn vinner jeg seier. Han er min rettferdighet og min gledes krone.»

Ingen bør ha den mening at hans sak er håpløs, for det er den ikke. Du innser kanskje at du er syndig og fortapt, men det er nettopp derfor du trenger en frelser. Dersom du har syndet skal bekjenne, så utsett det ikke. Disse øyeblikk er gyldne øyeblikk. «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renses oss fra all urettferdighet.» 1 Joh. 1, 9. De som hungrer og tørster etter rettferdighet, skal mettes, for det har Jesus lovt. Dyrebare Frelser! Hans armer er åpne til å ta imot oss, og hans store, kjærlige hjerte venter på å kunne velsigne oss.

Noen ser ut til å mene at de må komme på prøve for å kunne bevise for Herren at de er omvendt, før de kan gjøre krav på hans velsignelse. Men disse kjære sjeler kan gjøre krav på hans velsignelse allerede nå. De må ha hans nåde, Kristi Ånd, til hjelp i sine skrøpeligheter, ellers kan de ikke danne en kristelig karakter. Jesus ønsker nettopp at vi skal komme til ham akkurat slik som vi er -- syndige, hjelpeløse, avhengige.

Omvendelse så vel som tilgivelse er Guds gave ved Kristus. Det er ved den Hellige Ånds innflytelse vi blir overbevist om synd og innser vårt behov for tilgivelse. Ingen andre enn den som er sønderknust, får tilgivelse. Men det er Guds nåde som får hjertet til å angre. Han kjenner alle våre svakheter og skrøpeligheter, og han vil hjelpe oss.

Noen som kommer til Gud med anger og bekjennelse, og som til og med tror at deres synder er forlatt, griper likevel ikke Guds løfter slik som de burde. De innser ikke at Jesus er den stadig nærværende Frelser, og de er ikke beredt til å overgi sine sjeler i hans varetekt og stole på at han skal fullføre det verk som er begynt i deres hjerter. Mens de mener at de overlater seg til Gud, stoler de en hel del på seg selv. Det er samvittighetsfulle sjeler som delvis forlater seg på Gud og delvis på seg selv. De ser ikke hen til Gud for å bli bevart ved hans makt, men stoler på at de ved å være på vakt mot fristelse og ved å utføre visse plikter blir antatt av ham. Det er ingen seier i den slags tro. Slike mennesker anstrenger seg til ingen nytte. Deres sjeler er i en stadig trelldom, og de finner ingen hvile før de legger byrdene ned ved Jesu føtter.

Det trenges en stadig årvåkenhet og alvorlig, kjærlig hengivenhet. Men dette vil komme på en naturlig måte når sjelen ved tro blir bevart ved Guds makt. Vi kan

ingenting, absolutt ingenting gjøre som vil anbefale oss til yndest hos Gud. Vi må på ingen måte stole på oss selv, heller ikke på våre gode gjerninger. Men når vi som feilende, syndige mennesker kommer til Kristus, kan vi finne hvile i hans kjærlighet. Gud vil ta imot enhver som kommer til ham og helt og holdent setter sin lit til en korsfestet Frelzers fortjeneste. Kjærligheten spirer i hjertet. Kanskje det ikke inntreffer noen henrykkende følelser, men det er en blivende, rolig fortrøstning. Enhver byrde er lett, for det åket som Kristus legger på oss, er gagnlig. Plikten blir en fryd, og oppofrelse en glede. Den stien som før så ut til å være innhyllet i mørke, blir opplyst av stråler fra Rettferdighetens Sol. Dette er å vandre i lyset, liksom Kristus er i lyset.

Kapittel 14

Kristelig vekst

Det er blitt åpenbart for meg at de som har kjennskap til sannheten og likevel lar alle sine krefter bli oppslukt av verdslige interesser, er utro. De lar ikke sannhetens lys skinne for andre ved sine gode gjerninger. De vier nesten alle sine evner til å bli drevne, dyktige verdens mennesker. De glemmer at Gud ga dem deres talenter forat de skulle brukes til å fremme hans sak. Dersom de var tro i sine plikter, ville resultatet bli en stor sjelehøst for Mesteren. Men mange går fortapt ved deres forsømmelse.

Gud oppfordrer dem som kjenner hans vilje, til å bli ordets gjørere. Svakheter, halvhjertethet og ubestemtethet ansporer Satan til angrep, og de som tillater disse trekk å vokse, vil hjelpeløst bli oppslukt av fristelsens svulmende bølger. Det kreves av enhver som bekjenner Kristi navn, at han skal vokse opp til full modenhet i Kristus, den kristnes levende hode.

Vi trenger alle sammen en veileder gjennom de trange steder i livet, på samme måte som sjømannen trenger en los gjennom brenningene eller opp langs den klippefulle kysten. Og hvor kan vi finne en slik veileder? Kjære brødre, vi vil vise dere hen til Bibelen. Inspirert av Gud og skrevet av hellige menn peker den med stor klarhet og nøyaktighet både på de gamles og de unges plikter. Den løfter sinnet, mildner hjertet og gir glede og hellig fryd i ånden. Bibelen fremstiller et fullkomment ideal for karakteren. Den er en ufeilbar rettleder under alle forhold helt til avslutningen av vår livsferd. Gjør den til deres rådgiver, til rettesnor for deres daglige liv.

Ethvert nådens middel bør vi utnytte med flid forat Guds kjærlighet mer og mer må kunne råde i sjelen, «forat I må kunne dømme om de forskjellige ting, så I kan være rene og uten anstøt til Kristi dag, fylt med rettferdighets frukt». Fil. 1,10.11. Deres kristenliv må ta sterke og kraftige former. Dere kan nå det høye idealet som er fremstilt for dere i Skriften, og dere må nå det dersom dere ønsker å være Guds barn -- 1885 -- «Testimonies», V, side 263-267.

Dere kan ikke stå stille. Det må enten være fremgang eller tilbakegang. Dere må ha åndelig kunnskap forat dere «må være i stand til å fatte med alle de hellige hva

bredde og lengde og dybde og høyde der er, og kjenne Kristi kjærlighet, . . . forat I kan fylles til all Guds fylde». Ef. 3, 18, 19.

Mange som har en forstandsmessig kunnskap om sannheten og som kan forsvare den med argumenter, gjør ikke noe for å oppbygge Kristi rike. Vi treffer dem fra tid til annen, men de bærer ikke noe nytt vitnesbyrd om personlig erfaring i kristenlivet. De forteller ikke om noen nye seire i den hellige krig. Istedenfor dette legger man merke til den samme gamle leksen, de samme vendinger i bønn og formaning. Bønnene deres har ingen ny klang. De gir ikke uttrykk for en større forståelse av de tingene som hører Gud til, ingen mer alvorlig og levende tro.

Slike mennesker er ikke levende planter i Herrens hage. De produserer ikke noen nye, friske skudd eller nye blader, ingen takknemlighetens vellukt i et hellig liv. De er ikke kristne som vokser. Deres synspunkter og planer er begrenset, og det foregår ingen utvidelse av ånden, ingen verdifulle tillegg til de skatter som kommer inn under den kristelige erkjennelse. Evnene deres er ikke blitt ansport i den retning. De har ikke lært å se på mennesker og forhold slik som Gud ser på dem, og i mange tilfelle har vanhellig sympati skadet sjeler og i høy grad forkrøplet Guds sak. Den åndelige tilstanden som råder, er fryktelig. Mange lever et formelt kristenliv og påstår at deres synder er forlatt, men på samme tid er de likså blottet for kjennskap til Kristus som synderen er.

Ingen grense for utvikling

Brødre, vil dere ha en innskrenket kristelig vekst, eller vil dere gjøre sunn fremgang i det guddommelige liv? Hvor det er åndelig sunnhet, er det vekst. Et Guds barn vokser opp til mannens og kvinnens fulle vekst i Kristus. Det er ingen grense for dets utvikling. Når Guds kjærlighet er et levende prinsipp i sjelen, blir det ingen trangsynte, innskrenkede meninger. Da blir det kjærlighet og troskap i advarsler og tilrettevisning. Da blir det alvorlig arbeid og villighet til å bære byrder og ta på seg ansvar.

Det er noen som ikke er villige til å utføre selvfornektende arbeid. De viser en virkelig utålmodighet når de blir bedt om å ta på seg et eller annet ansvar. «Hva nytte er det i mer kunnskap og erfaring?» sier de. Dette forklarer det hele. De føler at de er rike «og har overflod og fattes intet», mens Herren sier at de er usle og ynkelige og fattige og blinde og nakne. Til disse sier det sanndru vitne: «Så råder jeg deg at du kjøper av

meg gull, glødet i ild, forat du kan bli rik, og hvite klær, forat du kan kle deg i dem og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbart, og øyensalve til å salve dine øyne med, forat du kan se! » Åp. 3, 17. 18. Nettopp din selvtilfredshet viser at du trenger til alt. Du er åndelig syk og trenger til Jesus som din lege.

I Skriften ligger tusener av sannhetsperler, som er skjult for den som bare gransker overflatisk. Sannhetens gruve blir aldri tømt. Jo mer dere ransaker Skriftene med ydmyke hjerter, desto større vil deres interesse bli, og desto mer vil dere føle trang til å utbryte med Paulus: «O dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier!» Rom. 11, 33.

Hver dag burde dere lære noe nytt i Skriften. Ransak den som om dere søkte etter skjulte skatter, for den inneholder det evige livs ord. Be om visdom og forstand til å fatte disse hellige skrifter. Dersom dere vil gjøre dette, ville dere finne nye, herlige ting i Guds Ord. Dere ville komme til å føle at dere hadde fått nytt og dyrebart lys angående emner som har forbindelse med sannheten, og Skriften ville stadig få en større verdi etter deres vurdering.

«Nær er Herrens dag, den store; den er nær og kommer med stor hast. » Sef. 1, 14. Jesus sier: «Se, jeg kommer snart.» Vi bør alltid ha disse ord i tanke, og vi bør leve som om vi i sannhet tror at Herrens komme er nær og at vi er pilegrimer og fremmede på jorden. De vitale krefter i Guds menighet må settes i virksomhet med selvfornyelsens store mål for øye. Hvert medlem må være et aktivt redskap for Gud. «For ved ham har vi begge adgang til Faderen i en Ånd. Så er I da ikke lenger fremmede og utlendinger, men I er de helliges medborgere og Guds husfolk, I som er bygget opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, mens hjørnesteinen er Kristus Jesus selv, i hvem hver bygning føyes sammen og vokser til et hellig tempel i Herren, i hvem også I bygges opp med de andre til en Guds bolig i Ånden.» Ef. 2, 18-22. Dette er et særskilt verk som må foregå i harmoni, i Åndens enhet og i fredens bånd. Det må ikke bli gitt rom for kritikk, tvil og vantro. ...

Avbryt lysten til det jordiske

Brødre, deres plikt, lykke og fremtidige brukbarhet og endelige frelse krever av dere at dere skjærer av de slyngtrådene som binder deres sinn til noe som helst som er jordisk og forkrenkelig. Det finnes en vanhellig sympati som i sitt vesen er knyttet til en

sykelig, sentimental kjærlighet, og som er jordisk, sanselig. For noen iblant dere vil det koste mer enn en svak anstrengelse å overvinne denne og forandre deres livsførsel. For dere har ikke satt dere i forbindelse med ham som er Israels styrke, og alle de evner dere har, er blitt svekket. Nå blir dere tydelig oppfordret til flittig å bruke ethvert nådens middel forat deres karakter kan bli forvandlet og dere kan vokse opp til manns fulle modenhet i Kristus Jesus.

Vi har store seire å vinne, og vi har en himmel å tape dersom vi ikke vinner disse seire. Det kjødelige hjerte må korsfestes, for dets tilbøyelighet fører til moralsk fordervelse, og enden på det er døden. Ikke noe utenom evangeliets livgivende innflytelse kan hjelpe sjelen. Be om at den Hellige Ånds mektige krefter med all sin livgivende, styrkende og forvandlende evne må falle som et elektrisk støt på den spedalske sjel og få hver nerve til å bli gjennomstrømmet av nytt liv og helbrede mennesket fra dets døde, jordiske, sanselige tilstand og gi det åndelig helse. På den måten får dere del i guddommelig natur, når dere unnflyr fordervelsen som er i verden og som skyldes det ondes begjær. Og deres sjeler vil da gjenspeile bildet av ham ved hvis sår dere har fått legedom.

Kristus sier: «I er mine venner dersom I gjør det jeg byder eder.» Joh. 15, 14. Det er denne betingelsen som ble stilt. Det er den prøven som bestemmer menneskenes karakter. Følelser er ofte bedragerske, og indre stemninger er ikke å stole på som veivisere, fordi de skifter og blir påvirket av ytre omstendigheter. Mange blir ført vill ved å gi etter for følelsesmessige inntrykk. Det avgjørende er: Hva utretter du for Kristus? Hvilke oppofrelser gjør du? Hvilke seire vinner du? En egenkjærlig ånd beseiret, en fristelse til å forsømme plikten bekjempet, lidenskap underkuet, villig og glad lydighet mot Kristi vilje -- dette er et langt større bevis på at du er et Guds barn enn en rykkvis fromhet og følelsesmessig gudsfrykt. -- 1876. «Testimonies», IV, side 188.

Kapittel 15

Prøvende tider for menneskenes sjeler

Tider som vil prøve menneskenes sjeler, ligger like foran oss, og de som er svake i troen, vil ikke kunne bestå prøven i disse farefulle dager. Vi må nøye granske de store åpenbarte sannheter, for vi trenger alle til et forstandig kjennskap til Guds Ord. Ved å granske Bibelen og å ha daglig samfunn med Jesus får vi en klar og tydelig forståelse av personlig ansvar, og vi får kraft til å bli stående på prøvens og fristelsens dag. De som har sitt liv knyttet til Kristus med skjulte bånd, vil bli holdt oppe ved Guds kraft til frelse ved troen.

Vi bør tenke mer på de ting som hører Gud til, og mindre på timelige gjøremål. Dersom den verdenskjære kristendomsbekjenner vil la sitt sinn arbeide i den retning, kan han bli liksom innforstått med Guds Ord som han nå er med timelige spørsmål. «Ransak Skriftene,» sa Kristus, «for i dem mener I å ha evig liv; og det er de som vitner om meg.» Joh. 5, 39 (eng. bibelovers.). Det kreves av en kristen at han skal granske Skriftene med flid og lese Guds Ords sannheter om og om igjen. Dersom en kristen med forsett er uvitende om dette emne, kommer hans liv og karakter i fare. En slik uvitenhet forblinder forstanden og forderver de edleste evner. Det er dette som skaper forvirring i vårt liv. Vårt folk trenger til å forstå Guds Ord. De trenger til å få en systematisk kunnskap om prinsippene i den åpenbare sannhet som vil berede dem for det som skal komme over jorden, og hindre at de blir drevet hit og dit av alle mulige lærdommer, akkurat etter som vinden blåser.

Store forandringer kommer snart til å finne sted i verden, og enhver kommer til å trenge en erfaringsmessig kunnskap om det som hører Gud til. Satans arbeid går ut på å ta motet fra Guds folk og gjøre dem uskicket i deres tro. Han søker på alle måter å pøse inn tvil og uvisshet når det gjelder stilling, tro og planer hos de menn som Gud har lagt ansvaret på for en særskilt gjerning, og som med iver utfører dette verk. Enda han gang på gang lider nederlag, fornyer han sine angrep og arbeider gjennom slike som gir seg ut for å være ydmyke og gudfryktige og som tilsynelatende interesserer seg for den nærværende sannhet eller tror på den. De som forsvarer sannheten, kan vente en voldsom og grusom motstand fra dens åpenbare fiender. Men denne motstanden er langt mindre farlig enn den skjulte tvil som kommer til uttrykk hos dem som føler seg fri til å

kritisere Guds tjenere og til å tvile på det de utretter. Tilsynelatende er disse menn ydmyke, men de bedrar seg selv, og de bedrar andre. I deres hjerter er det avind og ond mistanke. De undergraver folkets tro på dem som Gud har utvalgt til å gjøre hans gjerning. Og når de blir irettesatt for sin handlemåte, tar de det opp som en personlig fornærmelse. Mens de bekjenner seg til å gjøre Guds vilje, støtter de i virkeligheten fienden.

Det er ikke noe som er mer påkrevet i Guds verk enn de praktiske resultater av samfunnet med Gud. Vårt daglige liv bør vise at vi har fred og hvile i Gud. Hans fred i hjertet vil stråle ut fra vårt ansikt. Den gir stemmen en overbevisende kraft. Samfunnet med Gud setter et opphøyet moralsk preg på karakteren og på hele vår handlemåte. Menneskene kommer da til å forstå at vi, på samme måte som de første disipler, har vært med Jesus. Dette vil gi predikanten kraft i hans arbeid, en kraft som er endog større enn den som kommer fra innflytelsen av hans forkynnelse. Han må ikke tillate at denne kraft blir tatt fra ham. Samfunnet med Gud gjennom bønn og gransking av hans Ord må ikke forsømmes, for nettopp der ligger kilden til hans styrke. Ikke noe arbeid for menigheten bør gå foran dette. -- 1900. «Testimonies», VI, side 47.

Kapittel 16

Vokt dere for villfarende lære

Da Satan ble misfornøyd i himmelen, la han ikke fram sin klage for Gud og Kristus, men han gikk omkring blant englene som mente han var fullkommen, og der fremholdt han at Gud hadde begått en urett mot ham da han foretrakk Kristus fremfor ham. Følgen av denne fremstilling ble at en tredjedel av englene mistet sin uskyldighet fordi de ga ham medhold. De måtte forlate sin høye stand og sitt lykkelige hjem. Satan opphisser menneskene her på jorden til å fortsette i samme spor med avind og mistanke, slik som han begynte i himmelen. . . .

Gud har ikke gått sitt folk forbi og valt seg ut en enkelt mann her og en annen der som de eneste som skulle være verdige til å bli betrodd hans sannhet. Han gir ikke en enkelt mann nytt lys som er i strid med samfunnets grunnfestede tro. Under enhver reform har det stått fram menn som har kommet med en slik påstand. Paulus advarte menigheten på den tid og sa: «Blant eder selv skal det fremstå menn som fører forvendt tale for å lokke disiplene etter seg.» Ap. gj. 20, 30. Den største skaden som rammer Guds folk, kommer gjennom slike som går ut fra dem og taler forvendte ting. Gjennom dem blir sannhetens vei ille omtalt.

Ingen bør være selvsikker som om Gud skulle ha gitt dem særskilt lys fremfor deres brødre. Kristus blir fremstilt som den som bor i sitt folk, og de troende som dem som er «bygget opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, mens hjørnesteinen er Kristus Jesus selv, i hvem hver bygning føyes sammen og vokser til et hellig tempel i Herren, i hvem også I bygges opp med de andre til en Guds bolig i Ånden». «Jeg formaner eder altså, jeg, den fangne i Herren, at I vandrer så som verdig er for det kall som I er kalt med, med all ydmykhet og saktmodighet, med ydmykhet, så I tåler hverandre i kjærlighet, idet I legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd. Ett legeme og en Ånd, liksom I og er kalt med ett håp i eders kall; en Herre, en tro, en dåp, en Gud og alles Fader, han som er over alle og gjennom alle og i alle. » Ef. 2, 20-22; 4, 1-6. 1885 -- «Testimonies», V, side 291-296.

Det som bror D. kaller lys, er tilsynelatende uskyldig. Det ser ikke ut som om noen kunne bli skadet av det. Men, brødre, det er Satans oppfinnelse, den kilen som han

skaffer seg adgang med. Dette har vært forsøkt om og om igjen. Noen godkjenner en eller annen ny og original idé som ikke synes å være i strid med sannheten. Han snakker om den og tenker på den inntil han synes at den er vakker og betydningsfull, for Satan har makt til å frembringe et slikt falskt utseende. Til sist blir den det altoppslukende emne, det ene store punktet som alle ting skal dreie seg om. Og sannheten blir rykket opp fra hjertet.

Ikke før står det opp noen eksentriske idéer i bror D's sinn, før han begynner å miste troen og å tvile på Åndens virksomhet, slik som den har vist seg blant oss i så mange år. Han er ikke den mannen som vil hylle det han mener er nytt lys uten å dele det ut til andre. Derfor er det ikke heldig å gi ham en innflytelse som setter ham i stand til å forvirre andres sinn. Det vil være det samme som å åpne en dør som Satan vil storme inn gjennom med sine mange villfarelser for å lede tankene vekk fra betydningen av sannheten for denne tid. Brødre, som et Kristi sendebud formaner jeg dere til å være på vakt mot disse sidespørsmål som leder sinnet vekk fra sannheten. Villfarelse er aldri uskyldig. Den bringer aldri helliggjørelse, men bare forvirring og splid. Den er alltid farlig. Fienden har stor makt over et sinn som ikke er grundig rotfestet ved bønn og stadfestet ved bibelsk sannhet.

Det ligger tusen forkledde fristelser beredt for dem som har sannhetens lys, og det eneste sikre for enhver av oss er at vi ikke tar imot noen ny lære, noen ny utleggelse av Skriften uten at vi først har lagt den fram for brødre som har erfaring. Legg den fram for dem i en ydmyk, lærvillig ånd og under alvorlig bønn. Og dersom de ikke ser noe lys i den, så bøy dere for deres avgjørelse. «For hvor det er mange rådgivere, der er frelse. » Ord. 11, 14. . . .

Satans listige virksomhet

Satan er stadig i arbeid. Bare få har en forestilling om den aktivitet og list han utfolder. Guds folk må være beredt til å stå imot den listige fiende. Det er denne motstanden Satan gruer for. Han kjenner begrensningen av sin makt bedre enn vi gjør, og han vet hvor lett det er å seire over ham dersom vi møter ham og står ham imot. Ved guddommelig styrke kan de svakeste hellige mer enn stå seg mot ham og alle hans engler, og de kunne være i stand til å bevise sin overlegne makt dersom det virkelig kom til en styrkeprøve. Derfor er Satans trinn lydløse, hans bevegelser snikende og hans batterier kamuflert. Han våger ikke å vise seg åpenlyst, forat han ikke skal vekke de

slumrende kreftene hos en kristen og få ham til å søke Gud i bønn. Fienden gjør seg klar til sitt siste felttog mot menigheten. Han har i den grad stilt seg selv ute av syne at mange knapt kan tro at han er til, og langt mindre kan de bli overbevist om hans forbausende aktivitet og makt. De har for en stor del glemt hans tidligere historie. Når han gjør et nytt framstøt, kjenner de ham ikke som sin fiende, den gamle slange, men de betrakter ham som en venn, som en som utfører en god gjerning. Mens de roser seg av å være selvstendige, vil de under hans bestikkende, fortryllende innflytelse følge det menneskelige hjertes verste innfall og likevel tro at Gud leder dem. Kunne deres øyne bli åpnet så de kunne oppdage sin høvding, ville de få se at de ikke tjener Gud, men ham som er fiende av all rettferdighet. De ville da innse at den selvstendighet som de roser seg av, er en av de tyngste lenker Satan kan nagle fast til deres ubalanserte sinn.

Menneskene er Satans fanger, og de er av naturen innstilt på å følge hans tilskyndelser og gjøre hans vilje. I seg selv har de ingen kraft til å gjøre virksom motstand mot ham. Bare når Kristus bor i dem ved levende tro, når han virker på deres ønsker og styrker dem med kraft fra det høye, kan de våge å gå en så fryktelig fiende i møte. Ethvert annet forsvarsmiddel er helt verdiløst. Det er bare ved Kristus Satans makt kan bli begrenset. Dette er en viktig sannhet som alle burde forstå. Satan har det travelt hvert eneste øyeblikk med å gå over jorden på kryss og tvers, der han søker hvem han kan oppsluke. Men troens alvorlige bønn vil gjøre hans kraftigste anstrengelser verdiløse. Brødre, grip derfor «troens skjold, hvormed I skal kunne slokke alle den ondes brennende piler». Ef. 6, 16.

De verste fiender vi har, er de som søker å ødelegge den innflytelsen som vekterne på Sions murer øver. Satan arbeider gjennom redskaper. Her gjør han en alvorlig anstrengelse. Han arbeider etter en bestemt plan, og hans redskaper arbeider i samråd med ham. En vantroens linje strekker seg over hele landet og står i forbindelse med Guds menighet. Dens innflytelse er blitt brukt til å undergrave tilliten til Guds Ånds verk. Dette elementet er til stede, og det virker i stillhet. Vær forsiktige så at dere ikke skal finnes blant dem som hjelper Guds og menneskenes fiende ved å utbre falske rykter og ved å øve kritikk og passiv motstand.

Ved hjelp av forføreriske midler og på kunstige måter arbeider Satan for å styrke sin autoritet og for å legge hindringer i veien for Guds folk, slik at sjeler ikke skal bli utfridd av hans makt og bli samlet under Kristi banner. Ved sitt bedrag søker han å lokke sjeler bort fra Kristus, og de som ikke er rotfestet i sannheten, vil ganske sikkert

bli fanget i hans snare. Og dem som han ikke kan få ledet til å synde, vil han forfølge på samme måte som jødene forfulgte Kristus.

Satans mål er å vanære Gud, og han benytter seg av ethvert vanhellig element for å fullbyrde dette forsett. De menneskene som han gjør til sine redskaper i denne virksomheten, er forblindet og innser ikke hva de gjør før de er så sterkt innviklet i skyld at de mener det ville være unyttig å søke å komme på fote igjen. De setter alt på spill og fortsetter med å overtre helt til den bitre avslutning.

Satan håper å kunne innvikle levningen av Guds folk i den alminnelige ødeleggelse som skal komme over jorden. Etter som Kristi komme nærmer seg, vil han bli mer bestemt og avgjort i sine anstrengelser for å ødelegge dem. Det vil stå fram menn og kvinner som hevder at de har et eller annet nytt lys eller en ny åpenbaring, og tendensen i dette er å undergrave troen på de gamle landemerker. De lærdommer de kommer med, vil ikke tåle å bli prøvd med Guds Ord, men sjeler blir likevel bedratt.

Falske rykter vil bli satt i omløp, og noen vil bli fanget i denne snaren. De tror på disse ryktene og bringer dem videre, og på denne måten blir det dannet et ledd som knytter dem til erkeforførreren. Denne ånden vil ikke alltid vise seg i åpen tross mot de budskaper Gud sender, men en avgjort vantro kommer til uttrykk på mange måter. Enhver feilaktig uttalelse som kommer fram, nærer og styrker denne vantro, og på den måten blir mange sjeler ført i den feilaktige retning.

Vi kan ikke være strengt nok på vakt mot enhver form for villfarelse, for Satan søker stadig å trekke menneskene vekk fra sannheten.

Kapittel 17

Pris Herren

«Alt som har ånde, love Herren! » Sal. 150, 6. Har noen av oss tenkt nok over hvor meget vi har å være takknemlige for? Tenker vi på at Herrens miskunnhet er ny hver morgen og at hans trofasthet ikke svikter? Erkjenner vi vår avhengighet av ham, og gir vi uttrykk for takknemlighet for alle hans velgjerninger? Tvert imot, vi glemmer altfor ofte at «all god gave og all fullkommen gave kommer ovenfra, fra lysenes Fader». Jak. 1, 17.

Hvor ofte hender det ikke at de som kan glede seg ved en god helse, glemmer den vidunderlige miskunnhet som fortsatt kommer til dem dag etter dag og år etter år! De kommer ikke med noen takksigelse til Gud for alle hans velgjerninger. Men når sykdom melder seg, kommer de til å tenke på Gud. Det sterke ønske om helbredelse leder til alvorlig bønn, og dette er riktig. Gud er vår tilflukt når vi er syke så vel som når vi er friske. Men mange overlater ikke sin sak til ham. Ved sin bekymring angående seg selv er de selv årsak til sykdom og svakhet. Dersom de ville holde opp med å være bekymret og heve seg over nedtrykthet og tungsinn, ville de være mer sikre på helbredelse. De bør med takknemlighet huske på hvor lenge de nøt sunnhetens velsignelse. Og dersom de igjen skulle nå opp til denne kostelige gaven, bør de ikke glemme at de stiller seg under nye forpliktelser overfor Skaperen. Da de ti spedalske ble helbredet, vendte bare en tilbake for å finne Jesus og gi ham ære. La oss ikke ligne de ni utakknemlige som var uberørt av Guds miskunnhet.

Gud er kjærlighet. Han har omsorg for de skapninger han har dannet. «Som en far forbarmer seg over sine barn, forbarmer Herren seg over dem som frykter ham.» Sal. 103, 13. «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn. » 1 Joh. 3, 1. Hvilken dyrebar forrett er det ikke at vi kan være sønner og døtre av den høyeste, vi kan være Guds arvinger og Kristi medarvinger! La oss derfor ikke være bekymret og sørge over at vi ikke er fri for skuffelser og trengsler her i livet. 1885 -- «Testimonies», V, side 315-319.

Dersom vi ved Guds forsyn skulle kalles til å gå gjennom prøvelser, så la oss ta imot korset og drikke den bitre kalken mens vi husker på at det er Faderens hånd som

holder den opp til våre leper. La oss stole på ham i mørke så vel som i lyse dager. Kan vi ikke tro at han bare vil gjøre med oss det som tjener oss til gode? «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvorledes skal han kunne annet enn gi oss alle ting med ham?» Rom. 8, 32. Hvordan kan vi, endog i trengselens natt, unnlate å løfte våre hjerter og vår røst opp til ham i takknemlig pris når vi tenker på den kjærlighet til oss som fant sitt uttrykk på Golgatas kors?

Hvilket emne for betraktning er ikke det offer Jesus brakte for fortapte syndere! «Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger; straffen lå på ham, forat vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» Es. 53, 5. Hvordan skal vi kunne vurdere de velsignelsene som på den måten ble gjort mulige for oss? Kunne Jesus ha lidd mer? Kunne han ha kjøpt rikere velsignelser til oss? Bør det ikke smelte det hardeste hjerte når vi tenker på at han for vår skyld forlot himmelens lykke og herlighet og gikk gjennom fattigdom og hån, grusom trengsel og en fryktelig død? Hadde ikke han ved sin død og oppstandelse åpnet håpets dør for oss, så hadde vi ikke kjent noe annet enn mørkets redsler og fortvilelsens ulykke. Slik som vi er begunstiget og velsignet, kan vi i vår nåværende tilstand ikke fatte hvilke dybder vi er blitt løftet opp fra. Vi kan ikke måle hvor meget dypere våre trengsler ville ha vært og hvor meget større våre smerter ville ha vært dersom ikke Jesus i medlidenhet og kjærlighet hadde omsluttet oss med sin menneskelige arm og løftet oss opp.

Vi kan glede oss i håpet. Vår talsmann er i den himmelske helligdom, der han går i forbønn for oss. Ved hans fortjeneste har vi tilgivelse og fred. Han døde forat han måtte kunne rense oss fra våre synder, ikle oss sin rettferdighet og gjøre oss skikket for de himmelske omgivelser der vi skal kunne bo i lyset til evig tid.

Kjære bror, kjære søster, stå Satans anslag imot når han vil fylle ditt sinn med motløshet, mørke og tvil. Fortell ham om Jesu blod som renser fra all synd. Du kan ikke selv redde deg ut fra fristerens makt, men han skjelver og frykter når fortjenesten av dette dyrebare blodet blir fremholdt. Vil du ikke da med takknemlighet ta imot de velsignelser Jesus gir? Vil du ikke ta imot den frelsens kalk han tilbyr, og påkalle Herrens navn? Vis ikke mistro til ham som har kalt deg fra mørket til sitt underfulle lys. Vær ikke et eneste øyeblikk årsak til at den medlidende Frelasers hjerte blir fylt med sorg på grunn av din vantro. Med den dypeste interesse følger han din fremmarsj på himmelveien. Han ser dine alvorlige forsøk. Han legger merke til dine fall og din gjenoppreisning, ditt håp og din frykt, dine kamper og dine seire.

Skal hele vår religionsøvelse bestå utelukkende i å be og ta imot? Skal vi hele tiden bare tenke på vårt behov og aldri på de velsignelser vi tar imot? Skal vi ta imot hans miskunnhet og aldri gi uttrykk for vår takknemlighet til Gud, aldri prise ham for alt det han har gjort for oss? Vi ber slett ikke for meget, men vi er altfor sparsommelige med å takke. Dersom Guds miskunnhet forårsaket mer takksigelse og pris, ville det vise seg langt større kraft i våre bønner. Vi kom til å bli rikere og rikere på Guds kjærlighet, og vi kom til å få mer å prise ham for. Foreta en forandring, du som klager over at Gud ikke hører dine bønner, og la dine påkallelser være blandet med pris. Når du gir akt på hans godhet og miskunnhet, kommer du nok til å finne ut at han legger merke til din trang.

Bønn og lovprisning

Be, be alvorlig og uten opphør, men glem ikke å takke. Det passer seg for ethvert Guds barn å forsvare Guds karakter. Du kan opphøye Herren, du kan åpenbare nådens bærende kraft. Det er skarer av mennesker som ikke setter pris på Guds store kjærlighet eller Jesu guddommelige medlidenhet. Det er til og med tusener som betrakter den uforlignelige nåde med ringeakt, den nåde som kommer til syne i gjenløsningens plan. Ikke alle som har del i denne store frelse, er uskyldige i denne sak. De utvikler ikke takknemlige hjerter. Men gjenløsningen er et emne som englene lengter etter å få innblikk i. Gjenløsningen vil bli de frelstes studium og sang gjennom evighetens endeløse tidsaldrer. Fortjener den ikke omhyggelig ettertanke og gransking nå? Bør vi ikke prise Gud med hjerte, sjel og tunge «for hans undergjerninger mot menneskenes barn»? Sal. 107, 8.

Pris Herren i hans folks forsamling. Når Herrens ord fordem ble talt til hebreerne, ble det påbudt at «alt folket skal svare og si: Amen». 5 Mos. 27, 15. Og da paktens ark ble ført inn i Davids by og en gledesog seierssalme ble sunget, sa hele folket: «Amen» og «lov Herren». 1 Krøn. 16, 34. 36. Dette ivrige svaret var et bevis på at de forsto det ord som ble sagt, og at de tok del i å tilbe Gud.

Det er for meget formvesen i våre religiøse møter. Herren vil at hans tjenere som forkynner Ordet, skal styrkes ved hans Hellige Ånd. Og folket som hører, bør ikke sitte i søvnlige likegyldighet eller stirre rundt med tomme blikk og ikke gi til kjenne noe svar på det som blir sagt. Det inntrykk vantro mennesker får på denne måten, er alt annet enn

heldig for Kristi religion. Disse sløve, likegyldige kristendomsbekjennere er ikke blottet for iver og virkelyst når det gjelder jordiske formål. Men det som har evighetsbetydning, griper dem ikke dypt. Kan hende Guds røst gjennom hans tjenere er en behagelig sang, men dens hellige advarsler, irettesettelser og oppmuntringer går deres ører forbi. De er blitt lammet av verdens ånd. Guds Ords sannheter lyder for døve ører og harde, upåvirkelige hjerter. Menighetene bør være våkne og aktive, slik at de kan oppmuntre og støtte Kristi tjenere og hjelpe dem i arbeidet med å vinne sjeler. Der menigheten vandrer i lyset, vil man alltid kunne høre oppmuntrende, hjertelige gjensvar og uttrykk for frydefull pris. Vår Gud, himmelens og jordens skaper, erklærer: «Den som ofrer takksigelse, ærer meg.» Sal. 50, 23. Hele himmelen forener seg i Guds pris. La oss lære englenes sang nå dersom vi skal kunne synge den når vi slutter oss til deres lysende rekke. La oss si med Salmisten: «Jeg vil love Herren så lenge jeg lever; jeg vil lovsynge min Gud så lenge jeg er til.» Folkene skal prise deg, Gud! Folkene skal prise deg, alle tilsammen.» Sal. 146, 2; 67, 4.

Kapittel 18

Kjærlighet mellom brødre

Livet lærer oss disiplin. Her i verden møter en kristen uheldige innflytelser. Det vil inntreffe omstendigheter der tålmodigheten blir prøvd, og det er ved å møte disse i den rette ånd man utvikler de kristelige dyder. Dersom forurettelser og krenkelser blir båret med saktmodighet, dersom fornærmelige ord blir møtt med milde svar, og uvennlige handlinger med vennlighet, er dette et bevis på at Kristi Ånd bor i hjertet, at saften fra det levende vintre flyter inn i grenene. Her i livet er vi i Kristi skole, og her må vi lære å være saktmodige og ydmyke av hjertet. På den endelige regnskapsdagen skal vi da få se at alle de hindringer vi møter, alle vanskeligheter og ubehageligheter som vi blir kalt til å bære, er praktiske lekser under utøvelsen av kristelige prinsipper. Når de er vel overstått, vil de utvikle det kristelige preg i karakteren og gjøre at en kristen kan kjennes fremfor den verdslige.

Vi må nå opp til et høyt ideal dersom vi ønsker å være Guds barn, edle, rene og ubesmittet. Og dersom vi ønsker å nå dette idealet, blir det nødvendig med en beskjæringsprosess. Hvordan skulle denne beskjæringen kunne foregå dersom vi ikke møtte noen vanskeligheter, dersom det ikke var noen hindringer vi måtte stige over, dersom det ikke var noe som stilte krav til vår tålmodighet og utholdenhet? Disse prøvelsene er ikke de minste velsignelser i vår erfaring. Hensikten med dem er å styrke oss med besluttsomhet til å ville nå fram. Istedenfor å tillate at de skal hindre, ødelegge og trykke oss ned, bør vi betrakte dem som Guds middel til å vinne avgjørende seier over selvet.

Kristelig vekst

Karakteren vil bli prøvd. Dersom vi i sannhet er grener på det levende vintre, vil Kristus bli åpenbart i oss. Når vi da møter gnidninger og irritasjon, vil vi være tålmodige, vennlige, overbærende og glade. Dag etter dag og år etter år vil vi overvinne selvet og komme til å eie en edel heroisme. Det er den oppgaven som er lagt på oss. Men vi kan ikke fullføre den uten en stadig hjelp fra Jesus, uten en resolutt besluttsomhet, et urokkelig forsett, uopphørlig årvåkenhet og uavlatelig bønn. Enhver har en personlig kamp å kjempe. Enhver må bane seg selv vei gjennom strid og

skuffelser. De som trekker seg unna kampen, går glipp av den kraft og glede som seieren gir. 1885 -- «Testimonies», V, side 344-348.

Ingen, ikke engang Gud, kan føre oss til himmelen dersom vi ikke selv gjør den nødvendige anstrengelsen. Vi må prege vårt liv med vakre trekk. Vi må få vekk de ukjærlige trekkene som gjør at vi ikke ligner Jesus. Mens Gud virker i oss å ville og å utrette etter sitt velbehag, må vi arbeide i harmoni med ham. Kristi religion forvandler hjertet. Den gjør det verdsligsinnede menneske himmelsinnet. Under dens innflytelse blir det egoistiske menneske uselvisk, for dette er Kristi karakter. Den uærlige og renkefulle blir rettskaffen, slik at det blir naturlig for ham å gjøre mot andre det han vil at andre skal gjøre mot ham. Den ryggesløse blir forvandlet fra urenhet til renhet. Han danner seg korrekte vaner, og Kristi evangelium er for ham blitt en livsens lukt til liv.

Nå mens prøvetiden varer, passer det seg ikke for den ene å felle dom over andre og mene at en selv er et mønstermenneske. Kristus er vårt mønster. Etterlign ham, og sett deres føtter i hans spor. Dere kan bekjenne dere til å tro hvert eneste punkt i den nærværende sannhet, men dersom dere ikke lever etter disse sannhetene, vil det ikke være til gagn for dere.

Behandling av de feilende

Vi er ikke satt til å dømme andre. Det er ikke vår oppgave, men vi bør elske hverandre og be for hverandre. Når vi ser at noen farer vill fra sannheten, kan vi gråte over dem på samme måte som Kristus gråt over Jerusalem. La oss se hva vår himmelske Far sier i sitt Ord om dem som farer vill: «Om også et menneske blir overlistet av noen synd, da hjelp ham til rette, I åndelige, med saktmodighets ånd; men se til deg selv at ikke du og blir fristet.» Gal. 6, 1. «Dersom noen iblant eder har faret vill fra sannheten, og en omvender ham, han skal vite at den som omvender en synder fra hans villfarende vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder. » Jak. 5, 19. 20. Hvilket stort misjonsarbeid dette er! Hvor meget mer kristelig enn at arme, feilende mennesker alltid skal anklage og fordømme dem som ikke er slik de mener de skal være! De bør huske på at Jesus kjenner hver enkelt av oss, og at han har medynk med oss i våre skrøpeligheter. Han vet hva enhver av hans skapninger trenger, og han leser den skjulte, tause sorg i hvert hjerte. Dersom en av de små som han døde for, kommer til å lide skade, krever han den skyldige til ansvar. Jesus er den gode hyrde. Han har omhu for sine svake, syke, villfarne får. Han kjenner dem alle ved navn. Alt det som

tilstøter ethvert får og ethvert lam i hans hjord, rører hans medfølende hjerte, og ropet om hjelp når hans øre. Profeten peker ut en av de største synder hos. Israels hyrder med disse ord: «Det svake har I ikke styrket, og det syke har I ikke legt, og det sønderbrutte har I ikke forbundet, og det bortdrevne har I ikke ført tilbake, og det fortapte har I ikke oppsøkt, men med vold og med hårdhet har I hersket over dem. Og således ble de atspredt, fordi de ingen hyrde hadde; de ble til føde for alle markens ville dyr og ble atspredt. Min hjord farer vill på alle fjell og på hver høy og bakke, og over hele landet er min hjord spredt; det er ingen som spør, og ingen som leter etter den.» Esek. 34, 4-6.

Jesus har omsorg for hver enkelt, som om det ikke fantes flere enn denne ene på hele jordens overflate. Som Den guddommelige utfolder han en veldig kraft for vår skyld, mens han som vår Eldre Bror føler med oss i alle våre smerter. Himmelen majestet holdt seg ikke på avstand fra den fordervede, syndige menneskehet. Vi har ikke en yppersteprest som er så opphøyet at han ikke kan legge merke til oss eller ha medfølelse med oss, men en slik som er prøvd i alle ting på samme måte som vi, men uten synd.

Overlat følgene til Gud

Hvor ganske annerledes er ikke denne ånd enn den følelse av likegyldighet og ringeakt som noen i . . . har lagt for dagen overfor J. og dem som er blitt påvirket av hans innflytelse! Dersom Guds forvandlende nåde noen gang har vært påkrevet, så er den påkrevet i denne menigheten. Ved å dømme og fordømme en bror har de tatt på seg å utøve en virksomhet som Gud aldri har lagt i deres hender. En hjertets hardhet, en kritikksyk, dømmende ånd som kunne tilintetgjøre personlighet og selvstendighet, er blitt vevd inn i deres kristelige erfaring, og de har mistet Kristi kjærlighet i sine hjerter. Skynd dere, brødre, å få alt dette vekk fra deres sjeler før det blir uttalt i himmelen: «La den som gjør urett, fremdeles gjøre urett, og den urene fremdeles bli uren, og den rettferdige fremdeles gjøre rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helliggjort!» Åp. 22, 11.

Dere vil komme til å møte mange vanskeligheter i kristenlivet i forbindelse med menigheten, men gjør ikke altfor ivrige forsøk på å forme og danne deres brødre. Dersom dere ser at de ikke oppfyller de krav som blir stilt i Guds Ord, så fordøm dem ikke. Gjør ikke gjengjeld dersom de skulle irritere dere. Bevar deres sjeler fra å bli irritert dersom noe skulle bli sagt som kunne vekke forbitrelse. Dere ser mange ting hos

andre som kunne synes å være uriktige, og dere vil gjerne rette på disse feilene. I deres egen kraft begynner dere å arbeide på en reform, men dere gjør det ikke på den rette måten. For dem som feiler, må dere arbeide med et hjerte som er undertvunget og formildet ved Guds Ånd, og dere må være redskaper som Herren kan virke gjennom.

Velt deres byrde på Jesus. Dere føler at Herren må gripe inn der Satan søker å vinne herredømmet over en sjel, men dere må i ydmykhet og saktmodighet gjøre alt det dere kan, og legge det innviklede arbeid og de sammenfiltrede saker i Guds hender. Følg de råd som blir gitt i hans Ord og overlatt utfallet av saken til hans visdom. Når du har gjort alt du kan for å frelse din bror, kan du legge bekymring til side og stille og rolig utføre alle andre plikter som venter. Det er ikke lenger din sak, men Guds.

Hugg ikke over den vanskelige knuten i utålmodighet, slik at du gjør saken håpløs. La Gud løse opp de innfiltrede trådene for deg. Han er klok nok til å ordne forviklingene i vårt liv. Han eier dyktighet og takt. Vi kan ikke alltid se hans planer, men vi må med tålmodighet vente på at de blir utviklet og ikke forstyrre og ødelegge dem. Han vil åpenbare dem for oss i sin egen velbehagelige tid. Streb etter enighet og jag etter kjærlighet og overensstemmelse med Kristus i alle ting. Han er kilden til enighet og styrke, men dere har ikke søkt etter kristelig enhet, for å kunne knytte hjertene sammen i kjærlighet.

Det er et arbeid å utføre i menigheten og utenfor menigheten. «Derved er min Fader herliggjort at I bærer megen frukt.» Joh. 15, 8. Den frukten vi bærer, er overfor verden det eneste beviset på hva slags tre det er. Dette er beviset på vårt disippelforhold. Dersom våre gjerninger er av en slik karakter at vi som grener på det levende vintre bærer fyldige klaser med dyrebar frukt, åpenbarer vi overfor verden Guds eget kjennetegn på at vi er hans sønner og døtre. Vi er levende brev som er kjent og lest av alle mennesker.

Men jeg er redd for at dere vil unnlate å gjøre den gjerning som dere må utføre for å kunne innhente det som er blitt forsømt i fortiden, og bli levende, frukt bærende grener. Dersom dere gjør det Gud ønsker dere skal gjøre, vil hans velsignelse komme inn i menigheten. Ennå har dere ikke vært ydmyke nok til å gjøre et grundig arbeid og oppfylle Guds Ånds ønske. Dere har rettfærdiggjort dere selv og behaget dere selv, forsvart dere selv der dere skulle ha vært ydmyke, angerfulle og omvendt dere.

Få vekk enhver anstøtssten «og gjør rette stier for eders føtter, forat ikke det halte skal komme rent i ulag». Heb. 12, 13. Det er ikke for sent å rette på det som er galt, men dere må ikke tro at dere er friske og ikke trenger til lege, for dere behøver hjelp. Når dere kommer til Jesus med et sønderknust hjerte, vil han velsigne dere og hjelpe dere så dere kan gå ut i Mesterens virksomhet med frimodighet og kraft. Det beste beviset på at dere er i Kristus, er den frukten dere bærer. Dersom dere ikke i sannhet er knyttet til ham, vil det lys og de privilegier dere har, bli til fordømmelse og ødeleggelse.

Det er skadeligere, langt skadeligere, å gi uttrykk for følelser i en stor forsamling og å skyte løs på alle og enhver, enn det er å gå til den enkelte som kanskje har feilet, og irettesette ham. Det forkastelige ved denne strenge, anmassende og fordømmende tale i en stor forsamling er av så meget alvorligere art i Guds øyne enn det er å gi en personlig, individuell irettesettelse, som antallet er større og kritikken mer vidtomfattende. Det er alltid lettere å gi uttrykk for følelsene i en forsamling, fordi det er mange til stede, enn det er å gå til den som har feilet og ansikt til ansikt åpent og oppriktig tydelig fremholde hans uriktige handlemåte. Men det å bringe sterke følelser mot andre inn i Guds hus og la alle de skyldige så vel som de uskyldige lide, er en arbeidsmåte som Gud ikke kan godkjenne, og som gjør skade i stedet for gagn. -- 1875 - - «Testimonies», III, side 507, 508.

Kan hende du føler at andre har gjort det som er galt, og jeg vet like godt som du at en kristelig ånd ikke har vært lagt for dagen i menigheten. Men vil dette gagne deg i dommen? Vil to feil gjøre at en feil blir riktig? Selv om en, to eller tre i menigheten har gjort det som er galt, kan dette ikke på noen måte utslette eller unnskyldte din synd. Hva andre enn måtte ha gjort, så er din oppgave å sette ditt eget hjerte i orden. På deg har Gud et krav som ingen omstendigheter bør få deg til å glemme eller forsømme, for hver eneste sjel er dyrebar i Guds øyne. -- 1885 -- «Testimonies», V, side 349.

Kapittel 19

Ekteskap med ikketroende

Kjære søster L. Jeg har hørt om det giftermål du har tenkt å inngå med en som ikke står sammen med deg hva religiøs tro angår, og jeg er redd for at du ikke nok har overveid denne viktige saken. Før du tar et slikt skritt som vil øve innflytelse på hele ditt liv i fremtiden, ber jeg deg innstendig om å la dette emne få en omhyggelig overveielse under megen bønn. Vil dette nye forhold vise seg å være en kilde til sann lykke? Vil det bli til hjelp for deg i kristenlivet? Vil det være til behag for Gud? Vil det eksempel du gir, være en trygg veileder for andre ?

Enhver kvinne som gir sin hånd i ekteskap, bør spørre om den som hun nå holder på å knytte sin skjebne til, er verdig. Hvordan har hans tidligere liv vært? Lever han et rent liv? Er den kjærligheten han gir uttrykk for, av en edel, opphøyet art, eller er den bare en følelsmessig ømhet? Eier han karaktertrekk som kan gjøre henne lykkelig? Kan hun finne sann fred og glede i hans hengivenhet? Kommer hun til å få lov til å beholde sin personlighet, eller må hennes dømmekraft og samvittighet bøyes inn under mannens kontroll? Som en Kristi disippel er hun ikke sin egen. Hun er dyrt kjøpt. Kan hun hevde Frelserens krav som det høyeste? Vil legeme og sjel, tanker og forsetter kunne bevares rene og hellige? Disse spørsmålene er av vital betydning for enhver kvinne som går inn i ekteskapsforholdet.

Det er behov for religion i hjemmet. Den alene kan forebygge de alvorlige onder som så ofte gjør det ekteskapelige liv forbitret. Bare der Kristus hersker, kan det være dyp, sann, uegennyttig kjærlighet. Da blir sjel knyttet til sjel, og begges liv smelter harmonisk sammen. Engler fra Gud vil være gjester i hjemmet, og deres hellige årvåkenhet vil gjøre brudekammeret hellig. Nedverdige sanselighet vil være bannlyst. Tankene vil være vendt oppad mot Gud. Opp til ham vil hjertets hengivenhet være rettet.

Hjertet lengter etter menneskelig kjærlighet, men denne kjærlighet er ikke sterk nok, eller ren nok, eller dyrebar nok til å erstatte Jesu kjærlighet. Bare i sin Frelser kan hustruen finne visdom, styrke og nåde til å møte livets bekymringer, ansvar og sorger. Hun bør gjøre ham til sin styrke og veileder. En kvinne bør overgi seg til Kristus før hun

gir seg til noen jordisk venn, og hun må ikke gå inn i noe forhold som vil komme i konflikt med dette. De som ønsker å finne den sanne lykken, må ha himmelens velsignelse over alt det de eier og over alt det de gjør. Det er ulydighet mot Gud som gjør at så mange hjerter og hjem blir fylt med elendighet. Min søster, dersom du ikke ønsker deg et hjem hvor skyggene aldri blir løftet, da må du ikke knytte deg til en som er Guds fiende.

Som en som venter å møte disse ord i dommen, ber jeg deg innstendig om å overveie det skrittet du har til hensikt å ta. Spør deg selv: «Vil ikke en vantro mann lede tankene mine bort fra Jesus? Han elsker vellyst mer enn han elsker Gud. Vil han ikke få meg til å synes om de tingene han synes om?» Veien til evig liv er bratt og kupert. Ta ikke på deg noen ekstra byrder som vil hindre deg i å gjøre fremgang. Du har for lite åndelig styrke, og du trenger hjelp istedenfor hindringer.

Guds befalinger

Herren bød Israel fordom ikke å inngå ekteskap med de avgudiske folkeslagene som bodde omkring. «Du skal ikke inngå svogerskap med dem; du skal ikke gi dine døtre til hans sønner og ikke ta hans døtre til hustruer for dine sønner.» Han nevner også grunnen for dette: «For de vil få dine sønner til å vike av fra meg så de dyrker andre guder, og da vil Herrens vrede opptennes mot eder, og han vil hastig gjøre ende på deg.» «For et hellig folk er du for Herren din Gud; deg har Herren din Gud utvalgt av alle de folk som er på jorden, til å være hans eiendomsfolk.» «Så vit da at Herren din Gud han er Gud, den trofaste Gud, som holder sin pakt og bevarer sin miskunnhet mot tusen ledd, mot dem som elsker ham og holder hans bud, men som gjengjelder dem som hater ham, like opp i deres øyne, så han lar dem omkomme. Han er ikke sen når det gjelder den som hater ham; like opp i hans øyne gjengjelder han ham.» 5 Mos. 7, 3. 4. 6. 9. 10.

Også i Det nye testamente er det lignende forbud angående troendes ekteskap med ugudelige. I sitt første brev til korintierne uttaler apostelen Paulus: «En hustru er bundet så lenge hennes mann lever, men når hennes mann er hensovet, da har hun frihet til å gifte seg med hvem hun vil, bare det skjer i Herren.» 1 Kor. 7, 39. Og i sitt annet brev skriver han: «Dra ikke i fremmed åk med vantro! for hva samlag har rettferd med urett, eller hva samfunn har lys med mørke? Og hva samklang er det mellom Kristus og Belial, eller hva lodd og del har en troende med en vantro? Og hva enighet er det

mellom Guds tempel og avguder? Vi er jo den levende Guds tempel som Gud har sagt: Jeg vil bo iblant dem og ferdes iblant dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Derfor, gå ut fra dem og skill eder fra dem, sier Herren, og rør ikke ved urent, så skal jeg ta imot eder, og jeg vil være eder en far, og I skal være meg sønner og døtre, sier Herren, den Allmektige. » 2 Kor. 6, 14-18.

Min søster, våger du å ringeakte disse tydelige og bestemte påbud? Hvordan kan du som et Guds barn, en undersått i Kristi rike, kjøpt med hans blod, knytte deg til en som ikke anerkjenner hans krav og ikke lar seg lede av hans Ånd? De befalingene jeg har sitert, er ikke menneskeord, men Guds ord. Selv om den livsledsager du har valt, i alle andre henseender var verdig (noe han ikke er), så har han likevel ikke tatt imot sannheten for denne tid. Han er en ikke-troende, og Herren forbyr deg å knytte deg til ham. Du kan ikke uten fare for din sjel overse dette guddommelige pålegg.

Jeg ønsker så gjerne å advare deg mot faren før det er for sent. Du hører på smigrende, behagelige ord, og du mener at alt skal bli godt. Men du kjenner ikke de motiver som ligger bak disse vakre talemåtene. Du ser ikke dybdene i den ondskapen som er skjult i hjertet. Du kan ikke trenge inn bak scenen og oppdage de snarene som Satan legger for din sjel. Han ønsker å få deg til å følge en annen vei slik at han lett kan få anledning til å rette sine fristelsens piler mot deg. Gi ham ikke den minste anledning. Mens Gud virker på sine tjeneres sinn, virker Satan gjennom ulydighetens barn. Det er ikke noe samhold mellom Kristus og Belial. De to kan ikke stemme overens. Dersom du knytter deg til en ikke-troende, stiller du deg på Satans grunn. Du bedrøver Guds Ånd og skyver hans beskyttelse fra deg. Har du råd til å stille deg overfor en så fryktelig overmakt mot deg i kampen for det evige liv?

Du sier kanskje: «Jeg har gitt mitt løfte, og skal jeg da nå kalle det tilbake?» Mitt svar er: Har du gitt et løfte i strid med Skriften, så tilbakekall det endelig uten å nøle og omvend deg i ydmykhet for Gud fra den fortryllelsen som fikk deg til å gjøre et så ubesindig løfte. Det er langt bedre å tilbakekalle et slikt løfte i gudsfrykt enn å holde det og på den måten bringe vanære over din Skaper.

Husk at du har en himmel å vinne, en åpen sti til fortapelse å unngå. Gud mener det hans sier. Da han forbød våre første foreldre å spise frukten av kunnskapens tre, ble slusene for ulykke over hele verden åpnet på grunn av deres ulydighet. Dersom vi vandrer i strid med Gud, vil han vandre i strid med oss. Det eneste trygge for oss å gjøre

er å vise lydighet mot alle de krav han stiller, hva det enn måtte koste. De har alle sammen sin rot i uendelig kjærlighet og visdom.

Som Noahs dager

Den sterke verdslighetens ånd som nå råder, tilbøyeligheten til ikke å anerkjenne noe høyere krav enn det krav selvtilfredsstillelsen stiller opp, er et av tegnene på de siste dager. «Liksom det gikk i Noahs dager,» sa Kristus, «så skal det gå i Menneskesønnens dager: de åt og drakk, de tok til ekte og ble gitt til ekte, like til den dag da Noah gikk inn i arken; så kom vannflommen og ødela dem alle sammen. » Luk. 17, 26. 27. Menneskene i vår generasjon tar til ekte og blir gitt til ekte med den samme hensynsløse ringeakt for Guds krav som viste seg i Noahs dager.

I den kristne verden råder en forbausende, foruroligende likegyldighet for Guds Ords lære angående de kristnes ekteskap med vantro. Mange som bekjenner seg til å elske og frykte Gud, følger tilbøyeligheten i sitt eget sinn istedenfor å la seg lede av den Eviges visdom. I en sak som har livsviktig betydning for begge parters lykke og velvære både i denne verden og i den tilkommende, viser de en fullstendig ringeakt for fornuft, dømmekraft og gudsfrykt, og blind innskytelse og hårdnakket forsett får lov til å råde. Hverken menn eller kvinner, som ellers er fornuftige og samvittighetsfulle, vil høre på råd. De er døve for de formaninger og bønner som deres venner og slektninger og Guds tjenere kommer med. En advarsel eller en oppfordring til forsiktighet blir oppfattet som dum innblanding, og den vennen som er trofast nok til å gjøre en innvending, blir behandlet som en fiende.

Alt dette er slik Satan ønsker det. Han spinner sin fortryllelse omkring sjelen, og denne blir forhekset, bedåret. Fornuften lar selvkontrollens tøyler falle på lystens hals, og en vanhellig lidenskap får makten, helt til offeret for sent våkner opp til et liv i elendighet og trelldom. Dette er ikke et bilde tegnet i fantasi, men det er en gjengivelse av fakta. Gud godkjenner ikke forbindelser som han uttrykkelig har forbudt. I årevis har jeg fått brev fra forskjellige som har inngått ulykkelige ekteskap, og de opprørende forhold som er blitt åpenbart for meg, er nok til å gjøre en syk om hjertet. Det er ikke noen lett sak å avgjøre hvilket råd en skal gi slike ulykkelige mennesker, eller hvordan man skal kunne lette deres tunge lodd. Men den triste erfaringen de gjennomgår, bør være en advarsel for andre.

I denne tid da begivenhetene i jordens historie snart skal avsluttes og vi står like overfor en trengselstid som aldri har hatt sin like, gjelder det at jo færre ekteskap det blir inngått, desto bedre vil det være for alle, både menn og kvinner. Mens Satan virker med all urettferdighets forførelse overfor dem som går fortapt, bør fremfor alt de kristne være på vakt mot å forene seg med vantro mennesker. Gud har talt. Alle som frykter ham, vil rette seg etter hans vise krav. Våre følelser og tilskyndelser og vår hengivenhet må være vendt mot himmelen, ikke mot jorden, ikke flyte i sanselige tankers og nytelsens simple, lave spor. Nå er tiden da enhver sjel bør stå som for den hjerteransakende Guds ansikt.

Tenk på innflytelsen

Min kjære søster, som en Jesu disippel bør du spørre hvordan innflytelsen vil bli av det skritt som du holder på å ta, ikke bare for deg selv men for andre. Kristi etterfølgere skal være medarbeidere for sin mester. De bør være «ustraffelige og rene, Guds ulastelige barn midt iblant en vanartet og vrang slekt, iblant hvilken I viser eder som lys i verden», sier Paulus. Fil. 2, 15. Vi må ta imot de klare stråler fra Rettferdighetens Sol, og ved våre gjerninger må vi la dem skinne for andre med et klart og fast lys, aldri ustadig, aldri fordunkles Vi kan ikke være sikre på at vi ikke skader dem som er omkring oss, dersom vi ikke øver en avgjort innflytelse for å lede dem fremover mot himmelen.

«I er mine vitner, » sa Jesus, og ved enhver handling i vårt liv bør vi spørre: Hvilken virkning vil vår handlemåte ha på de interesser som hører til Gjenløserens rike? Dersom du i sannhet er Kristi disippel, vil du velge å vandre i hans fotspor, hvor meget det enn måtte smerte dine naturlige følelser. Paulus sa: «Det være langt fra meg å rose meg uten av vår Herre Jesu Kristi kors; for ved det er verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden. » Gal. 6, 14.

Søster L., du trenger til å sitte ved Jesu føtter og lære av ham, på samme måte som Maria gjorde fordem. Gud krever av deg en fullstendig overgivelse av din vilje, dine planer og dine forsetter. Jesus er din leder. Ham må du se hen til, ham må du sette din lit til, og du må ikke tillate at noe holder deg fra å leve det liv i hengivenhet som du skylder Gud. Ditt borgerskap må være i himmelen, hvorfra du venter Frelseren. Din gudsfrykt må være av en slik art at alle innenfor din innflytelses område kan merke den. Gud krever at du i enhver handling i livet skyr det onde i enhver skikkelse. Gjør du det?

Du står under den høyeste forpliktelse til ikke å forringe din tro eller gå på akkord med den ved å knytte deg til Herrens fiender. Dersom du blir fristet til å være likegyldig overfor det han pålegger i sitt Ord, fordi andre har gjort det, så husk på at ditt eksempel også øver innflytelse. Andre vil gjøre som du gjør, og på den måten vil det onde få en stor utbredelse. Fordi du bekjenner deg til å være et Guds barn, vil det føre til umåtelig skade for dem som ser hen til deg etter veiledning, dersom du viker av.

De som blir i Kristus, vil stadig ha det mål for øye å frelse sjeler. Men hva har du gjort for å forkynne Guds pris, han som kalte deg ut av mørket? «Våkne opp, du som sover, og stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg.» Ef. 5, 14. Ryst av denne skjebnesvangre fortryllelsen som sløver sansene og lammer sjelens krefter!

De aller sterkeste oppmuntringer til troskap blir stilt fram for oss, de høyeste motiver, den herligste belønning. De kristne skal være Kristi representanter, Guds sønner og døtre. De er hans edelstener, hans særskilte klenodier. Om alle dem som bevarer sin trofasthet, uttaler han: «De skal gå med meg i hvite klær; for de er det verd.» Åp. 3, 4. De som når fram til portene for den evige lykke, vil ikke betrakte noen oppofrelse de har gjort, for å være for stor.

Måtte Gud hjelpe deg til å bestå prøven og bevare din rettskaffenhet! Klyng deg i tro til Jesus. Skuff ikke din Gjenløser.

Kapittel 20

Den sanne misjonsånd

Den sanne misjonsånd er Kristi ånd. Verdens Gjenløser var det store mønster på en misjonær. Mange av hans etterfølgere har arbeidet med alvor og uegennytte i den saken som angår menneskers frelse. Men ikke noe arbeid mennesker har utført, kan tåle en sammenligning med den selvfornektelse, oppofrelse og menneskekjærlighet som vårt guddommelige eksempel har gitt oss.

Den kjærlighet Kristus har vist mot oss, er uten sidestykke. Hvor alvorlig han arbeidet! Hvor ofte han var alene i inderlig bønn, enten på Oljeberget eller i tilbaketruckenhet i hagen, der han utøste sine påkallelser med sterkt rop og tårer! Hvor ivrig han trengte på med sine bønner for syndere! Til og med på korset glemte han sine egne lidelser på grunn av den dype kjærlighet han hadde til dem han kom for å frelse. Hvor kald er ikke vår kjærlighet, hvor svak vår interesse i sammenligning med den kjærlighet og interesse vår Frelser viste! Jesus ga seg selv for å forløse menneskeslekten, men hvor lett vi har for å unnlate å gi alt det vi har ul Jesus! Vår Frelser var villig til møysommelig arbeid, til vanære og lidelse. Han ble foraktet, spottet, hånlig etterlignet, mens han var opptatt med den store oppgaven han kom til jorden for å utføre.

Spør dere, mine brødre og søstre: Hvilket mønster skal vi følge etter? Jeg henviser dere ikke til store og gode menn, men til verdens Gjenløser. Dersom vi ønsker å ha den samme misjonsånden, må vi være gjennomtrengt av Kristi kjærlighet. Vi må se hen til vår tros opphavsmann og fullender, studere hans karakter, utvikle hans saktmodige og ydmyke ånd og gå i hans fotspor. Mange tror at misjonsånden, evnen til å gjøre misjonsarbeid, er en særlig gave eller et anlegg som blir gitt predikanter og noen få medlemmer i menigheten, og at alle andre bare skal være tilhørere. En større misforståelse har aldri forekommet. Enhver sann kristen må ha misjonsånden, for det å være en kristen vil si å ligne Kristus. Ingen lever for seg selv, «men har noen ikke Kristi Ånd, da hører han ikke ham til». Rom. 8, 9. 1885 -- «Testimonies», V, side 385-389.

Alle som har smakt den kommende verdens krefter, enten en er gammel eller ung, lærd eller ulærd, vil være drevet av den ånd som virket i Kristus. Den aller første

tilskyndelse i det fornyede hjerte er også å lede andre til Frelseren. De som ikke har et slikt ønske, viser at de har mistet sin første kjærlighet. De bør nøye granske sine egne hjerter i lyset av Guds Ord og alvorlig søke å bli fornyet av Kristi Ånds dåp. De bør be om en dypere forståelse av den underfulle kjærlighet som Kristus åpenbarte for oss da han forlot herlighetens rike og kom til en fallen verden for å frelse dem som var forlatt.

Levende brev

I Herrens vingård er det arbeid for hver enkelt av oss. Vi skal ikke søke etter den stillingen som vil være den mest behagelige eller bringe størst vinning. Sann gudsfrykt er fri for egenkjærlighet. Misjonsånden er den personlige oppofrelses ånd. Vi skal arbeide hvor som helst og overalt til det ytterste av våre evner for vår Mesters sak.

Så snart et menneske virkelig er omvendt til sannheten, oppstår det i hans hjerte et alvorlig ønske om å gå og fortelle enhver venn eller nabo om det dyrebare lyset som skinner fra de hellige blad. I sitt uegennyttige arbeid for å frelse andre er han et levende brev som er kjent og blir lest av alle mennesker. Hans liv viser at han er blitt omvendt til Kristus og er blitt hans medarbeider.

I det store og hele er syvendedags-adventistene et edelmodig og varmhjertet folk. Når det gjelder å forkynne sannheten for denne tid, kan vi stole på deres sterke og alltid villige sympati. Når det blir fremstilt et godt formål som taler til deres dømmekraft og samvittighet, og det blir stilt krav til deres gavmildhet, møter det en hjertelig mottagelse. De gaver de gir til støtte for saken, vitner om at de betrakter den for å være sannhetens sak. Riktignok kan det være unntak blant oss. Ikke alle som bekjenner seg til å ta imot troen, er alvorlige og helhjertede troende. Men det samme var tilfelle i Kristi dager. Til og med blant apostlene var det en Judas, men det var ikke noe bevis for at alle var av samme slag.

Vi har ingen grunn til å miste motet så lenge vi vet at det er så mange som er hengivne til sannhetens sak og villige til å gjøre edle oppofrelser for å fremme den. Men det er likevel en stor mangel, et stort behov blant oss. Det er for lite av den sanne misjonsånd. Alle misjonsarbeidere burde ha denne dype interesse for sine medmenneskers sjeler, en interesse som vil forene hjerte med hjerte i medfølelse og i Jesu kjærlighet. Vi burde be alvorlig om guddommelig hjelp, og vi burde arbeide med troskap for å vinne sjeler for Kristus. En kald, åndløs bestrebelse vil ingen ting kunne

utrette. Det er nødvendig at Kristi Ånd faller på profetenes barn. Da vil de åpenbare den samme kjærlighet til menneskenes sjeler som Kristus ga oss et eksempel på i sitt liv.

Grunnen til at det ikke er en dypere religiøs varme, ikke mer alvorlig innbyrdes kjærlighet i menigheten, er at misjonsånden har holdt på å dø ut. Om Kristi komme blir det sagt så altfor lite, dette som engang var det emne vi tenkte på og samtalte om. Det er en uforklarlig ulyst, en stadig økende utilbøyelighet til religiøs samtale, mens til og med slike som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, heller tar del i tom, intetsigende samtale.

Gå ut i arbeidet

Mine brødre og søstre, ønsker dere å bryte den tryllemakten som holder dere fast? Ønsker dere å våkne opp av den tregheten som ligner dødens følelsesløshet? Gå til arbeidet enten dere har lyst til det eller ikke. Gjør personlige anstrengelser for å lede sjeler til Jesus og til kunnskap om sannheten. I slikt arbeid vil dere finne både et stimulerende og et styrkende middel. Det vil både vekke og anspore. Når dere bruker de åndelige evner, vil de bli styrket slik at dere med større fremgang kan arbeide på deres egen frelse. Dødens følelsesløshet hviler over mange som bekjenner Kristus. Gjør all mulig anstrengelse for å vekke dem. Advar, forman, gå i rette med dem. Be om at Guds brennende kjærlighet må oppvarme og bløtgjøre deres iskalde natur. Selv om de nekter å høre, vil det arbeid dere utfører, ikke være forgjeves. Og mens dere gjør hva dere kan for å bringe velsignelse til andre, vil deres egne sjeler bli velsignet.

Vi har teorien om sannheten, og vi trenger til å søke etter dens helliggjørende kraft med største alvor. Jeg tør ikke være taus i denne farefulle tid. Det er en fristelsens og motløshetens tid. Alle og enhver er gjenstand for Satans list, og vi bør slutte oss sammen for å stå imot hans makt. Vi bør ha ett sinn, føre samme tale og med en munn prise Gud. Da vil vi med fordel kunne utvide våre planer og ved en våken misjonsbestrebelse gjøre bruk av ethvert talent som vi kan benytte i de forskjellige avdelinger av virksomheten.

Til hvermanns dør

Ved misjonsvirksomheten blir sannhetens lys sendt utover verden med sine klare stråler. Boktrykkerpressen er et redskap som kan brukes til å nå mange som det ellers

ville være umulig å nå ved predikantenes anstrengelser. Et stort arbeid kan utføres ved at man leser Bibelen for folket nettopp slik den lyder. Bring Guds Ord til hvermanns dør, treng inn på hvert menneskes samvittighet med dens tydelige uttalelser og gjør alle oppmerksomme på Frelserens påbud om at vi skal ransake Skriftene. Joh. 5, 39. Forman dem til å ta Bibelen slik som den er, og til å be om guddommelig opplysning, og når så lyset skinner, at vi da med glede må ta imot hver dyrebar stråle og uten frykt vente på følgene.

Guds nedtrådte lov skal opphøyes for folket. Så snart de med ærbødighet og alvor vender seg til Den hellige skrift, vil lyset fra himmelen vise dem underfulle ting i Guds lov. Store sannheter som lenge har vært fordunklet av overtro og falsk lære, vil stråle ut fra de opplyste sidene i dette hellige ord. De levende ord øser ut sine skatter, både nye og gamle, og bringer lys og glede til alle som vil ta imot dem. Mange blir vekt opp av sin slummer. De står så å si opp fra de døde og tar imot det lys og liv som bare Kristus kan gi. Sannheter som har vist seg å være for overveldende for menn med kjempemessig intelligens, blir forstått av småbarn i Kristus. Disse får en klar åpenbaring av ting som har tilslørt den åndelige erkjennelsesevne hos Ordets lærdeste tolkere, fordi de på samme måte som saduseerne fordom ikke kjenner Skriftene, heller ikke Guds kraft.

De som gransker Bibelen med et oppriktig ønske om å kjenne og gjøre Guds vilje, vil bli vise til frelse. Sabbatsskolen er en viktig gren av misjonsarbeidet, ikke bare fordi den gir unge og gamle kjennskap til Guds Ord, men fordi den vekker kjærlighet hos dem til dets hellige sannheter og et ønske om selv å studere dem. Og fremfor alt lærer den dem å innrette sitt liv etter Ordets hellige lærdommer.

Kristi medarbeidere

Alle som gjør Guds Ord til rettesnor for sitt liv, blir nær knyttet til hverandre. Bibelen er det båndet som knytter dem sammen. Men de som ikke bøyer seg for Det hellige ord som den eneste ufeilbare veileder, vil ikke søke omgang med disse eller ønske å komme sammen med dem. De vil være forskjellige både i tro og i liv. Det kan ikke være harmoni mellom dem, for de er uforenelige. Som syvendedags-adventister vender vi oss bort fra former og tradisjoner til det tydelige «så sier Herren», og av den grunn er vi ikke og kan vi ikke være i samklang med de skarer som forkynner og følger menneskelære og menneskebud.

Alle som er født av Gud, vil bli Kristi medarbeidere. De er jordens salt. «Men når saltet mister sin kraft, hva skal det så saltes med?» Dersom den religionen vi bekjenner oss til, ikke fornyer våre hjerter og helliger vårt liv, hvorledes skal den da kunne øve en frelsende makt over de vantro? «Det duger ikke lenger til noe, uten til å kastes ut og tredes ned av menneskene. » Matt. 5, 13. Den religionen som ikke påvirker verden med en fornyende kraft, er verdiløs. Vi kan ikke stole på den til vår egen frelse. Jo før vi forkaster den, desto bedre, for den er maktesløs og uekte.

Vi skal tjene under vår store guddommelige anfører, trenge fram tross enhver motvirkende innflytelse, så at vi kan være Guds medarbeidere. Den oppgaven som er lagt på oss, er å så evangeliets sæd ved alle vann. I dette arbeid må alle ta del. Kristi mangfoldige nåde, som vi får del i, gjør oss til husholdere over talenter som vi må øke ved å sette dem inn hos pengevekslerne forat Mesteren, når han gjør krav på dem, kan få sitt igjen med renter.

Gud byr dere at dere med den ene hånden, troen, skal ta fatt i hans mektige arm, og med den andre hånden, kjærligheten, skal nå fortapte sjeler. Kristus er veien og sannheten og livet. Følg ham. Vandre ikke etter kjødet, men etter Ånden. Vandre slik som han vandret. Dette er Guds vilje: Deres helliggjørelse. Det arbeid dere må utføre, er å gjøre hans vilje som oppholder deres liv til sin ære. Dersom dere arbeider for dere selv, kan det ingenting gagne dere. Dersom dere arbeider for andres vel, dersom dere tenker mindre på dere selv og med større alvor helliger alt til Gud, så vil det være ham til behag, og det vil bli gjen-gjeldt med hans rike nåde. -- 1868 -- «Testimonies», II, side 170.

Kapittel 21

Forretning og gudsfrykt

De som er ansatt i våre forskjellige institusjoner -- våre forlag, våre skoler og våre helseanstalter -- bør ha en levende forbindelse med Gud. Særlig er det av meget stor betydning at de som har ledelsen av disse store grener av virksomheten, er menn som stiller hensynet til Guds rike og hans rettferdighet i første rekke. Dersom de ikke søker råd hos Gud og bærer frukt til hans ære, er de ikke skikket til sitt tillitsverv. De bør leve et liv som kan tjene deres Skaper til ære og være til velsignelse for sine medmennesker. Alle eier naturlige trekk som må utvikles eller undertvinges, alt etter som disse er en hjelp eller en hindring i å oppnå en vekst i nåden, i å tilegne seg en dyp religiøs erfaring.

De som utfører Guds gjerning, kan ikke tjene hans sak på en tilfredsstillende måte dersom de ikke på best mulig måte utnytter de religiøse fordeler de nyter. Vi er som trær plantet i Herrens hage, og han kommer for å søke etter den frukten som han har rett til å vente. Hans øye hviler på enhver av oss. Han leser våre hjerter og forstår vårt liv. Dette er en høytidelig ransakelse, for den gjelder plikt og skjebne. Og med hvilken interesse blir den ikke utført!

La enhver av dem som er betrodd hellige tillitsverv, spørre: «Hvordan tilfredsstiller jeg Guds granskende blikk? Er mitt hjerte rensset fra sin besmittelse, eller er dets tempelforgårder blitt så vanhelliget, så fylt med kjøpere og selgere at Kristus ikke finner noen plass?» Dersom travelheten i forretningen blir fortsatt uten avbrytelse, vil den tørke ut åndeligheten og etterlate sjelen blottet for Kristus. Selv om man bekjenner seg til sannheten, vil man bli ledet til å gjøre merkelige ting dersom man dag etter dag fortsetter uten en levende forbindelse med Gud. Det vil bli tatt bestemmelser som ikke er i samsvar med Guds vilje. Dersom våre ledende brødre handler etter egne tilskyndelser, kan de ikke være trygge. De arbeider da ikke i åk sammen med Kristus og kan derfor ikke handle i overensstemmelse med ham. De blir ute av stand til å innse og erkjenne sakens behov, og Satan vil påvirke dem til å ta standpunkter som vil forvirre og være til hindring.

Mine brødre, legger dere vinn på gudhengivenhet? Er lysten til religiøse ting fremtredende? Lever dere ved tro og vinner seier over verden? Og lyder deres stemmer i

bønneog vitnesbyrds møter? Er familiealteret opprettet? Samler dere barna morgen og kveld og legger deres sak fram for Gud? Lærer dere dem opp til å følge Lammet? Deres familiemedlemmer vitner om deres forsømmelser og utroskap dersom de ikke er religiøse. Dersom deres barn er likegyldige, mangler ærbødighet og ikke har lyst til religiøse møter eller til hellige sannheter, mens dere er knyttet til Guds hellige sak, så er det et trist forhold. En slik familie øver innflytelse mot Kristus og mot sannheten, og «den som ikke er med meg, er mot meg», sier Kristus.

Forsømmelsen av gudsfrykt i hjemmet, forsømmelsen av å oppdra barna er i høyeste grad mishagelig for Gud. Dersom et av deres barn lå i vannet og kjempet mot bølgene, i overhengende fare for å drukne, hvilket oppstyr det da ville bli! Hvilke anstrengelser ville ikke bli gjort, hvilke bønner oppsendt og hvilken iver lagt for dagen for å redde et menneskeliv! Men her er deres barn borte fra Kristus, og deres sjeler er ufrelst. Kan hende de til og med er uoppdragne og uhøflige, en skam for adventistnavnet. De går fortapelsen i møte uten håp og uten Gud i verden, og dere er likegyldige og ubekymret.

Hvilket eksempel gir dere barna deres? Hva slags orden er det i deres hjem? Barna bør opplæres til å være vennlige, omtenkssomme overfor andre, milde, lette å tale til rette, og fremfor alt ha aktelse for religionen og innse betydningen av Guds krav. De bør lære å respektere bønnestunden. En bør kunne forlange av dem at de står opp om morgenen så de kan være til stede ved familieandakten.

Hjemmet der Gud hersker

De fedre og mødre som gir Gud den første plass i familien, som lærer barna at Herrens frykt er begynnelsen til visdom, gjør sitt til å herliggjøre Gud overfor engler og for mennesker ved å vise verden en velordnet og veldisiplinert familie -- en familie som elsker og lyder Gud istedenfor å gjøre opprør mot ham. Kristus er ikke en fremmed i deres hjem. Hans navn lyder stadig i familien, og det blir holdt i akt og ære. Engler fryder seg over et hjem der Gud hersker som den øverste og der barna blir lært opp til å vise ærbødighet for gudsfrykt, for Bibelen og for Skaperen. Slike familier kan gjøre dette løfte til sitt eget: «Dem som ærer meg, vil jeg ære.» 1 Sam. 2, 30. Når faren forlater et slikt hjem for å gjøre sine daglige plikter, skjer det med en ånd som er bløtgjort og stillferdig på grunn av samtale med Gud. Han er en kristen ikke bare i sin bekjennelse, men i sitt håndverk og i alle sine forretningsforhold. Han utfører sitt arbeid

med troskap fordi han vet at Guds øye hviler på ham. 1885 -- «Testimonies», V, side 422-429.

I menigheten er han ikke taus. Han har takknemlige og oppmuntrende ord å si, for han er en kristen som daglig vokser og har ny erfaring. Han er hjelpsom, han er en aktiv arbeider i menigheten og arbeider til Guds ære og for sine medmenneskers frelse. Han ville føle seg fordømt og skyldig overfor Gud dersom han lot være å gå til den offentlige gudstjeneste og på den måten forsømte å gjøre bruk av de privilegier som ville sette ham bedre i stand til å utføre en mer virkningsfull tjeneste i sannhetens sak.

Gud blir ikke æret ved at menn med innflytelse helt og holdent gjør seg selv til forretningsmenn og overser sine evige interesser, som er så meget varigere, så meget edlere og mer opphøyet enn de timelige. Hvor skulle man vel gjøre bruk av den største takt og dyktighet, om det ikke nettopp var når det gjelder disse ting, som er uforgjengelige, varige som evigheten? Brødre, la deres talent bli utviklet til Herrens tjeneste. Gjør bruk av like megen takt og dyktighet når det gjelder arbeidet for å oppbygge Kristi sak, som når det gjelder timelige foretak.

Det gjør meg vondt å måtte si at det for mange familieoverhoders vedkommende råder stor mangel på alvor og interesse for åndelige ting. Det er noen som sjelden er å se i Guds hus. De finner en unnskyldning for å være fraværende. Så finner de en til og enda en. Men den virkelige årsaken er at deres hjerter ikke er religiøst innstilt. En andektighetens ånd blir ikke oppelsket i familien. Barna blir ikke oppdradd i Herrens tukt og formaning. Disse menn er ikke det som Gud ønsker de skulle være. De har ingen levende forbindelse med ham. De er bare forretningsmenn. De har ikke en forsonende ånd. Det er en slik mangel på saktmodighet, vennlighet og høflighet i deres ferd at deres motiver blir mistydet, og det gode de i virkeligheten eier, blir dårlig omtalt. Dersom de kunne innse hvor mishagelig deres handle-måte er i Guds øyne, ville de gjøre en forandring.

Egenskaper hos Guds arbeidere

Guds verk bør utføres av menn som har en daglig, levende erfaring i Kristi religion. «Uten meg kan I slett intet gjøre,» sa Kristus. Ingen av oss er utenfor fristelsens makt. Alle som er knyttet til våre anstalter, våre konferenser og våre misjonsforetak, kan alltid være overbevist om at de har en mektig fiende som har til mål

å skille dem fra Kristus, som er deres styrke. Jo mer ansvarsfull den stillingen er som de innehar, desto heftigere vil Satans angrep være, for han vet at dersom han kan få dem til å oppføre seg på en tvilsom måte, vil andre følge deres eksempel. Men de som til stadighet lærer i Kristi skole, vil kunne holde rett kurs på veien, og Satans anstrengelser for å få dem ut av kursen, vil helt ut mislykkes.

Fristelse er ikke synd. Jesus var hellig og ren. Likevel ble han fristet i alt på samme måte som vi fristes, men med en styrke og en kraft som mennesker aldri vil bli kalt til å gjennomgå. I sin virkningsfulle motstand har han etterlatt oss et lysende eksempel forat vi skal følge i hans fotspor. Dersom vi er selvsikre eller selvrettferdige, vil vi komme til å falle under fristelsens makt. Men dersom vi ser på Jesus og setter vår lit til ham, søker vi hjelp hos en makt som har seiret over fienden på slagmarken, og i enhver fristelse vil han gjøre utvei for oss. Når Satan setter inn på oss som en strøm, må vi møte fristelsene med Åndens sverd, og Jesus vil være vår hjelper og løfte opp et banner for oss mot ham. Løgnens far skjelver og bever når Guds sannhet blir slynget i ansiktet på ham med brennende kraft.

Satan gjør all mulig anstrengelse for å få mennesker bort fra Gud, og hans hensikt lykkes når det religiøse liv blir druknet i forretningsbekymringer, når han kan gjøre deres sinn så opptatt med forretning at de ikke får tid til å lese Bibelen, ikke får tid til å be i lønnkammeret og holde lovog takkoffer brennende på alteret morgen og kveld. Hvor få det er som forstår erkeforførerens kunstgrep! Hvor mange det er som er uvitende om hans list!

Når våre brødre frivillig holder seg borte fra religiøse møter, når de ikke tenker på Gud eller viser ærbødighet for ham, og når de ikke velger ham til å være rådgiver og det sterke tårn til vern, hvor snart trenger ikke da jordiske tanker og ond vantro inn. Forfengelig selvtilit og visdom kommer da i stedet for ydmyk, tillitsfull tro. Ofte blir fristelsen opptatt som den sanne hyrdes røst, fordi menneskene har skilt seg fra Jesus. De kan ikke føle seg trygge et eneste øyeblikk dersom de riktige prinsipper ikke blir nært i hjertet og gjennomført i enhver forretningshandling.

«Dersom noen av eder mangler visdom, da be han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham.» Jak. 1, 5. Et slikt løfte har større verdi enn gull og sølv. Dersom du med et ydmykt hjerte ber om guddommelig veiledning i enhver vanskelighet og forvikling, er hans ord gitt som pant på at du skal få et nådig svar. Og

hans ord kan aldri slå feil. Himmel og jord kan forgå, mens hans ord skal aldri forgå. Forlat deg på Herren, så blir du aldri forvirret eller beskjemmet.

«Det er bedre å sette sin lit til Herren enn å stole på mennesker. Det er bedre å ta sin tilflukt til Herren enn å stole på fyrster.» Sal. 118, 8. 9.

Stadig trang til hjelp

Hvilken stilling i livet vi enn måtte innta, hva vi enn måtte være opptatt med, så må vi være ydmyke nok til å føle vår trang til hjelp. Vi må støtte oss ubetinget til Guds Ords lære, anerkjenne hans forsyn i alle ting og med troskap utøse våre sjeler i bønn. Dersom dere stoler på deres egen visdom, kjære brødre, mens dere går gjennom denne verden, så kommer dere til å høste sorg og skuffelse. Stol heller på Herren av hele deres hjerte, så vil han lede deres skritt med visdom, og deres interesser her i verden og i den tilkommende vil da være sikret. Dere trenger til lys og kunnskap. Dere vil enten hente råd hos Gud eller i deres egne hjerter. Dere vil enten vandre i det lys dere selv har tent, eller samle guddommelig lys fra Rettferdighetens Sol.

La ikke egoistiske hensyn være motivet for deres handlinger. Den store faren for våre forretningsmenn og for dem som har ansvarsfulle stillinger, er at de kan vende seg bort fra Kristus for å få hjelp hos andre i stedet for hos ham. Peter ville ikke være blitt overlatt til å vise slik svakhet og dårskap dersom han ikke på grunn av selviske planer hadde søkt å unngå forakt og hån, forfølgelse og vanære. Hans største håp samlet seg om Kristus, men da han så at han ble ydmyket, trengte vantroen seg inn og fikk rom. Han falt under fristelsens makt. I stedet for å vise sin troskap i en krise fornektet han sin Herre på en syndig måte. For å kunne tjene penger skiller mange seg fra Gud og ringeakter sine evige interesser. De følger den samme fremgangsmåten som det renkefulle, verdslige menneske. Men Gud er ikke med på dette. Det er mishagelig i hans øyne. Han vil at de skal være snare til å uttenke og gjennomføre planer, men alle forretningshandlinger bør foregå i overensstemmelse med Guds store moralske lov. De prinsipper som kjærlighet til Gud og til vår neste innbefatter, må gjennomføres i alle handlinger i dagliglivet, i de minste så vel som i de største. Man må være villig til å gjøre mer enn bare å gi tiende av mynte og anis og karve. De viktigste ting i loven, rett, barmhjertighet og Guds kjærlighet, må en ikke forsømme, for den personlige karakter hos hver som er knyttet til virksomheten, setter sitt preg på dem.

Kristne forretningsmenn

Det finnes menn og kvinner som har forlatt alt for Kristi skyld. Deres timelige interesser, den glede som samfunnet, familie og venner kan gi dem, anser de for å være av mindre betydning enn interessen for Guds rike. De har ikke først og fremst satt sin hu til hus og jordeiendom, til slektninger og venner, hvor kjære disse énn måtte være, og stilt Guds sak i annen rekke. Og de som gjør dette, de som helliger sitt liv til fremme av sannheten og for å føre mange sønner og døtre til Gud, har fått det løfte at de skal få hundrefold igjen her i tiden og et evig liv i den tilkommende verden. De som arbeider ut fra et edelt standpunkt og av uegennyttige motiver, vil hellige seg til Gud med legeme, sjel og ånd. De vil ikke opphøye seg selv, de vil ikke føle seg dyktige til å ta på seg ansvar, men de vil ikke nekte å bære byrder, for de vil ha et ønske om å gjøre alt det de kan gjøre. Slike tenker ikke på sin egen behagelighet. Spørsmålet hos dem er: Hva krever plikten?

Jo mer ansvarsfull stillingen er, desto mer betyr det at innflytelsen er det den bør være. Hver den som Gud har utvalgt til å utføre en særskilt oppgave, blir skyteskive for Satan. Fristelsene trenger seg hurtig inn på et slikt menneske. For vår årvåkne fiende vet at vedkommendes handlemåte øver en avgjørende innflytelse på andre. Vi er midt i de siste dagers farer, og Satan er kommet ned med stor vrede fordi han vet han har liten tid. Han virker med all urettferdighets bedrag, men himmelen er åpen for hver den som setter sin lit til Gud. Det eneste trygge for hver enkelt av oss er at vi klynger oss til Jesus og ikke lar noe få lov å skille sjelen fra den mektige guddommelige hjelper.

Vi bør være redde for dem som bare har en formell gudsfrykt og likevel er knyttet til saken i forretningsforhold. De vil ganske sikkert forråde den stilling som er betrodd dem. De vil bli overvunnet av fristerens list og stille Guds sak i fare. Fristelsen vil melde seg til å la selvet råde. En overlegen, kritisk ånd vil komme til syne, og i mange tilfelle vil det være mangel på medlidenhet og hensynsfullhet mot slike som trenger til å behandles med omtenkssom ømhhet.

«Det som et menneske sår, det skal han og høste.» Gal. 6, 7. Hvilken sæd er det vi sår? Hva vil høsten bli for tid og for evighet? Mesteren har gitt enhver av oss sin gjerning etter som våre evner er. Sår vi sannhetens og rettferdighetens sæd, eller sår vi den sæd som bringer vantro, misnøye, ond mistanke og kjærlighet til verden? Den som sår ond sæd, kan komme til å innse hva slags gjerning det er han utfører, og omvende

seg og få tilgivelse. Men tilgivelse fra Mesteren forandrer ikke arten av den sæden som er sådd, slik at den gjør torner og tistler til dyrebar hvete. Vedkommende kan selv bli frelst, og dog som gjennom ild. Men når høsttiden kommer, vil det bare være giftig ugress der det kunne ha vært bølgende kornåkrer. Det som er blitt sådd i syndig likegyldighet, vil utføre sin dødbringende gerning. Denne tanken plager mitt hjerte og fyller meg med vemod. Dersom alle som bekjenner seg til å tro på sannheten, ville så vennlighetens, kjærlighetens, troens og frimodighetens kostelige sæd, ville de synge for Gud i sine hjerter mens de går på den veien som fører oppad. De ville glede seg over de klare strålene fra Rettferdighetens Sol. Og på den store samlingsdagen skal de da få en evig lønn.

Kapittel 22

Verdslig sinn en snare

På den endelige oppgjørsdagen vil det vise seg at Gud kjenner hver enkelt ved navn. Det er et usynlig vitne til enhver handling i livet.

«Jeg vet om dine gjerninger, » sier han «som går midt imellom de syv gullysestaker.» Åp. 2, 1. 2. Han kjenner til hvilke anledninger som er blitt satt til side. Han vet hvor utrettelig Den gode hyrdes anstrengelser har vært for å søke dem som for vill på krokete veier og for å føre dem tilbake til fredens trygge sti. Igjen og igjen har Gud kalt på de forlystelsessyke. Igjen og igjen har han latt sitt Ords lysglimt falle på deres sti forat de måtte kunne se faren og unnfly. Men videre og videre går de med spøk og vittigheter fremover på den brede vei inntil deres prøvetid engang opphører. Guds veier er rettferdige og rette, og når dommen blir avsagt over dem som er funnet for lette, vil hver munn være lukket. . . .

«Uten tro er det umulig å tekkes Gud,» for «alt som ikke er av tro, er synd. » Heb. 11, 6; Rom. 14, 23. Den tro som er nødvendig, består ikke bare i å innrømme læresetninger, men er en tro som er virksom ved kjærlighet og renses sjelen. Ydmykhet, saktmodighet og lydighet er ikke tro, men de er virkninger eller en frukt av troen. Disse dyder må dere ennå nå opp til ved å lære i Kristi skole. Dere kjenner ikke himmelens tanke og prinsipper. Dens språk er nesten et fremmed språk for dere begge. Guds Ånd taler ennå til deres beste, men jeg har en alvorlig og engstelig tvil om hvorvidt dere vil akte på den stemmen som har talt til dere i årevis. Jeg håper dere vil gjøre det, og at dere vil omvende dere og leve.

Synes dere det er et for stort offer å overgi deres stakkars uverdige selv til Jesus? Vil dere velge syndens og dødens håpløse trelldom fremfor å skille lag med verden og knytte dere til Kristus med kjærlighetens bånd? Jesus lever ennå og går i forbønn for oss. Dette bør hver dag vekke takknemlighet i våre hjerter. Den som innser sin skyld og hjelpeløshet, kan komme akkurat som han er og motta Guds velsignelse. Løftet tilhører ham dersom han vil gripe det i tro. Men den som er rik i sine egne øyne, eller som føler seg aktverdig og rettferdig og ser med verdens øyne og kaller det onde godt og det gode ondt, kan ikke be og få, fordi han ikke føler noen trang til det. Han føler seg mett, og

derfor må han gå tomhendt bort. 1885 -- «Testimonies», V, side 435-439.

Dersom dere kommer så langt at dere føler en angst for deres egne sjeler, og dersom dere flittig søker Gud, vil han la seg finne av dere. Men han vil ikke godkjenne en halvhjertet omvendelse. Dersom dere vil forsage deres synder, er han alltid beredt og villig til å forlate. Vil dere overgi dere til ham nå i denne stund? Vil dere se hen til Golgata og spørre: «Gjorde Jesus denne oppofrelsen for meg? Gikk han gjennom ydmykelse, skam og forakt og led den grusomme døden på korset fordi han gjerne ville frelse meg fra lidelse for min brøde og fra fortvilelsens redsel og for å gjøre meg ubeskrivelig lykkelig i sitt rike? » Se på ham som dere har gjennomført med deres synder, og ta denne beslutningen: «Herren skal ha mitt livs tjeneste. Jeg vil ikke mer slå meg sammen med hans fiender. Jeg vil ikke mer gi min innflytelse til dem som gjør opprør mot hans herredømme. Alt det jeg har og er, er for lite å gi ham som elsket meg og ga sitt liv for meg -- hele sitt guddommelige Selv for en som er så syndig og villfarende.» Stå helt på Herrens side. Før krigen fram til porten, så skal dere vinne en herlig seier.

Salig er den som gir akt på det evige livs ord! Han vil la seg lede av «sannhetens Ånd» og bli ledet til hele sannheten. Han vil ikke bli elsket, æret og berømt i denne verden, men han vil være dyrebar i himmelens øyne. «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn; og det er vi. Derfor kjenner verden ikke oss fordi den ikke kjenner ham.» 1 Joh. 3, 1.

Kapittel 23

Legens ansvar

«Å frykte Herren er begynnelsen til visdom. » Sal. 111, 10. Embetsmenn trenger til guddommelig visdom hvilket kall de enn innehar. Men legen trenger i en særlig grad denne visdom når han skal behandle alle slags karakterer og sykdommer. Han fyller en stilling som til og med er mer ansvarsfull enn predikantens. Han er kalt til å være en Kristi medarbeider, og han behøver faste, religiøse prinsipper og en fast forbindelse med visdommens Gud. Dersom han henter råd hos Gud, vil den store lege samarbeide med ham i hans bestrebelser, og han vil opptre med den største varsomhet, slik at han ikke ved en feilaktig fremgangsmåte skal skade noen av Guds skapninger. Han vil stå fast som en klippe for prinsipper, men likevel vil han være vennlig og høflig mot alle. Han må føle ansvaret i sin stilling, og hans praksis vil vise at han blir ledet av rene, uegennyttige motiver og av et ønske om å være en pryd for Kristi lære i alle ting. En slik lege eier en himmelfødt verdighet og er et mektig redskap til å gjøre godt i verden. Selv om han kanskje ikke blir påskjønnnet av dem som ikke har noen forbindelse med Gud, blir han æret av himmelen. I Guds øyne er han mer dyrebar enn gull, ja, enn gull fra Ofir. . . .

Det er mange måter å praktisere legekunsten på, men det er bare en måte som himmelen kan godkjenne. Guds legemidler er naturens enkle midler som ikke vil legge en byrde på organismen eller svekke den på grunn av midlenes kraftige virkninger. Frisk luft og rent vann, renslighet, en riktig kost, et rent liv og en trygg tillit til Gud er de midler som tusener savner og derfor går døden i møte. Men disse midlene går av mote fordi folk ikke setter pris på det arbeid som er nødvendig for å kunne bruke dem riktig. Frisk luft, kroppsbevegelse, rent vann og rene, vakre omgivelser står til rådighet for alle uten for store omkostninger, mens derimot medikamenter er kostbare både når det gjelder penger og den virkning de har på organismen.

Den oppgave en kristen lege har, er ikke fullført i og med at han har helbredet de legemlige lidelser. Hans arbeid bør omfatte sinnslidelser og frelse for sjelen. Kanskje det ikke er hans plikt å fremholde noe teoretisk sannhetspunkt, dersom han da ikke blir oppfordret til det. Men han kan henvise sine pasienter til Kristus. Den undervisning den guddommelige Lærer kan gi, er alltid på sin plass. Legen bør få de misfornøyde til å

tenke på de stadig nye beviser på Guds kjærlighet og omsorg, på hans omsorg og godhet slik de ytrer seg i hans skaperverk. Gjennom naturen kan da sinnet bli ledet oppad til naturens Gud og samle seg om himmelen, som han har beredt for dem som elsker ham. 1885 -- «Testimonies», V, side 439-448.

Legen bør kunne be. I mange tilfelle er det nødvendig å øke lidelsen for å kunne redde et liv. Og enten pasienten er en kristen eller ikke, føler han større trygghet når han vet at hans lege frykter Gud. Bønn vil gi de syke en varig tillit, og dersom deres sykdomstilfelle i ydmyk tillit blir lagt fram for den store Lege, vil det ofte kunne utrette mer for dem enn alle de medikamentene som kan brukes.

Forholdet mellom synd og sykdom

Satan er opphavsmannen til sykdom, og legen fører en kamp mot hans virksomhet. Sinnslidelser er utbredt overalt. Ni tiendedeler av de sykdommer menneskene lider under, stammer fra sinnslidelser. Kanskje det er en eller annen stadig vanskelighet i hjemmet, og denne vanskeligheten eter seg som en kreftsvulst inn i selve sjelen og svekker livskraftene. Samvittighetsnag for synd kan til tider undergrave helsen og få sinnet ut av likevekt. Det finnes også villfarende lærdommer, som f. eks. læren om et evig brennende helvete og de gudløses endeløse pine, som ved å lede til overdrevne og forvrengte anskuelser om Guds vesen har hatt den samme virkningen på følsomme sinn. Vantro mennesker har utnyttet slike ulykkelige tilfelle til det ytterste og lagt skylden for sinnssykdom på religionen. Men dette er en stor urett som ikke vil bli dem til glede når de en gang skal møte den igjen. Kristi religion er langt fra noen årsak til sinnslidelse, men tvert imot et av de mest virkningsfulle hjelpemidler mot denne sykdom. Den er nemlig et kraftig lindringsmiddel for nervene. Legen trenger mer enn men-neskelig visdom og styrke for å kunne vite hvordan han skal bringe hjelp i de mange vanskelige tilfelle av lidelser i sinn og hjerte, som han må behandle. Dersom han ikke kjenner til kraften i den guddommelige nåde, kan han ikke hjelpe den som lider, men bare gjøre vanskeligheten verre. Er han derimot fast knyttet til Gud, blir han i stand til å hjelpe det syke, plagede sinn. Han vil da kunne vise sine pasienter til Kristus og lære dem å bringe alle sine bekymringer og vanskeligheter til ham som bærer alles byrder.

Det er en viss forbindelse mellom synd og sykdom som er guddommelig bestemt. Ikke noen lege kan praktisere en måned uten å se eksempler på dette. Han kan ignorere

kjensgjerningen, hans sinn kan være så opptatt med annet at det unngår hans oppmerksomhet, men dersom han er oppmerksom og ærlig, kan han ikke unngå å måtte innrømme at synd og sykdom står i samme forhold til hverandre som årsak og virkning. Legen burde være snar til å oppdage dette og til å handle i overensstemmelse med det. Når han har vunnet tillit hos dem som lider og han har lindret deres plager og brakt dem tilbake fra gravens rand, vil han kunne lære dem at sykdom er en følge av synd, og at det er den falne fiende som prøver å få dem til å legge seg til vaner som ødelegger helse og sjel. Legen kan innprente for dem hvor nødvendig det er å fornekte seg selv og være lydlig mot livets og heisens lover. Særlig vil han kunne innprente de rette prinsipper i de unges sinn.

Gud elsker sine skapninger med en kjærlighet som er både øm og sterk. Han har bestemt naturlovene, men hans lover er ikke vilkårlige krav. Ethvert «du skal ikke», enten det gjelder fysisk eller moralsk lov, inneholder et løfte. Dersom vi er lydige mot dette krav, vil velsignelse følge våre skritt. Dersom vi overtrer det, vil fare og ulykke bli følgen. Hensikten med Guds lover er å bringe hans folk nærmere til ham. Han vil frelse dem fra det onde og lede dem til det gode, dersom de vil la seg lede. Men han vil aldri tvinge dem. Vi kan ikke forstå Guds planer, men vi kan stole på ham, og vi må vise vår tro ved våre gjerninger. . . .

Legens anstrengende arbeid

Nesten hver dag blir legen stilt ansikt til ansikt med døden. Han ferdes så å si på gravens rand. Hans nære omgang med lidelse og død får ham i mange tilfelle til å være uforsiktig og likegyldig overfor menneskers ulykke og til hensynsløshet når det gjelder behandlingen av syke. Slike leger synes ikke å eie ømhet eller medfølelse. De er harde og hensynsløse, og de syke gruer seg når de kommer. Hvor rike på kunnskap og hvor dyktige slike menn enn måtte være, så er de til liten hjelp for dem som lider. Men dersom den kjærlighet og medfølelse som Jesus viste overfor de syke, er knyttet sammen med legens dyktighet, vil selv hans nærvær være til velsignelse. Han betrakter da ikke sin pasient bare som en slags menneskelig mekanisme, men som en sjel som enten skal bli frelst eller gå fortapt.

Legens plikter er vanskelige. Det er bare få som forstår den åndelige og fysiske anstrengelse han er utsatt for. Enhver kraft og evne, forent med den sterkeste angst, må settes inn i kampen mot sykdom og død. Ofte vet han at en eneste feilaktig bevegelse

med hånden, til og med bare en hårsbredd i den uriktige retningen, kan sende en sjel uforberedt inn i evigheten. Hvor meget trenger ikke den trofaste lege sympati og bønner fra Guds folk! I denne retning har han krav som ikke er mindre enn de krav den mest gudhengivne predikanten eller misjonsarbeideren har. Ofte går han glipp av den nødvendige hvile og søvn, eller også av religiøse privilegier på sabbaten, og derfor trenger han en dobbelt porsjon nåde, hver dag en ny forsyning, eller også kommer han til å miste forbindelsen med Gud og stå i fare for å synke dypere ned i åndelig mørke enn menn i andre stillinger. Og likevel må han ofte tåle en ufortjent irettesettelse og bli stående alene, utsatt for Satans voldsomme fristelser, mens han føler seg misforstått, forrådt av sine venner.

Legeutdannelsen

Det er mange som ikke vil velge legekallet som sin livsgjerning fordi de innser hvor prøvende pliktene er, og hvor få anledninger en lege har til å bli fri for bekymringer til og med på sabbaten. Men den store fiende søker alltid å ødelegge det verk Guds hender har gjort, og det er nødvendig med kultiverte og intelligente menn for å kunne bekjempe hans grusomme makt. Det er trang til at flere menn av den rette slags helliger seg til dette kall. Det bør gjøres grundige anstrengelser for å overtale menn som er skikket til det, til å utdanne seg for dette arbeid. De bør være menn som har en karakter grunnfestet i Guds Ords opp-høyde prinsipper -- menn som eier en naturlig energi, styrke og iver, som vil sette dem i stand til å nå fram til en høy grad av dyktighet. Ikke hvem som helst kan bli en dyktig lege. Det er mange som har tatt på seg pliktene i dette kall uten at de i enhver retning var forberedt for det. De har ikke den nødvendige kunnskap, og heller ikke har de den dyktighet og takt, den omhu og intelligens som er en nødvendig betingelse for fremgang.

En lege kan gjøre et meget bedre arbeid dersom han eier fysisk styrke. Dersom han er sykkelig, kan han ikke tåle det slitsomme arbeid som dette kallet fører med seg. En mann med en svak konstitusjon eller dårlig fordøyelse, eller en som ikke fullt ut kan beherske seg, kan ikke bli skikket til å ha med alle slags sykdommer å gjøre. Man bør være svært forsiktig så man ikke oppmuntrer slike som ville kunne gjøre nytte i en eller annen mindre ansvarsfull stilling, til med stor omkostning av tid og penger å studere medisin, når det ikke er noe rimelig håp om at de vil kunne gjøre fremgang.

Noen er blitt valt ut som menn som kunne bli dyktige leger, og de er blitt

oppmuntret til å få en legeutdannelse. Men en hel del av dem som begynte sine legestudier som kristne, lot ikke den guddommelige lov få en fremskutt plass. De ga avkall på prinsipper og mistet sin forbindelse med Gud. De følte at de, når de sto alene, ikke kunne holde det fjerde bud og utsette seg for hån og forakt av de ærgjerrige og verdenskjære, de lettsindige, skeptikerne og fritenkerne. Den slags forfølgelse var de ikke forberedt på å møte. De traktet etter å nå høyere opp i verden, og de snublet på vantroens mørke fjell og ble upålitelige. De møtte fristelser av enhver art, og de hadde ikke kraft til å stå imot. Noen av dem er blitt uærlige, listige og slue i sine planer og er blitt skyldige i alvorlige synder.

I denne tid er det fare for enhver som begynner å studere medisin. Ofte er lærerne verdsligvise menn, og de andre studerende er vantro som ikke tenker på Gud. Den kristne studenten står da i fare for å bli påvirket av disse religionsfiendtlige omgivelser. Likevel har noen gått igjennom de medisinske studier og holdt fast på prinsippene med troskap. De ville ikke ta del i studiene på sabbaten, og likevel har de vist at man kan gjøre seg dyktig til å ta vare på en leges plikter uten å skuffe dem som har gitt dem pengehjelp til å skaffe seg en utdannelse. På samme måte som Daniel har de opphøyet Gud, og han har bevart dem. Daniel bestemte seg i sitt hjerte for at han ikke ville følge de hedenske skikker ved det kongelige hoff. Han ville ikke spise av kongens kostelige mat eller drikke hans vin. Han så opp til Gud for å få styrke og nåde, og Gud ga ham visdom og dyktighet og kunnskap fremfor drømmetyderne, åndemanerne og sannsigerne i riket. På ham ble løftet gjort til virkelighet: «Dem som ærer meg, vil jeg ære.»

Den unge lege har adgang til Daniels Gud. Ved guddommelig nåde og kraft kan han bli dyktig i sitt kall, på samme måte som Daniel var i sin opphøyde stilling. Men det er ikke riktig å gjøre den vitenskapelige forberedelse til det aller viktigste, mens man forsømmer religiøse prinsipper som hører med til selve grunnlaget for en heldig praksis. Mange blir hyllet som dyktige menn i sitt kall, mens de håner den tanken at de kunne trenge til å sette sin lit til Jesus for å få visdom i sitt arbeid. Men hvor meget større dyktighet disse menn som setter sin lit til sin vitenskapelige erkjennelse, ville kunne oppnå dersom de var opplyst av himmelens lys! Hvor meget større kraft de ville kunne få, og hvor mer tillitsfullt de ville kunne ta seg av vanskelige tilfelle. Den mannen som er inderlig knyttet til den store guddommelige Lege for sjel og legeme, har himmelens og jordens hjelpemidler til rådighet. Han kan arbeide med en visdom, en urokkelig nøyaktighet som den gudløse ikke kan råde over.

Kapittel 24

Den kommende krise

«Og draken ble vred på kvinnen og dro av sted for å føre krig mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd. » Åp. 12, 17.

I en nær fremtid kommer vi til å få se disse ord bli oppfylt, når de protestantiske kirkesamfunnene slår seg sammen med verden og med pavemakten mot dem som holder budene. Den samme ånd som besjelte de pavelige i svunne tider, kommer til å lede protestantene til å følge en lignende fremgangsmåte overfor dem som bevarer sin troskap mot Gud.

Kirke og stat gjør nå forberedelser til den kamp som fremtiden vil bringe. Protestanter arbeider på en skjult måte for å bringe søndagen i forgrunnen, på samme måte som de romersk-katolske gjorde. Overalt i landet [U.S. A.] oppfører pavedømmet sine høye og massive bygninger ... Veien blir beredt for en storstilt åpenbarelse av de løgnens under som Satan vil benytte seg av til å forføre endog de utvalgte om det var mulig.

Det påbudet som vil bli utstedt mot Guds folk, får en stor likhet med den befalingen Ahasverus utstedte mot jødene på Esters tid. Det persiske ediktet hadde sitt utspring i Hamans hat til Mordekai. Ikke fordi Mordekai hadde gjort ham noe vondt, men han hadde latt være å vise ham en hyllest som bare Gud har rett til. Kongens beslutning mot jødene var oppnådd under falske fremstillinger ved å sette dette særskilte folk i et forkjært lys. Det var Satan som satte planen i gang for å gjøre jorden fri for dem som bevarte kunnskapen om den sanne Gud. Men hans intriger ble kullkastet av en makt som virker i motsatt retning og som råder blant menneskenes barn. Engler, som er veldige i makt, fikk myndighet til å beskytte Guds folk, og intrigene fra deres motstandere falt tilbake på deres egne hoder. I denne lille flokken som holder sabbaten, ser den protestantiske verden en Mordekai i porten. 1885 -- «Testimonies», V, side 449-454.

Hans karakter og liv, som uttrykker ærbødighet for Guds lov, er en stadig irettesettelse for dem som har forkastet Herrens frykt og trer hans sabbat under føtter.

Den uvelkomne gjesten må ved et eller annet middel likvideres.

Det samme mestergeni som la planer mot de trofaste i svunne tider, søker ennå å fri jorden for dem som frykter Gud og er lydige mot hans lov. Satan vil oppmuntre til harme mot den lille minoriteten som samvittighetsfullt nekter å følge de herskende skikker og overleveringer. Høytstående og ansette menn vil slutte seg til de lovløse og fordervede menneskene for å rådslå mot Guds folk. Rikdom, geni og lærdom vil slutte seg sammen for å overøse dem med forakt. Forfølgende herskere, predikanter og menighetsmedlemmer vil sammensverge seg mot dem. Med munn og penn, med skryt, trusler og latterliggjørelse vil de søke å kullkaste deres tro. Ved falske fremstillinger og ubeherskede klagemål vil de opphisse folkets lidenskaper. Og fordi de ikke kan sitere et «Så sier Skriften» mot dem som holder fast ved Bibelens sannhet, vil de ty til undertrykkende lovbestemmelser for å avhjelpe mangelen. For å sikre seg popularitet og tilslutning vil lovgivere bøye seg for kravet om en søndagslov. De som frykter Gud, kan ikke godkjenne en innstiftelse som gjør vold på en av forskriftene i tibudsloven. På denne slagmarken kommer den siste store kampen til å rase mellom sannhet og villfarelse. Og vi behøver ikke være i tvil om utfallet. Nå som på Mordekais tid vil Herren forsvare sin sannhet og sitt folk.

Et tegn på at enden er nær

Ved det påbud som innskjerper den pavelige institusjon i strid med Guds lov, vil vårt land [Amerika] fullstendig ta avstand fra rettferdighet. Når protestantismen engang rekker hånden over kløften for å gripe romermaktens hånd, når den strekker seg ut over avgrunnen for å gripe spiritismens hånd, og når vårt land under innflytelse av dette trefoldige forbund forneker ethvert prinsipp i sin grunnlov som en protestantisk og republikansk stat, da skal vi vite at tiden er inne for Satans kraftige virksomhet, og at enden er nær. På samme måte som ankomsten av romerhæren var et tegn for disiplene på den overhengende ødeleggelse av Jerusalem, slik skal dette frafallet være et tegn for oss på at grensen for Guds overbærenhet er nådd, at målet for vårt lands ugudelighet er fullt, og at nådens engel holder på å fly bort for aldri mer å vende tilbake. Guds folk blir da styrtet ut i de forhold med lidelser og nød som profeten har skildret som Jakobs trengsel. Ropet fra de trofaste forfulgte stiger opp til himmelen. Og på samme mate som Abels blod ropte fra jorden, er det også røster som roper til Gud fra martyrs graver, fra havets dyp, fra fjellenes dyp og fra klosterhvelvinger: «Herre, du hellige og sanndru! hvor lenge skal det vare før du holder dom og hevner vårt blod på dem som bor på

jorden? » Åp. 6, 10.

Herren utfører sitt verk. Hele himmelen er i virksomhet. All jordens Dommer vil snart reise seg for å hevde sin ringeaktede autoritet. Befrielsens tegn vil bli satt på de mennesker som holder Guds bud, som har aktelse for hans lov, og som nekter å ta dyrets eller dets billedes merke.

Et verk skal utføres

Gud har åpenbart hva som skal skje i de siste dager, forat hans folk skal kunne være beredt til å stå i motstandens og vredens storm. De som er blitt advart om de begivenheter som venter dem, må ikke bli sittende rolig og avvente den kommende storm og trøste seg med at Herren vil skjule sine trofaste på trengselens dag. Vi må være som menn som venter på sin Herre, ikke i ørkesløs forventning, men i alvorlig arbeid og med urokkelig tro. Det er ikke tid for oss nå til å la vårt sinn være opptatt med ting av underordnet betydning. Mens menneskene sover, har Satan det travelt med å legge forholdene slik til rette at Herrens folk ikke kan oppnå barmhjertighet eller rettferdighet. Søndagsbevegelsen baner seg vei i det dunkle. De ledende tilslører selve kjernen i spørsmålet, og mange som slutter seg til bevegelsen, ser ikke hvor den underliggende strømmen fører hen. Etter sin bekjennelse er den mild og tilsynelatende kristelig, men når den engang taler, vil den åpenbare drakens ånd.

Det er vår plikt å gjøre alt som står i vår makt for å unngå den truende fare. Vi bør søke å avverge fordom ved å stille oss i det riktige lys overfor folket. Vi bør vise dem hva spørsmålet virkelig gjelder, og på den måten legge ned den mest virkningsfulle protest mot forholdsregler som innskrenker samvittighetsfriheten. Vi bør ransake Skriftene og være i stand til å påvise grunnen for vår tro. Profeten sier: «De ugudelige skal bli ved å være ugudelige, og ingen ugudelig skal forstå det; men de forstandige skal forstå det.» Dan. 12, 10.

De som ved Kristus har adgang til Gud, har en viktig oppgave foran seg. Nå er tiden inne til å gripe vår styrkes arm. Davids bønn bør være predikanter og lekmenns bønn: «Det er tid for Herren å gripe inn; de har brutt din lov.» Sal. 119, 126. Herrens tjenere bør nå gråte mellom torhallen og alteret og rope: «Spar, Herre, ditt folk, og overgi ikke din arv til vanære.» Joel 2, 17.

Gud har alltid virket for sitt folk når det har vært i ytterste nød, når håpet om at ødeleggelse kunne avverges, syntes å være minst. Gudløse menneskers planer og menighetens fiender er underlagt hans makt og hans bestemmende forsyn. Han kan påvirke statsmennenes hjerter. Den vrede som fyller de opprørte og misfornøyde og dem som hater Gud, hans sannhet og hans folk, kan han lede bort som vannstrømmer, dersom han bestemmer det. Bønn beveger Allmaktens arm. Han som fylker stjernene i deres orden på himmelhvelvingen, han som med sitt ord hersker over bølgene på det store dyp -- denne samme ubegrensede skaper vil virke til beste for sitt folk dersom de påkaller ham i tro. Han vil legge bånd på mørkets makter inntil advarselen er forkynt for verden, og inntil alle som vil gi akt på det, er beredt til striden. Forfølgelse stiller sannheten i forgrunnen. «Menneskers vrede skal prise deg,» sier Salmisten. «Det som er igjen av vreden, skal du [d. e. Gud] betvinge. » Sal. 76, 11 (eng. overs.). Det er Guds hensikt at sannheten skal komme i forgrunnen og bli gjenstand for undersøkelse og drøftelse, selv om det skjer ved hjelp av den forakt den blir utsatt for. Menneskenes sinn må settes i bevegelse. Enhver strid, enhver fornærmelse, enhver baktalelse blir et Guds middel til å anspore til undersøkelse og til å vekke dem som ellers ville sove.

Slik har det vært i Guds folks historie i fortiden. Fordi de nektet å tilbe det store gullbildet som Nebukadnesar hadde reist opp, ble de tre hebreerne kastet i ildovnen. Men Gud tok vare på sine tjenere midt i flammene, og resultatet av forsøket på å fremtvinge avgudereri var at kunnskapen om den sanne Gud ble brakt til de fyrster og stormenn som var kommet sammen fra det vidstrakte babyloniske riket.

På samme måte da det gikk ut en befaling med forbud mot å tilbe noen annen Gud enn kongen. Da Daniel etter sin sedvane sendte sine bønner opp til himmelens Gud tre ganger daglig, ble fyrstenes og herskernes oppmerksomhet rettet mot hans forhold. Han fikk anledning til å tale for seg og vise hvem den sanne Gud er og til å forklare grunnen til at han alene bør tilbes, og til å vise hvilken plikt vi har til å gi ham pris og hyllest. Og Daniels utfrielse fra løvehulen var et nytt bevis på at den han tilba, var den sanne og levende.

På samme måte ble fengslingen av Paulus årsak til at evangeliet ble brakt ut til konger, fyrster og herskere som ellers ikke ville ha fått dette lys. Alle anstrengelser som blir gjort for å hindre at sannheten skal trenge fram, tjener bare til at den blir utbredt. Herligheten i sannheten trer klarere fram når den blir betraktet fra det ene synspunkt etter det annet. Villfarelse krever forkledning og tilsløring. Den kler seg i engleklær, og

enhver åpenbarelse av dens sanne karakter svekker utsikten til at den skal ha fremgang.

Det folk som Gud har satt til å ta vare på hans lov, må ikke tillate at lyset blir holdt skjult. Sannheten skal forkynnes på jordens mørke steder. Den møter hindringer som må overvinnnes. Et stort verk skal utføres, og dette verk er betrodd dem som kjenner sannheten. De bør sende opp mektige bønner til Gud om hjelp nå. Kristi kjærighet må være utøst i deres egne hjerter. Kristi Ånd må bli utgytt over dem, og de må gjøre seg beredt til å bestå i dommen. Når de helliger seg til Gud, vil en overbevisende kraft følge deres anstrengelser for å fremholde sannheten for andre, og dens lys kommer til å få innpass i mange hjerter.

Vi må ikke lenger sove på Satans trollmark, men gjøre bruk av alle våre hjulpekilder og benytte ethvert middel som forsynet har gitt oss. Den siste advarselen skal forkynnes for «mange folk og ætter og konger og tunger». Og løftet er gitt: «Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende!» Åp. 10, 11; Matt. 28, 20.

Kapittel 25

Menigheten er verdens lys

Herren kalte sitt folk Israel og skilte dem ut fra verden forat han måtte kunne betro dem et hellig tillitsverv. Han satte dem til å ta vare på hans lov, og det var hans hensikt gjennom dem å holde kunnskapen om ham ved like blant menneskene. Gjennom dem skulle himmelens lys skinne på jordens mørke steder, og en røst skulle lyde med formaning til alle folkeslag om å omvende seg fra deres avguderi for å tjene den levende og sanne Gud. Hadde hebreerne vært tro mot sin oppgave, ville de ha vart en makt i verden. Gud ville ha vært deres vern, og han ville ha opphøyet dem over alle andre folkeslag. Hans lys og sannhet ville ha vært åpenbart gjennom dem, og de ville under hans kloke og hellige herredømme ha stått som et forbilde på hans regjerings overlegenhet over enhver form for avgudsdyrkelse.

Men de holdt ikke sin pakt med Gud. De fulgte andre folkeslags avgudiske skikker, og istedenfor å gjøre Skaperens navn til pris på jorden, ble det som følge av deres handlemåte gjort til gjenstand for forakt blant hedningene. Men Guds hensikt måtte fullbyrdes. Kunnskapen om hans vilje måtte utbres på jorden. Gud lot undertrykkerens hånd ramme hans folk og spredte dem som fanger blant folke-slagene. I trengselen vendte mange av dem om fra sin overtredelse og søkte Herren. Mens de var spredt rundt omkring i de hedenske landene, utbredte de kunnskapen om den sanne Gud. Prinsippene i den guddommelige lov kom i strid med de seder og skikker som hersket blant folkeslagene. Avgudsdyrkere prøvde på å utrydde den sanne tro. I sitt forsyn førte Herren sine tjenere Daniel, Nehemias og Esras ansikt til ansikt med konger og herskere forat disse avgudsdyrkere skulle få en anledning til å ta imot lyset. Den oppgave som Gud ville at hans folk skulle utføre under gunstige forhold og innenfor deres egne grenser, men som var blitt forsømt på grunn av deres utroskap, kom de på denne måten til å utføre i fangenskap og under store prøvelser og vanskeligheter. 1885 - - «Testimonies», V, side 454-467.

Gud har kalt sin menighet i dag, på samme måte som han kalte Israel fordum, til å stå som lys på jorden. Med sannhetens mektige sverd -- det første, det annet og det tredje englebudskap -- har han skilt sitt folk fra kirkesamfunnene og fra verden for å føre dem inn i sin egen hellige nærhet. Han har satt dem til å ta vare på sin lov og

betrodd dem de store profetiske sannheter for denne tid. Slik som tilfelle var med de hellige ord som ble betrodd det gamle Israel, slik er også disse et hellig tillitsverv som skal bringes ut til verden. De tre englene i Åpenbaringens 14. kapitel er en fremstilling av det folk som tar imot lyset i Guds budskaper og går ut som hans redskaper for å forkynne advarselen over hele den vide jord. Kristus sier til sine etterfølgere: «I er verdens lys.» Matt. 5, 14. Til hver eneste sjel som tar imot Jesus, taler Golgatas kors og sier: «Se hva sjelen er verd! » «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen! » Mark. 16, 15. Vi må ikke tillate at noe hindrer dette verk. Det er den aller viktigste oppgaven i denne tid. Den er vidtrekkende som evigheten. Den kjærligheten til menneskenes sjeler som Jesus la for dagen ved det offer han brakte for deres gjenløsning, vil anspore alle hans etterfølgere.

Skal vi gjenta Israels erfaring?

Bare ganske få av dem som har tatt imot lyset, utfører den oppgaven som er lagt i deres hender. Det er få menn som har en ubøyelig troskap, slike som ikke tenker på makelighet, bekvemmelighet eller på selve livet, og som går på hvor som helst de kan finne en åpning der de kan trenge igjennom med sannhetens lys og forsvare Guds hellige lov. Men de synder som hersker i verden, er kommet inn i menighetene og i hjertene til dem som gjør krav på å være Guds eiendomsfolk. Mange som har tatt imot lyset, øver en innflytelse som demper frykten hos verdslige mennesker og hos navnkristne.

Til og med blant dem som bekjenner seg til å vente på Herren, finnes det noen som elsker verden. Det er dem som higer etter rikdom og ære. Det er denne klasse mennesker Kristus skildrer der han sier at Guds dag skal komme som en snare over alle som bor på jorden. Denne verden er deres hjem. De gjør det til sin oppgave å samle seg jordiske skatter. De bygger kostbare boliger og utstyrer dem med alle gode ting. De tenker på klær og på å tilfredsstille appetitten. De ting som finnes i verden, er deres avguder. Disse tingene kommer inn mellom sjelen og Kristus, og de alvorlige og fryktelige realiteter som samler seg omkring oss, ser de bare uklart og oppfatter dem svakt. Den samme ulydighet og svikt som viste seg i den jødiske menighet, har i en høyere grad kjennetegnet det folk som har hatt dette store lyset fra himmelen i de siste advarende budskaper. Skal vi la Israels historie bli gjentatt i vår erfaring? Skal vi på samme måte som disse ødsle med våre anledninger og privilegier helt til Gud lar undertrykkelse og forfølgelse komme over oss? Skal det arbeid som kunne ha vært

utført under fredelige og forholdsvis gode tider, ligge der ugjort til det må utføres i mørke dager og under trykket av prøvelser og forfølgelser?

Det er en fryktelig stor skyld menigheten er ansvarlig for. Hvorfor gjør ikke de som har lyset, alvorlige anstrengelser for å bringe dette lyset ut til andre? De ser at enden er nær. De ser skarer av mennesker som daglig overtrer Guds lov, og de vet at disse sjelene ikke kan bli frelst i overtredelse. Likevel interesserer de seg mer for sitt håndverk, sine jordeiendommer, sine hus, sin forretning, sine klær og sine bord enn for de menneskesjelene som de skal stå ansikt til ansikt overfor i dommen. Folk som gir seg ut for å lyde sannheten, sover. De kunne ikke ta det med ro, slik som de gjør det nå, dersom de var våkne. Deres kjærlighet til sannheten holder på å dø ut i deres hjerter. Deres eksempel er ikke slik at det vil overbevise verden om at de har sannheten fremfor ethvert annet folk på jorden. Nettopp i den tid da de burde være sterke i Gud og ha en daglig, levende erfaring, er de svake og nølende og stoler på hjelp fra predikantene, mens de burde tjene andre med sinn og sjel og røst og penn og tid og penger.

Frivillig svakhet

Brødre og søstre, mange av dere unnskylder dere med den påstand at dere er udyktige til å virke for andre. Men gjorde Gud dere så udyktige? Kommer ikke denne udyktigheten av deres egen uvirksomhet, og blir den ikke holdt oppe ved deres eget frie valg? Har ikke Gud gitt dere i det minste ett talent som dere kan bruke, ikke til deres egen bekvemmelighet eller tilfredsstillelse, men for ham? Har du innsett din plikt som hans tjener til å bringe ham en inntekt ved en klok og dyktig bruk av denne betrodde kapitalen? Har du ikke forsømt anledninger til å utnytte dine evner til dette formål? Det er altfor sant at så få i virkeligheten har følt sitt ansvar overfor Gud. Kjærlighet, dømmekraft, hukommelse, forutseenhet, takt, energi og enhver annen evne har vært viet til selvet. Dere har vist større visdom i å tjene det onde enn i å tjene i Guds sak. Dere har forvansket, udyktiggjort, ja til og med sløvet deres krefter ved den intense aktivitet dere har vist i verdslige foretak, mens dere har forsømt Guds verk.

Likevel beroliger dere samvittigheten ved å si at dere ikke kan forandre fortiden og oppnå den kraft, den styrke og dyktighet som dere kunne ha hatt dersom dere hadde gjort bruk av deres krefter slik som Gud krevde. Men husk på at han holder dere ansvarlig for det arbeid som på grunn av deres utroskap er blitt utført på en slurvet måte eller som er blitt ugjort. Jo mer dere bruker deres krefter for Mesteren, desto bedre

skikket og dyktige vil dere bli. Jo mer inderlig dere forener dere med ham som er kilden til lys og kraft, desto større lys vil det falle på dere, og desto større kraft får dere til å virke for Gud. Og for alt det dere kunne ha hatt, men som dere forsømte å oppnå på grunn av kjærlighet til verden, er dere ansvarlige. Da dere ble Kristi etterfølgere, lovte dere å tjene ham og ingen annen, og han lovte å være med dere og velsigne dere, opplyse dere med sitt lys, gi dere sin fred og gi dere glede i hans gjerning. Har dere ikke opplevd disse velsignelsene? Da kan dere være forvissset om at det er følgen av deres egen handlemåte. For å unngå å bli innkalt i krigen var det menn som pådro seg sykdom, andre lemlestet seg for å bli udyktige til krigstjeneste. Her er et eksempel på den fremgangsmåten mange har fulgt når det gjelder Guds sak. De har forkrøpelt sine krefter, både de fysiske og de åndelige, slik at de ikke kan utføre det arbeid som det er så stort behov for.

«Skal jeg passe på min bror?»

Sett at en pengesum ble lagt i dine hender forat du skulle bruke den til et bestemt formål. Ville du da kaste pengene vekk og unnskyldte deg med at du ikke var ansvarlig for hvordan de ble brukt? Ville du føle at du da hadde befridd deg for en stor bekymring? Men det er nettopp det du har gjort med Guds gaver. Å holde deg unnskyldt for å arbeide for andre fordi du mener du er udyktig, mens du er helt opptatt med verdslige gjøremål, er å drive spott med Gud. Skarer av mennesker går fordervelsen i møte. Det folket som har fått lyset og sannheten, er bare som en håndfull ril å gjøre motstand mot hele ondskapens hær. Men denne lille skaren bruker sine krefter til alt og hva som helst utenom dette å lære hvordan de kan redde sjeler fra døden. Er det underlig at menigheten er svak og udyktig, og at Gud kan gjøre så lite for dem som bekjenner seg til å være hans folk? De stiller seg der det er umulig for ham å arbeide med dem og for dem. Tør du fortsatt ringeakte hans krav? Vil du fremdeles leke med himmelens aller helligste tillitsverv? Vil du si med Kain: «Skal jeg passe på min bror? » 1 Mos. 4, 9.

Husk at det ansvar du har, ikke blir målt med dine nåværende hjelpemidler og evner, men med de krefter og muligheter for utvikling som opprinnelig ble gitt deg. Det spørsmål enhver bør stille seg selv, er ikke om han nå er uerfaren og uskikket til å arbeide i Guds sak, men hvordan og hvorfor han er i den tilstand, og hvordan denne tilstand kan forandres. Gud vil ikke på en overnaturlig måte utruste oss med de kvalifikasjoner vi mangler, men når vi gjør bruk av de talentene vi har, vil han virke

sammen med oss for å styrke alle våre evner. Våre slumrende krefter vil da våkne, og de åndsgavene som lenge har vært lammet, får nytt liv.

Så lenge vi er i verden, må vi ha med verdslige ting å gjøre. Det vil alltid være nødvendig med timelige transaksjoner og jordiske sysler, men dette bør aldri bli det altopplukkende. Apostelen har gitt en sikker rettesnor: «Vær ikke lunkne i eders iver; vær brennende i ånden; tjen Herren!» Rom. 12, 11. De beskjedne og alminnelige pliktene i livet bør alle bli utført med troskap, «av hjertet, som for Herren», sier apostelen. Kol. 3, 23. Hva enn vårt arbeid består i, enten det er husarbeid eller jordarbeid eller åndelig beskjeftigelse, kan vi gjøre det til Guds ære så lenge vi gjør Kristus til den første og den siste og den beste i alle ting. Men foruten disse timelige gjøremål har enhver Kristi etterfølger fått en særskilt oppgave å bygge hans rike opp -- et arbeid som krever personlig anstrengelse for menneskers frelse. Det er ikke et arbeid som bare skal utføres en gang om uken, på møtestedet til gudstjeneste, men til enhver tid og overalt.

Forpliktet til å tjene Mesteren

Enhver som slutter seg til menigheten, gir ved en slik handling et høytidelig løfte om å arbeide for menighetens interesse og å la denne interessen gå foran alle timelige hensyn. Hans oppgave er å bevare en levende forbindelse med Gud, og la hjerte og sjel være opptatt med gjenløsningens store plan og i sitt liv og sin karakter åpenbare hvor ypperlige Guds befalinger er i motsetning til de skikker og forskrifter som finnes i verden. Hver den som har bekjent Kristus, har forpliktet seg til å være alt det det er mulig for ham å være som en åndelig arbeider. Han skal være aktiv, nidkjær og dyktig i Mesterens tjeneste. Kristus venter at hver mann gjør sin plikt. La dette være løsenet overalt i hans etterfølgeres rekke.

Vi skal ikke vente på å bli anmodet om å bringe lys, eller å bli tryglet om råd eller undervisning. Enhver som tar imot strålene fra Rettferdighetens Sol, skal la dens glans lyse for alle sine omgivelser. Hans religion bør være en positiv og avgjort innflytelse. Hans bønner og formaninger bør være så gjennomtrengt av den Hellige Ånd at de smelter og under-tvinger sjelen. Jesus sa: «La således eders lys skinne for menneskene, forat de kan se eders gode gjerninger og prise eders Fader i himmelen!» Matt. 5, 16.

Det ville være bedre for den verdslige om han aldri hadde sett en

kristendomsbekjenner, enn å komme under innflytelse av en som ikke kjenner gudfryktighetens kraft. Hvilken nidkjærhet ville vel ikke bli åpenbart, hvilke anstrengelser bli gjort, hvilken godgjørenhet utvist og hvilken selvfornektelse øvd dersom Kristus var vårt mønster og hans liv vår rettesnor! Hvor utrettelig ville vi da ikke virke, og hvilke inderlige bønner om kraft og visdom ville da ikke stige opp til Gud! Dersom alle som bekjenner seg til å være Guds barn, følte at den viktigste oppgaven i livet er å gjøre det arbeid han har befalt dem å gjøre, og dersom de ville arbeide uselvvisk i hans sak, hvilken forandring ville da ikke vise seg i hjerter og hjem, i menigheten, ja, til og med i verden!

Gjennom alle tider er det blitt krevd årvåkenhet og troskap av Kristi etterfølgere. Men nå, mens vi står på selve grensen til den evige verden med de sannheter vi har, og har så stort lys og en så viktig oppgave, må vi fordoble vår iver. Enhver må bruke sine evner til det ytterste. Min bror, du stiller din egen frelse i fare dersom du holder deg tilbake nå. Gud vil kreve deg til regnskap dersom du svikter i den oppgaven han har gitt deg. Har du kunnskap om sannheten? Gi den til andre!

Hva kan jeg si for å vekke våre menigheter? Hva kan jeg si til dem som har spilt en fremtredende rolle i forkynnelsen av budskapet? «Herren kommer!» bør være det vitnesbyrd som blir båret fram, ikke bare med lepene, men med livet og karakteren. Men mange som Gud har skjenket lys og kunnskap, talenter i form av innflytelse og midler, er menn som ikke elsker sannheten og som ikke lever etter den. De har drukket i så dype drag av egoismens og verdslighetens beger at de er blitt drukne av livets bekymringer.

Brødre, dersom dere fortsetter med å være så sløve, så verdslige og så egenkjærlige som dere har vært, vil Gud ganske sikkert gå dere forbi og ta slike som er mindre opptatt med seg selv, som er mindre begjærlige etter verdslig ære og som ikke vil nøle med å gå utenfor leiren og bære forakten. Arbeidet vil bli gitt til dem som vil ta imot det, som verdsetter det og som fletter dets prinsipper inn i sine daglige erfaringer. Gud vil velge ydmyke menn som søker å herliggjøre hans navn og fremme hans sak istedenfor å ære og forfremme seg selv. Han vil vekke opp menn som ikke har så stor verdslig visdom, men som har forbindelse med ham og som vil søke styrke og råd fra det høye.

I den sanne gudsfrykts kraft

Noen av våre ledende menn er tilbøyelige til å la seg lede av den ånd som apostelen Johannes la for dagen da han sa: «Mester, vi så en som ikke er i følge med oss, drive ut onde ånder i ditt navn, og vi forbød ham det, fordi han ikke var i følge med oss.» Mark. 9, 38. Organisasjon og disiplin er av vesentlig betydning, men det er i denne tid en stor fare for at man viker av fra det enfoldige i Kristi evangelium. Det vi trenger til, er mindre tillit til bare former og seremonier, og langt mer av kraften i sann gudsfrykt. La alle som er villige, arbeide i hvilken som helst stilling, når bare deres liv og karakter er eksemplarisk. Selv om de kanskje ikke retter seg nøyaktig etter dine metoder, bør det ikke sies et eneste ord for å fordømme dem eller gjøre dem motløse. Da fariseerne ønsket at Jesus skulle få barna som sang hans pris, til å bli tause, sa Frelseren: «Om disse tier, skal stenene rope. » Luk. 19, 40. Profetien må oppfylles.

Slik er det også i disse dager. Verket må fullføres. Det er mange slags arbeid. La enhver utføre en del og gjøre sitt beste. Den som har et talent, skal ikke begrave det i jorden. Gud har gitt enhver sin gjerning som svarer til vedkommendes evner. De som er betrodd større tillitsverv og evner, bør ikke søke å hindre dem som er mindre dyktige eller har mindre erfaring. Menn med ett talent kan kanskje nå en klasse mennesker som de som har to eller fem talenter, ikke kan få adgang til. Både store og små er utvalgte kar til å bære livsens vann til tørste sjeler. La ikke dem som forkynner ordet, legge sine hender på den ringeste arbeider og si: «Enten må du arbeide etter denne linjen eller også slett ikke arbeide.» Hold fingrene derfra, brødre! La enhver virke i sin egen sfære, med sin egen rustning på, og gjøre det han kan på sin beskjedne måte. Styrk hans hender i arbeidet. Det er ikke tid nå til fariseisk kontroll. La Gud virke gjennom hvem han vil. Budskapet må gå sin gang.

En appell til lekbrødre

Alle må vise sin troskap mot Gud ved å gjøre forstandig bruk av den kapital som er betrodd dem, ikke bare når det gjelder midler, men også når det gjelder enhver evne som kan bidra til å oppbygge hans rike. Satan vil gjøre bruk av alle mulige påfunn for å hindre sannheten i å nå dem som er sunket ned i villfarelse. Men advarselens og formaningsens røst må lyde til dem. Og mens bare noen få er opptatt med dette arbeid, burde tusener være likså interessert som disse er.

Det har aldri vært Guds hensikt at lekmedlemmene i menigheten skulle være fritatt for å arbeide i hans sak. «Gå ... og arbeid i min vingård!» er Mesterens befaling til enhver av hans etterfølgere. (Matt. 21, 28.) Så lenge det er uomvendte sjeler i verden, bør det gjøres de mest aktive, alvorlige, nidkjære og bestemte anstrengelser for å frelse dem. De som har tatt imot lyset, bør opplyse dem som ikke har fått det. Dersom menighetsmedlemmene ikke tar fatt på dette arbeid, viser de at de ikke har noen levende forbindelse med Gud. Deres navn er skrevet ned som late tjenere. Kan dere ikke se grunnen til at det ikke er mer åndelighet i våre menigheter? Det er fordi dere ikke er Kristi medarbeidere.

Gud har gitt hvert menneske en oppgave. La enhver av oss vente på Gud, så vil han lære oss hvordan vi kan arbeide og hvilket arbeid vi er best skikket til å utføre. Men ingen må gå ut med en følelse av selvstendighet for å forkynne nye teorier. Arbeiderne bør være i overensstemmelse med sannheten og med sine brødre. Det bør være samråd og samarbeid. Men de må ikke føle at de ved hvert skritt må spørre en eller annen høyere embetsmann om de må gjøre dette eller hint. . . .

Det arbeid menigheten har forsømt å utføre i en tid med fredelige og gode forhold, blir den nødt til å utføre i en fryktelig krise og under de mest nedslående og ubehagelige omstendigheter. De advarslar som en verdslig innstilling har brakt til å forstumme eller holde tilbake, må lyde under den bitreste motstand fra troens fiender. Og på den tid vil den overflatiske, konservative klasse mennesker, som ved sin innflytelse stadig har hindret verket i å gjøre fremgang, gi opp troen og ta standpunkt sammen med dens erklærte fiender som de lenge har hatt sympati med. Disse frafalne vil da legge det bitreste fiendskap for dagen og gjøre alt som står i deres makt for å gjøre vondt mot og baktale sine tidligere brødre og opphisse til forbitrelse mot dem. Denne tid er like foran oss.

Hvert medlem i menigheten kommer til å bli prøvd og forsøkt. De vil bli stilt under forhold der de vil bli nødt til å vitne for sannheten. Mange kommer til å bli oppfordret til å tale i rådsforsamlinger og for domstoler, kanskje enkeltvis og alene. Den erfaringen som ville ha vært dem til hjelp i denne kritiske situasjon, har de forsømt å tilegne seg, og de føler seg tunge i sjelen av anger over de anledninger og privilegier som de har forspilt og forsømt.

Utsett det ikke lenger

Min bror, min søster, jeg vil be deg om å overveie dette. Enhver av dere har et arbeid å utføre. Deres utroskap og forsømmelse står skrevet imot dere i himmelens dagbok. Dere har svekket deres krefter og forminsket deres evner. Dere mangler den erfaring og den brukbarhet som dere kunne ha eid. Men før det for alltid er for sent, vil jeg formane dere til å våkne opp. Nøl ikke lenger! Dagen er nesten til ende. Solen i vest holder på å synke for alltid for deres blick. Men mens Kristi blod ennå taler, kan dere finne forlatelse. La enhver sjelens evne bli samlet og de få timene som er igjen, bli benyttet til alvorlig arbeid for Gud og for deres medmennesker.

Mitt hjerte er dypt grepet. Jeg klarer ikke å uttrykke mine følelser når jeg ber for sjeler som går fortapelsen i møte. Skal jeg trygle forgjeves? Som Kristi sendebud ønsker jeg å vekke dere til å arbeide på en måte som dere aldri har arbeidet før. Den plikten som hviler på deg, kan du ikke legge på en annen. Ingen annen enn du kan gjøre ditt arbeid. Holder du lyset tilbake, må en eller annen bli i mørke på grunn av din forsømmelse.

Evigheten ligger utstrakt foran oss. Teppet vil snart gå opp. Vi som har denne høytidelige, ansvarsfulle stilling -- hva gjør vi, hva tenker vi på når vi henger fast ved vår egoistiske lyst til makelighet, mens sjeler går fortaapt overalt omkring oss? Er våre hjerter blitt fullstendig ufølsomme? Kan vi ikke innse eller forstå at vi har et arbeid å gjøre for å frelse andre? Brødre, tilhører dere den klasse mennesker som har øyne og ikke ser, og som har ører og ikke hører? Har Gud forgjeves gitt dere kunnskap om sin vilje, har han forgjeves sendt dere advarsel etter advarsel? Tror dere på den evige sannhets erklæringer om det som snart skal komme over jorden? Tror dere at Guds straffedommer hen-ger over folket, og kan dere fortsatt sitte i ro og mak, dovne, likegyldige og forlystelsessyke?

En skatt i himmelen

Nå er det ikke tid for Guds folk til å sette sin hu til verden eller til å samle seg skatter her nede. Den tid er ikke langt borte da vi på samme måte som de første disiplene blir nødt til å søke tilflukt på øde og ensomme steder. På samme måte som romerhærens beleiring av Jerusalem var signalet til flukt for de kristne i Judea, slik vil vår nasjons [Amerikas] maktovertagelse ved den befaling som innskjerper den pavelige

sabbat, være et varsel til oss. Da vil tiden være kommet til å forlate de store byene som en forberedelse til å forlate de mindre for å søke avsidesliggende hjem på ensomme steder i fjellene.

Istedenfor å søke kostbare boliger her nede bør vi nå berede oss for å flytte til et bedre land, et himmelsk. Istedenfor å bruke våre midler til å tilfredsstille oss selv bør vi tenke på å spare. Hvert talent som Gud har lånt ut, bør bli brukt til hans ære, til å forkynne evangeliet for verden. Gud har et arbeid for sine medarbeidere som de skal utføre i byene. Vi må støtte våre misjoner, vi må opprette nye misjoner. Det er ikke små midler som trenges til å føre dette verket fremad. Verket trenger hus til gudstjeneste der man kan innby folket til å høre de sannheter som gjelder denne tid. Nettopp i den hensikt har Gud betrodd sine husholdere en kapital. Sett ikke denne formuen fast i verdslige foretak, slik at verket blir hindret. Sett midlene inn slik at dere kan råde over dem til gagn for Guds sak. Send skattene deres foran dere til himmelen.

Medlemmene i menigheten bør hver enkelt holde seg selv og alt det de eier, på Guds alter. Nå som aldri før gjelder Frelserens formaning: «Selg det I eier, og gi almisse! Gjør eder punger som ikke eldes, en skatt som ikke forgår, i himmelen, der hvor tyve-hånd ikke når, og møll ikke tærer! For hvor eders skatt er, der vil også eders hjerte være. » Luk. 12, 33. 34. De som setter sine penger fast i store hus, i jordeiendommer eller i verdslige foretak, sier ved sine handlinger: «Gud kan ikke få dem. Jeg ønsker dem for meg selv. » De har bundet sitt ene talent i et tørkle og gjemt det i jorden. Slike har grunn til å frykte.

Brødre, Gud har ikke betrodd dere midler forat de skulle ligge ubrukt, heller ikke forat de i begjærighet skulle bli holdt tilbake eller bli gjemt vekk, men forat de skulle brukes til fremme for hans sak, til å frelse sjeler som går fortapelsen i møte. Nå er det ikke tiden til å binde Herrens penger fast i deres kostbare bygninger og deres store foretak mens hans sak blir forkrøplet og overlatt til å tigge seg fram, med halv forsyning i kassen. Herren er ikke med i en slik handlemåte. Husk at dagen hurtig nærmer seg da det vil bli sagt: «Avlegg regnskap for din forvaltning!» Kan dere ikke tyde tidenes tegn?

Hver dag som går, bringer oss nærmere den siste store og betydningsfulle dag. Vi er et år nærmere dommen, nærmere evigheten, enn vi var ved begynnelsen av 1884. Kommer vi også Gud nærmere? Er vi årvåkne i bønnen? Enda et år av vår arbeidstid er gått over i evigheten. Hver dag har vi vært sammen med menn og kvinner som går

dommen i møte. Hver dag kan ha vært skillelinjen for en eller annen sjel. Denne eller hin har kanskje truffet de beslutninger som avgjør hans fremtidige skjebne. Hvilken innflytelse har vi øvd på disse medvandrere? Hvilke anstrengelser har vi gjort for å lede dem til Kristus?

Det er alvorlig å leve

Det er en alvorlig sak å dø, men det er en langt alvorligere sak å leve. Hver tanke, hvert ord og hver handling i vårt liv vil møte oss igjen. Det vi gjør oss selv til i prøvetiden, må vi fortsatt være i all evighet. Døden fører med seg oppløsningen av legemet, men den gjør ingen forandring i karakteren. Kristi komme forandrer ikke vår karakter. Det stiller den bare for all evighet utenfor enhver forandring.

Jeg appellerer igjen til menighetens medlemmer om å være kristne, om å ligne Kristus. Jesus var en arbeider, ikke for seg selv, men for andre. Han virket for å velsigne og frelse de fortapte. Dersom dere er kristne, vil dere etterfølge hans eksempel. Han har lagt grunnvollen, og vi er bygningsmenn sammen med ham. Men hva slags materiale fører vi fram for å legge på denne grunnvollen? «Da skal enhvers verk bli åpenbart; for dagen skal vise det, for den åpenbares med ild, og hvordan enhvers verk er, det skal ilden prøve.» 1 Kor. 3, 13. Dersom du vier all din styrke og dine talenter til det som er av denne verden, blir din livsgjerning betegnet som tre, høy og strå som skal fortæres av ilden på den ytterste dag. Men uegennyttig arbeid for Kristus og det tilkommende liv vil være som gull, sølv og kostbare stener. Det er uforgjengelig. Mine brødre og søstre, jeg ber dere om å våkne opp av dødens søvn. Det er for sent nå å hellige kraften i hjerne, ben og muskler til en selvisk tjeneste. La ikke den ytterste dag finne dere blottet for den himmelske skatt. Søk å fremme korsets seirer, søk å opplyse sjeler, arbeid for deres medmenneskers frelse, så kommer deres arbeid til å bestå ildprøven.

«Om det verk som en har bygd, står seg, da skal han få lønn. » 1 Kor. 3, 14. Herlig blir den lønnen som de trofaste arbeidere får når de samles omkring Guds og Lammets trone. Da Johannes i sin menneskelige tilstand beskuet Guds herlighet, falt han om som død. Han kunne ikke tåle dette syn. Men når det dødelige blir iført udødelighet, blir de gjenløste lik Jesus, for de skal se ham som han er. De står foran tronen, et bevis på at de er antatt. Alle deres synder er utslettet, alle deres overtredelser er båret bort. Nå kan de se på den ufordunklede herlighet fra Guds trone. De har vært delaktige med Kristus i hans lidelser, de har samarbeidet med ham i gjenløsningens

plan, og de får del med ham i den gleden det er å kunne se sjeler som ved deres hjelp er frelst for å prise Gud gjennom all evighet.

Den tredje engel, som flyr under det høyeste av himmelen og forkynner Guds bud og Jesu vitnesbyrd, er en fremstilling av vårt arbeid. Budskapet mister ikke noe av sin kraft under engelens flukt fremover. For Johannes ser at det tiltar i styrke og makt inntil hele jorden blir opplyst av dets herlighet. Den veien Guds lovlydige folk går på, fører fremad, stadig fremad. Det sannhetsbudskapet vi forkynner, må gå ut til alle ætter, stammer, tonger og folk. Snart skal det lyde med høy røst, og jorden blir opplyst av dets herlighet. Forbereder vi oss til denne store utgytelsen av Guds Ånd? -- 1885 -- «Testimonies», V, side 383.

Jeg har sett et bilde som fremstiller en okse som står mellom en plog og et alter, med underskriften: «Beredt til begge deler» -- villig til å forgå av hete i den anstrengende plogfuren, og til å blø på offeralteret. Det er den stillingen et Guds barn alltid bør være i -- villig til å gå der plikten kaller, til å fornekte seg selv og til å oppofre for sannhetens sak. Den kristne menigheten ble grunnlagt på oppofrelsens prinsipp. «Vil noen komme etter meg,» sier Jesus, «da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg.» Luk. 9, 23. Han krever hele hjertet, hele vår hengivenhet. De eksempler på nidkjærhet, alvor og uegennyttig tjeneste som hans hengivne etterfølgere har gitt verden, bør tenne vår iver og lede oss til å etterligne dem. Sann gudsfrykt fører med seg et alvor og et fast forsett som preger karakteren etter det guddommelige bilde og gjør oss i stand til å akte alt for tap i sammenligning med Kristi ypperlighet. Dette faste forsett vil vise seg å være et mektig kraftelement. -- 1885 -- «Testimonies», V, side 307.

Kapittel 26

Josva og engelen

Dersom det sløret som skiller den synlige verden fra den usynlige, kunne bli fjernet, og dersom Guds folk kunne få se den store striden som foregår mellom Kristus og hellige engler på den ene siden og Satan og hans onde skare på den andre siden angående menneskenes gjenløsning, og dersom de kunne forstå Guds underfulle gjerning for å utfri sjeler fra syndens treldom og den stadige utøvelse av hans makt for å beskytte dem mot den ondes hat, ville de være bedre beredt til å stå seg mot Satans anslag. Deres sinn ville bli stemt til høytidelig alvor når de betraktet gjenløsningsplanens mektige omfang og betydningen og storheten av det arbeid de som Kristi medarbeidere må utføre. De ville føle seg ydmyket og likevel oppmuntret i bevisstheten om at hele himmelen er interessert i deres frelse.

En gripende og inntrykksfull fremstilling av Satans gjerning og Kristi gjerning og av vår guddommelige midlers makt til å overvinne sitt folks anklager finner vi i Sakarias' profeti. I et hellig syn ser profeten ypperstepresten Josva som er kledd i «skitne klær» der han står foran Herrens engel i bønn om Guds barmhjertighet mot hans folk som er i stor nød. Satan er ved hans høyre side for å stå ham imot. Fordi Israel var blitt utvalgt til å bevare kunnskapen om Gud på jorden, hadde de helt fra sin første begynnelse som en nasjon vært særskilt gjenstand for Satans fiendskap, og han hadde bestemt seg for å ødelegge dem. Så lenge de var lydige mot Gud, kunne han ikke skade dem. Derfor hadde han brukt all sin makt og list for å lokke dem til å synde. Lokket av hans fristelser hadde de overtrådt Guds lov og på den måten skilt seg fra kilden til deres styrke, og de var blitt overlatt som et bytte for sine hedenske fiender. De ble ført i fangenskap til Babylon og var der i mange år. Men likevel forlot ikke Herren dem. Hans profeter ble sendt til dem med irettesettelser og advarsler. Folket våknet opp og innså sin syndeskyld, de ydmyket seg for Gud og vendte seg til ham med anger. Da sendte Herren budskaper til dem med oppmuntring og erklærte at han ville fri dem ut fra fangenskapet og ta dem til nåde igjen. Det var dette Satan hadde bestemt seg for å hindre. En levning av Israel hadde alt vendt tilbake til sitt eget land, og Satan søkte å overtale hedenske nasjoner, som var hans redskaper, til helt og fullstendig å ødelegge dem. 1885 -- «Testimonies», V, side 467-476.

Mens Josva ydmykt ber om at Guds løfter må bli oppfylt, kommer Satan frekt fram for å stå ham imot. Han henviser til Israels overtredelser som en grunn til at dette folket ikke bør tas til nåde igjen hos Gud. Han gjør krav på dem som sitt bytte og forlanger at de skal overgis i hans hånd så han kan ødelegge dem.

Ypperstepresten kan ikke forsvare seg selv eller sitt folk mot anklagene fra Satan. Han påstår ikke at Israel er feilfritt. I sine skitne klær, som er et symbol på folkets synder, og som han har på seg som deres representant, står han for engelens ansikt og bekjenner deres synd mens han likevel gjør oppmerksom på deres omvendelse og ydmykelse. Han setter sin lit til en syndstilgivende gjensvarende nåde og griper i tro fast i Guds løfter.

«Herren refse Jeg!»

Men engelen, som er Kristus selv, synderes frelser, får sitt folks anklager til å tie, med disse ord: «Herren refse deg, Satan! Herren refse deg, han som har utvalt Jerusalem! Er ikke denne mann her en rykende brann, revet ut av ilden?» Sak. 3, 2. Israel hadde lenge vært i trengselens ildovn. På grunn av deres synder var de nær blitt fortært av den flammen som Satan og hans hjelpere hadde tent for å ødelegge dem, men nå hadde Gud rakt sin hånd ut for å befri dem. I deres anger og ydmykelse vil den medlidende frelser ikke overlate sitt folk i hedningenes vold. «Det knekkede rør skal han ikke knuse, og den rykende tanne skal han ikke slokke.» Es. 42, 3.

Josvas forbønn blir hørt, og befalingen går ut: «Ta de skitne klær av ham! Og til ham selv sa han: Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær.» «Og de satte den rene hue på hans hode og hadde på ham andre klær.» Sak. 3, 4. 5. Hans egne og folkets synder var tilgitt. Israel ble iført «høytidsklær» -- Kristi rettferdighet ble tilregnet dem. Huen som ble satt på Josvas hode, var slik som prestene brukte, og den hadde innskriften: «Helliget Herren, » som ga til kjenne at han til tross for sine tidligere overtredelser nå var skikket til å gjøre tjeneste for Gud i hans helligdom.

Etter at engelen på den måten høytidelig hadde innsatt ham i presteverdigheten, erklærte han: «Hvis du går på mine veier og holder mine bud, da skal du også få styre mitt hus og vokte mine forgårder; og jeg vil gi deg førere blant disse som står her.» Sak. 3, 7. Han ville bli hedret som dommer eller hersker over tempelet og hele dets tjeneste. Til og med i dette liv skulle han gå blant tjenende engler, og til sist skulle han få plass

blant den herliggjorte skaren omkring Guds trone.

«Hør nå, Josva, du yppersteprest! Du og dine venner, som sitter her foran deg, I er varselsmenn. For se, jeg lar min tjener Spire komme.» Sak. 3, 8. Her blir Israels Håp åpenbart. Det var ved tro på den kommende Frelser Josva og hans folk fikk tilgivelse. Ved tro på Kristus fant de igjen nåde hos Gud. Dersom de gikk på hans veier og holdt hans lover, skulle de i kraft av hans fortjeneste bli «varselsmenn», hedret som himmelens utvalgte blant jordens nasjoner. Kristus var deres håp, deres vern, deres rettferdiggjørelse og forløsning, på samme måte som han er menighetens håp i dag.

Satan er anklageren

På samme måte som Satan anklaget Josva og hans folk, slik anklager han i alle tidsaldrer dem som søker Guds nåde og velbehag. I Åpenbaringsens bok sies det om ham at han er «våre brødres anklager», og han anklager dem «for vår Gud dag og natt». Åp. 12, 10. Striden gjentar seg for hver sjel som blir utfridd fra den ondes makt, hver den som har sitt navn innskrevet i Lammets livsens bok. Aldri går noen over fra Satans familie til Guds familie uten at det vekker en avgjort motstand fra den onde. Satans anklager mot dem som søker Herren, grunner seg ikke på misnøye for deres synder. Han gleder seg over deres mangelfulle karakter. Det er bare når de overtrer Guds lov han kan få makt over dem. Hans anklager skyldes helt og holdent hans fiendskap mot Kristus. Ved frelsesplanen bryter Kristus Satans makt over men-neskeslekten og setter sjelene fri fra hans vold. Hele hatet og ondskaperen blir vekt når han ser det synlige bevis på Kristi overmakt, og med djevlesk list og styrke arbeider han for å rive fra ham den levningen blant menneskenes barn som har tatt imot hansfrelse.

Han leder menneskene til vantro og får dem til å miste tilliten til Gud og til å skille seg fra hans kjærlighet. Han frister dem til å bryte hans lov og gjør krav på dem som sine fanger og benekter Kristi rett til å ta dem fra ham. Han vet at de som alvorlig søker Gud om tilgivelse og nåde, får den. Derfor fremholder han deres synder for dem for å gjøre dem motløse. Han søker stadig å bekjempe dem som søker å lyde Gud. Til og med deres beste og mest prisverdige tjenester søker han å fremstille som fordervet. Ved utallige anslag av den listigste og mest grusomme art søker han å sikre seg deres fordømmelse.

Menneskene kan ikke i egen kraft stå seg mot disse anklager. I sine

syndbesmittede klær står de overfor Gud og bekjenner sin brøde. Men Jesus, vår talsmann, legger fram et virkningsfullt forsvar til beste for alle dem som ved omvendelse og tro har overgitt sine sjeler i hans varetekt. Han taler deres sak og overvinner deres anklager med korsets mektige argumenter. Hans fullkomne lydighet mot Guds lov like til døden på korset har gitt ham all makt i himmelen og på jorden, og han gjør krav på Faderens barmhjertighet og forlikelse for skyldige mennesker. Til sitt folks anklager sier han: «Herren refse deg, Satan! Disse er kjøpt med mitt blod, branner som er revet ut av ilden.» På samme måte får de som forlater seg på ham, denne trøstefulle forsikringen: «Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær.»

Alle som har kledd seg i Kristi rettferdighets kledning, vil stå for ham som utvalgte, sannдру og trofaste. Satan har ingen makt til å rive dem ut av Kristi hånd. Kristus vil ikke tillate at en eneste sjel som i anger og tro har søkt beskyttelse hos ham, kommer inn under fiendens makt. Han har gitt sitt ord til pant i dette løftet: «La ham gripe min styrke, forat han kan slutte fred med meg, og han skal slutte fred med meg.» Es. 27, 5 (eng. overs.). Løftet som ble gitt til Josva, gjelder alle: «Hvis du . . . holder mine bud,» gir jeg deg plass «blant disse som står her.» Sak. 3, 7. Engler fra Gud vil gå ved deres side endog her i verden, og til sist skal de få plass blant englene som omgir Guds trone.

Den kjensgjerning at Guds anerkjente folk blir fremstilt som noen som står for Gud i skitne klær, bør lede alle som bekjenner hans navn, til ydmykhet og hjerteransakelse. De som i sannhet rensar sine sjeler ved å lyde sannheten, vil ha ytterst små tanker om seg selv. Jo nøyere de da betrakter Kristi plettfriske karakter, desto sterkere vil deres ønske bli om å bli forvandlet etter hans bilde, og desto mindre renhet og hellighet vil de se hos seg selv. Men mens vi bør innse vår egen syndige tilstand, må vi stole på Kristus som vår rettferdighet, vår helliggjørelse og vår forløsning. Vi kan ikke svare på Satans anklager mot oss. Kristus alene kan legge fram et virkningsfullt forsvar til beste for oss. Han forstår å bringe anklageren til taushet med argumenter som ikke grunner seg på vår fortjeneste, men på hans.

Men likevel må vi aldri slå oss tilfreds med et liv i synd. En tanke som bør vekke kristne mennesker til større nidkjærhet og alvor for å overvinne det onde, er den at enhver karakterfeil, hvert punkt hvor vi ikke når opp til det guddommelige ideal, er en åpen dør som Satan kan trenge igjennom for å friste og ødelegge dem. Videre bør vi

tenke på at hvert feilgrep og hver mangel fra deres side gir fristeren og hans redskaper anledning til å håne Kristus. Vi må gjøre bruk av alle sjelens evner for å kunne seire, og vi må søke Jesus om kraft til å gjøre det vi ikke klarer i egen kraft.

Ingen synd kan tåles hos dem som skal vandre med Kristus i hvite klær. De skitne klær må fjernes, og vi skal bli iført Kristi rettferdighets kappe. Ved omvendelse og tro blir vi satt i stand til å vise lydighet mot alle Guds bud og til å finnes uten lyte for ham. De som skal oppnå yndest hos Gud, ydmyker nå sine sjeler, de bekjenner sine synder og ber alvorlig om tilgivelse gjennom Kristus, deres talsmann. Deres oppmerksomhet er festet ved ham, deres håp og deres tro dreier seg om ham. Og når befalingen lyder: «Ta de skitne klær av ham og kle ham i høytidsklær og sett den rene hue på hans hode, » er de beredt til å gi ham all ære for sin frelse.

Levningens (the remnant) menighet

Det synet Sakarias hadde om Josva og engelen, gjelder med særlig styrke Guds folks erfaring under det avsluttende verk på den store forsoningsdag. Den siste menighet kommer til å bli utsatt for stor prøvelse og nød. De som holder Guds bud og Jesu tro, kommer til å merke den vrede som draken og dens hærskere utøver. Satan regner verdens beboere som sine undersåtter, og han har vunnet herredømmet over de frafalne menigheter. Men her er en liten flokk som setter seg opp mot hans overhøyhet. Dersom han kunne få den utslettet av jorden, ville hans seier være fullstendig. På samme måten som han påvirket de hedenske nasjoner til å ødelegge Israel, vil han i nær fremtid oppflamme de onde makter på jorden til å ødelegge Guds folk. Det vil bli krevd av alle at de skal vise lydighet mot menneskelige påbud og overtre den guddommelige lov. De som viser troskap mot Gud og mot plikten, kommer til å bli forfulgt, bannlyst og gjort fredløse. De kommer til å bli forrådt endog av «foreldre og brødre og frender og venner». Luk. 21, 16.

Deres eneste håp er Guds nåde. Deres eneste beskyttelse vil være bønn. På samme måte som Josva ba for engelens åsyn, slik må den siste menighet med sønderknuste hjerter og alvorlig tro be om tilgivelse og befrielse ved Jesus, som er deres talsmann. De vet helt og fullt at deres liv er syndig, de innser sin svakhet og uverdighet, og når de betrakter seg selv, holder de på å fortvile. Fristeren står ved deres side for å anklage dem, på samme måte som han var til stede og sto Josva imot. Han peker på deres skitne klær, deres mangelfulle karakter. Han fremholder deres svakhet og dårskap,

deres syndige utakknemlighet og deres ulikhet med Kristus, og ved alt dette har de vanæret sin gjenløser. Han prøver på å skremme sjelen med den tanken at deres sak er håpløs, at de skitne flekker hos dem aldri kan vaskes vekk. Han håper å kunne ødelegge deres tro i en slik grad at de vil gi etter for hans fristelser, oppgi sin troskap mot Gud og ta imot dyrets merke.

Satan trenger inn på Gud med sine anklager mot dem. Han erklærer at de ved sine synder har forspilt den guddommelige beskyttelse, og gjør krav på retten til å ødelegge dem som overtreedere. Han påstår at de i like stor grad som han har gjort seg fortjent til å bli utelukket fra Guds nåde. «Er disse,» sier han, «det folk som skal ta min plass i himmelen og plassen for de englene som sluttet seg til meg? De bekjenner seg til å lyde Guds lov, men har de holdt dens forskrifter? Har de ikke elsket seg selv mer enn Gud? Har de ikke satt sine egne interesser høyere enn hans tjeneste? Har de ikke elsket de ting som hører denne verden til? Se på de synder som har preget deres liv! Se på deres egenkjærighet, deres ondskap, deres hat mot hverandre! »

I mange retninger har Guds folk virkelig feilet. Satan kjenner nøye til de synder som han har fristet dem til å begå, og disse stiller han fram i det mest overdrevne lys og sier: «Vil Gud bannlyse meg og mine engler fra sitt ansikt og likevel lønne dem som har gjort seg skyldige i de samme synder? Det kan du, o Herre, ikke gjøre med rettferdighet. Din trone vil ikke stå i rettferdighet og dom. Rettferdigheten krever at det blir avsagt dom over dem.»

Men selv om Kristi etterfølgere har syndet, har de likevel ikke gitt seg i det ondes vold. De har avstått fra sine synder og søkt Herren i ydmykhet og botferdighet, og den guddommelige talsmann taler deres sak. Han som er blitt mest forulempet ved deres utakknemlighet, og som kjenner deres synder og også deres anger, sier: «Herren true deg, Satan! Jeg ga mitt liv for disse sjeler. De er tegnet i mine hender. »

Satans angrep er kraftige, hans forførelser fryktelige. Men Herrens øyne er over hans folk. Deres trengsel er stor. Flammene fra ildovnen synes å skulle fortære dem. Men Jesus vil føre dem ut som gull som er lutret i ilden. Deres jordiskhet må fjernes forat Kristi bilde må kunne gjenspeiles i fullkommenhet. Vantroen må overvinnes. Tro, håp og kjærighet må utvikles.

Guds folk sukker og jamrer over de vederstyggeligheter som skjer i landet. Med

tårer advarer de de gudløse mot den fare de utsetter seg for når de trer den guddommelige lov under føtter. Og med usigelig sorg ydmyker de seg for Herren på grunn av deres egne overtredelser. De gudløse håner deres sorg og spotter deres høytidelige formaninger og forakter det de kaller deres svakhet. Men den engstelse og ydmykelse som preger Guds folk, er sikre tegn på at de holder på å gjenvinne den karakterens styrke og adel som de har mistet på grunn av synd. Når de så klart innser syndens uhyre syndighet, skyldes det at de kommer nærmere Kristus og at deres blikk er festet på hans fullkomne renhet. Deres anger og selvfornedrelse er uendelig meget mer antagelig i Guds øyne enn den selvgode, overlegne ånd som preger dem som ikke ser noen grunn til å beklage seg, men som håner Kristi ydmykhet og gjør krav på å være fullkomne mens de overser Guds hellige lov. Saktmodighet og ydmykhet av hjertet er betingelsene for styrke og seier. Herlighetens krone venter dem som bøyer seg ved korsets fot. Salige er de som sørger, for de skal trøstes.

De som er trofaste og ber, er på en måte innelukket hos Gud. De vet ikke selv hvor trygt de er beskyttet. Under påvirkning av Satan søker denne verdens herskere å ødelegge dem. Men dersom deres øyne kunne bli åpnet, slik som Elisas tjener fikk sine øyne åpnet i Dotan, ville de kunne se Guds engler som leirer seg omkring dem, og som ved sin glans og herlighet legger bånd på mørkets herskarer.

I Kristi rettferdighets kledning

Mens Guds folk ydmyker sine sjeler for ham og ber inderlig om renhet i hjertet, lyder befalingen: «Ta de skitne klær av dem!» Og de oppmuntrende ordene lyder: «Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær.» Kristi rettferdighets plettfriske kledning blir gitt til de prøvede og fristede, men likevel trofaste Guds barn. Den foraktede levningen blir iført en herlig drakt for aldri mer å bli besmittet av verdens fordervelse. Deres navn blir stående i Lammets livsens bok, innskrevet blant de troende fra alle tidsaldrer. De har motstått forførerens list. Drakens brøl har ikke maktet å lede dem bort fra deres troskap. Nå er de for alltid sikret mot fristerens anslag. Deres synder er overført på syndens opphavsmann.

Og «de øvrige» [Åp. 12, 17] får ikke bare tilgivelse og blir antatt, men de blir hedret. Én «ren hue» blir satt på deres hoder. De skal være som konger og prester for Gud. Mens Satan trengte på med sine anklager og søkte å ødelegge denne skaren, vandret hellige engler usynlig fram og tilbake og satte den levende Guds segl på dem.

Disse er de som står på Sions berg sammen med Lammet og som har Faderens navn skrevet på sine panner. De synger en ny sang foran tronen, en sang som ingen kan lære uten de 144 000, de som er kjøpt fra jorden. «Disse er de som følger Lammet hvor det går. Disse er kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet, og i deres munn er ikke funnet løgn; for de er uten lyte.» Åp. 14, 4. 5.

Nå går disse ord fra engelens munn fullstendig i oppfyllelse: «Hør nå, Josva, du yppersteprest! Du og dine venner, som sitter her foran deg, I er varselsmenn. (Engelsk bibel: «menn som man undrer seg over».) For se, jeg lar min tjener Spire komme.» Sak. 3, 8. Kristus ble åpenbart som sitt folks gjenløser og befrier. Nå er «de øvrige» i sannhet «menn som man undrer seg over», når tårene og ydmykelsene fra deres pilegrimsvandring blir avslørt av glede og heder for Guds og Lammets åsyn. «På den dag skal Herrens spire være til pryd og herlighet, og Lammets frukt til stolthet og til pryd for de unkomne av Israel. Og det skal skje: Den som blir igjen på Sion og levnes i Jerusalem, skal kalles hellig, hver den som er innskrevet til livet i Jerusalem.» Es. 4,2.3.

Kapittel 27

Sabbatens betydning

De som innehar ansvarsfulle stillinger, bør passe nøye på at deres tale og eksempel er av den art at det vil kunne lede folket til riktige synsmåter og vaner. Vi bør sørge for at vi ikke på noen måte forringer Guds krav. Nettopp fordi det fjerde bud i alminnelighet er så upåaktet, bør vi med desto større alvor og bestemthet søke å hedre denne for-skrift i Guds hellige lov. Den tredje engels budskap er det vi skal fremholde for verden. Her har Gud en prøve for oss, og dersom vi holder oss til idealet, blir vi et særskilt folk.

Enhver som lyder det fjerde bud, vil finne at det blir trukket en skillelinje mellom ham og verden. Sabbaten er en prøve -- ikke et menneskelig krav, men en Guds prøve. Det er dette som setter skille mellom dem som tjener Gud, og dem som ikke tjener ham. Og nettopp om dette punkt vil den siste kamp i striden mellom sannhet og villfarelse komme til å stå. Blant vårt folk i disse landene har sabbaten i alminnelighet ikke fått den opphøyde stilling som Gud ga den. Verden er det middel som sikter menigheten og prøver ektheten hos dens medlemmer. Verden byr fram tillokkelser som, dersom de blir mottatt, bringer den troende i en stilling der hans liv ikke svarer til hans bekjennelse.

Kompaniskap med vantro mennesker

Noen av våre brødre som er opptatt i forretningslivet, har ikke holdt sabbaten i overensstemmelse med budet. Noen har vært i kompaniskap med vantro mennesker, og innflytelsen fra disse omgangsfeller, som bryter sabbaten, har også øvet sin virkning på dem. Noen har vært så forblindet at de ikke kunne innse faren ved slike forbindelser. Men nettopp fordi denne faren ikke så lett merkes, er den så meget større. Mens den ene kompanjongen bekjenner seg til å holde sabbaten, driver den andre forretningen sammen med ansatte arbeidere. Enda den som holder sabbaten, ikke er opptatt med utvortes gjøremål, kan han ikke Skrevet i Christiania (Oslo). holde tankene sine borte fra forretningssaker. Mens han forsøker å holde sabbaten, holder han den ikke. Herren betrakter ham som en overtreder. 1886 -- « Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists » (Historiske skildringer av S. D. A. utenlandsmisjon) -- side 215-218.

Ikke engang i forretningsforhold kan vi slutte oss sammen med dem som ikke tror på Gud, uten at prinsipper spiller inn. Det som den ene føler at samvittigheten forbyr, kan den andre tillate. Dette gjelder ikke bare i religiøse anliggender, men også i forretningshandlinger. Den ene handler på grunnlag av egoistiske motiver, uten å ta hensyn til Guds lov eller til sjelens frelse. Og dersom den andre oppriktig elsker Gud og sannheten, må enten prinsipper ofres eller også oppstår det hyppige og pinlige uoverensstemmelser.

Det vil koste ham en uavbrutt kamp å sta imot den gudløse medarbeiders verdslige innflytelse og eksempel. Han har store vanskeligheter foran seg. Han har stilt seg på fiendens grunn. Den eneste trygge fremgangsmåten er å gi akt på det inspirerte påbud: «Dra ikke i fremmed åk med vantro! for hva samlag har rettferd med urett, eller hva samfunn har lys med mørke?» «Gå ut fra dem og skill eder fra dem, sier Herren, og rør ikke ved urent, så skal jeg ta imot eder. » 2 Kor. 6,14.17.

Skolegang på sabbaten

Noen av vårt folk har sendt barna sine til skolen på sabbaten. De har ikke vært nødt til det, men skolemyndighetene gjorde innsigelser mot å ta imot barn som ikke var til stede seks dager. I noen av disse skolene blir det undervist ikke bare i alminnelige skolefag, men også i forskjellig slags arbeid. Og til slike skoler har de som bekjenner seg til å holde sabbaten, sendt sine barn. Noen foreldre har prøvd å forsvare sin handlemåte ved å sitere Kristi ord om at det er tillatt å gjøre godt på sabbaten. Men det samme argument kunne brukes for at menneskene kan arbeide på sabbaten, fordi de må tjene til det daglige brød for sine barn. Og det er ingen grense, ingen skillelinje som viser hva som bør gjøres og hva som ikke bør gjøres.

Hadde disse brødre hatt en større grad av åndelighet, og hadde de innsett de bindende krav i Guds lov, slik som enhver av oss bør innse det, ville de ha kjent sin plikt og ikke vandret i mørket. Det var svært vanskelig for dem å se hvordan de kunne gå fram på annen måte. Men Gud spør ikke etter vårt behag når det gjelder hans befalinger. Han venter at vi er lydige mot budene og at vi lærer våre barn dem. Vi har Abraham, de troendes far, som eksempel foran oss. Himmelen Gud sier: «Jeg har utvalgt ham forat han skal byde sine barn og sitt hus etter seg at de skal holde seg etter Herrens vei.» 1 Mos. 18,19. Dette var grunnen til at Gud uttalte så store velsignelser over ham

og hans etterkommere.

Våre brødre kan ikke vente Guds velbehag når de lar sine barn stå der hvor det er umulig for dem å lyde det fjerde bud. De bør søke å treffe en ordning med myndighetene slik at barna kan bli fritatt for å gå på skolen på den syvende dag. Dersom dette ikke lykkes, er det deres klare plikt å lyde Guds krav hva det enn måtte koste.

På visse steder i Mellom-Europa er folk blitt dømt til bøter og fengsel fordi de ikke sendte barna sine på skolen på sabbaten. På et sted hendte det etterat en bror tydelig hadde forklart sin tro, at en lovens håndhever kom til hans dør og tvang barna til å gå på skolen. Foreldrene ga dem en bibel i stedet for de vanlige skolebøkene, og barna brukte tiden til å lese i den. Men hvor som helst det lar seg gjøre, bør vårt folk opprette egne skoler. Dersom dette ikke kan la seg gjøre, bør de snarest mulig flytte til et sted der de kan få frihet til å holde Guds bud.

Beviset på troskap

Noen vil kanskje påstå at Herren ikke er så nøye i sine krav og at det ikke er deres plikt å holde sabbaten strengt med så store tap eller å innta et standpunkt som vil bringe dem i konflikt med landets lover. Men nettopp her er det prøven kommer, prøven på om vi vil opphøye Guds lov fremfor menneskelige krav. Det er dette som vil skille mellom dem som ærer Gud, og dem som vanærer ham. Her er det vi skal vise vår troskap. Beretningen om Guds handlemåte med sitt folk gjennom alle tider viser at han krever nøye lydighet.

Da ødeleggelsens engel sto ferdig til å dra gjennom Egypt og sla i hjel den førstefødte både av mennesker og dyr, fikk israelittene befaling om å samle barna i huset og å stryke blod på dørstolpene. Ingen måtte forlate huset, for alle som ble funnet sammen med egypterne, ville bli utryddet sammen med dem. Sett at en israelitt hadde forsømt å sette blodets tegn på døren og sagt at Guds engel likevel ville kunne skjelne mellom hebreerne og egypterne -- ville da de himmelske vaktpostene ha stått der for å beskytte dette huset?

Ødeleggelsens engel vil igjen komme til å gå gjennom landet. Det skal settes et merke på Guds folk, og dette merke består i å holde hans hellige sabbat. Vi må ikke følge vår egen vilje og vår egen avgjørelse og smigre oss med at Gud vil gå med på våre

betingelser. Gud prøver vår tro ved å gi oss noe å gjøre i forbindelse med hans inngrep til beste for oss. På dem som holder seg til betingelsene, vil hans løfter bli oppfylt. Men alle som våger å vike av fra hans undervisning for å følge en vei de selv velger, kommer til å bli utryddet sammen med de gudløse når hans straffedommer hjemsøker jorden.

Dersom foreldre tillater at barna deres får en oppdragelse sammen med verden, og gjør sabbaten til en alminnelig hverdag, kan Guds segl ikke bli satt på dem. Barna omkommer da sammen med verden. Og vil deres blod da ikke komme til å hvile på foreldrene? Men dersom vi med troskap lærer barna våre Guds bud og leder dem til å underkaste seg foreldrenes myndighet og så i tro og med bønn overlater dem til Gud, vil han samarbeide med våre bestrebelser. Det har han lovt. Og når en gang den susende svøpen farer gjennom landet, vil de sammen med oss kunne finne skjul i Herrens hemmelige paulun.

Streng sabbatsholdelse inntil tidens ende

Gud førte sitt folk Israel ut fra Egypt forat de måtte kunne holde hans sabbat, og han ga dem særskilte anvisninger for hvordan de skulle holde den. De ti forskriftene som ble uttalt med hans egen røst fra Sinai, og de instruksene som ble gitt Moses, ble skrevet ned til gagn for alle som skulle komme til å leve på jorden inntil tidens ende. Gud har gitt menneskene seks dager til å arbeide i, men han har satt den syvende til side for seg selv, og han har uttalt en velsignelse over den som holder den hellig.

Dagen før sabbaten skal være en beredelsens dag så alt kan være ferdig til de hellige timer. «Bak nå det I vil bake, og kok det I vil koke. » «I morgen er det sabbat, hellig sabbat for Herren. » 2 Mos. 16,23.

Gud har i sin nåde ordnet det slik at vi skal sørge for de syke og lidende. Det arbeid som er nødvendig med hensyn til deres bekvemmelighet, er en nødvendighetsgjerning og ikke noen sabbatsovertredelse. Men alt unødvendig arbeid bør vi unngå. På grunn av likegyldighet er det mange som utsetter til sabbaten begynner, slike småting som de burde ha utført på beredelsesdagen. Slikt burde ikke forekomme. Alt arbeid som blir forsømt inntil sabbaten begynner, bør fortsatt være ugjort til sabbaten er forbi. Vi bør våke over ord og tanker. De som på sabbaten drøfter forretningssaker og legger planer, blir av Gud betraktet som om de virkelig utførte forretningshandlinger. Skal vi holde sabbaten riktig, må vi ikke engang tillate vårt sinn å

dvele ved verdslige ting.

Søndagen blir i alminnelighet brukt som en dag da man spiser, drikker og fornøyer seg. Men Herrens ønske er at hans folk skal gi verden et høyere og mer hellig eksempel. På sabbaten bør familien høytidelig hellige seg til Gud. Budet innbefatter alle som er innenfor våre porter. Alle husfolk skal legge sine timelige gjøremål til side og tilbringe de hellige timer i stillhet og andakt. La alle forene seg om å ære Gud med glad tjeneste på hans hellige dag.

Kapittel 28

Vern om brødres interesse

Ved sitt dåpsløfte forplikter hvert menighetsmedlem seg høytidelig til å verne om sine brødres interesser. Alle blir fristet til å holde fast ved de planer og idéer de selv ynder og som forekommer dem å være sunne. Men de bør våke og be og etter beste evne søke å bygge opp Jesu rike i verden. Gud krever av enhver kristen at han, så langt det står i hans makt, skal beskytte sine brødre og søstre mot enhver innflytelse som i minste grad kan bidra til å skille deres interesser fra verket i denne tid. Han bør ikke bare ha omsorg for sine egne åndelige interesser, men han bør vise at han har en byrde for de sjeler han er knyttet til. Og han bør med Kristi hjelp ha en tvingende makt over andre med-lemmer i menigheten. Hans tale og ferd bør øve en innflytelse som leder dem til å følge Kristi eksempel på selvfornektelse, selvoppofrelse og kjærlighet til andre.

Hvis det er noen i menigheten som øver en innflytelse som er i strid med den kjærlighet og uegennyttige velvilje som Jesus viste mot oss, og dersom de skiller seg fra sine brødre, bør trofaste menn ta seg av disse tilfelle på en klok måte og arbeide for deres sjeler. Men de bør på samme tid være forsiktige, slik at deres innflytelse ikke kommer til å gjennomsyre andre, og at menigheten ikke blir ledet på villspor av deres misnøye og uriktige fremstillingen. Noen er fulle av selvgodhet. Det er noen som mener at de har rett, men de drar i tvil og klandrer alt hva andre gjør. Slike mennesker bør ikke tillates å stille menighetens interesser i fare. For å kunne høyne det moralske liv i menigheten bør enhver føle det som sin plikt å strebe etter personlig åndelig kultur ved strengt å holde seg til Bibelens prinsipper for den hellige Guds åsyn.

La hvert medlem i menigheten erkjenne at han selv må stå i et riktig forhold til Gud, og at han må helliggjøres ved sannheten. Da kan han representere Kristi karakter overfor andre og være et eksempel (A v en artikkel om «Enighet og kjærlighet i menigheten».) på uselvskhet. Hvis enhver vil gjøre dette, vil menigheten vokse i åndelighet og i yndest hos Gud. . . . 1889 -- « Testimonies » , V, side 480-490.

Vi nærmer oss tidens ende. Det vil komme en mengde prøvelser utefra, men la dem ikke komme inn i menigheten. De som bekjenner seg til å være Guds folk, bør

fornekte selvet for sannhetens skyld, for Kristi skyld. «For vi skal alle åpenbares for Kristi domstol, forat enhver kan få igjen det som er skjedd ved legemet, etter det som han har gjort, enten godt eller ondt.» 2 Kor. 5, 10. Hver den som i sannhet elsker Gud, vil ha Kristi Ånd og en inderlig kjærlighet til sine brødre. Jo mer et menneskes hjerte har samfunn med Gud, jo mer dets hu står til Kristus, desto mindre vil det la seg forstyrre av de motganger og vanskeligheter det møter her i livet. De menn og kvinner som blir utviklet til full modenhet i Kristus Jesus, vil komme til å ligne Kristus mer og mer i karakter, og heve seg over tilbøyeligheten til å knurre og være utilfreds. De vil ha avsky for å kritisere andre. . . .

En tid til å våke og be

Vi lever i en tid da alle bør gi nøye akt på Frelserens formaning: «Våk og be, forat I ikke skal komme i fristelse!» Matt. 26, 41. Enhver bør huske på at han bør vise troskap og lydighet mot Gud, tro på sannheten og vokse i nåde og kunnskap om Jesus Kristus. Frelserens innbydelse lyder: «Lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet.» Matt. 11, 29. Herren er villig til å hjelpe oss, til å styrke og velsigne oss. Men vi må gå gjennom renselsesprosessen til alle urenheterne i vår karakter er fortært av ilden. Hvert medlem i menigheten kommer i ildovnen, ikke for å bli fortært, men for å bli lutret.

Herren har virket iblant dere, men Satan har også trengt seg inn for å føre inn svermere. Det finnes også andre farer som vi må unngå. Noen står i fare for å være tilfreds med de glimt de har hatt av Guds lys og herlighet, og de holder derfor opp med å gjøre fremgang. Årvåkenhet og bønn er ikke blitt holdt ved like. Akkurat på den tid det glade ropet lyder: «Her er Herrens tempel, Herrens tempel, » (Jer. 7, 4) kommer fristelsene, og mørket samler seg omkring sjelen -- jordiskhet, egoisme og selvforherligelse. Det er nødvendig at Herren selv gir sjelen sine egne begreper. Hvilken herlig tanke -- at Herren i stedet for våre fattige, jordiske, innskrenkede idéer og planer vil gi oss av sine egne tanker, som er edle, omfattende og vidtrekkende og som alltid leder til himmelen!

Her ligger deres fare: at dere ikke jager fram «mot målet, til den seierspris som Gud har kalt oss til der ovenfra i Kristus Jesus». Fil. 3, 14. Har Herren gitt dere lys? Så er dere også ansvarlige for dette lyset, ikke bare mens lysstrålene skinner på dere, men for alt som det har åpenbart for dere i fortiden. Dere må daglig overgi deres vilje til

Gud. Dere må vandre i lyset og vente på mer, for det lyset som kommer fra den kjære Frelser, skal skinne med klarere, tydeligere stråler i det moralske mørke, mens det tilter i glans inntil høylys dag.

Søker alle medlemmene i deres menighet å samle frisk manna hver morgen og kveld? Søker dere guddommelig opplysning? Eller tenker dere ut midler som dere kan forherlige dere selv med? Elsker og tjener dere Gud av hele deres sjel, deres styrke og deres hu til velsignelse for andre ved å lede dem til ham som er verdens lys? Er dere tilfreds med de velsignelser dere tidligere har hatt? Eller vandrer dere slik som Kristus vandret, arbeider slik som han arbeidet, og åpenbarer ham for verden i deres ord og handlinger? Lever dere som lydige barn et rent og hellig liv? Kristus må komme inn i deres liv. Han alene kan helbrede dere for misunnelse, for ond mistanke mot deres brødre. Bare han kan ta fra dere den selvgodhetens ånd som noen av dere nærer til skade for deres eget åndelige liv. Jesus alene kan få dere til å erkjenne deres svakhet, deres vankundighet og deres fordervelige natur. Bare han kan gjøre dere rene, lutre dere og berede dere for de frelstes boliger.

«Ved Gud skal vi gjøre storverk. » Sal. 60, 14. Hvor meget godt kan dere ikke utrette dersom dere er tro mot Gud og mot deres brødre, dersom dere undertrykker enhver uvennlig tanke, enhver følelse av misunnelse eller egen viktighet. ... La deres liv være opptatt med vennlig tjeneste for andre. Hvor snart kallet kan komme til dere om å legge rustningen av, vet dere ikke. Døden kan plutselig kreve dere uten at dere får tid til å berede dere for den siste forandring, uten at dere får legemlig kraft eller åndelig styrke til å feste deres tanker ved Gud eller til å slutte fred med ham. Noen vil i løpet av kort tid innse hvor fåfengt menneskers hjelp er og hvor verdiløs den selvopptatthet og selvrettferdighet er som har tilfredsstilt dem.

Privilegiets dag

Jeg føler meg tilskyndet av Herrens Ånd til å si dere at dere nå har privilegiets dag, fortrøstningens og velsignelsens dag. Vil dere bruke den? Arbeider dere for Guds ære eller for selviske interesser? Er deres sjels øyne festet ved glimrende utsikter til timelig fremgang som kan skaffe dere selvtilfredsstillelse og økonomisk vinning? Hvis det er tilfelle, kommer dere til å møte den bitreste skuffelse. Men dersom dere søker å leve et rent og hellig liv, daglig å være i Kristi skole og ta imot de lærdommer han har innbudt dere til å lære, og å bli saktmodige og ydmyke av hjertet, da kan dere eie den

fred som ikke noen jordiske forhold kan forandre.

Et liv i Kristus er et liv i hvile. Uro, misnøye og hvileløshet viser at Frelseren ikke er til stede. Dersom Jesus kommer inn i livet, vil dette samme livet bli fylt av gode og edle handlinger for Mesteren. Da kommer dere til å glemme selvet, og dere kommer til å leve nærmere og nærmere den kjære Frelser. Deres karakter blir preget av Kristus, og alle deres omgivelser vil innse at dere har vært hos Jesus og lært av ham. Ethvert menneske eier i seg selv kilden til sin egen lykke eller ødeleggelse. Den som vil, kan heve seg over den lave, sentimentale følelsen som er så manges erfaring. Men så lenge han er oppblåst, kan Herren ikke gjøre noe for ham. Satan kommer da med sine ærgjerrige planer for å blende sansene, men vi bør alltid søke å nå «målet, . . . den seierspris som Gud har kalt oss til der ovenfra i Kristus Jesus». Fil. 3, 14. Fyll dette liv med så mange gode gjerninger som det overhodet er mulig. «De forstandige skal skinne som himmelhvelvingen skinner, og de som har ført de mange til rettferdighet, skal skinne som stjernene, evindelighet og alltid». Dan. 12, 3.

Dersom vårt liv er fylt med hellig vellukt, og dersom vi ærer Gud med gode tanker om andre og gode gjerninger til velsignelse for andre, har det ikke noe å si om vi bor i en hytte eller i et palass. Omgivelsene har svært lite med sjelens erfaringer å gjøre. Det som setter sitt preg på alle våre handlinger, er den ånden vi nærer. Det finnes ikke noe som kan gjøre et menneske ulykkelig dersom det har fred med Gud og med sine medmennesker. Avind kan ikke bo i hans hjerte. Ond mistanke finner ikke noe rom der. Hat kan ikke forekomme. Det hjerte som er i harmoni med Gud, er hevet over alle fornærmelser og prøvelser her i livet.

Men et hjerte der Kristi fred ikke får herske, er ulykkelig. Det er fullt av misnøye. Vedkommende ser da mangler i alt, og han ville komme til å skape disharmoni i den mest himmelske musikk. Et liv i egenkjærlighet er et liv i det onde. De som har hjerter fulle av kjærlighet til selvet, kommer til å samle opp onde tanker om sine brødre og tale imot Guds redskaper. Lidenskaper som blir holdt varme og heftige ved Satans tilskyndelser, er en bitter kilde som stadig sender ut bitre strømmer og forgifter livet for andre. . . .

Enhver som gjør krav på å følge Kristus, bør akte seg selv mindre og andre høyere. Slutt dere sammen, slutt dere sammen! I enighet er det styrke og seier. Uoverensstemmelser og splid betyr svakhet og nederlag. Disse ord er blitt talt til meg

fra himmelen. Som Guds sendebud lar jeg dem gå videre til dere.

Enhver bør søke å svare på Kristi bønn: «At de alle må være ett, liksom du, Fader, i meg, og jeg i deg.» Å, hvilken enhet er ikke dette! Og Kristus sier: «Derpå skal alle kjenne at I er mine disipler, om I har innbyrdes kjærlighet. » Joh. 17, 21; 13, 35.

Når døden krever en iblant oss, hvilke minner har vi da om den behandling vedkommende har fått? Er bildene i minnets galleri behagelige å dvele ved? Er det minner om vennlige ord som ble sagt, om medfølelse som er gitt til kjenne i rette tid? Har den avdødes brødre vist fra seg den onde mistanken hos ubetenktsomme, virksomme personer? Har de forsvart hans sak? Har de trofast fulgt den inspirerende formaning: «Trøst de mismodige, hjelp de skrøpelige»? 1 Tess. 5, 14. «Du har selv vist mange til rette, og maktløse hender styrket du. » Job 4, 3. «Styrk de slappe hender og gjør de vaklende knær sterke! Si til de urolige hjerter: Vær frimodige, frykt ikke! » Es. 35, 3. 4.

Når den vi har vært sammen med i menigheten, er død, nar vi vet at hans regnskap i himmelen er gjort opp og at han må møte dette regnskapet i dommen, hvilke tanker er det da som rører seg hos hans brødre når det gjelder deres handlemåte overfor ham? Hvordan har de påvirket ham? Hvor klart minnet om hvert hardt ord, hver ubetenksom handling nå står fram! Hvor ganske annerledes ville de ikke ha opptrådt dersom de hadde fått en ny anledning.

Apostelen Paulus takket Gud for den trøst han fikk i sorgen, og han sier: «Lovet være ... all trøsts Gud, han som trøster oss i all vår trengsel, forat vi skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med den trøst hvormed vi selv blir trøstet av Gud.» 2 Kor. 1, 3. 4. Når Paulus følte trøsten og varmen fra Guds kjærlighet som trengte inn i hans sjel, lot han velsignelsen gå videre til andre. La oss passe på at vår oppførsel blir slik at de bilder som blir hengt opp på veggene i vårt minnegalleri, ikke er av en slik art at vi ikke tåler å tenke på dem.

Når de som vi omgås, er døde, blir det aldri noen anledning til å tilbakekalle noe ord som er blitt talt til dem, eller til å viske ut noe pinlig inntrykk i vårt minne. La oss derfor passe godt på våre veier så vi ikke støter Gud med våre leper. Legg all kulde og uoverensstemmelse til side. La hjertet smelte og bli ømt for Guds ansikt ved tanken på hans barmhjertige handlemåte mot oss. La Guds Ånd på samme måte som en hellig

flamme brenne opp alt skrap som er stablet opp foran hjertedøren, og slipp Jesus inn. Da vil hans kjærlighet gjennom oss flyte ut til andre i form av kjærlige ord, tanker og handlinger. Om da døden skulle skille oss fra våre venner, slik at vi aldri mer treffer dem før vi står foran Guds domstol, vil vi ikke skamme oss over at beretningen om våre ord blir lagt fram.

Hvor hurtig følelsen av uoverensstemmelse blir forandret når øynene blir lukket i døden og hendene foldet på det urørlige brystet! Da er det ikke noe nag, ikke noen bitterhet. Tilsidesettelser og forurettelser er tilgitt og glemt. Hvor mange kjærlige ord blir det ikke sagt om de døde! Hvor mange gode episoder i deres liv våre tanker da fylles med! Hvor megen ros og heder får ikke da fritt løp! Men de faller på ører som ikke hører og på hjerter som ikke føler. Dersom disse ordene var blitt sagt da den trette ånd så inderlig trengte dem, den gang da øret kunne høre og hjertet kunne føle, hvilket strålende bilde ville da ikke være blitt etterlatt i erindringen! Hvor mange av dem som står ved den avdødes side fulle av ærbødighet, husker ikke med skam og sorg de ord og handlinger som fylte hjertet med bedrøvelse og sorg hos ham som nå for alltid er stille! La oss nå fylle vårt liv med all den skjønnhet, kjærlighet og vennlighet som det er mulig. La oss vise omtanke, takk-nemlighet, tålmodighet og overbærenhet i vår omgang med hverandre. LA de tanker og følelser som kommer til uttrykk overfor de døende og de døde, gjennomsyre oss i vår daglige omgang med våre brødre og søstre mens de lever.

Kapittel 29

Oppførsel i Guds hus

For den ydmyke, troende sjel er Guds hus på jorden himmelens port. Lovsangen, bønner og de ord som Kristi representanter taler, er de midler som Gud har forordnet for å berede folket for menigheten hisset, for den høyere gudstjeneste som ikke noe urent får adgang til.

Av den hellighet som var knyttet til den jordiske helligdom, vil kristne kunne lære hvordan de bør betrakte det sted der Herren kommer sammen med sitt folk. Når det gjelder vaner og skikker i forbindelse med religiøse gudstjenester, er det skjedd en stor forandring blant folket, ikke til det bedre, men til det verre. De dyrebare, hellige ting som knytter oss til Gud, mister snart sin makt over vårt sinn og våre hjerter og blir brakt ned på samme nivå som det alminnelige. Den ærefrykt som folket i gammel tid hadde for helligdommen, der de kom sammen med Gud i hellig tjeneste, er for en stor del forsvunnet. Men det var Gud selv som innførte ordningen angående hans tjeneste og opphøyet den langt over det som hører det timelige til.

Huset er familiens helligdom, og lønnkammeret eller skogen er det ensomme stedet for personlig andakt. Men kirken, eller forsamlingshuset, er menighetens helligdom. Det bør være regler for tid og sted for gudstjenesten og for måten den skal ledes på. Ikke noe som er hellig, ikke noe som har med tilbedelsen av Gud å gjøre, bør behandles med likegyldighet eller sløvhet. Dersom menneskene skal kunne gjøre sitt beste når det gjelder å forkynne Guds ære, må deres omgivelser være slike at de leder sinn og tanker til å skjelne mellom det hellige og det alminnelige. De som har opphøyet idéer og edle tanker og mål, er slike som har omgivelser og omgang som kan styrke enhver tanke om guddommelige ting. Lykkelige er de som har en helligdom, enten den nå er høy eller lav, i byen eller blant fjellenes ujevne klippekløfter, i den enkle hytten eller ute i ødemarken. Dersom det er det beste de kan stille til Mesterens rådighet, vil han hellige den ved sitt nærvær, og den vil være hellig for hærskares Gud. 1889 -- «Testimonies», V, side 491-500.

Før gudstjenesten

Når de som skal tilbe, kommer inn i møtelokalet, bør de gjøre det med sømmelig verdighet og gå stille til sine plasser. Dersom det er en ovn i lokalet, er det ikke passende å flokke seg sammen omkring denne og vise en makelig, likegyldig innstilling. Alminnelig samtale, hvissing og latter bør ikke tillates i Guds hus hverken før eller etter gudstjenesten. De tilbedende bør preges av en inderlig, levende gudsfrykt.

Dersom noen må vente noen minutter før møtet begynner, bør de preges av en sann andaktsstemning ved stille betraktning, med hjertet løftet opp til Gud i bønn om at gudstjenesten må bli særlig velsignet for deres egne hjerter og lede til andres overbevisning og omvendelse. Vi bør huske på at det er himmelske sendebud til stede i huset. Når vi er urolige og ikke benytter øyeblikkene til ettertanke og bønn, går vi glipp av et inderlig samfunn med Gud. Det er nødvendig at vi ofte overveier vår åndelige tilstand og at sinn og hjerte blir vendt mot Rettferdighetens Sol.

Dersom folket har en sann ærbødighet for Herren når de kommer inn i møtelokalet og tenker over at de der står for Guds ansikt, vil den rådende stillheten i seg selv være en herlig veltalenhet. Den slags hvissing, latter og samtaler som kanskje ikke ville være synd på en alminnelig arbeidsplass, bør ikke tillates i det hus der vi tilber Gud. Sinnet bør beredes til å høre Guds Ord, slik at det kan ha den rette virkning og gjøre det riktige inntrykk på hjertet.

Under gudstjenesten

Når predikanten kommer inn, bør han vise ærbødighet og høytidelig alvor. Så snart han kommer fram for talerstolen, bør han bøye kne i stille bønn og alvorlig be Gud om hjelp. Hvilket mektig inntrykk dette gjør! Folket vil bli grepet av høytidelighet og ærefrykt. Deres predikant har en samtale med Gud. Han overgir seg til Gud før han tør stå fram for folket. Høytidelighet hviler over alle, og engler fra Gud kommer meget nær. I forsamlingen bør enhver som frykter Gud, med bøyde hode forene seg med ham i stille bønn om at Gud må velsigne møtet med sitt nærvær og gi kraft til den sannheten som lyder fra menneskelige leper.

Når møtet blir åpnet med bønn, bør hvert kne bøye seg for den Helliges ansikt og hvert hjerte oppløfte seg til Gud i stille andakt. De bønner som disse trofaste tilbedere

sender opp, vil bli hørt, og forkynnelsen av Ordet vil vise seg å ha virkning. Den slappe holdning som de tilbedende ofte viser i Guds hus, er en av årsakene til at forkynnelsen av Ordet ikke utretter mer godt. Sangens toner, som med klar og tydelig røst lyder fra mange hjerter, er et virkemiddel som Gud bruker i arbeidet for å frelse sjeler. Hele gudstjenesten bør foregå med alvor og ærbødighet som om forsamlingens Herre var synlig til stede.

Når ordet blir talt, brødre, bør dere huske på at dere lytter til Guds røst gjennom hans utsendte tjener. Lytt med oppmerksomhet! Ikke sov et eneste øyeblikk. For ved en slik søvn går dere kanskje nettopp glipp av de ordene dere trenger mest til -- de ordene, som kunne ha frelst dere fra å forville dere inn på villsomme stier, dersom dere hadde gitt akt på dem. Satan og hans engler er travelt opptatt med å få i stand en lammelsestilstand i sansene, slik at råd, advarsler og irettesettelser ikke skal bli hørt, eller dersom de blir hørt, ikke skal gjøre noen virkning på hjertet og omdanne livet. Til tider kan et lite barn tiltrekke seg tilhørernes oppmerksomhet i en slik grad at den dyrebare sæden ikke faller i god jord og bærer frukt. Ofte har unge menn og kvinner så liten ærbødighet for Guds hus og gudstjenesten at de hele tiden samtaler mens prekenen finner sted. Dersom de kunne se Guds engler som betrakter dem og skriver ned deres handlinger, ville de bli fylt med skam og avsky over seg selv. Gud ønsker oppmerksomme tilhørere. Det var mens mennesket sov, Satan sådde ugresset.

Etter gudstjenesten

Når velsignelsen blir lyst, bør alle være stille som om de var redde for å miste Kristi fred. Alle bør gå ut uten å trenge seg fram og uten høyrøstet tale, men med en følelse av at de er for Guds ansikt, at hans øyne hviler på dem og at de må opptre som om de var i hans synlige nærvær. Stans ikke i gangene for å samtale eller passiare og på den måten stenge veien så at andre ikke kan komme ut. Møtestedet bør betraktes med en hellig ærefrykt. Vi må ikke gjøre det til et sted hvor vi treffer gamle venner, og lar samtalen komme inn på dagligdagse emner og verdslige forretninger. Slikt bør holdes utenfor Guds hus. Gud og engler er blitt vanæret ved den uhemmede latter og støyende skrapingen med føttene som man kan høre enkelte steder.

Foreldre, løft kristendommens banner høyt i deres barns bevissthet. Hjelp dem til å flette Jesus inn i sin erfaring. Lær dem til å få den største ærbødighet for Guds hus og å forstå at når de kommer inn i Herrens hus, bør det skje med hjerter som blir bløtgjort

og behersket av tanker som disse: «Gud er her. Dette er hans hus. Jeg må ha rene tanker og de edleste hensikter. Jeg må ikke eie noen stolthet, misunnelse, avind, ond mistanke, hat eller falskhet i hjertet, for jeg trer inn for den hellige Guds ansikt. Dette er stedet der Gud møter med sitt folk og velsigner dem. Den Høye og Hellige som bor i evigheten, ser på meg, ransaker mitt hjerte og leser de lønnligste tanker og handlinger i mitt liv.»

Foreldres ansvar

Brødre, vil dere ikke tenke litt over denne sak og legge merke til hvordan dere oppfører dere i Guds hus og hvilke anstrengelser dere gjør ved forskrift og eksempel for å utvikle ærbødighet hos deres barn? Dere velter et enormt ansvar over på predikanten og holder ham ansvarlig for deres barns frelse, men dere innser ikke deres eget ansvar som foreldre og oppdragere, slik at dere på samme måte som Abraham byr deres hus etter dere, at de skal holde Herrens lov. Dere ødelegger deres sønner og døtre ved deres eget eksempel og slappe forskrifter. Og på tross av denne mangelfulle oppdragelsen i hjemmet venter dere at predikanten skal nøytralisere deres daglige arbeid og utføre den vidunderlige bedriften det er å opplære dem til dyd og gudsfrykt i hjerte og vandel. Etterat predikanten ved trofast, kjærlig formaning, tålmodig disiplin og inderlig bønn har gjort alt han på noen mulig måte kunne gjøre for å vinne og frelse sjelen, uten at det lykkes, hender det ofte at fedre og mødre bebreider ham fordi deres barn ikke omvender seg, når det kanskje skyldes deres egen forsømmelse.

Byrden hviler på foreldrene. Vil de ta fatt på den oppgaven Gud har lagt på dem og utføre den med troskap? Vil de arbeide seg fremad og oppad og virke med et ydmykt, tålmodig og iherdig sinn slik at de selv kan nå det opphøyde ideal og også få barna med seg? Det er ikke noe å undres over at våre menigheter er svake og ikke har den dype, alvorlige fromhet innenfor sine grenser som de burde ha. De vaner og skikker som nå er rådende og som vanærer Gud og bringer det hellige og himmelske ned på samme nivå som det alminnelige, vitner imot oss. Vi har en hellig, prøvende, helliggjørende sannhet. Og dersom våre vaner og handlinger ikke er i overensstemmelse med sannheten, synder vi imot et stort lys og er skyldige i forhold til dette. På Guds gjengjeldelses dag vil det gå hedningene langt bedre enn oss.

Vi kunne utføre et langt større arbeid enn vi gjør nå for å la sannhetens lys skinne. Gud venter at vi skal bære megen frukt. Han venter at de enkelte medlemmer i menigheten skal vise større nidkjærhet og troskap og gjøre mer kjærlige og alvorlige

anstrengelser blant naboene og dem som er uten Kristus. Foreldre må bygge på et opphøyet plan når de begynner sitt arbeid. Alle som nevner Kristi navn, må ikke se den fulle rustning og formane, advare og søke å lede sjeler bort fra synd. Prøv å få så mange du kan til å lytte til sannheten i Guds hus. Vi må gjøre langt mer enn vi gjør nå for å rive sjeler ut av ilden.

Det er altfor sant at ærbødighet for Guds hus er nesten forsvunnet. Man har ikke sans for hellige ting og hellige steder. Det hellige og opphøyde blir ikke verdsatt som det burde. Er det ikke en årsak til den rådende mangel på gudsfrykt i våre handlinger? Er det ikke fordi man lar religionens opphøyde banner slepe i støvet? Gud ga sitt folk fordem fullkomne og nøyaktige ordensregler. Er hans karakter blitt forandret? Er han ikke den store og mektige Gud som hersker i himlenes himmel? Ville det ikke være godt for oss om vi ofte leste de anvisningene Gud ga hebreerne, forat vi som sannhetens herlige lys skinner på, må kunne etterligne den ærbødighet de hadde for Guds hus? Vi har stor grunn til å holde ved like en inderlig, andektig ånd i gudstjenestene. Vi har til og med grunn til å være mer betenksomme og ærbødige i vår tilbedelse enn jødene var. Men en fiende har vært i virksomhet for å tilintetgjøre vår tro på det hellige i den kristne gudstjeneste.

Det sted som er helliget til Gud, bør ikke være et rom der verdslige forretninger foregår. Dersom barna samles for å tilbe Gud i et værelse som gjennom uken blir brukt til skole eller som lagerrom, må de være mer enn menneskelige dersom deres andektige tanker ikke også blander seg med tanker om skolelekser eller om det som foregår i det rommet gjennom uken. De unges oppdragelse og opplæring bør være av en slik art at den opphøyer det hellige og ansporer til ren hengivenhet for Gud i hans hus. Mange som bekjenner seg til å være barn av den himmelske konge, har ingen sann oppfatning av at evige ting er hellige. Nesten alle trenger til å få undervisning om hvordan de bør oppføre seg i Guds hus. Foreldre bør ikke bare lære barna, men pålegge dem å tre inn i helligdommen med alvor og ærbødighet.

Den moralske smaken hos dem som tilber i Guds hellige hus, bør høynes, foredles og helliges. Dette er blitt sørgelig forsømt. Betydningen av dette er blitt oversett, og følgen er at uorden og mangel på ærbødighet er blitt fremherskende og Gud er blitt vanæret. Når menighetens ledere, predikanter og medlemmer, fedre og mødre, ikke har hatt en opphøyet oppfatning angående denne sak, hva kan man da vente av uerfarne barn? De samler seg altfor ofte i klynger, borte fra foreldrene som burde ha

tilsyn med dem. Til tross for at de står der for Guds ansikt og hans øye hviler på dem, griper de til lettsindighet og spøk. De hvisker og ler, er likegyldige, uærbødige og uoppmerksomme. Sjelden blir de undervist om at predikanten er Guds sendebud, at det budskapet han bringer, er et middel som Gud bruker til frelse for sjeler, og at det for alle som har den forrett å få adgang til det, blir en duft fra liv til liv eller fra død til død.

Prekenen blir kritisert

Det følsomme, mottagelige sinn hos de unge danner seg en mening om Guds tjeneres arbeid på grunnlag av den måte deres foreldre behandler saken på. Mange familieoverhoder gjør gudstjenesten til gjenstand for kritikk i hjemmet. De er enige i noen få ting og fordømmer andre. På den måten kritiserer de Guds budskap til menneskene, drar det i tvil og gjør det til et emne for lettsindig omtale. Hvilket inntrykk disse skjødesløse, uærbødige bemerkninger gjør på de unge, vil bare himmelens bøker kunne åpenbare. Barna ser og forstår disse ting langt hurtigere enn foreldrene er tilbøyelige til å mene. Deres moralske begreper får en feilaktig retning som tiden aldri helt vil kunne forandre. Foreldrene sørger over barnas harde hjerter og over hvor vanskelig det er å vekke deres sans til å etterkomme Guds krav.

Men med ufeilbar penn skildrer de himmelske bøker den sanne årsak. Foreldrene var uomvendte. De var ikke i samklang med himmelen eller med himmelens arbeid. Deres lave, hverdagslige begreper om forkynnergjerningens hellighet og om Guds helligdom ble innbefattet i deres barns oppdragelse. Det er et stort spørsmål om noen som i årevis har vært under påvirkning av denne ødeleggende innflytelsen i oppdragelsen i hjemmet, noen gang vil kunne komme til å eie en ærbødighet og høyaktelse for Guds tjenere og for de redskaper Gud har bestemt til sjelers frelse. Disse tingene bør omtales med ærbødighet, med sømmelige ord og med en fin følelse for at dere må gjøre det åpenbart for alle dere kommer i berøring med, at dere betrakter budskapet fra Guds tjenere som et budskap til dere fra Gud selv.

Foreldre, vær forsiktige med hvilket eksempel og hvilke begreper dere gir deres barn. Barnas sinn er påvirkelig og lett mottagelig for inntrykk. Skulle den som taler ved gudstjenesten i helligdommen, ha noen feil, så nevnt dem absolutt ikke. Snakk bare om det gode arbeidet han gjør, om de gode tanker han har fremholdt og som dere bør gi akt på som noe som kommer gjennom Guds redskap. Det er lett å forstå hvorfor forkynnelsen av Ordet gjør så lite inntrykk på barna og hvorfor de har så liten

ærbødighet for Guds hus. Deres oppdragelse har vært mangelfull i denne retning. Deres foreldre trenger til daglig samfunn med Gud. Deres egne begreper må renses og foredles. Deres leper må bli berørt med en brennende glo fra alteret. Da vil deres vaner og handlinger i hjemmet gjøre et godt inntrykk på barnas sinn og karakter, og kristendomsidealet vil bli høynet. Slike foreldre kan utføre en stor gjerning for Gud. De får mindre verdslighet, mindre sanselighet og mer dannelse og troskap i hjemmet. Livet blir da preget av et alvor som de neppe har kunnet tenke seg. Ikke noe som angår prekenen og gudstjenesten, vil bli betraktet som dagligdags.

Sømmelighet og dannet oppførsel

Det smerter meg ofte når jeg trer inn i det hus der Gud blir tilbedt, å se hvor uordentlig både menn og kvinner kler seg. Dersom den utvortes påkledning var et bilde på hjertet og karakteren, var det iallfall ikke noe himmelsk ved den. De har ingen sann forståelse av den orden, den sømmelighet og den dannede oppførsel som Gud krever av dem som kommer fram for hans ansikt for å tilbe ham. Hva slags inntrykk gjør dette på de ikke-troende og på de unge som er skarpe til å skjelne og til å dra sine slutninger?

I manges sinn knytter det seg ikke mer hellige tanker til Guds hus enn til det mest alminnelige sted. Mange går inn i møtelokalet med hatten på og med sølete, skitne klær. Slike mennesker innser ikke at de skal komme sammen med Gud og hellige engler. Det bør inntreffe en radikal forandring på dette område overalt i våre menigheter. Predikantene selv trenger til å få en høyere forståelse og til å være mer fintfølede i denne retning. Dette er en side av verket som i sørgelig grad er blitt forsømt. På grunn av uærbødighet i innstilling, i klesdrakt og oppførsel og på grunn av mangel på en andektig sinnsinnstilling har Gud ofte vendt sitt ansikt bort fra dem som kom sammen for å tilbe ham. Alle burde undervises om at de bør være sømmelige, renslige og ordentlige når det gjelder klærne, men ikke derfor gå over til en utvortes prydelse som slett ikke passer seg i helligdommen. Ingen bør kle seg for å stille seg til skue, for dette fører bare til mangel på ærbødighet. Folkets oppmerksomhet blir ofte opptatt med denne eller hin fine påkledning, og da kan det komme inn tanker som ikke burde få rom i hjertene hos dem som tilber. Gud skal være det emne tanken er opptatt med, og han må være målet for vår tilbedelse. Alt som leder sinnet bort fra den høytidelige, hellige tjeneste, er til anstøt for ham. Enhver tilsmykning med sløyfer og bånd, folder og fjær, samt med smykker av gull og sølv er en slags avgudsdyrkelse som slett ikke passer seg i den hellige gudstjenesten hvor alle de som tilber, bare bør ha Guds ære i tanke.

Alt som har med påkledning å gjøre, bør en nøye gi akt på og strengt rette seg etter Bibelens bud. Moten har vært den gudinne som har hersket over verden utenfor, og den får også ofte innpass i menigheten. Menigheten bør gjøre Guds Ord til sin rettesnor, og foreldre bør nøye tenke over dette emne. Når de legger merke til at barna viser tilbøyelighet til å følge verdslige moter, bør de, slik som Abraham gjorde, resolutt by sin husstand etter seg. Istedenfor å la dem slutte seg til verden, bør de forene dem med Gud. Ingen må vanære Gud med prangende påkledning. Gud og englene er til stede. Den hellige i Israel har talt ved sin apostel: «Deres prydelser skal ikke være den utvortes med hårfletninger og påhengte gullsmykker eller kledebon, men hjertets skjulte menneske i den uforgjengelige prydelser med den saktmodige og stille ånd, som er kostelig for Gud.» 1 Pet. 3, 3. 4.

Undervisning for de nyvunne

Når en menighet er blitt stiftet uten å være blitt undervist angående disse punkter, har predikanten ikke gjort sin plikt, og han må avlegge regnskap hos Gud for de inntrykk han har tillatt å råde. Dersom riktig forståelse av sann gudsyndyrkelse og sann ærefrykt ikke blir innprentet hos folket, vil det vise seg en stadig større tilbøyelighet til å stille hellige og evige ting på samme nivå som de timelige, og de som bekjenner seg til sannheten, mishager da Gud og vanærer kristendommen. Med sine ukultiverte begreper kan de aldri riktig vurdere en ren og hellig himmel og bli skikket til å forene seg med tilbederne i de himmelske boliger hisset, der alt er renhet og fullkommenhet, og der hvert vesen har en fullkommen ærbødighet for Gud og hans hellighet.

Paulus beskriver den virksomhet Guds sendebud har, som et middel som skal stille fram hvert menneske fullkomment for Kristus Jesus. De som tar imot sannheten, som er av himmelsk oppkomst, bør renses, foredles og helliges ved bønn. Det kreves megen møye og anstrengelse dersom en skal nå opp til Guds mål for sant menneskeverd. De knudrete steinene som blir hugget ut av steinbruddet, må meisles, og de ujevne sidene må poleres.

Vår tid er kjent for overflatisk arbeid, for lette metoder, for hovmodig hellighet uten det mål for karakteren som Gud har opprettet. Alle avkortede stier, alle gjenveier, all lære som ikke opphøyer Guds lov som norm for en kristelig karakter, er falsk. Fullkommengjøring av karakteren er en livsvarig oppgave. Den kan ikke oppnås av

slike som ikke er villige til å anstrenge seg for å nå den på den måten Gud har vist dem, ved langsomme og strevsomme skritt. Vi har ikke råd til å gjøre noen feilgrep i denne sak, men vi ønsker dag for dag å vokse opp til Kristus, vårt levende hode.

Kapittel 30

Praktisk gudsfrykt

Kjære brødre og søstre i Oakland. I tankene føler jeg trang til å skrive til dere. Gang på gang har jeg i mine drømmer talt til dere, og hver gang er dere i vanskelighet. Men hva som enn måtte komme, så la det ikke få lov å svekke deres moralske frimodighet og føre til at deres religion utarter til et formvesen hvor hjertet ikke er med. Den kjærlige Jesus er villig til å velsigne i overflod. Men vi trenger til å oppnå en erfaring i tro, i alvorlig bønn og glede i Guds kjærlighet. Mon noen av oss skal bli veid på vektskålen og funnet for lett? Vi må våke over oss selv, våke over de minste vanhellige tilbøyeligheter i vår natur, så at vi ikke skal bli forrædere i det høye ansvar Gud har lagt på oss som hans menneskelige redskaper.

Vi må nøye overveie de advarsler og rettleidninger han har gitt sitt folk i tidligere tider. Vi mangler ikke lys. Vi vet hvilke gjerninger vi bør unngå og hvilke krav han har pålagt oss å etterkomme. Dersom vi ikke søker å kjenne til og å gjøre det som er rett, er det fordi det passer det kjødelige hjerte bedre å gjøre det som er galt enn å gjøre det som er rett.

Det kommer alltid til å være noen som er vantro og som venter å bli båret fremover av andres tro. De har ingen erfaringsmessig kunnskap om sannheten og har derfor heller ikke erkjent dens helliggjørende kraft i sin egen sjel. Det bør være en oppgave for hvert menighetsmedlem stille og flittig å ransake sitt eget hjerte og se om hans liv og karakter svarer til Guds store mål for rettferdighet.

Herren har gjort store ting for dere i California, særlig da i Oakland. Men det er meget annet han med glede ville gjøre for dere dersom dere bare ville la deres gjerninger svare til deres tro. Gud lønner aldri de vantro med rike velsignelser. Se tilbake på det som Gud har gjort, og innse at det bare er begynnelsen til det han er villig til å gjøre. 1889 -- «Testimonies», V, side 532-541. (Skrevet i Basel, Sveits, den 1. mars 1887.)

Ransak Skriftene

Vi må sette større pris på Skriftene enn vi har gjort hittil, for i dem er Guds vilje for menneskene åpenbart. Det er ikke nok bare å innrømme at Guds Ord er troverdig. Vi må granske Skriftene for å lære hva de inneholder. Tar vi imot Bibelen som «Guds orakel»? Den er liksom virkelig en guddommelig sendelse som om dens ord kom til oss med hørlig stemme. Vi vet ikke hvor dyrebar den er, fordi vi ikke er lydige mot dens lærdommer.

Onde engler er i virksomhet overalt omkring oss, men fordi vi ikke ser dem med vårt naturlige syn, innser vi ikke i den grad vi burde, at de virkelig er til stede, slik som det blir fremholdt i Guds Ord. Dersom det ikke var noe i Skriften som det var vanskelig å forstå, ville mennesket bli oppblåst av hovmod og selvgodhet når det gransket den. Det er aldri heldig for noen å mene at han forstår enhver side av sannheten, for det gjør han ikke. Ingen bør derfor rose seg av at han har en riktig forståelse av alle deler av Skriften og betrakte det som sin plikt å få andre til å forstå den nettopp slik som han gjør. Alt intellektuelt hov-mod må være bannlyst. Jeg hever min røst til advarsel mot åndelig hovmod av enhver art. Det er en overflod av dette i menigheten i dag.

Da vi først innså at den sannheten som vi nå elsker, var Bibelens sannhet, hvor merkelig syntes den da ikke å være, og hvilken motstand måtte vi ikke møte da vi først fremholdt den for folket. Men hvor alvorlige og oppriktige disse lydige, sannhetskjærlige arbeiderne var! Vi var i sannhet et eiendommelig folk. Vi var få i tallet, uten rikdom og uten verdslig visdom eller verdslig ære. Men vi trodde på Gud og var sterke og hadde fremgang. Vi var en skrekk for alle som gjorde det som var ondt. Vår kjærlighet til hverandre var sterk. Den var ikke til å rokke. Dengang ble Guds kraft åpenbart blant oss. De syke ble helbredet, og den stille, liflige og hellige gleden var stor.

Men mens lyset hele tiden har økt, har menigheten ikke gjort tilsvarende fremgang. Det fine gullet er gradvis blitt fordunklet, og lunkenhet og formvesen har trengt inn og forkrøplet menighetens krefter. Den overflod av fortrinn og anledninger som menigheten har hatt, har ikke ført Guds folk fremad og oppad til renhet og hellighet. Dersom de talenter Gud har betrodd den, var blitt trofast utnyttet, ville de i høy grad ha blitt forøkt. Av dem som blir gitt meget, vil meget bli krevd. Bare de som med troskap tar imot og verdsetter det lys Gud har gitt oss, og som inntar et opphøyet, edelt standpunkt i selvfornektelse og selv-oppofrelse, vil kunne bringe lyset ut til

verden. De som ikke går fremad, går tilbake, og det til og med på selve grensen til det himmelske Kanaan. Det er blitt åpenbart for meg at vår tro og våre gjerninger på ingen måte svarer til det sannhetslys som er gitt oss. Vi må ikke ha en halvhjertet tro, men den fullkomne tro som er virksom ved kjærlighet og renser sjelen. Gud oppfordrer dere i California til å komme i et inderlig forhold til ham.

Personlig uavhengighet

På ett punkt må man være på vakt, og det er når det gjelder personlig uavhengighet. Som soldater i Kristi hær bør vi vise enighet i de forskjellige avdelinger av virksomheten. Ingen har rett til å gå i gang på eget ansvar og i våre blader komme fram med idéer angående bibelske lærdommer, når man vet at andre iblant oss har forskjellige meninger om emnet og at det vil skape strid. Dette har førstedagsadventistene gjort. Enhver har fulgt sitt eget selvstendige skjønn og søkt å holde fram originale idéer inntil det ikke er noen enighet i handling blant dem, om det ikke da skulle være i motstanden mot syvendedagsadventistene. Vi bør ikke følge deres eksempel. Hver arbeider bør handle med henblikk på de andre. Jesu Kristi etterfølgere vil ikke handle uavhengig av hverandre. Vår styrke må være i Gud, og den må vi gjøre bruk av forat den må kunne utnyttes til edel, samlet handling. Den må ikke ødsles bort med meningsløse foretak.

I enighet er det styrke. Det bør være enighet mellom våre forlag og våre andre institusjoner. Dersom denne enigheten var til stede, ville de være en kraft. Ingen strid eller uoverensstemmelse bør forekomme blant arbeiderne. Verket er ett og blir ledet av en guddommelig fører. Tilfeldige og rykkvise anstrengelser har gjort stor skade. Hvor energiske vi énn måtte være, har de liten verdi, for reaksjonen vil ganske sikkert komme. Vi må utvikle en fast iherdighet og stadig søke å få vite Guds vilje og så handle i overensstemmelse med den.

Gud ser på karakteren

Vi bør vite hva vi må gjøre for å bli frelst. Mine brødre og søstre, vi må ikke la oss føre med av den populære strøm. Vår oppgave for tiden er å gå ut fra verden og skille oss fra den. Det er den eneste måten vi kan vandre med Gud på, slik som Enok gjorde. Guddommelig innflytelse arbeidet alltid sammen med hans menneskelige bestrebelser. Slik som tilfellet var med ham, blir også vi oppfordret til å ha en sterk,

levende, virksom tro. Bare på den måten kan vi være Guds medarbeidere. Vi må enten følge de betingelser som er anvist i Guds Ord, eller vi må dø i våre synder. Vi må vite hvilke moralske forandringer som ved Kristi nåde må forekomme i vår karakter forat vi kan bli skikket til boligene hisset. Jeg sier dere i gudsfrykt at vi står i fare for å leve slik som jødene levde -- blottet for Guds kjærlighet og uvitende om hans makt, mens sannhetens flammende lys skinner overalt omkring oss.

Ti tusen ganger ti tusen kan bekjenne seg til å lyde loven og evangeliet og likevel leve i overtredelse. Menneskene kan på en klar måte fremholde sannhetens krav for andre, mens deres egne hjerter er kjødelige. Man kan elske og praktisere synd i det skjulte. Guds sannhet er kan hende ikke noen sannhet for dem, fordi deres hjerter ikke er blitt helliget ved den. Kjærlighet til Frelseren øver kanskje ikke noen tvingende makt over deres lave lidenskaper. Fortidens historie forteller oss at menn kan inneha hellige stillinger og likevel behandle Guds sannhet på en svikeyfull måte. De kan ikke løfte opp hellige hender til Gud «uten vrede og uenighet». Det kommer av at Gud ikke har herredømme over deres sinn. Sannheten er aldri blitt inntrykket på deres hjerter. «Med hjertet tror en til rettferdighet.» Rom. 10, 10. «Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu og av all din makt. » Mark. 12, 30. Gjør du dette? Mange gjør det ikke og har aldri gjort det. Deres omvendelse har bare vært overflatisk.

«Er I da oppreist med Kristus,» sier apostelen, «da søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd! La eders hu stå til det som er der oppe, ikke til det som er på jorden! » Kol. 3, 1. 2. Hjertet er menneskets borg. Fra det utgår liv eller død. Før hjertet er rensset, er et menneske uskikket til å ha del i de helliges samfunn. Vet ikke Hjertegranskeren hvem det er som dveler i synd og som ikke bryr seg om sin sjel? Har det ikke vært et vitne til de mest lønnlige ting i enhvers liv? Jeg var tvunget til å høre på de ord som noen menn uttalte til kvinner og piker -- smigrende ord som ville dåre og forføre. Satan gjør bruk av alle slike midler for å ødelegge sjelene. Noen av dere har kanskje vært hans redskaper, og i så tilfelle må dere møte disse ting i dommen. Englene sa om denne klasse mennesker: «Deres hjerter har aldri vært overgitt til Gud. Kristus er ikke i dem. Sannheten er ikke der. Dens plass er opptatt av synd, bedrag og falskhet. Guds Ord blir ikke trodd og etterlevd. »

Den aktivitet som Satan nå benytter seg av til å virke på hjerter og menigheter og nasjoner, burde få alle som gransker profetiene, til å våkne opp. Enden er nær. La våre

menigheter stå opp! La Guds kraft til omvendelse gjøre seg gjeldende i hjertet hos det enkelte medlem, så vil vi snart få se dype virkninger av Guds Ånd. Syndsforlatelse er ikke det eneste resultat av Jesu død. Han brakte det uendelige offer, ikke bare forat synden skulle bli tatt bort, men forat menneskenaturen skulle kunne bli gjenopprettet, bli forskjønnet på ny, bli gjenreist fra sine ruiner og bli gjort skikket til å være i Guds nærhet.

Vi må vise vår tro ved våre gjerninger. Vi må legge mer vinn på å oppnå et større mål av Kristi Ånd, for dette vil være menighetens styrke. Det er Satan som anstrenger seg for å danne et skille mellom Guds barn. Å, hvor lite kjærlighet vi har -- kjærlighet til Gud og til hverandre! Når sannhetens ord og ånd bor i hjertet, blir vi skilt fra verden. Sannheten og kjærlighetens uforanderlige prinsipper vil knytte hjerte til hjerte, og styrken i denne forening vil stå i forhold til det mål av nåde og sannhet som vi kan glede oss over. Det ville være godt for enhver av oss å holde speilet opp, Guds kongelige lov, slik at vi kunne se bildet av vår egen karakter der. La oss passe på at vi ikke forsømmer faresignalene og de advarsler som er gitt oss i hans Ord. Dersom de ikke gir akt på disse advarsler og overvinner feil i karakteren, vil disse manglene overvinne dem som ligger under for dem, og de vil gi seg over til villfarelse, frafall og åpenbar synd. Det sinn som ikke blir løftet opp til det høyeste ideal, kommer etter hvert til å miste evnen til å beholde det som det engang har oppnådd. «Den som tykkes seg å stå, han se til at han ikke faller.» 1 Kor. 10, 12. «Så må da I, elskede, som forut vet dette, ta eder i vare at I ikke skal bli revet med av de ugudeliges forvillelse og falle ut av eders egen faste stand; men voks i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus.» 2 Pet. 3, 17. 18.

Åndelighet og dyktighet

Gud har i disse siste dager utvalgt et folk som han har satt til å bevare hans lov. Dette folket kommer alltid til å ha ubehagelige oppgaver å utføre. «Jeg vet om dine gjerninger og ditt arbeid og ditt tålmod, og at du ikke kan tåle de onde; du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet at de er løgnere; og du har tålmod og har hatt meget å bære for mitt navns skyld, og du er ikke blitt trett.» Åp. 2, 2. 3. Det krever megen flid og en stadig kamp å holde det onde borte fra våre menigheter. Det må øves streng, upartisk disiplin. Det er nemlig noen som har et skinn av gudsfrykt, som vil søke å undergrave andres tro og i all stillhet arbeide for å opphøye seg selv.

Vår Herre Jesus fremholdt tydelig på Oljeberget at «fordi urettferdigheten tar

overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste». Matt. 24, 12. Han taler her om en klasse mennesker som er falt fra en høy åndelig standard. La uttalelser som disse trenge inn i våre hjerter med en høytidelig og ransakende styrke. Hvor er den glød, den gudhengivenhet, som svarer til storheten av den sannhet vi bekjenner oss til å tro? Kjærlighet til verden, kjærlighet til en eller annen yndet synd, har vendt hjertet bort fra kjærligheten til bønn og til betraktning av hellige ting. Formelt blir en rekke religiøse handlinger opprettholdt, men hvor er kjærligheten til Jesus? Åndelighet holder på å dø ut. Skal denne dørskhet, denne sørgelige utarting, fortsette å vokse? Skal sannhetens lampe blafre og slokkes i mørke fordi den ikke blir fylt med nådens olje?

Jeg skulle ønske at hver predikant og enhver av våre arbeidere måtte kunne se denne saken slik som den er blitt fremstilt for meg. Selvopphøyelse og selvgodhet holder på å drepe det åndelige liv. Selvet blir opphøyet, og selvet blir talt om. Å, om selvet måtte dø! «Jeg dør daglig, » sa apostelen Paulus. 1 Kor. 15, 31. Når denne stolte, pralende selvgodhet, denne selvtilfredse egenrettferdighet får lov å gjennomtrenge sjelen, blir det ikke noen plass for Jesus. Han får en underordnet stilling, mens selvet svulmer opp til stor viktighet og fyller hele sjelens tempel. Dette er grunnen til at Herren kan gjøre så lite for oss. Skulle han samarbeide med våre bestrebelser, ville redskapet gi all ære til sin kløkt, visdom og dyktighet, og han ville lykkønske seg selv, akkurat som fariseeren: «Jeg faster to ganger om uken, jeg gir tiende av all min inntekt.» Luk. 18, 12. Når selvet blir skjult i Kristus, vil det ikke så ofte komme opp til overflaten. Skal vi gjøre som Guds Ånd byr oss? Skal vi dvele mer ved praktisk gudsfrykt og langt mindre ved meka-niske foranstaltninger?

Kristi tjenere bør leve som for Guds og for englers ansikt. De bør søke å forstå vår tids krav og berede seg for å møte dem. Satan angriper oss stadig på nye og uprøvde måter, og hvorfor skulle offiserene i Guds hær være udyktige? Hvorfor skulle de ikke utvikle alle sine naturlige evner? Det er et stort arbeid som skal utføres, og dersom det er noen mangel på enighet i handling, er det fordi selvkjærlighet og selvvurdering tar overhånd. Bare når vi på en omhyggelig måte utfører Mesterens ordrer uten å sette vårt eget stempel og vår identitet på arbeidet, kan vi utføre det i dyktighet og enighet. «Slutt dere sammen, » sa engelen, «slutt dere sammen!»

Dvel ved praktisk gudsfrykt

Jeg vil inntrengende be dere som innehar et hellig verv, om å dvele mer ved

praktisk gudsfrykt. Hvor sjelden vi er vitne til den ømme samvittighet, den sanne, inderlig følte sorg i sjelen og overbevisning om synd! Det er fordi det ikke er noen dyp Åndens rørelse blant oss. Vår Frelser er den stigen som Jakob så, med sin fot på jorden og de øverste trinnene helt opp til de høyeste himler. Dette viser den utpekte vei til frelse. Om noen av oss til sist blir frelst, blir det bare ved at vi klynger oss til Jesus som vi ville klynge oss til trinnene i en stige. For den troende er Kristus blitt visdom og rettferdighet, helliggjørelse og forløsning. Ingen må innbille seg at det er en lett sak å overvinne fienden og at en kan bli båret høyt opp og fram til en uforgjengelig arv uten å anstrenge seg. Å se seg tilbake er det samme som å bli svimmel. Å slippe taket er det samme som å gå fortapt. Det er få som innser hvor viktig det er stadig å anstrenge seg for å seire. De slapper av i sin iver, og som en følge av dette blir de egenkjærlige og selvoverbærende. De betrakter ikke åndelig årvåkenhet som noe av betydning. De setter ikke kristenlivet i forbindelse med alvorlige menneskelige anstrengelser.

Det vil komme et fryktelig fall for slike som mener at de står fast fordi de har sannheten. Men de har den ikke slik som den er i Jesus. Et øyeblikks likegyldighet kan styrte en sjel i uopprettelig ødeleggelse. Den ene synden leder til den neste, og den neste bereder veien for den tredje, og så videre. Som trofaste budbærere for Gud må vi til stadighet be ham inderlig om at vi må bli holdt oppe ved hans makt. Dersom vi viker fra pliktens vei bare en eneste tomme, står vi i fare for å gå videre på syndens vei, som ender i fortapelse. Det er håp for enhver av oss, men bare på en måte, nemlig ved at vi knytter oss til Kristus og setter all kraft inn på å oppnå hans karakters fullkommenhet.

Den religionen som gjør synden til en bagatell, og som dveler ved Guds kjærlighet til synderen uten hensyn til synderens handlinger, får ham bare til å tro at Gud vil ta imot ham mens han fortsetter i det som han vet er synd. Det er dette noen gjør som bekjenner seg til å tro den nærværende sannhet. Sannheten blir holdt skilt fra livet, og dette er grunnen til at den ikke har noen kraft til å overbevise og omvende sjelen.

Gud har vist meg at sannheten, slik som den er i Jesus, hos noen av dem som bor i California, aldri er blitt innført i livet. De har ikke Bibelens religion. De har aldri vært omvendt. Og dersom deres hjerter ikke blir helliget ved den sannhet de har mottatt, vil de bli bundet sammen med ugresset. For de bærer ingen dyrebar frukt som viser at de er grener på det levende vintre.

«Søk Herren mens han finnes, kall på ham den stund han er nær! Den ugudelige

forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han skal mangfoldig forlate.» Es. 55, 6. 7. Mange viser i sitt liv at de ikke har noen levende forbindelse med Gud. De driver inn i verdens kanaler. De har i virkeligheten ingen lodd eller del i Kristus. De elsker fornøyelse og er fulle av egenkjærlige forestillinger, planer, forhåpninger og ærgjerrighet. De tjener fienden mens de gir seg ut for å tjene Gud. De er i trelldom hos en tuktemester. Denne trelldommen velger de og gjør seg selv til Satans villige slaver.

Den feilaktige meningen som så mange har, at det er skadelig å holde barna i age, ødelegger tusener på tusener. Satan vil ganske sikkert ta hånd om barna dersom dere ikke er på vakt. Dere må ikke oppmuntre dem til å ha omgang med de ugudelige. Få dem vekk fra dem. Dere bør selv gå vekk fra slike og vise dem at dere står på Herrens side.

Vil dere som gir dere ut for å være den Høyestes barn, løfte banneret høyt -- ikke bare når dere kommer sammen til møte, men så lenge tiden kommer til å vare? Vil dere ikke stå på Herrens side og tjene ham i hjertets oppriktighet? Dersom dere gjør slik som Israels barn gjorde da de satte Herrens uttrykkelige krav til side, kommer dere ganske sikkert til å bli rammet av hans straffedom. Men dersom dere legger synden vekk og øver en levende tro, vil himmelens rikeste velsignelser bli deres.

Kapittel 31

«Eders fornuftige gudsyndelse»

«At I fremstiller eders legemer som et levende, hellig, Gud velbehagelig offer -- dette er eders fornuftige gudsyndelse. » Rom. 12, 1 (eng. overs.). I det gamle Israels tid undersøkte prestene nøye hvert eneste offerdyr som ble ført fram for å ofres. Dersom de fant noen lyte, ble dyret forkastet, for Herren hadde bestemt at offeret skulle være «lyteløst». Vi må fremstille våre legemer som et levende offer for Gud. Skulle vi da ikke søke å gjøre offeret så fullkomment som mulig? Gud har gitt oss nøye undervisning om alt som er nødvendig for vårt fysiske, åndelige og moralske velvære. Det er en plikt for hver enkelt av oss å innrette våre livsvaner i enhver henseende etter det guddommelige ideal. Vil Herren være tilfreds med noe mindre enn det beste vi kan by ham? «Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte. » Luk. 10, 27. Dersom du elsker ham av hele ditt hjerte, vil det være ditt høyeste ønske å gi ham ditt livs beste tjeneste, og du vil søke å bringe enhver kraft i ditt vesen i harmoni med de lover som vil sette deg i stand til å gjøre hans vilje.

Enhver evne vi eier, er blitt gitt oss forat vi skal kunne tjene vår skaper på en velbehagelig måte. Da vi syndet og på den måten fordervet Guds gaver og solgte våre krefter til mørkets fyrste, betalte Kristus en gjeløsningssum for oss, nemlig sitt eget dyrebare blod. «Han døde for alle, forat de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som er død og oppstanden for dem.» 2 Kor. 5, 15. Dere må ikke følge verdens skikker. «Skikk eder ikke like med denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn. » Rom. 12, 2.

Dersom vi kledde oss i en enkel, beskjeden klesdrakt uten hensyn til moten, dersom vi til enhver tid dekket bordene våre med enkel, sunn mat og unngikk all luksus, all overdådighet, og dersom husene våre ble bygd i sømmelig enkelhet og utstyrt på samme måte, ville det åpenbare sannhetens helliggjørende kraft og øve en sterk innflytelse på de ikke-troende. Men så lenge vi søker å ligne verden i denne retning, og i noen tilfelle tilsynelatende søker å overgå de verdslige i fantasifulle påfunn, vil forkynnelsen av sannheten bare ha liten eller ingen virkning. Hvem vil tro denne høytidelige sannhet for denne tid, når de som alt bekjenner seg til å tro på den, motsier sin tro ved sine gjerninger? Det er ikke Gud som har lukket himmelens sluser for oss,

men det er vår egen etterligning av verdens seder og skikker. -- 1889 -- «Testimonies», V, side 541-543. -- 1882 -- «Testimonies», V, side 206.

Kapittel 32

En inntrykksfull drøm

Kjære bror M. I natt hadde jeg en inntrykksfull drøm. Jeg syntes du var på et sterkt skip som seilte på et meget opprørt hav. Til tider slo bølgene over skipet, og du ble gjennomvåt. Du sa: «Jeg vil komme meg vekk, for dette skipet kommer til å gå under.» «Nei, » sa en som syntes å være kapteinen, «dette skip seiler inn i havnen. Det kommer aldri til å gå under.» Men du svarte: «Jeg kommer til å bli skylt overbord. Hvem bryr seg om det, når jeg hverken er kaptein eller styrmann? Jeg vil ta min sjanse på det skipet vi ser der borte.» Kapteinen sa: «Jeg tillater Dem ikke å komme dit bort, for jeg vet at det skipet kommer til å støte på klippene før det kommer i havn. » Du rettet deg opp og sa med stor påståelighet: «Dette fartøyet kommer til å bli et vrak. Det ser jeg så klart som noe kan være. » Kapteinen så på deg med et gjennomborende blikk og sa bestemt: «Jeg tillater Dem ikke å miste livet ved at De reiser med det skipet. Tømmeret i det skipet er ormstukket, og det er et forførende fartøy. Dersom De hadde bedre kjennskap, ville De kunne skjelne mellom det falske og det ekte, det hellige og det som er bestemt til fullstendig ødeleggelse.»

Jeg våknet. Men det er denne drømmen som får meg til å skrive til deg. Det var en dyp følelse som kom over meg angående dette, da det kom et brev som fortalte at du var «i stor fristelse og prøvelse». Hva er det, bror M? Frister Satan deg igjen? Tillater Gud at du kommer i den samme stilling der du før har sviktet? Vil du nå la vantro ta hånd om din sjel? Vil du svikte hver gang, akkurat som Israel gjorde? Måtte Gud hjelpe deg til å stå djevelen imot og til å komme igjennom med større styrke hver gang din tro blir prøvd! Vær forsiktig med din oppførsel. Gjør rette stier for dine føtter. Lukk døren igjen for vantro og gjør Gud til din styrke. Er du i villrede, så hold deg rolig. Prøv ikke å famle deg fram i mørke. Jeg er dypt bekymret for din sjel. Kan hende dette er den siste prøven Gud vil la deg få. Gå ikke et eneste skritt på veien nedover mot fortapelse. Vent, så vil Gud hjelpe deg. Vær tålmodig, så vil det klare lyset bli åpenbart. Dersom du gir etter for innskytelser, kommer du til å miste din sjel, og sjelen har stor verdi hos Gud. 1889 -- «Testimonies», V, side 571-573.

Jeg har holdt på med å skrive det første bind av «Den store strid», og det kommer en alvorlig følelse over meg når jeg betrakter disse viktige emner -- skapelsen og

begivenhetene fra Satans fall til Adams fall. Herren synes å være meg meget nær mens jeg skriver, og jeg er dypt grepet når jeg tenker på denne striden fra begynnelsen og fram til denne tid. Den virksomhet som mørkets makter utfolder, blir lagt tydelig fram for mitt sinn. Ytterst prøvende tider ligger foran oss, og Satan, kledd i engleklær, kommer til sjelene med sine fristelser, på samme måten som han kom til Kristus i ørkenen. Han vil sitere Skriften, og dersom vårt liv ikke er skjult med Kristus i Gud, kommer han sikkert til å binde våre sjeler i vantro.

Tiden er meget kort, og alt det som skal gjøres, må gjøres hurtig. Englene holder de fire vinder, og Satan vil overliste enhver som ikke er fullt grunnfestet i sannheten. Enhver sjel må prøves. Ethvert karaktertrekk som ikke er blitt overvunnet ved Guds Ånds hjelp, blir et sikkert middel til ødeleggelse. Mer enn noen gang før føler jeg hvor nødvendig det er at vårt folk blir styrket ved sannhetens ånd. For Satans angrep vil besnære enhver sjel som ikke har gjort Gud til sin styrke. Herren har meget arbeid som må utføres. Dersom vi utretter det han har bestemt for oss, vil han samarbeide med våre bestrebelsler.

Kapittel 33

Betingelser for fremgang i Guds verk

De som er kalt av Gud til å virke i ord og lære, bør være lærvillige elever. De bør stadig søke å gjøre fremgang slik at de kan være eksempler for Guds hjord og gjøre godt for alle de kommer i kontakt med. De som ikke føler nødvendigheten av å gjøre fremgang og utvikle seg, kommer ikke til å vokse i nåde og kunnskap om Kristus.

Hele himmelen er interessert i det arbeid som foregår i verden og som skal berede menn og kvinner for det fremtidige, udødelige liv. Det er Guds plan at mennesker skal nyte den høye ære å være medarbeidere med Jesus Kristus til sjelers frelse. Guds Ord åpenbarer tydelig at det er en forrett for redskaper i dette store verk å kunne innse at det er En ved deres høyre hånd som står ferdig til å hjelpe dem i enhver oppriktig bestrebelse for å nå opp til den høyeste moralske og åndelige utmerkelse i Mesterens virksomhet. Dette er tilfelle med alle som føler trang til hjelp. De bør betrakte Guds verk som opphøyet og hellig, og de bør hver dag bringe ham gledesog takkoffer til gjengjeld for hans nådes kraft som har satt dem i stand til å gjøre fremgang i det guddommelige liv. Arbeideren bør alltid ha små tanker om seg selv og huske på de mange spilte anledninger på grunn av mangel på flid og en riktig vurdering av oppgaven. Han bør ikke bli motløs, men stadig fornye sine anstrengelser for å bruke tiden riktig.

Menn som Gud har utvalt til å være hans tjenere, bør berede seg til arbeidet ved grundig å ransake sine hjerter og ved inderlig å bli forbundet med verdens gjenløser. Dersom det ikke lykkes dem å vinne sjeler for Kristus, er det fordi deres egne sjeler ikke står i det rette forhold til Gud. Det er altfor megen villig uvitenhet hos mange av dem som forkynner Ordet. De har ikke gjort seg dyktige til denne oppgaven ved grundig å lære Skriften å kjenne. De føler ikke betydningen av sannheten for denne tid, og derfor er sannheten ikke en levende virkelighet for dem. Dersom de ville ydmyke sine sjeler for Gud, og dersom de i all Åndens ydmykhet ville leve i overensstemmelse med Skriften, ville de få en klarere forståelse av det guddommelige mønster som de skulle etterligne. Men de holder ikke blikket festet på ham som er troens begynner og fullender. 1889 -- «Testimonies», V, side 573-580.

Seier over fristelse

Det er ikke nødvendig at noen skulle gi etter for Satans fristelser og således øve vold på sin samvittighet og bedrøve den Hellige Ånd. Det er gjort enhver foranstaltning i Guds Ord forat alle kan få guddommelig hjelp i sine bestrebelse for å seire. Dersom de vil ha Jesus for sitt blikk, blir de forvandlet etter hans bilde. Alle som har Kristus boende ved troen i sine hjerter, får en kraft som vil gi dem fremgang i deres arbeid. De blir da stadig dyktigere og dyktigere til sin oppgave, og Guds velsignelse som gir seg til kjenne ved fremgang i arbeidet, vitner om at de i sannhet er Kristi medarbeidere. Men hvor stor fremgang man enn gjør i det åndelige liv, når man aldri så langt at man ikke behøver å ransake Skriften med flid. Der finnes nemlig bevisene for vår tro. Vi bør prøve alle læresetninger med loven og vitnesbyrdet, selv om vi har antatt dem som sannhet. De som ikke holder denne prøve, har ikke noe lys i seg.

Forløsningens store plan, slik den er åpenbart i det avsluttende verk for disse siste dager, bør omhyggelig undersøkes. De begivenheter som har forbindelse med helligdommen hisset, bør gjøre et slikt inntrykk på alles sinn og hjerter at de blir i stand til å gjøre inntrykk på andre. Alle trenger til mer opplysning om det forsoningsverk som foregår i helligdommen hisset. Når folk innser og forstår denne store sannhet, vil de som hyller den, arbeide sammen med Kristus for å berede et folk til å bestå på Guds store dag, og deres bestrebelse vil lykkes.

Ved studium, betraktning og bønn vil Guds folk bli hevet opp over dagligdagse, jordiske tanker og følelser og komme i harmoni med Kristus og hans store verk for å rense den himmelske helligdom fra folkets synder. Deres tro vil følge ham inn i helligdommen. Hans tilbedere på jorden vil omhyggelig undersøke sitt liv og sammenligne sin karakter med rettferdighetens store norm. De kommer til å innse sine egne mangler. De kommer også til å innrømme at de må ha hjelp av Guds Ånd dersom de skal bli skikket til den store og høytidelige oppgaven som er pålagt Guds sendebud i denne tid.

Kristus sa: «Dersom I ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har I ikke liv i eder. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg skal oppreise ham på den ytterste dag; for mitt kjød er i sannhet mat, og mitt blod er i sannhet drikke. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i meg og jeg i ham. Liksom den levende Fader har utsendt meg, og jeg lever ved Faderen, således skal også

den som eter meg, leve ved meg.» Joh. 6, 53-57. Hvor mange av dem som arbeider i ord og lære, spiser Kristi kjød og drikker hans blod? Hvor mange kan fatte denne hemmelighet? Frelseren selv forklarer denne sak: «Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar intet; de ord som jeg har talt til eder, er ånd og er liv.» 63. vers. Guds Ord må veves sammen med den levende karakter hos dem som tror det. Den eneste levende tro er den som tar imot og fordøyer sannheten inntil den utgjør en del av vedkommende person og er en drivende kraft i liv og handling. Jesus kalles Guds Ord. Han tok imot sin Faders lov, utøvde dens prinsipper i sitt liv, åpenbarte dens ånd og ga uttrykk for dens velgjørende kraft i hjertet. Johannes sier: «Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet -- en herlighet som den enebåren sønn har fra sin far -- full av nåde og sannhet.» Joh. 1, 14. De som følger Kristus, får del i hans erfaring. De må oppsuge, eller fordøye, Guds Ord. De må bli forvandlet til likheten med ham ved Kristi kraft og gjenspeile de guddommelige egenskaper. De må spise Guds Sønnns kjød og drikke hans blod, ellers er det ikke noe liv i dem. Kristi ånd og virksomhet må bli hans disiplers ånd og virksomhet.

Sannheten i livet

Det er ikke nok at en preker sannheten. Den må føres ut i livet. Kristus må bo i oss og vi i ham, dersom vi skal kunne utføre Guds gjerning. Hver enkelt må ha en personlig erfaring og øve personlige anstrengelser for å nå sjeler. Gud krever at hver enkelt skal legge alle sine krefter i arbeidet og ved stadig anstrengelse lære seg opp til å utføre dette arbeid på en tilfredsstillende måte. Han venter av hver enkelt at Kristi nåde blir innført i hjertet slik at vedkommende kan bli et klart og skinnende lys for verden. Dersom Guds arbeidere øver opp alle sine evner på en grundig måte, vil de kunne arbeide med forståelse og med all visdom, og Gud vil da sikkert lønne deres bestrebelse med å løfte opp, foredle og frelse sine medmennesker. Alle arbeiderne må bruke takt og bringe sine evner inn under Guds Ånds bestemmende innflytelse. De må gjøre det til en oppgave å granske Ordet og høre Guds røst tale til dem i hans levende orakel med irettesettelse, med undervisning eller med oppmuntring. Da vil hans Ånd styrke dem så de som Guds arbeidere må kunne vokse i religiøs erfaring. På den måten blir de ledet skritt for skritt fram til større høyder, og deres glede blir fullkommen.

Mens de er opptatt med det arbeid Gud har lagt på dem, får de ikke noen tid til eller noen tilbøyelighet til å forherlige seg selv. Heller ikke får de tid til å knurre og klage, for hele deres hu vil samle seg om det som er oventil, og ikke om det som er

jordisk. Hjerter, sjeler og legemer vil være opptatt med Mesterens oppgave. De vil ikke arbeide egenkjærlig, men de vil fornekte seg selv for Kristi skyld. De tar hans kors opp, for de er hans sanne disipler. Dag for dag vil de spise av de dyrebare sannheter i Guds Ord og således bli styrket til plikten og herdet til prøvelsen. På denne måten blir de sterke, vel utviklede menn og kvinner i Kristus. Da blir de den himmelske konges sanne sønner og døtre.

Storheten ved den sannhet som vi elsker og grunder på, vil utvikle sinnet, styrke dømmekraften og høyne karakteren. De blir da ikke uvitende i det store arbeid med å frelse sjeler, for de arbeider med den visdom Gud gir dem. Heller ikke blir de dverger i det religiøse liv, men i Kristus, deres levende hode, vokser de opp til menns og kvinners modenhet i Kristus Jesus. Kampen mot sannhetens fiender vil bare styrke deres håp, og de vil vinne dyrebare seire fordi de ber den mektige Hjelper om hjelp, han som aldri skuffer noen som ydmykt søker ham. Dersom deres bestrebelser bærer frukt, får Gud all ære. Himmelen kommer dem meget nær i sympati og samarbeid. De blir i sannhet gjort til et skuespill for verden, for engler og for mennesker. De er særpreget i karakter på grunn av sin renhet i hjerte og liv, på grunn av sin karakterstyrke, sin fasthet og dyktighet i Guds sak. De er Guds adelsmenn.

Bli hevet over vanskeligheter og prøver

Enhver som oppnår endelig seier, kommer i sitt kristelige liv til å møte scener som fører med seg store vanskeligheter og prøver. Men hans kjennskap til de hellige Skrifter vil sette ham i stand til å huske på Guds oppmuntrende løfter, som vil trøste hans hjerte og styrke hans tro på Den mektiges kraft. Han leser: «Kast derfor ikke bort eders fri-modighet, som har stor lønn! » «Forat eders prøvede tro, som er meget kosteligere enn det forgjengelige gull, som dog prøves ved ild, må finnes til lov og pris og ære i Jesu Kristi åpenbarelse, han som I ikke har kjent og dog elsker, han som I nå ikke ser og dog tror på, og derfor fryder I eder med en usigelig og herliggjort glede.» Heb. 10, 35; 1 Pet. 1, 7. 8.

Troens prøve er mer dyrebar enn gull. Alle bør lære å innse at dette er en del av den disiplinen i Kristi skole som er nødvendig for å lutre og rense dem fra jordisk slagg. Med sjelsstyrke må de kunne stå seg mot fiendens hån og angrep og overvinne alle hindringer som Satan kan legge på deres sti for å stenge veien. Han vil prøve på å få dem til å forsømme bønn og å la være å ransake Skriftene. Han vil kaste sin

motbydelige skygge på deres sti for å skjule Kristus og de tiltrekkende himmelske ting for deres blikk.

Ingen bør gå omkring krypende og skjelvende under stadig tvil og strø sine klager utover stien. De bør se opp til Gud, se hans godhet og glede seg i hans kjærlighet. Sett all din kraft inn på å se oppad, ikke ned mot dine vanskeligheter. Da blir du aldri trett på veien. Da kommer du snart til å se Jesus bak skyen, der han rekker ut sin hånd for å hjelpe deg. Det eneste du trenger til å gjøre, er å rekke ham din hånd i enfoldig tro og la ham lede deg. Når du blir full av tillit, vil du ved troen på Jesus bli full av håp. Lyset som skinner fra Golgatas kors, vil åpenbare for deg hvor høyt Gud setter din sjel, og når du innser hvordan han verdsetter den, vil du søke å gjenspeile lyset overfor verden.

Et stort navn blant menneskene er som bokstaver skrevet i sand. Men en plettfri karakter skal bestå i all evighet. Gud gir deg forstand og evnen til å tenke, så du kan gripe hans løfter. Jesus er beredt til å hjelpe deg til å danne en sterk, symmetrisk karakter. De som eier en slik karakter, behøver aldri å bli motløse om de ikke skulle ha fremgang i timelige ting. De «er verdens lys». Satan kan ikke slukke det lyset som går ut fra dem, eller gjøre det virkningsløst.

Gud har en oppgave for hver enkelt. Det hører ikke hjemme i hans plan at sjeler skal bli holdt oppe i livets kamp ved hjelp av menneskelig ros og sympati. Han vil at de skal gå utenfor leiren, utstå forhånelsen, stride troens gode strid og stå i hans kraft under enhver vanskelighet. Gud har åpnet alle himmelens skatter for oss ved den kostelige gaven, sin Sønn, som ved sin fullkomne karakter helt og fullt er i stand til å løfte oss opp, foredle og dyktiggjøre oss til å gjøre nytte her i livet og til å gå inn i en hellig himmel. Han kom til denne verden og levde slik som han krever at hans etterfølgere skal leve. Hans liv var et liv i selv-fornektelse og stadig selvoppgivelse. Dersom vi oppelsker egoisme og makelighet og søker å stille tilbøyeligheten tilfreds og ikke gjør våre beste anstrengelser for å samarbeide med Gud i det underfulle arbeid med å høyne, foredle og rense oss, så vi kan bli Guds sønner og døtre, oppfyller vi ikke hans krav. Vi lider et stadig tap her i livet og kommer til sist til å gå glipp av det fremtidige, evige liv. Gud vil at du skal arbeide, ikke i selvoppgivelse eller motløshet, men med sterk tro og forhåpning, med glede og fryd, og fremstille Kristus for verden. Jesu religion er glede, fred og lykke. Når vi gransker Skriftene og ser Faderens umåtelige nedlatenhet, der han ga Jesus til verden forat alle som tror på ham, kan få evig liv, bør det anspore hver kraft og evne vi eier, til å arbeide med å gi pris og ære og herlighet til ham for hans usigelige

kjærighet.

Kapittel 34

Utdannelse av arbeidere

Vi har et verk å utføre som bare få innser den fulle betydningen av. Dette arbeid består i å bringe sannheten ut til alle folkeslag. Det er et utstrakt virkefelt for arbeidere i fremmede land så vel som i Amerika. Gud oppfordrer menn som er selvoppofrende, rene, høysinnede, vidsynte og ydmyke til å virke på disse felter. Men hvor få det er som har forståelse av dette store verk! Vi må våkne opp og arbeide ut fra et høyere standpunkt enn vi har gjort hittil.

De som tar imot sannheten nå, har alle fordeler, særlig når vi tenker på den samling av lys og sannhet som våre skrifter inneholder. Fortidens rike og vekslende erfaringer bør vi nå oppskatte i deres sanne lys. Vi vet hvor vanskelig arbeidet gikk i begynnelsen, hvor mange hindringer det ble lagt i veien for det, og hvor få hjelpemidler sakens banebrytere hadde til rådighet når de skulle fremme den. Men nå er alt forandret, og det klare lyset skinner. Dersom kristendommen i sin opprinnelige form kunne trenge inn i hjertet hos alle som bekjenner seg til å tro sannheten, ville det bringe dem nytt liv og ny kraft. Folket som er i mørke, ville da få se motsetningen mellom sannhet og villfarelse, mellom Guds Ords lære og overtroens fabler.

Arbeid for de høyere klasser

Vi har gjort en feil når vi ikke har søkt å nå prester og de høyere klasser med sannheten. Vi har i altfor høy grad unngått dem som ikke tilhører vår tro. Selv om vi ikke skulle omgås dem for å få preg av dem, finnes det overalt ærlige mennesker som vi burde arbeide for på en forsiktig, klok og forstandig måte, av kjærlighet til deres sjeler. Det burde reises et fond til utdanning av menn og kvinner som kunne virke for disse høyere klasser, både her og i andre land. Vi har hørt altfor meget om å stige ned til alminnelige menneskers åndelige nivå. Gud ønsker talentfulle, begavede menn som forstår å veie argumenter -- menn som vil søke etter sannheten som etter skjulte skatter. Disse menn kan bli i stand til å nå ikke bare de jevne klasser, men også de høyere. Slike menn vil alltid være bibelgranskere, fullt våkne med hensyn til det ansvar som hviler på dem. De vil gjøre fyllest i sin tjeneste. 1889 -- «Testimonies», V, side 580-586.

Mangelen på utdannede arbeidere

Vi har for få talenter blant arbeiderne i de forskjellige grener av Guds verk. Nye foretak må settes i gang. Vi behøver slike som har evner til å tenke ut planer om hvordan de kan nå de sjelene som ferdes i villfarelsens mørke. Vi trenger menn med forskjellig begavelse og forstand. Men vi må ikke klandre dem dersom deres begreper ikke nettopp svarer til våre egne. Vi bør legge større planer for utdanning av arbeidere til å forkynne budskapet. De som tror på sannheten og elsker den, har handlet edelmodig ved å yte av sine midler for å støtte de forskjellige foretak. Men det er stor mangel på kompetente arbeidere.

Det er ikke klokt alltid å bruke pengene på uprøvde felter, når det blir gjort så lite for å gjøre arbeiderne beredt til å besette disse felter. Guds verk må ikke hindres av mangel på redskaper til å utføre det. Han kaller på dannede menn som er bibelgranskere, som elsker den sannheten de legger ut for andre, og som fører den inn i sitt eget liv og sin karakter. Vi ønsker menn som elsker Jesus og klynger seg til ham, og som setter pris på det umåtelige offer som ble gjort til beste for falne mennesker. Vi trenger til leper som er berørt med hellig ild, bierter som er rene for syndens besmittelse. De som har en overflatisk gudsfrykt og som er begjærlige etter å bli betraktet som de første og beste, er ikke de menn denne tid krever. De som tenker mer på sin egen vilje enn på verket, er ikke ønsket.

Menighetene våre får ikke den opplæringen som kan lede dem til å vandre i all Åndens ydmykhet, til å legge vekk all stolthet over utvortes stas og til å strebe etter den innvortes prydelse. Menighetens duelighet er akkurat hva predikantenes nidkjærhet, renhet, selvfornektelse og for-standige arbeid gjør den til. En virksom misjonsånd bør kjennetegne dens enkelte medlemmer. De må ha en dypere gudsfrykt, en sterkere tro og et videre syn. De må utføre et mer grundig arbeid når det gjelder personlige bestrebelse. Det vi trenger til, er en levende religion. Et enkelt medlem med en mer vidtfavnende forståelse av plikten, med en sjel som har samfunn med Gud, full av nidkjærhet for Kristus, vil øve en mektig innflytelse til det gode. Han drikker ikke av en lav, knudret, skitten strøm, men av de rene, høytliggende vann ved utspringet til kilden, og han kan gi menigheten en ny ånd og kraft.

Etter hvert som trykket utefra vokser, ønsker Gud at hans menighet skulle bli opplivet ved de hellige, høytidelige sannheter som den tror på. Den Hellige Ånd fra

himmelen, som arbeider med Guds sønner og døtre, overvinner hindringene og holder fast ved en maktstilling mot fienden. Gud har store seire rede for sitt sannhetskjærlige, lovlydige folk. Markene holder alt på å bli hvite til høst. I den sannhet som er lagt ferdig i våre hender, har vi lys og rike, herlige gaver fra himmelen. Men menn og kvinner er ikke blitt utdannet og disiplinert til å arbeide på høstmarkene som hurtig blir modne.

Gud kjenner til hvilken troskap og hvilken hengivenhetens ånd enhver fullbyrder sin misjon med. Det er ingen plass for de late i dette store verk -- ingen plass for selvoverbærende eller for dem som ikke er i stand til å gjøre livet til en suksess i noen gjøremål -- ingen plass for halvhjertede mennesker som ikke er brennende i ånden, villige til å tåle gjenvordighet, motstand, hån eller død for Kristi skyld. Den kristelige tjenestegjerning er ingen plass for late mennesker. Det er en klasse menn som forsøker å preke, men som er uforsiktige, likegyldige og pietetsløse. Det ville være bedre for dem å dyrke jorden enn å forkynne Guds hellige sannhet.

Unge menn må snart bære de byrdene de eldre har båret. Vi har spilt tid ved å unnlate å bringe unge menn fram til fronten og gi dem en høyere og mer solid utdannelse. Verket er i stadig fremgang, og vi må etterkomme befalingen: «Gå fremad!» Meget godt kunne bli utrettet av unge mennesker som er grunnfestet i sannheten og som ikke så lett lar seg påvirke av omgivelser eller blir ledet bort fra det som er rett, men som vandrer med Gud, ber meget og gjør de alvorligste anstrengelser for å samle alt det lys de kan.

Misjonsarbeideren bør forberede seg til å kunne gjøre bruk av de høyeste åndelige og moralske krefter som naturen, utdannelsen og Guds nåde har utrustet ham med. Men hans fremgang kommer til å stå i forhold til den grad av hengivenhet og selvoppofrelse som han viser i gjennomføringen av arbeidet, heller enn i forhold til naturlige eller ervervede anlegg. Det er nødvendig med de alvorligste og mest vedholdende anstrengelser for å kunne skaffe seg betingelser for å kunne gjøre nytte. Men dersom Gud ikke virker sammen med de menneskelige bestrebelser, kan vi ingenting utrette. Kristus sier: «Uten meg kan I intet gjøre.» Joh. 15, 5. Guddommelig nåde er det store element i den frelsende kraft. Uten den er alle menneskelige anstrengelser forgjeves. Samarbeid med den er nødvendig selv i de alvorligste menneskelige forsøk på å bringe sannheten ut.

Nødvendigheten av vel kvalifiserte lærere

Guds sak trenger lærere som eier høye moralske egenskaper og som kan betros utdannelsen av andre -- menn som er sunne i troen og som eier takt og tålsomhet, som vandrer med Gud og avstår fra det som har skinn av ondt, menn som har en så inderlig forbindelse med Gud at de kan være lysets kanaler -- kort sagt: kristne gentlemen. De gode inntrykk slike menn gir, vil aldri bli visket ut, og den opplæring som på den måten blir gitt, vil vare ved gjennom evigheten. Det som blir for-sømt i denne opplæringsprosess, vil sannsynligvis fortsatt være ugjort. Hvem vil påta seg denne oppgaven?

Vi skulle ønske at det var sterke unge menn, rotfestet og grunnfestet i sannheten, som hadde en så levende forbindelse med Gud at de -- dersom våre ledende brødre rådet dem til det -- kunne gå til de høyere læreanstalter i vårt land og der finne et videre felt for studium og iakttagelse. Omgang med mennesker med forskjelligartet karakter, kjennskap til populære utdannelsesmetoders virkemåte og resultater samt kjennskap til teologi, slik som denne blir dosert i de ledende læreanstalter, ville ha stor verdi for slike arbeidere og berede dem til å kunne virke for de dannede samfunnslag og gjøre dem skikket til å imøtegå de rådende villfarelser i vår tid. Det var denne metoden de gamle valdenserne brukte. Og slik som deres unge gjorde, kunne også våre unge gjøre dersom de er tro mot Gud, slik at de endog i sin læretid kunne utføre et godt arbeid ved å så ut sannhetens sæd i andres sinn.

«Vær mandige, vær sterke! » 1 Kor. 16, 13. Be til ham som led forakt, hån og spott for din skyld: «Herre, hva vil du jeg skal gjøre?» Ingen har for høy utdanning til å bli ydmyke Kristi disipler. De som betrakter det som en forrett å gi det beste av sitt liv og sin lærdom til ham som de har fått det av, vil ikke trekke seg tilbake for noe arbeid, noe offer, men i den édleste tjenesten vil de gi Gud hans betrodde talenter tilbake. I livets store kamp mister mange av arbeiderne den høytidelige og hellige karakter i sin misjon av syne. Syndens dødbringende forbannelse fortsetter å forderve og viske ut Guds moralske bilde i dem, fordi de ikke arbeider slik som Kristus arbeidet.

Bedre utdannede predikanter

Vi innser nødvendigheten av å anspore til høyere begreper om utdanning og av å ansette flere utdannede menn i prekegjerningen. De som ikke får den riktige

opplæringen før de går inn i Guds verk, er ikke skikket til å ta imot dette hellige tillitsverv og til å føre den reformatoriske oppgaven fremad. Likevel bør alle fortsette å utdanne seg etterat de har tatt fatt på arbeidet. De må la Guds Ord bo inne i dem. Vi trenger til mer kultur, dannelse og sjelsadel hos våre arbeidere. En slik utvikling vil vise frukter i evigheten.

«Jeg har skrevet til eder, I fedre, fordi I kjenner ham som er fra begynnelsen; jeg har skrevet til eder, I unge, fordi I er sterke, og Guds ord blir i eder, og I har seiret over den onde. » 1 Joh. 2, 14. Apostelen knytter her fedrenes erfaring til de unges. På lignende måte er det en tilknytning mellom de gamle disipler i denne sak og dem som er yngre, som ikke har hatt en erfaring i de tidligere begivenheter i dette budskap. De som var unge da budskapet begynte, må opplæres av de gamle bannerførere. Disse lærere bør innse at ingen kan gjøre seg for mye umak med å dyktiggjøre menn til dette hellige tillitsverv mens bannerføreme ennå klarer å holde banneret høyt. Og likevel kan de som har kjempet lenge i striden, fremdeles vinne seire. De har grundig lært å kjenne Satans list, slik at de ikke lett lar seg føre vekk fra de gamle stier. De husker dagene i fortiden. De kjenner ham som er fra begynnelsen. De kan alltid være lysbærere, trofaste vitner for Gud, levende brev som er kjent og lest av alle mennesker.

La oss da takke Gud for at det er noen få igjen, som tilfellet var med Johannes, som kan fortelle om sine opplevelser i begynnelsen av dette budskap og om hvordan det ble mottatt, det budskapet som nå er blitt oss så kjært. Men den ene etter den andre faller på sin post, og det er bare klokt at vi forbereder andre til å ta opp arbeidet der de gamle forlater det.

Det må gjøres anstrengelser for å berede unge menn til arbeidet. De må komme fram til fronten for å bære byrder og ansvar. De som nå er unge, må bli sterke menn. De må bli i stand til å legge planer og gi råd. Når Guds ord blir i dem, vil det gjøre dem rene og fylle dem med tro, håp, mot og gudhengivenhet. Arbeidet blir nå hindret i høy grad fordi ansvaret blir båret av menn som ikke er skikket til det. Skal denne store mangelen fortsette og øke? Skal disse store ansvar falle ut av hendene på gamle og erfarne arbeidere og bli lagt på slike som ikke er i stand til å bære dem? Forsømmer vi ikke en meget viktig del av verket når vi unnlater å utdanne og opplære vår ungdom til å fylle betrodde stillinger?

La arbeiderne få en utdanning, men la dem på samme tid være saktmodige og

ydmyke av hjertet. La oss løfte verket opp til den høyest mulige standard og alltid huske på at dersom vi utfører vår del, vil Gud ikke unnlate å utføre sin del.

Kapittel 35

Det onde under alle skikkelser

Jeg føler meg tilskyndet til å vende meg til dem som er opptatt med å forkynne det siste advarselsbudskap for verden. Om de menneskene som de virker for, skal innse og ta imot sannheten eller ikke, kommer for en stor del an på den enkelte arbeider. Befalingen fra Gud lyder: «Rens eder, I som bærer Herrens kar!» Es. 52, 11. Og Paulus formaner Timoteus: «Gi akt på deg selv og på læren.» 1 Tim. 4, 16. Verket må begynne hos arbeideren. Han må være knyttet til Kristus, liksom grenen er forent med vintreet. «Jeg er vintreet, » sa Kristus, «I er grenene.» Joh. 15, 5. Dette betegner den aller inderligste forbindelse. Innpod den bladløse kvisten i den frodige vinstokken, så blir den til en levende gren som henter saft og næring fra vintreet. Fiber for fiber og åre for åre fester kvisten seg inntil den knoppes, blomstrer og bærer frukt. Den saftløse kvisten betegner synderen. Når vi er forent med Kristus, blir sjel knyttet til sjel, det svake og menneskelige til det hellige og guddommelige, og mennesket blir ett med Kristus.

«Uten meg kan I slett intet gjøre,» sier Kristus. Er vi som bekjenner oss til å være Kristi medarbeidere, forent med ham? Blir vi i Kristus, og er vi ett med ham? Det budskapet vi forkynner, er verdensomspennende. Det må gå ut til alle slekter og tungar og folk. Herren krever ikke at noen av oss skal gå ut med dette budskap uten at han gir oss nåde og kraft til å fremholde det for folket på en måte som svarer til dets betydning. Det store spørsmål for oss i dag er: Bringer vi dette høytidelige sannhetsbudskapet ut til verden på en måte som vitner om hvor viktig det er? Dersom arbeiderne vil gjøre Kristus til deres eneste fortrøstning, vil Herren virke med dem. Det har aldri vært hans hensikt at hans sendebud skulle arbeide uten hans nåde, blottet for hans kraft.

Kristus har utvalt oss fra verden forat vi skulle være et særskilt og hellig folk. Han «ga seg selv for oss for å forløse oss fra all urettferdighet og rense seg selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger». Tit. 2, 14. Guds arbeidere bør være bønnens menn, flittige granskere i De hellige skrifter, menn som hungrer og tørster etter rettferdighet, forat de må kunne være et lys og en kraft for andre. Vår Gud er en nidkjær Gud, og han krever at vi skal tilbe ham i ånd og sannhet, i hellig prydelse. Salmisten sier: «Hadde jeg urett for øye i mitt hjerte, så ville Herren ikke høre. » Sal. 66, 18. Som arbeidere må vi gi akt på våre veier. Dersom salmisten ikke kunne bli bønnhørt når det

var ondt i hans hjerte, hvordan kan da menneskenes bønner bli hørt når de har ondt for øye? 1889 -- «Testimonies», V, side 591-603.

Avsky den minste tilnærmelse til det onde

Etterat tiden var utløpt i 1844, kom det fanatisme inn i adventistenes rekker. Gud ga advarselsbudskaper for å stanse det inntrengende onde. I noen tilfelle rådet det for megen fortrolighet mellom menn og kvinner. Jeg fremholdt for dem det hellige sannhetsideal vi må nå opp til og den renhet i vandel som vi må opprettholde for å vinne behag hos Gud og være uten flekk eller rynke eller noe slikt. De høytideligste trusler fra Gud ble gitt til menn og kvinner hvis tanker beveget seg på en uren bane, mens de hevdet at de sto i særlig yndest hos Gud. Men det budskapet Gud ga, ble foraktet og forkastet. De vendte seg mot meg og sa: «Mon Gud har talt ved deg alene og ikke ved oss?» De bedret ikke sine veier, og Herren tillot dem å fortsette inntil besmittelse kjennetegnet deres liv.

Selv ikke nå er vi utenfor fare. Enhver som er opptatt med å forkynne det advarende budskap for verden, kommer til å bli hardt fristet til å føre et slikt liv at det blir en fornektelse av hans tro. Det er Satans overlagte plan å gjøre arbeiderne svake i bønner, svake i kraft og svake i innflytelse som følge av deres karaktermangler. Som arbeidere må vi stå samlet om å undertrykke og fordømme alt som i vår omgang med hverandre rommer den minste tilnærmelse til det onde. Vår tro er hellig. Vår oppgave er å forsvare Guds lovs ære, og den er ikke av en slik art at den skulle kunne lede noen ned på et lavt trinn i tanke eller oppførsel.

Det er en opphøyet plattform for oss å stå på. Vi må tro og lære sannheten slik som den er i Jesus. Hellighet i hjertet vil aldri lede til urene handlinger. Når noen som gir seg ut for å forkynne sannheten, er tilbøyelig til å være meget sammen med unge eller endog gifte kvinner, og når han fortrolig legger sin hånd på dem eller ofte samtaler med dem på en familiær måte, vær da redd for ham. Sannhetens rene prinsipper er ikke innvirket i hans sjel. Slike er ikke i Kristus, og Kristus bor ikke i dem. De trenger til en grundig omvendelse før Gud kan godkjenne deres arbeid. Sannheten, som er av himmelsk opprinnelse, nedverdiger aldri mottageren, leder ham aldri til den minste tilnærmelse til upassende fortrolighet. Tvert imot, den helliger den troende, lutrer hans smak, høyner og foredler ham og bringer ham i nær forbindelse med Jesus. Den får ham til å gi akt på apostelen Paulus' pålegg om å avstå fra den minste tilnærmelse til det som

har skinn av å være ondt, forat hans «gode [ikke skal] bli spottet». Rom. 14, 16.

Dette er en sak som vi må gi akt på. Vi må være på vakt mot denne onde tids synder. Vi må stå hevet over alt som smaker av upassende fortrolighet. Gud fordømmer den. Den er forbuden grunn, som det er risikabelt å sette sine føtter på. Hvert ord og hver handling bør bidra til å høyne, lutre og foredle karakteren. Tankeløshet angående slike ting er synd. Apostelen Paulus formante Timoteus til flid og grundighet i sin tjeneste og tilskyndet ham til å tenke på det som er rent og opphøyet, forat hans fremgang måtte bli åpenbar for alle. Det samme råd er det sterk trang til blant unge menn også i denne tid. Det er av stor betydning å ta betenksomme hensyn. Dersom menneskene bare ville tenke mer og være mindre impulsive i handling, ville de ha langt større fremgang i sitt arbeid. Vi behandler emner som er av umåtelig betydning, og vi må ikke flette inn våre egne karaktermangler i vårt arbeid. Vi ønsker å være en fremstilling av Kristi karakter.

Høysinnet i tanke og handling

Vi har et stort arbeid å utføre med å høyne menneskene og vinne dem for Kristus, lede dem til å velge og alvorlig søke å bli delaktige i guddommelig natur, idet de unnflyr fordervelsen i verden, som kommer av begjær. Hver tanke, hvert ord og hver handling hos arbeiderne må være av en opphøyet natur som svarer til den hellige sannhet de fremholder.

Det hender at menn og kvinner må være mer eller mindre sammen på våre misjonsmarker. De steder der dette er tilfelle, kan de ikke være forsiktige nok. Gifte menn bør være tilbakeholdne og forsiktige, så at ikke noen med rette må kunne si noe ondt om dem. Vi lever i en tid da ugudelighet tar overhånd, og et ubehersket ord eller en upassende handling kan i høy grad skade den som viser en slik svakhet. Arbeiderne må ikke la tilbakeholdenhets skranke falle. La ikke et eneste tilfelle inntreffe som fienden kan gjøre bruk av. Dersom de begynner å vise hengivenhet for hverandre og viser sine favoritter særlig oppmerksomhet og bruker smigrende ord, vil Gud trekke sin Ånd tilbake.

Dersom gifte menn går ut i arbeidet og overlater til sine hustruer å ta seg av barna i hjemmet, utfører hustruen og moren et like stort og betydningsfullt arbeid som mannen og faren. Mens den ene er ute på misjonsmarken, er den andre en hjemmets misjonær.

Hennes bekymringer og engstelser og byrder overstiger ofte i høy grad mannens og farens. Hun har en høytidelig og viktig oppgave -- å danne barnas sinn og prege deres karakter, å oppdra dem til å gjøre nytte her nede og berede dem for det fremtidige, udødelige liv. Kan hende mannen ute på misjonsmarken blir æret av mennesker, mens hun som sliter hjemme, kanskje ikke får noen jordisk takk for sitt arbeid. Men dersom hun arbeider for familiens beste og søker å danne sine barns karakter etter det guddommelige mønster, blir hun av den skrivende engel nedtegnet som en av de største misjonærer i verden. Gud ser ikke tingene på samme måte som de ser ut i menneskets begrensede syn.

Hvor forsiktig bør ikke mannen og faren være med å holde sitt ekteskapsløfte med troskap! Hvor nøye bør han ikke våke over sin karakter, slik at han ikke hos unge piker eller endog hos gifte kvinner vekker tanker som ikke er i samsvar med den høye, hellige rettesnor -- Guds bud! Kristus viser at disse bud er overmåte vidtrekkende og endog gjelder hjertets tanker, råd og forsetter. Her er det mange forser seg. Det deres hjerter higer og trakter etter, er ikke av den rene hellige art som Gud krever. Og hvor høy deres stilling enn er, og hvilke talenter de enn måtte eie, så ser Gud likevel misgjerning hos dem og regner dem som langt mer skyldige og hjemfalne til hans vrede enn slike som har færre talenter, mindre lys og mindre innflytelse.

Unngå ros og smiger

Det gjør meg vondt når jeg ser menn bli rost, smigret og kjælt for. Gud har åpenbart den kjensgjerning for meg at noen som er gjenstand for slik oppmerksomhet, er uverdige til å ta hans navn på sine leper. Og likevel blir de hevet til skyene av skrøpelige mennesker som bare kan dømme etter det ytre. Mine brødre, gjør aldri noe vesen av arme, feilende, villfarne menn, så dere smigrer dem, hverken unge eller gamle, gifte eller ugifte. Dere kjenner ikke deres svakheter, og dere vet ikke om ikke nettopp disse oppmerksomheter og denne overstrømmende ros kanskje kan vise seg å bli deres ruin. Jeg er forskrekket over den kortsynthet og den mangel på klokskap mange åpenbarer i denne retning.

Menn som utfører Herrens oppgave og som har Kristus boende i sine hjerter, vil ikke la moralens fane bli senket, men vil alltid søke å løfte den høyt. De vil ikke synes om å bli smigret av kvinner eller å bli kjælt for av dem. La mennene, både ugifte og gifte, si: «La meg være i fred! Jeg vil aldri gi den minste anledning til at mitt gode navn

blir spottet. Mitt gode navn er en kapital av langt større verdi for meg enn gull eller sølv. La meg få beholde det rent og uplettet. Dersom mennesker angriper dette navnet, skal det ikke være fordi jeg har gitt dem anledning til det, men heller av samme grunn som gjorde at de talte ondt om Kristus -- fordi de hatet hans rene og hellige karakter. For den var en stadig irttesettelse til dem.»

Jeg skulle ønske at jeg kunne gi enhver arbeider i Guds sak et inntrykk av den store trang til uavbrutt, alvorlig bønn. De kan ikke til stadighet ligge på sine kne, men de kan holde hjertet løftet opp til Gud. Det var på denne måten Enok vandret med Gud. Vær forsiktig så at selvgodhet ikke trenger inn, slik at du slipper Jesus og arbeider i din egen styrke istedenfor i Mesterens ånd og styrke. Kast ikke vekk gyldne øyeblikk med innholdsløs samtale. Ros ikke deg selv når du kommer hjem etter å ha utført misjonsarbeid, men opphøy Jesus. Opphøy Golgatas kors.

Tillat ingen å rose eller smigre deg eller å holde hånden din fast som om de nødvendig ville slippe den. Vær redd for enhver slik opptreden. Når unge eller endog gifte mennesker viser tilbøyelighet til å åpenbare sine familiehemmeligheter for deg, så ta deg i vare. Når de gir uttrykk for ønsket om medfølelse, bør du vite at det er på tide å vise stor forsiktighet. De som er gjennomtrengt av Kristi Ånd og som vandrer med Gud, vil ikke nære en vanhellig higen etter medfølelse. De har følge med En som tilfredsstillende enhver lengsel i sinn og hjerte. Gifte menn som tar imot kvinners oppmerksomhet, ros og favorisering, kan være forsikret om at den slags menneskers kjærlighet og sympati ikke er verd å eie.

Josefs fasthet

Kvinner er altfor ofte fristere. Under et eller annet påskudd legger de beslag på menns oppmerksomhet, gifte eller ugifte, og leder dem videre inntil de overtrer Guds lov, inntil deres brukbarhet er ødelagt og deres sjeler er i fare. Beretningen om Josef er skrevet til nytte for alle som blir fristet slik som han ble fristet. I prinsipper sto han fast som en klippe, og han svarte fristeren: «Hvorledes skulle jeg da gjøre denne store ondskap og synde mot Gud?» 1 Mos. 39, 9. En moralsk styrke slik som hans, er det som trenges nå.

Dersom kvinnene bare ville høyne sitt liv og være Kristi medarbeidere, ville det være mindre fare ved deres innflytelse. Men med den følelse av ubekymrhet som nå

råder blant dem med hensyn til ansvar i hjemmet og med hensyn til de krav Gud har til dem, er deres innflytelse ofte sterkt i den feilaktige retning. Deres evner og krefter blir forkrøpelt, og deres virksomhet bærer ikke det guddom-melige preg. De er ikke hjemmets misjonærer, og heller ikke er de misjonærer utenfor hjemmet. Og ofte blir hjemmet, det dyrebare hjemmet, lagt åpent for ødeleggelse.

Enhver som bekjenner Kristus, bør overvinne all umandighet, all svakhet og dårskap. Noen menn vokser aldri opp til manns modenhet i Kristus Jesus. De er barnaktige og følger sin lyst. Ydmyk gudsfrykt ville rette på alt dette. En ren kristendom inneholder ikke noe preg av svakhet overfor lysten. Den er i høyeste grad hederlig. Derfor bør ingen av dem som har latt seg verve som Kristi stridsmenn, være ferdige til å vise svakhet på prøvens dag. Alle bør føle at de har en alvorlig oppgave å utføre med å høyne sine medmennesker. Ingen har rett til å hvile i den kamp som har til formål å gjøre dyden tiltrekkende og lasten forhatt. For en levende kristen er det ingen hvile på denne siden av den evige verden. Lydighet mot Guds befalinger består i å gjøre det som er rett, og ikke noe annet enn rett. Dette er kristelig mandighet.

Men mange står i behov av ofte å hente lærdommer fra Kristi liv, han som er troens begynner og fullender. «Gi akt på ham som tålmodig har lidd en slik motsigelse av syndere, så I ikke skal gå trett og bli motløse i eders sjeler. Ennå har I ikke gjort motstand like til blodet i eders kamp mot synden. » Heb. 12, 3. 4. Dere må vise vekst i de kristelige dyder. Ved å vise saktmodighet under utfordrende omstendigheter og ved å heve dere over det som er lavt og jordisk, vitner dere om at dere har en iboende frelser. Hver tanke, hvert ord og hver handling drar menneskene til Jesus istedenfor til dere selv. Det er et stort arbeid som skal utføres, og tiden til å utføre det er kort. La det være deres livsoppgave å inspirere alle med den tanke at vi har et arbeid å utføre for Kristus. Hvor som helst det er plikter å utføre som andre ikke forstår, fordi de ikke ønsker å se sin livsgjerning, bør du ta pliktene på deg og utføre dem.

Menn med ulastelig renommé

Moralens fane blir ikke holdt høyt nok blant Guds folk. Mange som bekjenner seg til å holde Guds bud og å forsvare dem, bryter budene. Fristelsene kommer på en slik måte at de som blir fristet, mener å kunne se en unnskyldning for sin overtredelse. De som går ut på misjonsmarken, bør være menn og kvinner som vandrer med Gud og samtaler med ham. De som står på den hellige prekestol som forkynnere, bør være menn

med et ulastelig renomé. Deres liv bør være uten flekker, hevet over alt som smaker av urenheter. Sett ikke ditt rykte i fare ved å ferdes på fristelsens vei!

Dersom en kvinne holder din hånd og ikke vil slippe den, så trekk den hurtig tilbake og bevar henne fra å synde. Dersom hun legger en utilbørlig hengivenhet for dagen og klager over at hennes mann ikke elsker henne, så søk ikke å erstatte denne mannen. Den eneste sikre og kloke fremgangsmåte for deg i et slikt tilfelle er at du beholder din medfølelse hos deg selv. Slike tilfelle er tallrike.

Henvis slike til ham som bærer byrdene, den sanne og sikre Rådgiver. Har hun valt Kristus til sin ledsager, vil han gi henne nåde til å tåle tilsidesettelse uten å fortvile. Og under alt dette bør hun søke å gjøre alt som står i hennes makt for å knytte sin mann til seg ved den strengeste troskap mot ham og vise trofasthet med hensyn til å gjøre hans hjem lyst og tiltrekkende. Dersom alle hennes anstrengelser er forgjeves og ikke blir påskjønnert, har hun sin velsignede gjenløseres sympati og bistand. Han vil hjelpe henne til å bære alle byrder og trøste henne i hennes skuffelser. Hun viser mistillit til Jesus når hun søker det menneskelige til å fylle den plass Kristus alltid er beredt til å fylle. I sin sorg synder hun mot Gud. Det ville være godt for henne kritisk å ransake sitt eget hjerte, og undersøke om synden ikke ligger på lur i sjelen. Det hjertet som på den måten søker menneskelig sympati og tar imot forbuden oppmerksomhet fra noen, er ikke rent og ulastelig for Gud.

Bibelen inneholder mange slående eksempler på hvilken sterk innflytelse dårlige kvinner kan øve. Da Bileam ble oppfordret til å forbanne Israel, fikk han ikke lov til det. For det står om Gud: «Ei skuer han urett i Jakob, ei ser han elendighet i Israel. » 4 Mos. 23, 21. Men Bileam, som alt hadde gitt etter for fristelse, ble nå fullt ut et Satans redskap og bestemte seg for at han på omveier ville utføre det Gud ikke hadde tillatt ham å gjøre direkte. Han la straks sin snare forat israelittene skulle bli dåret av de vakre moabittiske kvinnene som ville lede dem til å overtre Guds lov. På den måten ville synd bli funnet hos dem, og Guds velsignelse ville ikke kunne hvile over dem. Deres stridskrefter ville i høy grad bli svekket, og deres fiender ville ikke lenger frykte for deres makt, fordi hærskares Herres åsyn ikke var med deres hærer.

Dette er ment som en advarsel til Guds folk som lever i de siste dager. Dersom de jager etter rettferdighet og sann hellighet, og dersom de holder Guds bud, vil Satan og hans redskaper ikke få tillatelse til å overvinne dem. All motstand fra deres bitreste

fiender vil vise seg å være ute av stand til å ødelegge eller opprykke den vinstokken som Gud selv har plantet. Satan forstår det som Bileam lærte av sørgelig erfaring, at mot Jakob hjelper ingen spådomskunst, heller ikke noen sanselig kunst mot Israel, når det ikke blir næret synd blant dem. Derfor vil han alltid bruke sin makt og innflytelse til å forstyrre deres enighet og besmitte deres rene karakter. Han legger snarer på utallige måter for å svekke deres kraft til å gjøre det gode.

Oppelske omgjengelighet med et formål for øye

På ny vil jeg minne dere om nødvendigheten av renhet i hver tanke, i hvert ord, i hver handling. Vi har et personlig ansvar overfor Gud, et personlig arbeid som ingen kan utføre for oss, nemlig å gjøre verden bedre ved formaning, ved personlig bestrebelse og ved vårt eksempel. Selv om vi må utvikle omgjengelighet, bør det ikke skje bare til fornøyelse, men med en hensikt for øye. Det er sjeler som må frelses. Kom dem nær ved personlig bestrebelse. Åpne deres dører for unge menn som er utsatt for fristelse. Det onde lokker dem fra alle kanter. Søk å vekke deres interesse. Er de fulle av feil, så søk å råde bot på disse mangler. Hold dere ikke på avstand fra dem, men kom nær til dem. La dem komme inn i deres hjem og innby dem til deres familiealter. Det er tusener som trenger til at det blir gjort et arbeid for dem. Hvert tre i Satans hage er fullt av fristende, giftig frukt, og det blir uttalt ve over enhver som plukker og spiser. La oss huske på Guds krav til oss om å gjøre himmelstien klar og lys og tiltrekkende, slik at vi kan lede sjeler vekk fra Satans ødeleggende fortryllelser.

Gud har gitt oss fornuft forat vi skal bruke den til et edelt formål. Vi er her på prøve for det kommende liv. Tiden er altfor alvorlig til at noen av oss skulle være likegyldige eller gjøre noe på det uvisse. Vår omgang med hverandre bør være preget av nøkternhet og et himmelsk sinn. Vår samtale burde gjelde himmelske ting. «Da talte de med hverandre de som frykter Herren, og Herren lyttet til og hørte det, og det ble for hans åsyn skrevet en minnebok for dem som frykter Herren og tenker på hans navn. Og på den dag som jeg skaper, sier Herren, hærskaenes Gud, skal de være min eiendom, og jeg vil spare dem, liksom en mann sparer sin sønn som tjener ham.» Mal. 3, 16. 17.

Hva er vel mer verdig til å oppta sinnet enn gjenløsningens plan? Den er et emne som er uuttømmelig. Jesu kjærlighet, den frelse som ved hans uendelige kjærlighet blir tilbudt det falne menneske, hjertets hellighet, den dyrebare, frelsende sannhet for disse siste dager, Kristi nåde -- dette er emner som kan oppleve sjelen og få de rene av hjertet

til å føle den glede som disiplene følte da Jesus kom og gikk sammen med dem mens de var på vei til Emmaus. Den som har sin hu vendt mot Kristus, finner behag i denne hellige omgang og samler guddommelig styrke ved slikt samvær. Men den som ikke har noen smak for den slags samtale, og som synes best om sentimentalt tøys, har vandret bort fra Gud og holder på å bli som en død overfor hellig og edel higen. Slike betrakter det sanselige, det jordiske for å være himmelsk. Når samtalen er preget av det intetsigende og smaker av en utilfreds higen etter menneskelig sympati og påskjønnelse, har den sitt utspring i en elskovssyk sentimentalisme, og hverken ungdommen eller de gråhårede menn kan være trygge. Når Guds sannhet er et iboende prinsipp i hjertet, blir den som et levende kildevell. Det kan bli gjort forsøk på å hindre strømmen, men den vil trenge seg fram på et annet sted. Den er der og kan ikke holdes tilbake. Sannheten i hjertet er et livsens kildepring. Den vederkveger den trette og undertvinger dårlige tanker og ytringer.

Foregår det ikke nok omkring oss til å vise oss de farer som omgir vår sti? Overalt kan man se menneskevrak, forsømte familiealtre og splittede familier. Prinsipper blir på en merkverdig måte satt til side, og moralens idealer blir senket. De synder som førte til at Guds straffedommer ble utgytt over jorden ved syndfloden og ved Sodomias ødeleggelse ved ild, tiltar hurtig. Vi nærmer oss avslutningen. Gud har lenge båret over med menneskenes fordervelse, men deres straff er ikke mindre sikker av den grunn. La dem som bekjenner seg til å være verdens lys, holde seg fra all urettferdighet. Vi ser den selvsamme ånd gjøre seg gjeldende mot sannheten nå som man så på Kristi tid. Av mangel på bibelske beviser vil de som gjør Guds lov til intet, dikte opp usannheter for å sverte og tilsmusse arbeiderne. Slik gjorde de med verdens gjenløser. Slik kommer de til å gjøre med dem som følger ham. Rykter som ikke har det ringeste grunnlag, vil bli påstått å være sannhet.

Hemmeligheten til styrke

Gud har velsignet sitt lovlydige folk, og den motstand og de usannheter som de måtte bli utsatt for, vil bare styrke dem som med fasthet forsvarer den tro som engang er blitt overgitt de hellige. Men dersom de som bekjenner seg til å være voktere for Guds lov, blir overtredere av denne lov, vil han ta sin beskyttende omsorg bort fra dem, og mange kommer til å falle på grunn av fordervelse og tøylesløshet. Da vil vi i sannhet ikke kunne stå oss overfor våre fiender. Men dersom hans folk fortsetter å holde seg skilt fra verden som en slekt som gjør rettferdighet, vil Gud være deres vern, og ikke

noe våpen som blir rettet mot dem, skal ha fremgang.

Skal ikke vi som Guds lovlydige folk i betraktning av denne tids farer fjerne all synd blant oss, all urettferdighet og all fordervelse? Skal ikke kvinner, som bekjenner seg til sannheten, holde streng vakt over seg selv, så de ikke på noen måte oppmuntrer til uforsvarlig fortrolighet? De kan lukke døren igjen for mange fristelser hvis de til enhver tid vil vise streng tilbakeholdenhet og sømmelighet i sin opptreden. Mennene bør se et eksempel i Josefs liv og være prinsippfaste, hvor sterkt de enn blir fristet. Vi ønsker å være menn og kvinner som holder fast på det som er rett. Rundt omkring oss er det slike som er svake, hva moralsk styrke angår. Vi trenger til å være sammen med dem som er faste og hvis hjerter er nær knyttet til Kristi hjerte. Prinsippene vil bli stilt på prøve hos enhver. Men noen går ut i fristelsen på samme måten som dåren går til straffen i blokken. De innbyr fienden til å friste dem. De lammer seg selv, de blir svekket i moralsk henseende, og skam og forvirring blir følgen.

Menigheten og verden

Hvor ynkelige i den hellige Guds øyne de er som bekjenner seg til å stå som forsvarere av hans lov og likevel overtrer dens forskrifter! De fører skam over den dyrebare sak og gir motstandere av sannheten anledning til å triumfere. Aldri bør skillelinjen mellom Jesu etterfølgere og Satans tilhengere bli utvisket. Gud har selv trukket en tydelig grense mellom verden og menigheten, mellom dem som holder budene, og dem som bryter budene. De kan ikke blandes sammen. De er liksom forskjellige som middag og midnatt -- forskjellige i smak, i hensikt, i bestrebelse og karakter. Dersom vi oppelsker gudskjærlighet og gudsfrykt, får vi avsky for den minste tilnærmelse til urenheter.

Måtte Herren dra sjeler til seg og gi hver enkelt av dem en forståelse av at det hviler et hellig ansvar på dem til å danne en slik karakter at Kristus ikke vil skamme seg for å kalle dem brødre. Løft banneret, så vil den himmelske velsignelsen bli uttalt over dere på den dag da enhver skal få igjen det som er gjort ved legemet. Guds arbeidere må leve som for hans ansikt og stadig bli utviklet i karakter, i sann dyd og gudfryktighet. Deres sinn og hjerte må være så helt gjennomtrengt av Kristi ånd og så fylt med alvor av det hellige budskap som de skal forkynne, at hver tanke, hver handling, hver indre tilskyndelse vil være hevet over det jordiske og sanselige. Deres lykke vil ikke bestå i forbudene, egoistisk tilfredsstillelse, men i Jesus og hans kjærlighet.

Min bønn er: «Å, Herre, salv ditt folks øyne, forat de må kunne skjelne mellom synd og hellighet, mellom besmittelse og rettferdighet, og til sist stå som seiervinnere!»

I kampen mot innvortes fordervelse og utvortes fristelser ble endog den vise Salomo beseiret. Man kan ikke uten fare tillate den minste avvikelse fra den strengeste rettskaffenhet. «Avhold eder fra allslags ondt.» 1 Tess. 5, 22. Når en kvinne nevner sine familiebesværligheter eller klager over sin ektefelle til en annen mann, bryter hun ekteskapsløftet. Hun vanærer sin mann og nedbryter den skranken som er opprettet for å bevare ekteskapsforholdets hellighet. Hun åpner døren vidt og innbyr Satan til å trenge inn med sine lumske fristelser. Dette er nettopp hva Satan ønsker. Dersom en kvinne kommer til en kristen bror med en beretning om sine ulykker, sine skuffelser og prøver, bør han alltid råde henne til å velge søstre som sine fortrolige dersom hun må betro sine besværligheter til noen. Da vil det ikke være noe som helst skinn av ondt som kan føre skam over Guds sak. -- 1869 -- «Testimonies», 11, side 306.

Kapittel 36

Kjærlighet til de feilende

Kristus kom for å bringe frelsen innenfor rekkevidde for alle. På Golgatas kors betalte han gjenløsningens umåtelige pris for en forlatt verden. Hans selvfornektelse og selvpoffrelse, hans uegennyttige arbeid, hans fornedrelse og fremfor alt oppoffrelsen av hans liv vitner om dybden av hans kjærlighet til falne mennesker. Han kom til jorden for å søke og frelse det som var forlatt. Hans misjon gjaldt syndere -- syndere av enhver grad, hver tunge og hver slekt. Han betalte prisen for alle, for å løskjøpe dem og bringe forening og sympati i stand mellom dem og ham. Han gikk ikke forbi de mest feilende, de mest syndige. Han arbeidet særlig for dem som trengte til den frelsen han kom for å gi. Jo større deres trang til omvendelse var, desto dypere var hans interesse, desto større hans medfølelse og desto mer alvorlig hans arbeid. Hans store, kjærlighetsfulle hjerte ble rørt til det innerste for dem som var i den mest håpløse tilstand og som hadde størst trang til hans forvandlende nåde. I lignelsen om det forlappede får ser vi fremstilt Kristi underfulle kjærlighet til de feilende og villfarne. Han velger ikke å bli hos dem som tar imot hans frelse, for å vie alle sine anstrengelser til dem og ta imot deres takknemlighet og kjærlighet. Den gode hyrde forlater hjorden som elsker ham, og går ut i ødemarken, der han må gå gjennom mange prøver og bli stilt ansikt til ansikt med fare og død, for å oppsøke og frelse det fåret som er vandret bort fra folden, og som må omkomme dersom det ikke blir hentet hjem. Etterat hyrden flittig har søkt og funnet det tapte, overlater han det ikke til å følge ham i svakhet. Han jager det ikke fram, men -- å vidunderlige kjærlighet! -- enda han lider av tretthet, tar han det ømt i armene sine, legger det på skulderen og bærer det tilbake til folden. Så kaller han sammen sine naboer forat de sammen med ham kan glede seg over at det tapte er funnet.

Lignelsen om den forlappede sønnen og lignelsen om det tapte pengestykket inneholder den samme lærdom. Enhver sjel som faller i fristelse og på den måten er særlig utsatt for fare, volder hjertesorg hos Kristus og kaller fram hans ømme medfølelse og hans ivrigste arbeid. Han gleder seg mer over en synder som omvender seg, enn over 99 som ikke trenger til omvendelse.

Disse lærdommer er til gagn for oss. Kristus har pålagt sine disipler å samarbeide med ham i hans virksomhet og å elske hverandre slik som han har elsket dem. De kvaler

han led på korset, vitner om hvor høyt han vurderer en menneskesjæl. Alle som tar imot denne store frelsen, forplikter seg til å bli hans medarbeidere. Ingen må betrakte seg som himmelens særskilte yndlinger og samle all interesse og oppmerksomhet omkring seg selv. Alle som har gått over i Kristi tjeneste, skal arbeide slik som han arbeidet, og de skal elske dem som lever i uvitenhet og synd, slik som han elsket dem.

Medfølende bestrebelsel for de villfarne

Blant oss som et samfunn har det rådet en mangel på dyp, alvorlig og inderlig medfølelse og kjærlighet overfor dem som er blitt fristet og har fart vill. Mange har vist kulde og syndig forsømmelse, noe som Kristus betegner som å gå forbi på den andre siden av veien, holde seg så langt borte som mulig fra dem som mest trenger hjelp. Den nyomvendte har ofte store kamper å kjempe med inngrodde vaner eller med fristelse i en eller annen særskilt form. Ved å bli beseiret av en eller annen overveldende lidenskap eller tilbøyelighet gjør han seg skyldig i uforsiktighet eller virkelig urett. Da kreves det energi, takt og visdom fra hans brødres side forat han må kunne vinne tilbake sin åndelige helse. I slike tilfelle er Guds Ords undervisning på sin plass: «Brødre! om også et menneske blir overlistet av noen synd, da hjelp ham til rette, I åndelige, med saktmodighets ånd; men se til deg selv at ikke du og blir fristet!» Gal. 6, 1. «Vi som er sterke, er skyldige til å bære de svakes skrøpeligheter og ikke være oss selv til behag.» Rom. 15, 1. Men hvor lite av Kristi medlidende ømhet som blir åpenbart av dem som be-kjenner seg til å følge ham! Når noen gjør noe galt, føler andre seg altfor ofte berettiget til å få saken til å se så ille ut som mulig. De som kanskje er skyldige i fullt så store synder i andre henseender, behandler sin bror med grusom hardhet. Feil som er begått i uvitenhet, ubetenksomhet eller svakhet, blir forstørret til forsettlig, overlatt synd. Når de ser sjeler som farer vill, er det noen som folder sine hender og sier: «Ja, var det ikke det jeg sa! Jeg visste så godt at man ikke kunne stole på ham.» På den måten stiller de seg i Satans sted og gleder seg i ånden over at deres onde mistanke har vist seg å være riktig.

Vi må være forberedt på å møte store ufullkommenheter hos dem som er unge og uerfarne, og å bære over med dem. Kristus har pålagt oss å hjelpe slike til rette med saktmodighets ånd, og han holder oss ansvarlige hvis vi følger en fremgangsmåte som får dem til å bli motløse og leder dem til fortvilelse og ruin. Dersom vi ikke daglig oppelsker kjærlighetens dyrebare plante, er det fare for at vi blir smålige, ufølsomme, forblindede og kritiske, fordi vi mener om oss selv at vi er rettferdige, mens vi langt fra

nyter Guds anerkjennelse. Noen er uhøflige, frastøtende og barske. De ligner nøttestikkere. De stikker hver gang noen rører ved dem. Slike mennesker gjør uberegnelig skade fordi de fremstiller vår kjærlige Frelser i et feilaktig lys.

Vi må komme opp på et høyere nivå, ellers er vi uverdige til å bære kristennavnet. Vi må oppelske den ånd som drev Kristus da han arbeidet for å frelse dem som feilet. Han elsker dem like høyt som han elsker oss. De er liksom skikket til å bli hans nådes troféer og arvinger til hans rike. Men de er utsatt for snarer som en listig fiende legger ut. De er utsatt for fare og besmittelse og for den visse ødeleggelse, hvis det ikke var for Kristi frelsende nåde. Dersom vi så denne sak i det rette lys, ville vår nidkjærhet bli vekt, og våre alvorlige, selvoppofrende bestrebelser mangfoldiggjort slik at vi kunne komme nær til dem som trenger vår hjelp, våre bønner, vår sympati og vår kjærlighet.

Uegennyttig arbeid for andre

La dem som har vært forsømmelige i dette arbeid, betrakte sin plikt i lyset av det store bud: «Du skal elske din neste som deg selv.» Matt. 19, 19. Denne plikt hviler på alle. Det er et krav til alle at de skal arbeide for å minske lidelsene hos sine medskapninger og forøke deres velsignelser. Dersom vi er sterke til å stå fristelsen imot, har vi sa meget større forpliktelse til å hjelpe de svake og ettergivende. Har vi kunnskap, bør vi undervise de uvitende. Dersom Gud har velsignet oss med denne verdens gods, er det vår plikt å hjelpe de fattige. Vi må arbeide for andres beste. La alle innenfor kretsen av vår innflytelse få del i ethvert fortrinn som vi måtte eie. Ingen bør være tilfreds med å nyte livets brød uten å dele det med sine omgivelser.

Bare de som i troskap mot sin Mester søker å frelse det fortapte, lever for Kristus og ærer hans navn. Sann gudsfrykt vil i sannhet åpenbare den korsfestede Frelsers dype lengsel og alvorlige arbeid for å frelse dem som han døde for. Dersom våre hjerter blir gjort bløte og undervunget av Kristi nåde og oppildnet ved at vi lærer å forstå Guds godhet og kjærlighet, vil det strømme ut fra oss en naturlig strøm av kjærlighet, sympati og ømhet. Sannheten åpenbart ved eksempel i livet vil på samme måte som den skjulte surdeigen øve sin kraft over alle den kommer i berøring med.

Gud har ordnet det slik at menneskene må følge hans eksempel og arbeide slik som han arbeidet dersom de skal kunne vokse i nåde og i Kristi erkjennelse. Det vil ofte

koste oss kamp å beherske våre egne følelser og å la være å tale på en måte som vil ta motet fra dem som kjemper med fristelse. Et liv i daglig bønn og lovprisning, et liv som vil kaste lys på andres sti, kan ikke holdes ved like uten alvorlig anstrengelse. Men en slik anstrengelse vil bære dyrebar frukt fordi den bringer velsignelse ikke bare til dem som tar imot, men også til dem som gir.

Uegennyttens ånd i arbeidet for andre gir karakteren dybde, fasthet og kristelig skjønnhet, og bringer dem som eier disse dyder, fred og lykke. Han sikter etter høyere mål. Det blir ingen plass for dovenskap eller selviskhet. De som øver de kristelige dyder, kommer til å vokse. De får åndelig kraft og styrke og blir sterke til å arbeide for Gud. De får en klar åndelig oppfatning, en fast, voksende tro og en virksom kraft i bønn. De som våker over sjeler og helt og udelt hengir seg til å frelse de villfarne, arbeider i sannhet på sin egen frelse.

Men hvor er ikke dette arbeid blitt forsømt! Dersom tanker og sinn var helt overgitt til Gud, tror dere da at sjeler som er i villfarelse og blir fristet av Satan, ville bli overlatt til seg selv på en så likegyldig og ufølsom måte som tilfellet har vært? Ville det ikke i Kristi kjærlighet og enfoldighet bli gjort større anstrengelser for å frelse disse villfarne? Alle som i sannhet har helliget seg til Gud, vil med den største nidkjærhet være opptatt med den oppgaven som han har gjort mest for og som han har brakt et usigelig offer for -- arbeidet for sjelers frelse. Dette er den særskilte oppgaven som vi bør støtte og omfatte med kjærlighet og som vi aldri må tillate å bli svekket.

Innånd himmelens atmosfære

Gud kaller på sitt folk forat de skal våkne opp og komme ut av den isnende, kalde atmosfæren som de har levd i, og å ryste av seg de inntrykk og forestillinger som har gjort at kjærlighetens impulser har frosset og er blitt holdt i egoistisk uvirksomhet. Han byr dem å stige opp fra det lave, jordiske nivå og innånnde himmelens klare og solrike atmosfære.

Våre sammenkomster til gudstjeneste burde være hellige, dyrebare stunder. Bønnemøter er ikke et sted hvor brødrene skal klandre og fordømme hverandre, eller hvor det skal råde uvennlige følelser og bli talt harde ord. Kristus blir drevet bort fra forsamlingen hvor denne ånd blir lagt for dagen, og Satan kommer inn og overtar ledelsen. Ikke noe som smaker av ukristen, ukjærlig ånd bør tillates å få innpass. For

kommer vi ikke sammen for å søke barmhjertighet og tilgivelse hos Herren? Og Frelseren har tydelig sagt: «Med den samme dom som I dømmer med, skal I dømmes, og med det samme mål som I måler med, skal eder måles igjen.» Matt. 7, 1. 2. Hvem kan stå fram for Gud og påberope seg en feilfri karakter, et ulastelig liv? Og hvordan tør da noen kritisere og fordømme sine brødre? De som bare ved Kristi fortjeneste selv kan ha håp om frelse, og som må søke tilgivelse i kraft av hans blod, står under den strengeste forpliktelse til å vise kjærlighet, medynk og forsonlighet overfor sine medsyndere.

Brødre, dersom dere ikke lærer dere opp til å ha aktelse for det sted der gudstjenesten blir holdt, vil dere ikke kunne få noen velsignelse fra Gud. Kan hende dere kan yte ham en formell tilbedelse, men det vil ikke være noen åndelig gudstjeneste. «Hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem.» Matt. 18, 20. Alle bør føle at de er for Guds ansikt, og istedenfor å oppholde seg ved andres feil og villfarelse bør de nøye ransake sine egne hjerter. Har dere noen bekjennelser som gjelder deres egne synder, så gjør deres plikt, og overlatt til andre det som gjelder dem.

Hvis dere gir etter for deres uforsonlige karakter og legger en hard og ufølsom ånd for dagen, støter dere bort dem som dere skulle vinne. Den hardhet dere viser, ødelegger lysten hos dem til å samles, og det ender gjerne med at de blir drevet bort fra sannheten. Dere bør forstå at dere selv er under Guds irettesettelse. Når dere dømmer andre, blir dere selv dømt av Herren. Det hviler en plikt på dere til å bekjenne deres egen ukristelige oppførsel. Måtte Herren virke på de enkelte menighetsmedlemmers hjerter slik at hans forvandlende nåde kan bli åpenbart i livet og i karakteren! Når dere da kommer sammen, blir det ikke for å kritisere hverandre, men for å tale om Jesus og hans kjærlighet.

Møtene våre bør gjøres meget interessante. De bør være gjennomtrengt av selve himmelens atmosfære. La det ikke bli holdt lange, tørre taler og formelle bønner bare for å få tiden til å gå. Alle bør være beredt til å gjøre sin del med punktlighet, og når denne plikt er fullført, bør en avslutte møtet. På den måten vil interessen bli holdt levende helt til det siste. Dette er å vise Gud en velbehagelig tilbedelse. Hans tjeneste bør være interessant og tiltalende og bør ikke tillates å utarte til en tørr form. Vi må leve for Kristus hvert øyeblikk, hver time, hver dag. Da vil Kristus bo i oss. Og når vi kommer sammen, vil hans kjærlighet være i våre hjerter og velle ut som en kilde i ørkenen til opplevelse for alle og gjøre dem som holder på å omkomme, ivrige etter å

drikke av livsens vann.

Vi skal ikke stole på at to eller tre medlemmer gjør alt arbeidet for hele menigheten. Hver enkelt av oss må ha en sterk, virksom tro og fremme den oppgaven Gud har lagt på oss. Med sterk og levende interesse bør vi spørre Gud: «Hva vil du jeg skal gjøre? Hvordan skal jeg utføre mitt arbeid for tid og evighet?» Vi må hver enkelt av oss bruke alle våre evner til å søke etter sannheten og gjøre bruk av ethvert overkommelig middel som kan være oss til hjelp når vi flittig gransker Skriften under bønn til Gud, og så må vi helliges ved sannheten, forat vi må kunne frelse andre.

Legg vekk ond tale

I hver menighet bør det gjøres alvorlige anstrengelser for å legge vekk ond tale og en kritisk ånd, for disse hører med blant de synder som fører til de største onder i menigheten. Strenghet og kritikk må rettesettes og betraktes som Satans gjerninger. Gjensidig kjærlighet og tillit bør oppmuntres og styrkes hos medlemmene i menigheten. La alle i gudsfrykt og med kjærlighet til brødrene lukke ørene for sladder og kritikk. Vis baktaleren til hva Guds Ord lærer. By ham å lyde Skriften og legge sine klagemål direkte fram for den som han mener har gjort urett. En slik forent handling ville bringe en flom av lys inn i menigheten og lukke døren igjen for en flom av ondt. På den måten ville Gud bli æret og mange sjeler bli frelst.

Den formaning det sanndru vitne gir menigheten i Sardes, er: «Du har navn av at du lever, og du er død. Bli våken, og styrk det annet, som var på vei til å dø! for jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud. Kom derfor i hu hvorledes du har lært og hørt, og ta vare på det og omvend deg!» Åp. 3, 1-3. Den synd som denne menigheten særlig blir anklaget for, er at den ikke har styrket det som er tilbake, det som var på vei til å dø. Kan denne advarselen brukes på oss? La oss hver enkelt ransake våre hjerter i lyset av Guds Ord, og la det være vår første oppgave å bringe våre hjerter i orden ved Kristi hjelp.

Menighetsmedlemmene som Guds medarbeidere

Gud har gjort sin del av arbeidet for å frelse menneskene, og nå krever han samarbeid med menigheten. På den ene siden har vi Kristi blod, sannhetens ord og den Hellige Ånd, og på den andre siden de sjelene som går fortapelsen i møte. Enhver som

følger Kristus her, har en del å utføre med å lede mennesker til å ta imot de velsignelser himmelen har beredt. La oss nøye ransake oss selv for å se om vi utfører dette arbeid. La oss undersøke våre motiver og enhver handling i vårt liv. Mon det ikke henger mange ubehagelige bilder i minnehallene? Du har ofte trengt til å bli tilgitt av Kristus. Du har stadig vært avhengig av medlidenhet og kjærlighet fra hans side. Men har du likevel ikke forsømt å vise det sinnelag mot andre som Kristus har vist mot deg? Har du følt en byrde for den som du så våget seg ut på forbudte stier? Har du grått for hans skyld og bedt med ham og for ham? Har du med kjærlige ord og ved vennlige handlinger vist at du elsker ham og ønsker å frelse ham?

Når du har vært sammen med slike som har gått famlende og vaklende under byrden av sine egne skrøpelige tilbøyeligheter og feilaktige vaner, har du da overlatt det til dem selv å kjempe kampen alene når du kunne ha vært dem til hjelp? Har du gått forbi dem på den andre siden av veien mens verden sto ferdig til å vise disse som ble så hardt fristet, sin sympati og til å lokke dem inn i Satans garn? Har du ikke på samme måte som Kain stått ferdig til å si: «Skal jeg passe på min bror?» 1 Mos. 4, 9. Hvordan må han som er menighetens store Hode, betrakte din livsoppgave? Hvordan ser han som akter hver sjel dyrebar, fordi den er kjøpt med hans blod, på din likegyldighet mot dem som går vekk fra den rette sti? Er du ikke redd for at han skal forlate deg på samme måte som du forlater dem? Vær forsikret om at han som er den sanne Vekter over Herrens hus, har lagt merke til enhver forsømmelse.

Har ikke Kristus og hans kjærlighet vært stengt ute fra ditt liv inntil et mekanisk formvesen har kommet i stedet for en hjertets tjeneste? Hvor er den ilden i sjelen som du engang merket når Jesu navn ble nevnt? Hvor varm var ikke din kjærlighet til sjeler mens din overgivelse til Gud ennå var ny! Med hvilket alvor søkte du ikke å fremstille Frelserens kjærlighet for dem! Mangelen på denne kjærlighet har gjort deg kald, kritisk og fordringsfull. Prøv å vinne den tilbake, og prøv å føre sjeler til Kristus. Dersom du nekter å gjøre dette, vil andre som har mindre erfaring og færre anledninger, komme fram og ta plass og utføre det du har forsømt. For arbeidet med å frelse dem

som ble fristet, prøvet og fortapt, må bli utført. Kristus tilbyr sin menighet denne tjeneste. Hvem vil ta imot den?

Gud har ikke vært uoppmerksom på de gode gjerninger og de selvfornektende handlinger som menigheten har utført tidligere. De er alle sammen skrevet ned i det

høye. Men dette er ikke nok. De vil aldri kunne frelse menigheten når den holder opp med å fullbyrde sin misjon. Dersom den grusomme forsømmelse og likegyldighet som i fortiden er blitt åpenbart, ikke blir stanset, vil menigheten istedenfor å gå fra kraft til kraft, fortsatt utarte til svakhet og formvesen. Skal vi la dette skje? Skal denne treghet og følelsesløshet, denne sørgelige tilbakegang i kjærighet og åndelig iver bli varig? Er det i denne tilstand Kristus skal finne sin menighet?

Brødre, dersom dere ikke gjør grundige anstrengelser for å bedre dere, vil deres egne lamper ganske sikkert komme til å blafre og bli dunklere helt til de går ut i mørket. «Kom derfor i hu hva du er falt ifra, og omvend deg og gjør de første gjerninger! » Den anledning vi nå har, kan bli av kort varighet. Dersom vi lar denne fristen til nåde og omvendelse gå fra oss, lyder advarselen: «Ellers kommer jeg over deg og vil flytte din lystempe fra dens sted. » Åp. 2, 5. Disse ordene lyder fra ham som er langmodig og overbærende. De er et høytidelig varsel til menigheter og til enkelte medlemmer om at Vekteren som aldri sover, veier deres handlinger. Det er på grunn av hans vidunderlige tålmodighet at de ikke blir hogd ned som de som gjør jorden unyttig. Men hans Ånd vil ikke alltid være virksom i menneskene. Hans tålmodighet vil ikke vare så meget lenger.

Gjenoprettelse av den første kjærighet

Deres tro må bli noe mer enn den har vært, ellers vil dere bli veid på vekten og funnet for lette. Den endelige domskjennelsen som all jordens dommer skal kunngjøre på den ytterste dag, vil avhenge av vår interesse for de trengende, de nedtrykte og de fristede og av vårt praktiske arbeid for dem. Dere kan ikke gå forbi dem på den andre siden av veien og selv vente å få adgang som gjennløste syndere til Guds stad. Kristus sier: «Hva I ikke har gjort imot en av disse minste, det har I heller ikke gjort imot meg.» Matt. 25, 45.

Ennå er det ikke for sent å gjenopprette de forsømmelser vi har begått i fortiden. La det bli en gjenopplivelse av den første kjærighet, den første iver. Oppsøk dem som du har drevet bort, forbind ved bekjennelse de sår du har vært årsak til. Kom nær inn til det store Hjerter med den ømme kjærighet og la strømmen av medlidenhet fra Gud flyte inn i ditt hjerte og fra deg til andres hjerter. La den ømhet og barmhjertighet som Jesus har åpenbart i sitt eget dyrebare liv, være et forbilde på hvordan vi bør behandle våre medmennesker, særlig da dem som er våre brødre i Kristus. Mange har segnet om og er blitt motløse i livets strid, mens et eneste vennlig og oppmuntrende ord kunne ha gitt

kraft til å seire. Bli aldri, aldri hjerteløs, kald, usympatisk og kritisk. La aldri en anledning gå forbi deg til å si et ord som kan oppmuntre og gi håp. Vi kan aldri vite hvor vidtrekkende våre milde, vennlige ord, våre kristelige bestrebelser for å gjøre en byrde lettere kan bli. Vi kan ikke hjelpe de feilende til rette på noen annen måte enn ved å vise saktmodighets og mildhets ånd og ha en kjærlig ømhet for dem.

Gud har dyrebare sjeler i sin menighet. Det finnes også menn og kvinner som er som ugress blant hveten. Men Gud gir ikke deg eller noen annen den oppgave å avgjøre hvem det er som er ugress og hvem det er som er hvete. Kan hende vi ser og fordømmer andres feil, mens vi selv har større feil som vi aldri har innsett, men som andre tydelig kan se. -- 1885 -- «Testimonies», V, side 333, 334.

Gud betrakter ikke alle synder som om de var like store. Han regner med forskjellige grader av skyld, på samme måte som dødelige mennesker gjør. Men hvor ubetydelig denne eller hin feil kan synes å være i menneskenes øyne, så er ingen synd liten i Guds øyne. De synder som menneskene er tilbøyelige til å betrakte som små, er kanskje nettopp slike som Gud regner som store forbrytelser. Drankeren blir for-aktet og får høre at hans synd vil utelukke ham fra himmelen, mens stolthet, egoisme og begjær blir ustraffet. Men disse synder er særlig anstøtelige for Gud. Han «står de stolte imot», og Paulus sier oss at havesyke er avgudsdyrkelse. Jak. 4, 6; Kol. 3, 5. De som kjenner til hvordan Guds Ord fordømmer avguderi, vil straks forstå hvor alvorlig denne synden er. -- 1885 -- «Testimonies», V, side 337.

Kapittel 37

Fremgang for menigheten

Der Herrens Ånd er, der er saktmodighet, tålmodighet, mildhet og langmodighet. En sann Kristi etterfølger vil søke å etterligne mønsteret. Han vil gjøre det til et studium hvordan han kan gjøre Guds vilje på jorden slik som den blir gjort i himmelen. De som har hjerter som fremdeles er smittet av synd, kan ikke være nidkjære til gode gjerninger. De unnlater å holde de første fire forskrifter i tibudsloven. Disse budene viser menneskenes plikt overfor Gud. De holder heller ikke de siste seks som viser menneskenes plikt mot sine medmennesker. Deres hjerter er fulle av selviskhet, og de finner stadig noe å utsette på andre som er bedre enn de selv er. De går løs på en oppgave som Gud ikke har gitt dem, og så lar de det arbeid være ugjort som han har pålagt dem å utføre, og som består i å gi akt på seg selv, forat ingen bitter rot skal skyte fram og forstyrre menigheten og besmitte den. De vender blikket utover for å se om det skulle være noe i veien med karakteren hos andre, mens deres øyne burde være vendt innad for å undersøke og kritisere deres egne handlinger. Når de tømmer sitt hjerte for alt som er selvisk, for misunnelse, ond mistanke og hat, vil de ikke stige opp på dommersetet og felle dom over andre, dem som i Guds øyne er bedre enn de selv.

Den som ønsker å reformere andre, må først reformere seg selv. Han må få Mesterens ånd i eie og være villig til å lide hån og å øve selvfornektelse sammen med ham. I forhold til den verdi en eneste sjel har, blir hele verden så ubetydelig. Dersom noen nærer et ønske om å øve myndighet, om å herske over Guds arvedel, vil det føre til at sjeler går fortapt. De som virkelig elsker Jesus, vil innrette sitt liv etter mønsteret, og i hans ånd vil de arbeide for å frelse andre.

For å vinne menneskene og for å gjøre deres evige frelse sikker, forlot Kristus de kongelige boliger i himmelen og kom til denne jord, gikk igjennom syndens og skammens kvaler i menneskenes sted og døde for å gjøre dem fri. Hvordan tør noen som bekjenner Kristi navn, i betraktning av den umåtelige pris som ble betalt for menneskets gjenløsning, behandle en av hans små med likegyldighet? Med hvilken omhu skulle ikke brødre og søstre i menigheten våke over hvert ord og hver handling så de ikke kom til å skade oljen og vinen! (Åp. 6, 6.) Hvor alvorlig, vennlig og kjærlig burde vi ikke behandle det som er kjøpt med Kristi blod! Med hvilken troskap og hvilket alvor bør vi

ikke arbeide for å løfte opp de forsagte og motløse! Med hvilken ømhet bør vi ikke behandle slike som forsøker å lyde sannheten og som ikke får noen oppmuntring i hjemmet og som til stadighet må innånde vantroens og mørkets atmosfære! 1889 -- «Testimonies», V, side 513-621.(Menighetsarbeid)

Hvordan vi bør behandle de feilende

Dersom man mener at en bror har begått feil, bør hans brødre og søstre ikke hviske om dette seg imellom og gjøre bemerkninger om dette og forstørre de antatte villfarelser og feil. Det blir gjort så meget i den retning, og følgen er at Guds mishag hviler over dem som gjør det, og Satan fryder seg fordi han kan svekke og plage dem som kunne være sterke i Herren. Verden ser deres svakhet og bedømmer denne klasse mennesker og den sannheten de bekjenner seg til å elske, etter de frukter som viser seg hos dem.

«Herre, hvem skal bo i ditt telt? Hvem skal bygge på ditt hellige berg? Den som vandrer ustraffelig og gjør rettferdighet og taler sannhet i sitt hjerte, så han ikke baktaler med sin tunge, som ikke gjør sin neste ondt og ikke fører skam over dem som står ham nær, den som ser med ringeakt på den gudløse, men som ærer dem som frykter Herren, som sverger seg selv til skade og ikke bryter sitt ord, den som ikke låner sine penger ut mot rente og ikke tar gave mot den uskyldige. Den som dette gjør, skal ikke rokkes evindeligen.» Sal. 15, 1-5. Her blir baktaleren utelukket fra å kunne bo i Guds telt og på Sions hellige berg. Den som bringer skam over dem som står ham nær, kan ikke være til behag for Gud.

Hvor mange ganger hender det ikke at predikanter, mens de utfører et godt arbeid med å lede sjeler til Gud og til sannheten, blir kalt til et annet sted for å ordne en menighets sak mellom brødre som selv har handlet helt feilaktig og som var besjelet av en stridbar, anmassende ånd!

Å kalle menn bort fra sitt virkefelt på denne måten er noe som har gjentatt seg gang på gang under utviklingen av dette verk, og det er noe som menneskenes store motstander har funnet på for å hindre Guds sak. Når sjeler som har vært i ferd med å ta standpunkt på sannhetens side, på denne måten kommer under ugunstige innflytelser, mister de interessen, og det hender svært sjelden at sannheten på ny kan gjøre et mektig inntrykk på dem. Den onde søker stadig å finne på et eller annet for å dra predikanten

bort fra hans virkefelt på dette kritiske tidspunkt, forat fruktene av hans arbeid skal bli tilintetgjort.

I menigheten finnes det vanhellige, uomvendte menn og kvinner som tenker mer på å hevde sin egen verdighet og sine egne meninger enn de tenker på sine medmenneskers frelse. Satan påvirker slike til å få i stand vanskeligheter som kan legge beslag på predikantens tid og arbeid, og mange sjeler går fortaapt som en følge av dette.

Når det råder splittede følelser blant medlemmene i menigheten, er deres hjerter harde og upåvirkelige. Det arbeid predikanten utfører, kan da sammenlignes med hammerslag på kaldt jern, og hver av partene blir mer stadfestet i sitt eget standpunkt enn de var før. Predikanten kommer i en meget lite misunnelsesverdig stilling, for selv om han tar en aldri så klok avgjørelse, blir det til mishag for den ene eller den andre, og på den måten blir partiskhetens ånd styrket.

Dersom predikanten tar inn hos en eller annen familie, kan han være sikker på at andre blir misunnelige og redde for at han skal få ufordelaktige inntrykk angående dem. Når han da gir råd, vil noen si at «denne eller hin har snakket med ham», og hans ord har ingen vekt hos dem. På den måten blir deres sjeler væpnet med mistillit og mistanke, og predikanten blir gjenstand for deres fordømmelse og skinnsyke. Altfor ofte er saken verre når han reiser enn den var da han kom dit. Dersom han helt hadde nektet å høre på noens fargelagte, ensidige uttalelser, og dersom han hadde gitt råd i samsvar med den bibelske regel og sagt som Nehemias: «Jeg holder på med et stort arbeid og kan ikke komme ned» (Neh. 6, 3), ville vedkommende menighet ha vært i en langt bedre tilstand.

Predikanter og medlemmer i menigheten mishager Gud når de tillater noen å fortelle dem om brødrenes feil. De burde ikke høre på disse historier, men spørre: «Har du nøye fulgt din Frelsers oppfordring? Har du vært hos synderen og snakket med ham om hans feil deg og ham imellom? Og har han nektet å høre på deg? Har du med omhu og under bønn tatt to eller tre andre med deg og arbeidet for ham med ømhet, ydmykhet og saktmodighet og med et hjerte som banket av kjærlighet til hans sjel? » Dersom høvdingens (Kristi) befaling er slik som de finnes i reglene om de feilende, nøye er blitt fulgt, bør man ta enda et skritt: Si det til menigheten og la saken bli behandlet i samsvar med Skriften. Da først vil himmelen stadfeste den avgjørelsen menigheten tar om å avskjære det lem som volder forargelse, dersom vedkommende da ikke omvender seg.

Dersom disse skrittene ikke er blitt tatt, så lukk øre for klager og unngå på den måten å bringe skam over dem som står deg nær. Hvis alle brødre og søstre ville følge denne kristelige fremgangsmåte, ville onde tunger forstumme, for de ville ikke finne et så gunstig felt hvor de kunne arbeide for å bite og fortære hverandre.

Valg av ledere

Apostelen Paulus skriver til Titus: «Derfor lot jeg deg bli etter på Kreta at du skulle sette det i rette skikk som ennå sto tilbake, og innsette eldste i hver by, således som jeg foreskrev deg, om noen er ulastelig, en kvinnes mann og har troende barn som ikke har ondt ord på seg for ryggesløshet eller er gjenstridige. For en tilsynsmann skal være ulastelig som en Guds husholder.» Tit. 1, 5-7. Alle våre predikanter ville gjøre vel i å gi akt på disse ord og ikke være for snare med å innsette menn i embeter uten etter nøye overveielse og megen bønn om at Gud ved sin Hellige Ånd må gi til kjenne hvem han vil godkjenne.

Den inspirerte apostel sa: «Vær ikke snar til å legge hendene på noen.» 1 Tim. 5, 22. I noen av våre menigheter har arbeidet med å organisere og med å innsette forstandere vært forhastet. Den bibelske regelen er ikke blitt fulgt, og som en følge av dette har menigheten kommet i store vanskeligheter. Det bør ikke være så stort hastverk med å velge ledere at man ordinerer menn som i ingen henseende er skikket for den ansvarsfulle oppgaven -- menn som trenger til omvendelse og til å høynes, foredles og lutres før de i noen som helst stilling kan gjøre tjeneste i Guds sak.

Evangeliets not samler både gode og onde. Karakterutvikling krever sin tid. Det tar sin tid før man lærer hva menneskene virkelig er. Familien til den som er foreslått til et embete, bør også komme i betraktning. Blir familien holdt i age? Kan mannen styre sitt eget hus med ære? Hvilken karakter har hans barn? Er de til ære for sin fars innflytelse? Dersom han ikke viser takt, visdom eller gudfryktighetens kraft i hjemmet, slik at han kan styre sin egen familie, kan man trygt gå ut fra at de samme mangler vil gjøre seg gjeldende i menigheten, og at den samme vanhellige ledelse vil vise seg der. Det vil være langt bedre å bedømme mannen før han blir satt inn i et embete enn etterpå, bedre å be og rådslå før man tar det avgjørende skritt enn å måtte arbeide for å rette på følgene av et feiltrinn som er begått.

I noen menigheter har lederen ikke de rette forutsetninger for å kunne lære opp

medlemmene til å bli arbeidere. Det er ikke blitt utvist takt og innsikt når det gjelder å opprette en levende interesse for Guds verk. Lederen er treg og virker kjedelig. Han taler for meget og ber for lenge ved møtene. Han har ikke den levende forbindelst med Gud som vil kunne gi ham en ny erfaring.

Lederne for menigheten på ethvert sted bør være alvorlige, fulle av nidkjærhet og uegennyttig interesse, Guds menn som kan sette det rette preg på virksomheten. De bør bære fram sine begjæringer for Gud i tro. De kan bruke all den tid de ønsker til bønn i lønnkammeret, men ved møtene bør deres bønner og deres vitnesbyrd være kortfattet og saklige. Lange, tørre bønner og lange formaninger bør unngås. Dersom brødrene og søstrene gjerne vil ha noe å si som kan vederkvege og oppbygge andre, må de først ha det i sine egne hjerter. De må ha en daglig forbindelse med Gud, hente sine forråd fra hans uuttømmelige skattkammer og kunne dra fram nytt og gammelt derfra. Hvis deres egne sjeler er blitt opplivet av Guds Ånd, vil de styrke og oppmuntre andre. Men dersom de ikke selv har drukket av frelsens levende kilde, vil de ikke kunne forstå hvordan de skal lede andre dit.

De som tar imot sannhetens teori, bør bli forelagt hvor nødvendig det er med en erfaringsmessig kristendom. Predikanter må bevare sine egne sjeler i Guds kjærlighet og deretter vise folket nødvendigheten av en individuell helligelse, en personlig omvendelse. Alle må selv oppnå en levende erfaring. De må ha Kristus innlevet i hjertet, og hans Ånd må beherske deres sinn og hu, ellers er deres bekjennelse til troen verdiløs og deres tilstand enda verre enn den ville være om de aldri hadde hørt sannheten.

For de små grupper som tar imot sannheten, bør det kunne lages en ordning som kunne sikre menighetens fremgang. Man kan peke ut en mann som kan ha ledelsen en uke eller en måned, og deretter en annen i noen få uker. På den måten kan forskjellige personer bli innsatt til å utføre arbeidet, og etter en passende prøve bør man ved en avstemning i menigheten velge en til å stå som dens anerkjente leder, men aldri for mer enn et år. Så skal en annen bli valt, eller den samme kan velges igjen, dersom hans tjeneste har vist seg å være til velsignelse for menigheten. Det samme prinsipp bør en følge når en velger menn i andre ansvarsfulle stillinger, som f. eks. embeter i konferensen. Uprøvde menn bør ikke velges til konferensformenn. Det er mange som ikke viser den rette skjønnsomhet i disse viktige anliggender hvor det gjelder evige interesser.

Innflytelsen av en enig sjelevinnende menighet

Vi bekjenner oss til å være oppbevarere av Guds lov. Vi hevder at vi har større lys og sikter mot et høyere ideal enn noe annet folk på jorden. Derfor bør vi vise større karakterfullkommenhet og en mer alvorlig gudsfrykt. De som har tatt imot den nærværende sannhets lys, er blitt betrodd et overmåte høytidelig budskap. Vårt lys bør skinne for å opplyse stien for dem som vandrer i mørke. Som medlemmer av Guds synlige menighet og som arbeidere i Herrens vingård burde alle som bekjenner seg til å være kristne, gjøre sitt ytterste for å bevare fred, overensstemmelse og kjærlighet i menigheten. Legg merke til Kristi bønn: «At de alle må være ett, liksom du Fader, i meg, og jeg i deg, at også de må være ett i oss, forat verden skal tro at du har utsendt meg.» Joh. 17, 21.

Enhet i menigheten er det overbevisende vitnesbyrd om at Gud har sendt Jesus til verden som dens gjeløser. Dette er et argument som verdslige mennesker ikke kan motbevise. Derfor arbeider Satan stadig for å hindre denne enhet og harmoni, forat de vantro skal få avsky for religion og bli befestet i sin ubotferdighet, fordi de kan være vitne til frafall, splid og strid mellom bekjennende kristne. Gud blir vanæret ved dem som bekjenner seg til sannheten mens de ligger i innbyrdes uoverensstemmelse og fiendskap. Satan er den store anklager mot brødrene, og alle som tar del i en slik virksomhet, står i hans tjeneste.

Vi bekjenner oss til å ha mer sannhet enn andre samfunn, men hva gagnar det oss dersom dette ikke leder oss til større hengivenhet, til et renere og helligere liv? Det ville være bedre for oss aldri å ha sett sannhetens lys enn å bekjenne oss til å ta imot det og ikke bli helliget ved det.

For å kunne avgjøre hvor betydningsfulle de interesser er som knytter seg til sjelens omvendelse fra villfarelse til sannhet, må vi forstå hva udødeligheten er verd. Vi må innse hvilken fryktelig straff den annen død er. Vi må oppfatte den ære og herlighet som venter de gjeløste, og forstå hva det vil si å være i nærheten av ham som døde forat han måtte kunne høyne og foredle mennesket og gi seiervinneren et kongelig diadem.

Verdien av en sjel kan ikke fullt ut oppfattes av mennesker. Med hvilken

takknemlighet vil ikke de gjenløste og herliggjorte minnes dem som var et middel til deres frelse! Da vil ingen angre sine selvfornektende bestrebelse og sitt iherdige arbeid, sitt tålmod, sin overbærenhet og sitt hjertes alvorlige, brennende lengsler etter sjeler som ville ha gått tapt dersom vedkommende hadde forsømt sin plikt eller var blitt trett av å gjøre det gode.

Nå blir disse hvitkledde sjeler samlet i den store Hyrdes fold. Den trofaste arbeider og den som ble frelst ved hans arbeid, blir hilst av Lammet som er i tronens midte, og de blir ledet hen til livsens tre og til kilden for det levende vann. Med hvilken glede betrakter ikke Kristi tjenere disse forløste som nå får del i Gjenløserens herlighet! Hvor meget mer dyrebar er ikke himmelen for dem som trofast har arbeidet for å frelse sjeler! «De forstandige skal skinne som himmelhvelvingen skinner, og de som har ført de mange til rettferdighet, skal skinne som stjernene, evindelighet og alltid. » Dan. 12, 3.

Kapittel 38

Synden mot den Hellige Ånd

Bror P., du spør om du har begått den synd som det ikke er tilgivelse for i dette liv eller i det kommende. Mitt svar er: Jeg ser ikke det minste bevis for at så er tilfelle. Hva er egentlig synd mot den Hellige Ånd? Det at man med forsett tilskriver Satan den Hellige Ånds gjerning. Sett f. eks. at noen er vitne til Guds Ånds særlige virksomhet. Vedkommende har overbevisende vitnesbyrd om at denne virksomhet er i samsvar med Skriftene, at Ånden vitner med hans ånd at den er av Gud. Men senere faller han i fristelse. Stolthet, selvgodhet eller et annet ondt trekk behersker ham, og mens han forkaster ethvert bevis for dets guddommelige karakter, erklærer han at det han tidligere hadde innrømmet å være den Hellige Ånds kraft, var Satans kraft. Det er ved sin Ånd som mellomledd Gud virker på menneskehjertet, og når menneskene med vilje avviser Ånden og erklærer den for å være fra Satan, avbryter de det middel som Gud kan meddele seg gjennom til dem. Når de forneker det synlige bevis som det har behaget Gud å gi dem, stenger de ute det lyset som har skint i deres hjerter, og som en følge av dette blir de gående i mørket. På den måten blir Kristi ord til virkelighet: «Er altså lyset i deg mørke, hvor stort blir da mørket! » Matt. 6, 23. En viss tid kan de som har begått denne synd, tilsynelatende være Guds barn. Men når det inntreffer omstendigheter som utvikler karakteren og viser hva slags ånd de er av, finner man snart ut at de er på fiendens grunn og står under hans sorte banner.

Min bror, Ånden innbyr deg i dag. Kom til Jesus med hele ditt hjerte. Omvend deg fra dine synder, avlegg bekjennelse for Gud og avstå fra urettferdighet, så vil du kunne tilegne deg alle hans løfter. «Vend eder til meg og bli frelst, » er hans nådige innbydelse. Es. 45,22.

Den dagen kommer da Guds vredes fryktelige dom vil bli uttalt over alle som har turet fram i ulydighet mot ham. Det vil inntreffe når Gud må tale og gjøre forferdelige ting i rettferdighet mot dem som har overtrådt hans lov. Men du behøver ikke å være blant dem som kommer inn under Guds vrede. Nå er hans frelses dag. Lyset fra Golgatas kors skinner nå med klare, lysende stråler og åpenbarer Jesus, vårt slaktoffer for synd. Når du leser de løftene som jeg har fremholdt for deg, husk da på at de er uttrykk for en usigelig kjærlighet og medlidenhet. Guds store hjerte med den uendelige

kjærlighet higer etter synderen med en grenseløs medfølelse. «I hvem vi har forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse. » Ef. 1, 7. Ja, tro bare at Gud er din hjelper. Han ønsker å gjenopprette sitt moralske bilde i mennesket. Når du nærmer deg ham med bekjennelse og botferdighet, vil han komme deg nær med barmhjertighet og forlatelse. Vi skylder Herren alt. Han er opphavet til vår frelse. Når du arbeider på din egen frelse med frykt og beven, er Gud den som virker i deg både å «ville og å virke til hans velbehag». Fil. 2, 12. 13. 1889 -- «Testimonies», V, side 634-635.(Guds kjærlighet til syndere)

Kapittel 39

Guds nærvær en virkelighet

Kjære bror Q. Det gleder meg at du nå er i .. ., og dersom du fyller din oppgave, vil du være den rette mann på det rette sted. Hold selvet ute av syne. La det ikke trenge inn og skade virksomheten, selv om dette vil være naturlig. Vandre med Gud i ydmykhet. La oss virke for Mesteren med uegennyttig kraft og bevare bevisstheten om Guds stadige nærvær. Tenk på Moses -- hvilken utholdenhet og hvilket tålmod preget ikke hans liv! I sitt brev til hebreerne sier Paulus: «Han holdt ut som om han så den usynlige. » Heb. 11, 27. Det skussmål Paulus på denne måten gir Moses, betyr ikke bare en passiv motstand mot det onde, men en iver i det som er rett. Han hadde alltid Herren for øye, og Herren var alltid ved hans høyre hånd for å hjelpe ham.

Moses hadde en dyp erkjennelse av Guds personlige nærvær. Han så ikke bare ned gjennom tidene til den tid Kristus skulle bli åpenbart i kjød, men han så Kristus på en særskilt måte ledsage Israels barn på alle deres vandringer. Gud var en virkelighet for ham, en som alltid var nærværende i hans tanker. Når han ble misforstått, når det falt i hans lodd å møte farer og å gjennomgå hån for Kristi skyld, tålte han det uten å gjengjelde ondt med ondt. Moses trodde på Gud som en han behøvde og som en som ville hjelpe ham fordi han trengte hjelp. Gud var for ham en nærværende hjelp.

En stor del av den tro som vi ser, er bare et navn. Den virkelige, fortrøstningsfulle og vedholdende tro er en sjeldenhet. Moses opplevde i sin egen erfaring at det løfte ble oppfylt, at Gud vil lønne dem som søker ham flittig. Han så fram til lønnen. Her er et annet punkt i forbindelse med troen som vi ønsker å legge vekt på. Gud vil lønne det menneske som viser tro og lydighet. Hvis denne tro blir innført i livets erfaring, vil den sette enhver som frykter og elsker Gud, i stand til å holde ut i prøvelsene. Moses var full av tillit til Gud fordi han hadde en tilegnende tro. Han trengte hjelp, han ba om den, grep den i tro og flettet inn i sin erfaring den tillit at Gud hadde omsorg for ham. Han trodde at Gud hersket særskilt over hans liv. Han så og anerkjente Gud i enhver enkelthet i sitt liv og følte at den Altseende som veier motiver og prøver hjerter, holdt sitt øye over ham. Han sa hen til Gud og forlot seg på styrke fra ham til å bære ham ubesmittet gjennom fristelse i enhver skikkelse. Han visste at han hadde fått en særskilt oppgave, og han ønsket så vidt mulig at denne oppgaven helt igjennom måtte lykkes.

Men han visste også at han ikke kunne gjøre dette uten guddommelig hjelp, for han hadde et fordervet folk å arbeide med. Guds nærvær var nok til å bringe ham gjennom alle de mest prøvende situasjoner et menneske kan bli stilt i.

En tro som holder prøve

Moses hadde Gud ikke bare i sine tanker. Han så ham. Gud var det synet han stadig hadde for seg. Han mistet ham aldri av syne. Han så Jesus som frelser, og han trodde at Frelserens fortjenester ville bli tilregnet ham. For Moses var denne tro ikke noe gjetttverk. Den var en virkelighet. Det er den slags tro vi trenger til -- en tro som tåler prøven. Å, hvor ofte vi gir etter for fristelsen, fordi vi ikke har vårt blikk festet på Jesus. Vår tro varer ikke ved. Vi synder ved å gi etter for selvet, og derfor holder vi ikke ut som om vi «så den usynlige». Min bror, gjør Kristus til din ledsager hver dag, hver time, så vil du ikke klage over at du ikke har noen tro. Dvel ved Kristus. Betrakt hans karakter. Tal om ham. Jo mindre du opphøyer deg selv, desto mer vil du se hos Jesus som du kan opphøye. Gud har en oppgave som du må utføre. Ha alltid Herren for ditt blikk. Bror og søster Q., stig høyere, stadig høyere opp for å få klarere forståelse av Kristi karakter. Da Moses ba: «La meg få se din herlighet,» irettesatte Herren ham ikke, men oppfylte hans ønske. Gud sa til sin tjener: «Jeg vil la all min godhet gå forbi ditt åsyn.» 2 Mos. 33, 18. 19. Vi holder oss borte fra Gud, og dette er grunnen til at vi ikke ser åpenbarelsene av hans kraft.

Kapittel 40

Vitnesbyrdenes natur og innflytelse

Etter som enden nærmer seg og arbeidet med å bringe verden den siste advarsel blir utvidet, blir det viktigere for dem som tar imot den nærværende sannhet, å få en klar forståelse av Vitnesbyrdenes natur og innflytelse, disse vitnesbyrd som Gud i sitt forsyn har knyttet til det tredje englebudskaps verk fra dets aller første begynnelse. På de følgende sider gjengir jeg noen utdrag av det jeg i de siste 40 år har skrevet angående mine egne tidligste erfaringer i dette særskilte verk, samt hva Gud har vist meg angående Vitnesbyrdenes natur og betydning, måten de er kommet fram på og hvordan man bør betrakte dem.

Ikke lenge etter tidens utløp i 1844 fikk jeg mitt første syn. Jeg besøkte en kjær søster i Kristus. Hennes hjerte var knyttet til mitt. Fem av oss, alle sammen kvinner, knelte i stillhet ved familiealteret. Mens vi ba, kom Herrens kraft over meg, slik som jeg aldri hadde følt den tidligere. Jeg syntes jeg var omgitt av lys og at jeg steg høyere og høyere opp fra jorden. Denne gangen hadde jeg et syn om de adventtroendes erfaring, Kristi komme og den lønn de trofaste skal få.

I et annet syn, som fulgte snart etter det første, så jeg de prøver jeg skulle komme til å gjennomgå, og at det var min plikt å reise ut og fortelle andre hva Gud hadde åpenbart for meg. Det ble vist meg at mitt arbeid ville møte stor motstand og at mitt hjerte ville bli sønderrevet av angst, men at Guds nåde ville være nok til å holde meg oppe gjennom det alt sammen. Lærdommen i dette syn besvarte meg overmåte meget, for den viste meg at det var min plikt å gå ut blant folket og fremholde sannheten.

Noe jeg var svært redd for og som trykket meg, var at dersom jeg fulgte pliktens kall og dro ut og ga meg ut for å være en som var begunstiget med syner og åpenbarelses fra den Høyeste til hans folk, ville jeg kunne gi etter for en syndig selvopphøyelse og heve meg opp over den stilling som det var riktig for meg å innta, pådra meg Guds mishag og miste min egen sjel. Jeg visste om flere slike tilfelle som jeg her har skildret, og mitt hjerte krympet seg for den harde ildprøven. 1889 -- «Testimonies», V, side 654-683.

Jeg ba nå inderlig om at jeg måtte bli bevart fra uberettiget selvopphøyelse dersom jeg måtte reise ut for å fortelle hva Herren hadde vist meg. Engelen sa: «Dine bønner er hørt og vil bli besvart. Dersom dette onde som du gruer for, truer deg, vil Guds hånd være utrakt for å frelse deg. Ved trengsel vil han dra deg til seg og bevare din ydmykhet. Vær trofast i å bære fram budskapet. Hold ut inntil enden, så skal du ete frukten av livsens tre og drikke av livsens vann. »

På denne tid var det svermeri blant noen av dem som hadde trodd det første budskap. Det forekom alvorlige villfarelser i lære og liv, og noen var ferdige til å fordømme alle som ikke ville godkjenne deres synsmåter. Gud åpenbarte disse villfarelser for meg i syner og sendte meg til sine villfarne barn for å peke dem ut. Men da jeg utførte denne plikt, møtte jeg bitter motstand og bebreidelse.

Det var et tungt kors for meg å skulle fortelle de villfarne det som var blitt åpenbart for meg angående dem. Det voldt meg stor smerte å se andre føle seg besvært eller bedrøvet. Og når jeg måtte bære fram budskapene, søkte jeg ofte å mildne dem og fremstille dem så gunstige som mulig for vedkommende, og deretter kunne jeg gå avsides for meg selv og gråte av åndelig smerte. Jeg betraktet dem som bare hadde sine egne sjeler å ha omsorg for, og jeg tenkte at dersom jeg var i deres stilling, ville jeg ikke klage. Det var vanskelig å måtte fortelle de tydelige, skarpe vitnesbyrd som Gud ga meg. Med angst la jeg merke til resultatet, og dersom de som ble vist til rette, satte seg imot irettesettelsen og etterpå motarbeidet sannheten, kom disse spørsmålene opp i mitt sinn: Fremholdt jeg budskapet nettopp slik som jeg skulle? Kunne det ikke ha vært en eller annen måte å frelse vedkommende på? Og så trengte det seg en slik smerte inn i min sjel at jeg ofte syntes at døden ville være et velkomment sendebud og graven et deilig hvilested.

Jeg skjønnte ikke hvilken fare og synd det lå i en slik innstilling før jeg i et syn ble ført fram for Jesu ansikt. Han så på meg med et misfornøyd blick og vendte seg deretter bort fra meg. Det er umulig å beskrive den redsel og angst jeg følte i det øyeblikk. Jeg falt ned for ham på mitt ansikt, men jeg klarte ikke å si et eneste ord. Å, hvor jeg lengtet etter å bli skjermet og skjult for dette forferdelige blick. Da kunne jeg i en viss grad forstå hvordan de fortapte vil føle det når de roper til «fjellene og hamrene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede!» Åp. 6, 16.

Snart bød en engel meg at jeg skulle stå opp, og det synet som møtte mine øyne,

kan vanskelig beskrives. Foran meg var det en flokk som hadde sitt hår og tøy revet i stykker, og deres hvite ansikter uttrykte selve bildet på fortvilelse og skrekk. De kom nær bort til meg og gned sine klær mot mine. Da jeg la merke til mine klær, så jeg at de var tilsølt med blod. Igjen falt jeg om som en død for min ledsagende engels føtter. Jeg kunne ikke finne en eneste unnskyldning, jeg lengtet bare etter å komme vekk fra dette hellige sted. Engelen reiste meg opp på mine føtter og sa: «Dette er ikke din tilstand nå, men dette syn er blitt fremstilt for deg forat du skal vite hvordan du vil bli stilt dersom du unnlater å fortelle andre hva Herren har åpenbart for deg.» Med denne høytidelige advarsel i sinne gikk jeg ut for å bringe folket den irettesettelse og lærdom som Gud hadde gitt meg.

Personlige vitnesbyrd

Budskaper som ble gitt til forskjellige mennesker, ga jeg dem ofte skriftlig. Dette gjorde jeg i mange tilfelle på deres inntrengende anmodning. Etter som mitt arbeid ble mer og mer omfattende, ble dette en meget viktig og anstrengende del av min virksomhet. Før jeg ga ut vitnesbyrd nr. 15 (i 1868), fikk jeg fra slike som jeg hadde gitt råd eller tilrettevisning, anmodninger om skrevne vitnesbyrd. Men jeg var meget utmattet av oppslitende arbeid og grudde for oppgaven, særlig fordi jeg visste at mange av disse mennesker var meget uverdige, og det så ut til å være lite håp om at de advarsler som var gitt, skulle kunne føre til noen avgjort forandring hos dem. På denne tid ble jeg meget oppmuntret av følgende drøm:

Noen kom til meg med en vev som inneholdt hvitt tøy, og ba meg å klippe til drakter av det til mennesker av alle størrelser og av alle slags karakterer og omstendigheter i livet. Jeg ble oppfordret til å klippe dem og henge dem opp helt ferdige til å bli sydd når det var nødvendig. Jeg hadde det inntrykk at mange som jeg skulle klippe drakter til, var uverdige. Jeg spurte om dette var det siste tøyestykke jeg skulle klippe til, og jeg fikk høre at det var det ikke. Så snart jeg var ferdig med dette, var det andre jeg skulle ta fatt på. Jeg følte meg motløs på grunn av den mengde arbeid som ventet på meg, og jeg sa at jeg i over 20 år hadde vært opptatt med å klippe drakter for andre, og mitt arbeid var ikke blitt påaktet, heller ikke kunne jeg innse at arbeidet mitt hadde utrettet noe videre godt. Til ham som kom med tøyet, fortalte jeg særlig om en kvinne som han hadde bedt meg om å klippe en drakt for. Jeg sa at hun ikke ville sette pris på tøyet, og at det ville være bortkastet tid og stoff å gi det til henne. Hun var svært fattig, underlegen i forstand og urenslig i sine vaner, og hun ville sikkert snart skitne det

til.

Men han svarte: «Klipp til drakten. Dette er din plikt. Det er ikke du som bærer tapet, men jeg. Gud ser ikke som mennesker ser. Han legger fram det arbeid som han vil skal utføres, og du vet ikke hva som vil lykkes, dette eller hint.»

Da holdt jeg hendene mine opp, grove og harde som de var etter den langvarige bruk av saksen, og jeg sa at jeg ikke kunne annet enn grue når jeg tenkte på at jeg skulle fortsette dette arbeid. Men han svarte meg på nytt:

«Klipp til draktene! Din avløsning er ennå ikke kommet.»

Med en sterk følelse av tretthet reiste jeg meg opp for å ta fatt på arbeidet. Foran meg lå en ny, blank saks som jeg begynte å bruke. Følelsen av tretthet og motløshet forlot meg plutselig, saksen syntes å skjære nesten uten noen anstrengelse fra min side, og jeg klipte den ene drakten til etter den andre forholdsvis lett.

Det forekommer mange drømmer som stammer fra ting i det daglige liv og som Guds Ånd ikke har noe å gjøre med. Det er også falske drømmer, på samme måte som det er falske syner, som blir inspirert av Satans ånd. Men drømmer fra Herren blir i Guds Ord stilt i klasse med syner og er like sikkert frukten av Profetiens Ånd som tilfellet er med syner. Slike drømmer rommer i seg selv beviset på deres ekthet, når man tar hensyn til de mennesker som får dem, og til de omstendigheter de ble gitt under.

På grunn av at den advarsel og undervisning som er gitt i vitnesbyrd til enkelte personer, i like høy grad gjaldt mange andre, som ikke tydelig var blitt pekt ut på den måten, så det for meg ut til å være min plikt å utgi de personlige vitnesbyrd til gagn for menigheten. Da jeg i Vitnesbyrd nr. 15 skrev om nødvendigheten av å gjøre dette, uttalte jeg: «Jeg kjenner ikke noen bedre måte å fremholde mine anskuelse på om alminnelige farer og feil og om den plikt som hviler på alle dem som elsker Gud og holder hans bud, enn ved å gi ut disse vitnesbyrd. Det finnes kanskje ikke noen kraftigere og mer direkte måte jeg kan gjøre bruk av når jeg skal fremholde hva Herren har vist meg.»

I et syn som jeg fikk den 12. juni 1868, så jeg noe som fullt ut rettferdiggjør utgivelsen av personlige vitnesbyrd. Når Herren peker ut personlige tilfelle og

spesifiserer deres synder, skjer det ofte at andre som ikke er blitt påvist i syner, anser det for avgjort at deres vandel er riktig, eller nesten riktig. Hvis noen blir irettesatt for en spesiell synd, bør brødre og søstre omhyggelig ransake seg selv for å se hvor de har feilet og hvor de har gjort seg skyldige i den samme synd. De bør være preget av en ydmyk bekjennelsens ånd. At andre mener om seg selv at de er rettferdige, gjør dem ikke rettferdige. Gud ser på hjertet. Det er på denne måten han prøver og ransaker sjelene. Når han straffer den enes synder, har han til hensikt å irettesette mange. Men dersom de unnlater å ta denne irettesettelsen til hjertet og roser seg med at Gud går deres feil forbi, fordi han ikke særskilt påpeker dem, bedrar de sin egen sjel og kommer til å bli innesluttet i mørke og overlatt til sine egne veier for å følge sine egne hjerters råd.

Det er mange som går uærlig fram mot sin egen sjel og som i høy grad bedrar seg selv med hensyn til sin sanne stilling overfor Gud. For å vise hva de som bekjenner seg til å være hans etterfølgere har i sine hjerter, gjør han bruk av slike midler og måter som best tjener hans hensikt. Han legger klart fram syndene hos noen forat andre på den måten kan bli advart og frykte og holde seg fra disse feil. Ved å ransake seg selv vil de kanskje finne at de gjør de samme ting som Gud fordømmer hos andre. Dersom de virkelig ønsker å tjene Gud og frykter for å støte ham, vil de ikke vente med å bekjenne sine synder og i ydmyk botferdighet omvende seg til Herren inntil disse synder blir påpekt. De vil holde seg fra slikt som ifølge det lys andre fikk, har vært mishagelig for Gud. Hvis derimot de som ikke går riktig fram, innser at de er skyldige nettopp i de synder andre er blitt irettesatt for, og likevel fortsetter på samme vanhellige måte, fordi de ikke særskilt er blitt nevnt, stiller de sin egen sjel i fare, og Satan får makt over dem så de må gjøre hans vilje.

Jeg så at ifølge Guds visdom vil ikke alles synder og feil bli åpenbart. I disse personlige vitnesbyrd blir det talt til alle som er skyldige, selv om deres navn kanskje ikke er føyet til i det spesielle vitnesbyrd som ble gitt. Og dersom det er noen som går forbi og dekker over sine syn-der fordi deres navn ikke er særskilt nevnt, vil Gud ikke gi dem fremgang. De kan ikke gå fremad i det guddommelige liv, men de vil bli mørkere og mørkere inntil himmelens lys blir trukket helt tilbake.

I et syn jeg hadde for om lag 20 år siden (i 1871), ble jeg oppfordret til å fremholde alminnelige prinsipper i tale og i skrift og til på samme tid å nevne de farer, feil og synder som heftet seg ved enkelte personer, forat alle kunne bli advart, irettesatt

og rettleidet. Jeg så at alle nøye bør ransake sine egne hjerter og sitt liv for å se om de ikke har begått de samme feil som andre ble irettesatt for, og om de advarsler som ble gitt til andre, ikke var beregnet på dem selv. I så fall bør de betrakte disse råd og irettesettelser som om de særskilt var gitt til dem, og de bør gjøre en likså praktisk bruk av dem som om de spesielt var blitt talt til dem selv. Gud har til hensikt å prøve troen hos alle som bekjenner seg til å følge Kristus. Han vil prøve hvor oppriktige deres bønner er, de som hevder at de har et alvorlig ønske om å kjenne sin plikt. Han vil gjøre plikten klar. Han vil gi alle rikelig anledning til å utvikle det som bor i deres hjerter.

Hensikten med Vitnesbyrdene

I fordums tid talte Gud til menneskene ved profeters og apostlers munn. I disse dager taler han til dem ved sin Ånds vitnesbyrd. Det har aldri vært en tid da Gud underviste sitt folk med større alvor enn han nå underviser dem om sin vilje og om den vei han ønsker de skal følge.

Det har behaget Herren å gi meg et innblikk i sitt folks trang og feil. Enda det har vært pinlig for meg, har jeg med troskap vist de feilende deres synder og midlet til å avhjelpe disse. Således har Guds Ånd uttalt advarsler og straffedommer, og det likevel uten å holde tilbake de herlige løfter om nåde.

Angrende syndere har ingen grunn til å fortvile fordi de blir minnet om sine overtredelser og advart om den fare de svever i. Nettopp disse bestrebelsler til deres eget beste viser hvor høyt Gud elsker dem og ønsker å frelse dem. For å arve evig liv behøver de bare å følge hans råd og gjøre hans vilje. Gud stiller fram syndene blant hans feilende folk forat de i den guddommelige sannhets lys må kunne se dem i all deres avskyelighet. Det er deres plikt å vike bort fra dem for all tid. Dersom Guds folk ville forstå hans handlemåte med dem og ta imot hans lærdommer, ville de finne en rett sti for sine føtter og et lys som kunne lede dem gjennom mørke og motløshet.

Advarsler og irettesettelser blir ikke gitt til syvendedags-adventister fordi deres liv er mer klanderverdig enn bekjennende kristnes liv i de alminnelige kirkesamfunn, heller ikke fordi deres eksempl eller deres handlinger er dårligere enn handlemåten hos de adventister som ikke vil lyde Guds lovs krav, men fordi de har stort lys og ved sin bekjennelse tar standpunkt som Guds særskilte utvalte folk som har hans lov skrevet i sine hjerter. De gir til kjenne sin troskap mot himmelens Gud ved å vise lydighet mot

hans rikes lover. De er Guds representanter på jorden. Enhver synd hos dem skiller dem fra Gud og vanærer på en særlig måte hans navn ved å gi fiender av hans hellige lov anledning til å klandre hans sak og hans folk som han har kalt «en utvalt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk», forat de skulle forkynne hans dyder som kalte dem fra mørket til sitt underfulle lys. 1 Pet. 2, 9.

Herren refser og irttesetter det folk som bekjenner seg til å holde hans lov. Han peker ut deres synder og blottes deres urettferdighet fordi han ønsker å ta bort fra dem all synd og ondskap så de kan fullkomme hellighet i hans frykt. Gud straffer, refser og irttesetter dem forat de må bli lutret, helliget og løftet opp og til sist bli opphøyet til hans egen trone.

Jeg har sett igjennom de vitnesbyrd som sabbathholdere har fått, og jeg er forbauset over Guds barmhjertighet og hans omhu for sitt folk, ved at han gir dem så mange advarsler, peker ut deres farer og viser dem den opphøyde stilling han ønsker de skal innta. Dersom de ville bli i hans kjærlighet og holde seg atskilt fra verden, ville han la sine særskilte velsignelser hvile over dem og la sitt lys skinne rundt omkring dem. Deres innflytelse til det gode ville kunne merkes i enhver gren av verket og i alle deler av evangeliets virkefelt. Men dersom de unnlater å etterkomme hans vilje, dersom de fortsatt har så liten forståelse av verkets opphøyde karakter som de har hatt i den svunne tid, vil deres innflytelse og eksempel vise seg å være en fryktelig forbannelse. De vil gjøre skade, og ikke annet enn skade. Blodet av dyrebare sjeler vil bli funnet på deres klær.

Advarende vitnesbyrd har lydt gjentatte ganger. Jeg spør: Hvem har gitt akt på dem? Hvem har vært nidkjær til å omvende seg fra sine synder og sitt avgudereri og til med alvor å jage mot målet, den seierspris som Gud fra det høye har kalt oss til i Kristus Jesus? Jeg har ventet med spenning i håp om at Gud ville legge sin hånd på noen og bruke dem som rettferdighets redskaper til å vekke hans menighet og sette den i rette skikk. Jeg har holdt på å fortvile når jeg år etter år har vært vitne til en større avvikelse fra den enkelhet som Gud har vist meg bør kjenntegne hans etterfølgeres liv. Interessen og hengivenheten for Guds sak er blitt mindre og mindre. Jeg spør: I hvilken retning har de som bekjenner seg til å ha tillit til Vitnesbyrdene, søkt å leve etter det lys som ble gitt dem? I hvilken retning har de aktet på de lærdommer som de har fått?

Skal ikke erstatte Bibelen

At vitnesbyrdene ikke er gitt forat de skulle komme i stedet for Bibelen, vil man kunne se av følgende utdrag av et vitnesbyrd som kom ut i 1876:

«Bror J. ville forvirre sinnene ved å gi det utseende av at det lys Gud har gitt gjennom Vitnesbyrdene, er et tillegg til Guds Ord. Men på den måten stiller han saken fram i et falskt lys. Det har behaget Gud på denne måten å lede sitt folks oppmerksomhet til hans ord og å gi dem en klarere forståelse av dette.» Guds Ord er tilstrekkelig til å opplyse det mest omtåkede sinn, og de som nærer et ønske om å forstå det, kan skjønne det. Men på tross av dette er det noen som gir seg ut for å gjøre Guds Ord til sitt studium, men som viser seg å leve i åpenbar strid med de tydeligste lærdommer i dette ord. Forat menneskene skal være uten unnskyldning, gir Gud dem derfor tydelige og skarpe vitnes-byrd og leder dem således tilbake til Ordet som de har latt være å følge. Guds Ord inneholder en overflod av alminnelige prinsipper for å danne riktige livsvaner, og vitnesbyrdene, både de alminnelige og de private, har til hensikt å gjøre dem enda mer oppmerksomme på disse prinsipper.

Den 3. april 1871 ble denne sak stilt fram for meg i en drøm. Jeg syntes jeg var til stede ved et viktig møte der en stor skare var samlet. Mange lå bøyd for Gud i alvorlig bønn, og de så ut til å være besværet. De tryglet Herren om særskilt lys. Noen syntes å være i åndelig nød. De var grepet av sterke følelser, og med tårer ropte de høyt om hjelp og lys. Våre mest fremstående brødre tok del i denne høyst inntrykksfulle scenen. Bror A. lå utstrakt på gulvet, tilsynelatende i stor forlegenhet. Hans hustru satt sammen med en flokk likegyldige spottere. Hun så ut som om hun ønsket at alle skulle forstå at hun foraktet dem som på denne måten ydmyket seg.

Jeg drømte at Herrens Ånd kom over meg, og jeg reiste meg opp midt under rop og bønner og sa: «Herrens Ånd er over meg. Jeg føler meg tilskyndet til å si til dere at dere hver især må begynne å arbeide for dere selv. Dere ser hen til Gud og ønsker at han skal utrette en gerning for dere som han har overlatt til dere å gjøre. Dersom dere vil utføre dette arbeid for dere selv, slik som dere vet dere burde, vil Gud hjelpe dere når dere trenger hjelp. Dere har latt være å gjøre akkurat det som Gud ville dere skulle gjøre. Dere har bedt Gud om å gjøre deres arbeid. Hadde dere fulgt det lyset han har gitt dere, ville han ha latt mer lys skinne for dere. Men hvordan kan dere vente at Gud skal gi dere mer lys og flere velsignelser å forsømme og forkaste så lenge dere forsømmer de

råd, advarsler og irettesettelser som er gitt? Gud er ikke som et menneske. Han lar seg ikke spotte.»

Jeg tok den dyrebare Bibelen og omga den med de Vitnesbyrd for menigheten som Guds folk har fått. Her, sa jeg, vil nesten enhver finne det han trenger til. De synder de bør avsky, er påpekt. De råd som de ønsker, kan de finne her, råd som ble gitt til andre som var i en lignende stilling som dem. Det har behaget Gud å gi linje på linje og bud på bud. Men det er ikke mange av dere som virkelig vet hva vitnesbyrdene inneholder. Dere er ikke fortrolige med Skriftene. Dersom dere hadde gjort Guds Ord til deres studium med et ønske om å nå opp til det bibelske ideal og oppnå kristelig fullkommenhet, ville dere ikke ha behøvd vitnesbyrdene. Men han har søkt å nå dere med enkle, direkte vitnesbyrd og gjøre dere oppmerksomme på det inspirerte ord som dere har unnlatt å lyde, nettopp fordi dere har forsømt å lære Guds inspirerte Bok å kjenne. Derfor har han også tilskyndet dere til å innrette deres liv i samsvar med Ordets rene og opphøyde lærdommer.

Ikke for å bringe nytt lys

Gjennom de vitnesbyrd som blir gitt, har Herren til hensikt å advare, irettesette og råde dere og å inntrykke betydningen av hans Ords sannhet på deres sinn. De skrevne vitnesbyrd skal ikke gi nytt lys, men gi hjertet et levende inntrykk av de inspirerte sannheter som alt er blitt åpenbart. Menneskets plikt mot Gud og mot sine medmennesker er klart påvist i Guds Ord. Likevel er det bare få av dere som viser lydighet mot det lys som er gitt. Det blir ikke føyet noe til sannheten, men Gud har gjennom vitnesbyrdene forenklet de store sannhetene som alt er gitt, og på den måten han selv har valt, lagt dem fram for folket for på den måten å vekke og påvirke deres sinn, forat alle skal være uten unnskyldning.

Stolthet, kjærlighet til selvet, egennytte, hat, misunnelse og avind har omtåket evnen til å fatte, og sannheten, som kunne ha gjort dere vise til frelse, har mistet sin kraft til å innta og beherske sinnet. Gudfryk-tighetens prinsipper, som er av overmåte stor betydning, blir ikke forstått fordi hunger og tørst etter bibelsk kunnskap, renhet i hjertet og hellighet i livet ikke er til stede. Vitnesbyrdene skal ikke forringe Guds Ord, men opphøye det og lede tankene hen til det, forat sannheten i sin enkle skjønnhet må kunne gjøre inntrykk på alle.

Jeg sa videre: På samme måte som Guds Ord er innhegnet med disse bøker og brosjyrer, slik har Gud innhegnet dere med irettesettelser, råd, advarsler og oppmuntringer. Her roper dere til Gud i sjelens fortvilelse om mer lys. Gud har gitt meg myndighet til å si til dere at ikke en eneste ny lysstråle gjennom vitnesbyrdene vil skinne på deres sti før dere gjør en praktisk bruk av det lys som alt er gitt. Herren har omhegnet dere med lys, men dere har ikke satt pris på lyset. Dere har trådt det under føtter. Mens noen har ringeaktet lyset, har andre forsømt det eller fulgt det med likegyldighet. Noen få har av hjertet bestemt seg for å følge det lys som det har behaget Gud å gi dem.

Noen som har fått særlige advarsler gjennom et vitnesbyrd, har i løpet av få uker glemt den tilrettevisning som ble gitt dem. For noens vedkommende er vitnesbyrdene blitt gjentatt flere ganger, men de har ikke betraktet dem for å være av tilstrekkelig betydning til å bli omhyggelig påaktet. For dem har de vært som tom tale. Dersom de hadde gitt akt på lyset, ville de ha unngått tap og prøvelser som syntes å være harde og vanskelige for dem. De har bare seg selv å klandre. De har lagt åk på sin egen nakke, og dette finner de vanskelig å bære. Det er ikke det åk Kristus har lagt på dem. Gud viste dem omhu og kjærlighet, men deres egennyttige, onde, vantro sjeler kunne ikke se hans godhet og miskunnhet. De turer fram i sin egen visdom inntil de blir overveldet av prøver og forvirret av forviklinger, og på den måten besnært av Satan. Dersom de hadde samlet de stråler av lys som Gud hadde gitt dem tidligere, ville han ha gitt dem mer lys.

Jeg henviste dem til det gamle Israel. Gud ga dem sin lov, men de ville ikke lyde den. Så ga han dem seremonier og forordninger forat de skulle tenke på Gud når de levde etter dem. De var så tilbøyelige til å glemme ham og hans krav til dem at det var nødvendig å holde sitt sinn våkent så de kunne innse sin plikt til å lyde og ære sin skaper. Hadde de vært lydige og gjerne villet holde Guds bud, ville det ikke ha vært nødvendig med alle disse seremonier og forordninger.

Dersom det folk som bekjenner seg til å være Guds eget klenodie, ville følge hans krav, slik som disse blir påpekt i hans Ord, ville det ikke ha blitt gitt særskilte vitnesbyrd for å få dem til å forstå sin plikt og for å gjøre dem oppmerksom på sin syndighet og den fryktelige fare det ligger i å la være å lyde Guds Ord. Samvittigheten er blitt sløvet fordi lyset er blitt satt til side, forsømt og forsmådd.

Det sto En ved min side og sa: «Gud har oppreist deg og pålagt deg å tale til

folket og å påvirke hjerter på en måte som han ikke har gjort med noe annet menneske. Han har passet dine vitnesbyrd til på en slik måte at de svarer til behovet hos dem som trenger hjelp. Du må ikke la deg påvirke av spott, hån, forakt og fornærmelse. Dersom du skal kunne være Guds særskilte redskap, må du ikke støtte deg til noen, men holde fast ved ham alene og på samme måte som den klyngende vinstokken la dine slyngtråder omslutte ham. Han vil gjøre deg til et middel som han kan sende sitt lys gjennom til folket. Du må hver dag samle styrke fra Gud for å kunne være væpnet, slik at dine omgivelser ikke skal tilsløre eller formørke det lys han har latt skinne på sitt folk gjennom deg. Satan har den særskilte hensikt å hindre dette lys i å komme til Guds folk, som så inderlig trenger det under disse siste dagers farer.

Din fremgang avhenger av din enfoldighet. Så snart du viker bort fra denne og tillemper dine vitnesbyrd etter noen annens mening, er det forbi med din kraft. Nesten alle ting i denne tid er pyntet på og blitt uvirkelig. Verden har en overflod av vitnesbyrd som blir gitt for å behage og fortrylle i øyeblikket og for å opphøye selvet. Ditt vitnesbyrd er av en annen art. Det skal nå ned til livets småting, bevare den svake tro fra å visne hen og innprente de troende hvor nødvendig det er å skinne som lys i verden.

Gud har gitt deg ditt vitnesbyrd for å vise den frafalne og synderen deres sanne tilstand og det umåtelige tap de lider dersom de fortsetter et liv i synd. Gud har innprentet dette for deg ved å åpenbare det i ditt syn, på en måte som han ikke har åpenbart det for noen annen nålevende, og i forhold til det lys han har gitt deg, vil han holde deg ansvarlig. «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, hærskares Gud.» Sak. 4, 6. «Oppløft din røst som en basun og forkynn mitt folk dets overtredelse og Jakobs hus dets synder! » Es. 58, 1. »

Vitnesbyrdene brukt på en feilaktig måte

Noen som tror på Vitnesbyrdene, har gjort feil ved å tvinge dem inn på andre på en upassende måte. I første bind, nr. 8, er det et vitnesbyrd angående dette punkt: «Det var noen i . . . som var Guds barn, men som likevel tvilte på synene. Andre gjorde ingen motstand, men våget likevel ikke å ta et bestemt standpunkt med hensyn til dem. Noen var i tvil, noe de hadde tilstrekkelig grunn til å være. De falske syner og svermeriske øvelser samt de ulykkelige fruktene som fulgte med, hadde sin virkning på saken i . . . , slik at folk ble redd for alt som het syner. Alt dette burde man ha tatt med i betraktning og gått fram med visdom. De som aldri har sett den som har syner og som ikke har hatt

noe personlig kjennskap til innflytelsen av synene, bør ikke klandres eller bli underkastet forhør. Slike bør ikke bli berøvet de fordeler og privilegier som menigheten har, dersom da deres kristelige liv for øvrig er som det bør være. ... Det ble vist meg at det var noen som kunne ta imot de offentlige synene fordi de bedømte treet etter dets frukter. Andre ligner den tvilende Tomas. De kan ikke tro på vitnesbyrdene som er kommet ut, heller ikke vil de la seg overbevise gjennom andres vitnesbyrd, men de må selv se og ha beviset. Slike må ikke settes til side. Det bør vises dem langvarig tålmodighet og broderlig kjærlighet, inntil de finner sitt standpunkt og blir grunnfestet enten for eller imot. Dersom de kjemper imot synene som de ikke har kjennskap til, og dersom de går så langt i sin motstand at de motarbeider det som de ikke har hatt noen erfaring i, . . . bør menigheten vite at de er på feil vei.»

Noen av våre brødre hadde hatt lang erfaring i sannheten og hadde i årevis hatt kjennskap til meg og min gjerning. De hadde beviser for at Vitnesbyrdene var sannferdige og hadde fremholdt sin tro på dem. De hadde følt Guds Ånds mektige tilskyndelse til å vitne om sannheten i dem. Når slike ble tilrettevist gjennom Vitnesbyrdene og likevel satte seg opp imot dem og i det skjulte arbeidet for å svekke deres innflytelse, ble det vist meg at man bør opptre bestemt overfor dem, for de vil kunne bringe i fare dem som mangler erfaring.

Det aller første nummer av Vitnesbyrdene som kom ut, advarer mot uforstandig å bruke det lys som Guds folk således har fått. Jeg uttalte at noen hadde fulgt en uklok fremgangsmåte. Når de hadde holdt fram sine anskuelser for ikketroende og var blitt spurt om beviser, hadde de lest fra mine skrifter istedenfor å ty til Bibelens bevis. Det ble åpenbart for meg at en slik fremgangsmåte var inkonsekvent og ville vekke fordom mot sannheten hos ikketroende. Vitnesbyrdene kan ikke ha noen vekt hos dem som ikke har noe kjennskap til deres ånd. Man bør ikke henviser til dem i slike tilfelle.

Andre advarsler angående bruken av Vitnesbyrdene er fra tid til annen kommet fram som følger:

«Noen av predikantene står langt tilbake. De bekjenner seg til å tro det vitnesbyrd som er båret fram, og noen gjør skade ved å gjøre dem til en jernhard regel for slike som ikke har noen erfaring angående dem, men selv etterlever de dem ikke. De har gjentatte ganger tatt imot vitnesbyrd som de helt og fullt har satt seg ut over. Slike handler ikke konsekvent.»

«Jeg så at mange har benyttet seg av det som Gud har påvist angående andres synder og feil. De har lagt en ytterliggående mening i det som er blitt påvist i syner, og deretter fremholdt det med en slik styrke at det har ført til svekkelse av manges tro på hva Gud har åpenbart, og også gjort sitt til å gjøre menigheten motløs og forsagt.»

Fienden vil gripe til ethvert middel han kan gjøre bruk av for å ødelegge sjeler. Det er kommet fram vitnesbyrd til gunst for personer som innehar viktige stillinger. De begynner godt med å løfte byrdene og utføre sin del av arbeidet i forbindelse med Guds verk. Men Satan etterstreber dem med sine fristelser, og til sist blir de overvunnet. Når andre ser deres uriktige levesett, skyter Satan den tanken inn i deres sinn at det må være en feil i vitnesbyrdene til disse menn, for ellers kunne de ikke ha vist seg uverdige til å få del i Guds verk.

På den måten oppstår det tvil angående det lys Gud har gitt. Det som under visse forhold kan sies om menn, kan ikke sies om dem under andre forhold. Menneskene er så svake hva moralsk styrke angår, så uhyre egoistiske, så selvgode og blir så lett oppblåst av forfengelige tanker at Gud ikke kan arbeide sammen med dem. De får lov til å gå fram som blinde mennesker og til å legge så stor svakhet og dårskap for dagen at mange blir forbauset over at slike menn noen gang er blitt antatt og anerkjent som verdige til å ha noen forbindelse med Guds verk. Det var nettopp dette Satan hadde til hensikt. Det var hans plan da han først særskilt fristet dem til å føre skam over Guds sak og til å kaste en skygge på Vitnesbyrdene. Hvis de var blitt på steder der deres innflytelse på Guds sak ikke ville ha gjort seg særlig bemerket, ville Satan ikke ha gjort seg særlige anstrengelser og vist en slik heftighet. Han kunne ikke ha oppnådd sin hensikt ved å bruke dem som sine redskaper til å utføre en spesiell oppgave.»

Skal dømmes etter deres frukter

La Vitnesbyrdene bli dømt etter fruktene. Hva er ånden i deres lære? Hvordan har følgen av deres innflytelse vært? Alle som ønsker det, kan få kjennskap til fruktene av disse syner. I 17 år har det behaget Gud å la dem overleve og bli styrket under motstanden fra Satans makter og under innflytelsen av menneskelige redskaper, som har støttet Satan i hans gjerning.

Enten underviser Gud sin menighet, irettesetter den for dens synder og styrker

dens tro, eller også gjør han det ikke. Dette verk er av Gud eller også er det ikke av Gud. Gud gjør ikke noe i samarbeid med Satan. Min gjerning bærer enten Guds stempel eller fiendens stempel. Det finnes ingen todelt virksomhet i denne sak. Enten stammer Vitnesbyrdene fra Guds Ånd eller fra djevelen.

Etter hvert som Herren har åpenbart seg gjennom Profetiens Ånd, er fortiden, nutiden og fremtiden blitt rullet opp for meg. Ansikter som jeg aldri har sett, ble stilt fram for meg, og flere år senere kjente jeg dem igjen når jeg fikk se dem. Jeg er blitt vekket opp av søvnen med en levende forståelse av emner som tidligere ble fremstilt for mitt sinn. Jeg har ved midnattstider skrevet brev som har gått tvers over kontinentet og er kommet fram i en krisestund. På den måten er Guds sak spart for store ulykker. Det har vært min oppgave i mange år. En makt har drevet meg til å irettesette og straffe synder som jeg ikke hadde tenkt på. Er dette arbeid i de siste 36 år fra det høye eller fra det dype?

Kristus advarte sine disipler med disse ord: «Vokt eder for de falske profeter, som kommer til eder i fåreklær, men innvortes er glupende ulver! Av deres frukter skal I kjenne dem: Kan en vel sanke vindruer av tornebusker eller fiken av tistler? Således bærer hvert godt tre gode frukter, men det dårlige tre bærer onde frukter. Et godt tre kan ikke bære onde frukter, og et dårlig tre kan ikke bære gode frukter. Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hugget ned og kastet på ilden. Derfor skal I kjenne dem av deres frukter.» Matt. 7, 15-20. Her er en prøvesten som alle kan gjøre bruk av hvis de vil. De som virkelig ønsker å kjenne sannheten, kan finne tilstrekkelig bevis for sin tro.

Tvil angående Vitnesbyrdene

Det er Satans plan å svekke Guds folks tro på Vitnesbyrdene. Satan vet hvordan han skal komme med sine angrep. Han virker på menneskesinnene for å vekke nidkjærhet og utilfredshet mot dem som har ledelsen av verket. Deretter blir de åndelige gaver dratt i tvil, og etter dette blir selvfølgelig disse bare av liten betydning, og den undervisning som blir gitt gjennom syner, blir oversett. Deretter følger skepsis angående de vitale punkter i vår tro, grunnpillarene for vårt standpunkt, deretter tvil med hensyn til De hellige skrifter, og så går veien nedover mot fordervelse. Satan vet at når man begynner å tvile på Vitnesbyrdene og oppgi dem som man engang trodde på, vil de forførte ikke stanse her. Han fordobler sine anstrengelser inntil han fører dem ut i åpent opprør som ikke kan leges, og som ender med ødeleggelse. Mens de gir plass for tvil og

vantrø med hensyn til Guds verk og nærer mistillit og hjerteløs skinnsyke, forbereder de seg selv på fullstendig bedrag. Med bitre følelser setter de seg opp mot dem som våger å tale om deres villfarelser og irettesetter deres synder.

Et vitnesbyrd til unge menn, først utgitt i 1880, uttaler følgende med hensyn til dette punkt: «En rådende tvil angående Guds Ånds vitnesbyrd øker stadig. Disse unge mennesker oppelsker spørsmål og tvil istedenfor å fjerne dem, fordi de ikke kjenner til vitnesbyrdenes ånd og kraft og deres vekt.»

Det ble åpenbart for meg at mange hadde så liten åndelighet at de ikke forsto verdien av vitnesbyrdene eller deres sanne formål. De talte lettsindig om vitnesbyrdene som Gud har gitt til gagn for sitt folk, satte seg til doms over dem, uttalte sin mening og kritiserte dette og hint mens de heller burde ha holdt hendene for sine leper og kastet seg i støvet. De kunne nemlig ikke forstå og vurdere vitnesbyrdenes ånd fordi de kjente så lite til Guds Ånd. . . .

Mister dere tilliten til Vitnesbyrdene, kommer dere til å bli ført bort fra Bibelens sannhet. Jeg har fryktet for at mange vil innta et spørrende, tvilende standpunkt, og i min angst for deres sjeler ønsker jeg å advare dere. Hvor mange vil gi akt på advarselen? Hvis det kom et vitnesbyrd som krysset deres vei, ville dere da med deres nåværende syn på Vitnesbyrdene føle dere fullstendig fri til å godkjenne eller forkaste deler av dem eller det hele? Det som dere ville være minst tilbøyelige til å godkjenne, er nettopp det mest påkrevde.

Mine brødre, vær på vakt mot et ondt og vantrø hjerte. Guds Ord er tydelig og nøye i sine restriksjoner. Det griper inn i deres selviske tilbøyeligheter, og derfor vil dere ikke lyde det. Hans Ånds vitnesbyrd leder deres oppmerksomhet til Skriften, peker ut deres karaktermangler og straffer deres synder. Derfor akter dere ikke på det. Og for å forsvare deres kjødelige handlemåte og deres lyst til makelighet begynner dere å tvile på om Vitnesbyrdene er fra Gud. Dersom dere ville følge deres lærdommer, ville dere bli overbevist om deres guddommelige opprinnelse. Husk på at vantrø ikke påvirker Vitnesbyrdenes sannferdighet. Dersom de er fra Gud, vil de bestå.

Det er blitt vist meg at tvil overfor Vitnesbyrdene som kommer med advarsel, oppmuntring og irettesettelse, stenger lyset ute fra Guds folk. Vantrø lukker deres øyne så de er uvitende om sin sanne tilstand. De mener at Guds Ånds vitnesbyrd med

irettesettelse ikke er nødvendig, eller at det ikke gjelder dem. Slike trenger mest til Guds nåde og til åndelig syn for å kunne oppdage sin mangel på åndelig erkjennelse.

Mange som er falt bort fra sannheten, gir som grunn for sin handlemåte at de ikke tror på Vitnesbyrdene. Spørsmålet er nå: «Vil de gi avkall på sin avgud, som Gud fordømmer, eller vil de fortsette sin uriktige ferd, følge sin tilbøyelighet og forkaste det lys som Gud har gitt dem og som fordømmer akkurat de tingene de har lyst til? Spørsmålet som de må avgjøre, er dette: «Skal jeg fornekte meg selv og ta imot Vitnesbyrdene som fra Gud, når de anklager meg for mine synder, eller skal jeg forkaste Vitnesbyrdene, fordi de peker ut min synd? »

I mange tilfelle blir Vitnesbyrdene mottatt fullt ut, synden og selvoverbærelsen blir avbrutt, og en reform begynner straks i samsvar med det lys Gud har gitt. I andre tilfelle blir det holdt fast ved syndige nytelser. Vitnesbyrdene blir forkastet, og overfor andre blir det fremført mange falske unnskyldninger for at man nekter å ta imot dem. Den virkelige årsaken blir ikke angitt, nemlig mangel på moralsk mot -- en vilje, styrket og behersket av Guds Ånd til å fornekte skadelige vaner.

Satan har evner til å innskyte tvil og å finne innvendinger mot de skarpe vitnesbyrd som Gud sender. Mange betrakter det som en dyd, et tegn på intelligens å være vantro, tvile og bruke spissfindigheter. De som ønsker å tvile, kan ha rikelig anledning til det. Det er ikke Guds hensikt å få vekk enhver grunn til vantro. Han gir åpenbare beviser som omhyggelig må undersøkes med et ydmykt sinn og en lærvillig ånd. Alle bør treffe en avgjørelse på grunnlag av bevisenes vekt. Gud gir den oppriktige tilstrekkelige bevis for troen, men den som vender seg bort fra bevisenes vekt, fordi det er enkelte ting han ikke kan gjøre klart for sin menneskelige forstand, vil bli etterlatt i vantroens og uvisshetens kalde, isnende atmosfære og lide skibbrudd på troen. . . .

Vitnesbyrdene blir forsømt

De som åpent forkaster Vitnesbyrdene eller som nærer tvil angående disse, er ikke de eneste som er kommet ut på farlig grunn. Å ringeakte lyset er det samme som å forkaste det.

Noen av dere kan anerkjenne irettesettelse med munnen, men dere tar ikke imot den av hjertet. Dere fortsetter som før, bare mindre mottagelige for Guds Ånds

innflytelse, blir mer og mer forblindet, har mindre visdom, mindre selvbeherskelse, mindre moralsk styrke, og mindre nidkjærhet og smak for religiøse øvelser. Dersom dere ikke omvender dere, kommer dere til slutt til helt å gi avkall på Gud. Det har ikke inntrådt noen avgjort forandring i deres liv når irettesettelsen er kommet, fordi dere ikke har innsett og forstått deres karaktermangler og den store motsetning mellom deres liv og Kristi liv. Hva hjelp er det i deres bønner når dere nærer urett i deres hjerter? Dersom dere ikke foretar en gjennomgripende forandring, vil dere i løpet av kort tid bli trette av irettesettelse slik som tilfellet var med Israels barn, og på samme måte som de kommer dere til å falle fra Gud.

Mange går fram i åpenbar strid med det lys Gud har gitt sitt folk, fordi de ikke leser de bøkene som i form av råd, tilrettevisning og advarsler inneholder lys og kunnskap. Verdens bekymringer, lyst til å følge moten samt mangel på gudsfrykt har vendt deres oppmerksomhet vekk fra det lys Gud så nådig har gitt, mens bøker og tidsskrifter som inneholder villfarelser, blir utbredt overalt i landet. Tvil og vantro øker overalt. Lys, som er så dyrebart, og som går ut fra Guds trone, blir satt under en skjepp. Gud vil holde sitt folk ansvarlig for denne tilsidesettelse. Vi må avlegge regnskap overfor ham for hver lysstråle han har latt skinne på vår sti, enten den er blitt utnyttet til vår vekst i guddommelige ting eller forkastet, fordi det var mer behagelig å følge tilbøyeligheten.

Bøkene «Spirit of Prophecy» (Profetiens Ånd) og likeledes Vitnesbyrdene bør komme inn i enhver familie som holder sabbaten, og våre trossøsken burde kjenne deres betydning og oppmuntres til å lese dem. Det er ikke klokt å sette så lav pris på disse bøkene og bare ha en serie av dem i menigheten. De burde finnes i hver eneste families bibliotek og leses igjen og igjen. La dem bli oppbevart på et sted hvor de kan bli lest av mange.

Predikanter og medlemmer bør huske på at evangeliets sannhet virker forherdende når den ikke frelser. Lys som er blitt forkastet, etterlater menneskene i trelldom, bundet i mørkets og vantroens lenker. Den som dag etter dag nekter å lytte til nådens innbydelse, vil snart kunne lytte til de mest inntrengende formaninger uten at det rører hans sjel. Som Guds medarbeidere trenger vi en mer brennende gudsfrykt og mindre selvopphøyelse. Jo mer selvet blir opphøyet, desto mer vil troen på Guds Ånds vitnesbyrd avta. De som stoler helt på seg selv, kommer til å se mindre og mindre av Gud i hans Ånds vitnesbyrd.

Hvordan vi bør ta imot irettesettelse

De som blir irettesatt av Guds Ånd, bør ikke sette seg imot det ringe redskap. Det er Gud, og ikke feilende mennesker som har talt for å frelse dem fra ødeleggelsen. Det er ikke behagelig for menneskenaturen å bli irettesatt, heller ikke er det mulig for det menneskelige hjerte som ikke er opplyst av Guds Ånd, å innse nødvendigheten av irettesettelse eller se den velsignelse som den ifølge sin hensikt skulle bringe. Når et menneske gir etter for fristelse og gir seg over til synd, blir sinnet formørket. Den moralske sans blir fordervet. Samvittighetens advarsler blir ikke aktet på, og dens stemme blir hørt mindre klart. Vedkommende mister gradvis evnen til å skjelne mellom rett og urett, inntil han ingen sann forståelse har av sin stilling overfor Gud. Kan hende han følger de religiøse former og holder kanskje også nidkjært fast ved religionens læresetninger, men han er blottet for dens ånd. Hans stilling er den som blir skildret av det sanndru vitne: «Du sier: Jeg er rik og har overflod og fattes intet, og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.» Åp. 3, 17. Når Guds Ånd erklærer i et irettesettende budskap at dette er hans tilstand, kan han ikke se at budskapet er sant. Skal han derfor forkaste advarselen? Nei.

Gud har gitt tilstrekkelig bevis, slik at alle som ønsker det, kan forvise seg om Vitnesbyrdenes natur. Og når de har erkjent at de er fra Gud, er det deres plikt å ta imot irettesettelsen selv om de ikke kan innse det syndige i sin handlemåte. Dersom de fullt ut forsto sin tilstand, hvilket behov ville det da være for å bli irettesatt? Fordi de ikke kjenner den, fremholder Gud den for dem i nåde forat de må kunne omvende seg og gjennomføre en reform før det blir for sent. De som forakter advarselen, vil bli overgitt til blindhet overfor selvbedrag. Men de som gir akt på den og med nidkjærhet tar fatt på å skille seg med sine synder for å kunne oppnå de nødvendige dyder, vil lukke hjertedøren opp så den kjære Frelser kan komme inn og bo hos dem. De som har den inderligste forbindelse med Gud, er de som kjenner hans røst når han taler til dem. De som er åndelige, fatter åndelige ting. De vil være takknemlige for at Herren har pekt ut deres villfarelser.

David lærte visdom av Guds handlemåte med ham og bøyde seg i ydmykhet under den høyestes refselse. Profeten Natans oppriktige skildring av hans sanne tilstand gjorde David kjent med sine egne synder og hjalp ham til å legge dem vekk. Han tok imot råd med saktmodighet og ydmyket seg for Gud. «Herrens lov vederkveger sjelen, »

utbryter han.

«Men er I uten tukt, som alle har fått sin del av, da er I . . . ikke sønner. » Heb. 12, 8. Vår Herre har sagt: «Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg.» Åp. 3, 19. «All tukt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg; men siden gir den dem som derved er blitt oppøvd, rettferdighets salige frukt.» Heb. 12, 11. Selv om tukten er bitter, er det likevel en faders ømme kjærlighet som har forordnet den «forat vi skal få del i hans hellighet».

Kapittel 41

En uberettiget atskillelse

Noen har inntatt det standpunkt at de advarsler, råd og tilrettevisninger som Herren har gitt ved sin tjenerinne, ikke bør tillegges større vekt enn formaninger og advarsler fra andre kilder, dersom de da ikke i hvert enkelt tilfelle kommer gjennom et særskilt syn. I noen tilfelle er det blitt fremholdt at når jeg har gitt et vitnesbyrd til menigheten eller til enkelte personer, er det fordi jeg har tatt imot brev fra menighetsmedlemmer og på den måten er blitt påvirket til å skrive som jeg gjorde. Det har vært dem som har påstått at vitnesbyrd som sies å være gitt ved Guds Ånd, bare var uttrykk for min mening som har grunnet seg på opplysning samlet fra menneskelige kilder. Denne påstand er fullstendig uriktig.

Men hvis et vitnesbyrd er skrevet som svar på et eller annet spørsmål, en uttalelse eller en henvendelse fra menigheter eller fra en enkelt person, og dette vitnesbyrd fremholder det lys Gud har gitt angående dem, vil den kjensgjerning at det er kommet fram på denne måten, ikke i noen grad forringe gyldigheten eller betydningen av det. Jeg siterer noen få paragrafer fra Vitnesbyrd nr. 31, som direkte kommer inn på denne sak:

«Hvordan var det med apostelen Paulus? De opplysninger han hadde mottatt av Kloes husfolk angående tilstanden i menigheten i Korint, var årsaken til at han skrev sitt første brev til denne menighet. Han hadde tatt imot private brev som omtalte kjensgjerningene slik de forelå, og i sitt svar fremholder han alminnelige prinsipper som ville rette på de herskende onder dersom prinsippene var blitt fulgt. Med stor ømhet og visdom formaner han dem alle til å føre samme tale, forat det ikke skulle være uenighet mellom dem.

Paulus var en inspirert apostel, og likevel åpenbarte Herren ikke alltid sitt folks tilstand for ham. De som hadde interesse for menighetens vel og så det onde som snek seg inn, la fram saken for ham, og ut fra det lyset han tidligere hadde fått, var han beredt til å bedømme den sanne karakter i denne utviklingen. Selv om Herren ikke hadde gitt ham en ny åpenbaring akkurat på det tidspunkt, så tok ikke de som virkelig søkte lyset og kastet hans budskap til side som et alminnelig brev. Nei, på ingen måte. Herren

hadde vist ham de vanskeligheter og farer som ville oppstå i menighetene, forat han skulle kunne vite hvordan han skulle behandle dem når de kom til utvikling. 1889 -- «Testimonies», V, side 683-691.

Han var satt til vern for menigheten. Han skulle våke over sjeler som den som måtte avlegge regnskap hos Gud. Skulle han da ikke ta hensyn til opplysninger om deres anarki og uenighet? Jo, i sannhet. Og den irettesettelsen han sendte dem, var likså sikkert skrevet under inspirasjon av Guds Ånd som tilfellet var med ethvert annet brev han skrev. Men da disse irettesettelsene kom, var det noen som ikke ville ta imot tilrettevisning. De inntok det standpunkt at Gud ikke hadde talt til dem gjennom Paulus, at han bare hadde gitt sin mening til kjenne som et menneske, og de anså sitt eget skjønn for å være likså godt som apostelens. Dette er tilfelle med mange blant vårt folk som er kommet bort fra de gamle landemerker og som har fulgt sin egen forstand.»

Når vårt folk inntar dette standpunkt, kan Guds særskilte advarsler og råd gjennom Profetiens Ånd ikke ha noen innflytelse hos dem til å fremkalle en reform i liv og karakter. Herren gir ikke et syn for å avhjelpe enhver kritisk situasjon som måtte oppstå i den skiftende inn-stilling blant hans folk under utviklingen av hans verk. Men han har vist meg at hans måte å behandle sin menighet på i tidligere tider har vært at han har påvirket sine utvalte tjeneres sinn med inntrykk av hans saks og enkelte menneskers behov og farer og pålagt dem den byrde å gi råd og advarsel.

På den måten har Gud i mange tilfelle gitt meg lys angående særskilte karaktermangler hos medlemmer i menigheten og angående farene for den enkelte og for saken, dersom disse manglene ikke blir fjernet. Under visse omstendigheter er dårlige tendenser tilbøyelige til å bli sterkt utviklet og befestet, og til å virke skadelig på Guds sak og ødeleggende på det enkelte menneske. Når spesielle farer truer Guds sak eller særskilte personer, hender det til tider at det kommer en meddelelse fra Herren enten i en drøm eller et syn om natten, og disse tilfelle blir fremstilt levende for mitt sinn. Jeg hører en stemme si til meg: «Stå opp og skriv. Disse sjelene er i fare. » Jeg følger påvirkningen av Guds Ånd, og pennen min skildrer deres sanne tilstand. Når jeg er på reise og står fram for folket på forskjellige steder, bringer Herrens Ånd tydelig fram for meg de tilfelle jeg har sett og gjenoppliver den saken som tidligere ble vist meg. «Testimonies», V, side 65, 66.(1882).

I de siste 45 år har Herren åpenbart for meg hva hans sak trengte til, og vist meg

personers forhold på alle erfaringers område og også vist hvor og hvordan de har unnlatt å fullkomme en kristelig karakter. Hundrevis av menneskers liv er blitt fremstilt for meg, og det som Gud godkjenner, og det han fordømmer, er blitt lagt klart fram for meg. Gud har åpenbart for meg at dersom en vis fremgangsmåte blir fulgt, eller dersom visse karaktertrekk blir opprettholdt, vil det føre visse følger med seg. På den måten har han undervist og opplært meg, forat jeg måtte kunne se de farer som truer sjelene, og belære og advare hans folk med linje på linje og bud på bud, så de ikke skulle være uvitende om Satans anslag, men kunne unnfly hans snarer.

Den oppgaven Herren særlig har lagt på meg, er å tilskynde unge og gamle, lærde og ulærde til selv å ransake Skriftene, og gjøre det klart for alle at lesningen av Guds Ord vil utvikle ånden, øke enhver åndsevne og gjøre forstanden skikket til å arbeide med dype og vidtrekkende sannhetsproblemer. Videre å forvise alle om at en klar kunnskap om Bibelen overgår all annen kunnskap, fordi den gjør menneskene til hva de skulle være etter Guds bestemmelse. «Dine ords åpenbaring opplyser, den gjør enfoldige forstandige.» Sal. 119, 130.

Kan jeg med det lys som granskingen av Guds Ord har gitt meg, med den spesielle kunnskapen som er gitt angående enkelte medlemmer blant hans folk under alle slags forhold og alle slags erfaringer, være liksom uvitende, liksom uviss i mitt sinn og liksom åndelig blind nå som jeg var ved begynnelsen av denne erfaring? Vil mine brødre si at søster White har vært så sløv som elev at hennes forståelse i denne retning ikke er bedre enn den var da hun først begynte i Kristi skole for å bli opplært og utdannet til en særskilt oppgave? Har jeg ikke en større forståelse av Guds folks plikter og farer enn de har som disse ting aldri er blitt fremstilt for? Jeg ønsker ikke å vanære min skaper ved å innrømme at alt dette lys, all denne tilkjennegivelse av hans veldige kraft i mitt arbeid og i min erfaring har vært verdiløs, at det ikke har utviklet min dømmekraft eller gjort meg bedre skikket til hans oppgave.

Når jeg ser menn og kvinner følge akkurat den vei og oppelske nettopp de trekk som har stilt andre sjeler i fare og skadet Guds sak, og som Herren har irettesatt gang på gang, hvordan skulle jeg da kunne annet enn bli engstelig? Når jeg ser fryktsomme sjeler bli trykket av en følelse av sine ufullkommenheter, men likevel samvittighetsfullt forsøker å gjøre det som Gud har sagt er rett, og når jeg vet at Gud med et smil ser ned på dem og betrakter deres trofaste bestrebelsler, skal jeg da ikke tale et oppmuntrende ord til disse stakkars, skjelvende hjerter? Skal jeg være taus fordi hvert enkelt personlig

tilfelle ikke direkte er påpekt for meg i et syn?

«Men når vekteren ser sverdet komme og ikke støter i basunen, og folket ikke blir advart, og sverdet kommer og tar bort noen av dem, da blir han tatt bort for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av vekterens hånd. Og du menneskesønn! Til vekter har jeg satt deg for Israels hus, og når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra meg. Når jeg sier til den ugudelige: Du ugudelige, du skal visselig dø, og du ikke taler og advarer den ugudelige for hans ferd, da skal han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av din hånd. Men når du har advart den ugudelige for hans ferd, at han skal vende om fra den, men han ikke vender om fra sin ferd, da skal han dø for sin misgjernings skyld, men du har reddet din sjel.» Esek. 33, 6-9.

I en drøm jeg nylig hadde, ble jeg ført fram for en forsamling av mennesker. Noen av dem gjorde forsøk på å tilintetgjøre inntrykket av et overmåte høytidelig advarende vitnesbyrd som jeg hadde gitt dem. De sa: «Vi tror på søster Whites vitnesbyrd. Men når hun forteller oss noe som hun ikke direkte har sett i et syn angående det spesielle til-felle som det dreier seg om, har hennes ord ikke større betydning for oss enn hva enhver annen måtte si.» Herrens Ånd kom over meg, og jeg reiste meg opp og irettesatte dem i Herrens navn. Jeg gjentok hovedinnholdet av det som er sitert ovenfor angående vekteren. Disse ord, sa jeg, kan passende brukes på dere og på meg.

Hvis nå de som disse høytidelige advarslene blir sendt til, skulle si: «Det er bare søster Whites personlige mening. Jeg vil fortsatt følge min egen overbevisning,» og dersom de fortsetter å gjøre det som de ble formant til ikke å gjøre, viser det at de rinegakter Guds råd, og følgen blir nettopp hva Guds Ånd har vist meg at den ville bli -- den vil skade Guds sak og ødelegge dem selv. Noen som gjerne vil styrke sin egen stilling, vil dra fram uttalelser fra Vitnesbyrdene som de tror bekrefter deres egne meninger, og de vil tillegge dem den sterkeste mulige betydning. Men det som stiller deres fremgangsmåte i et tvilsomt lys, eller som ikke faller sammen med deres egne anskuelser, sier de er søster Whites mening. På den måten benekter de at vitnesbyrdet er av himmelsk opprinnelse og stiller det på like fot med sin egen bedømmelse.

Hvis dere, mine brødre, som i mange år har hatt kjennskap til meg og mitt arbeid, inntar det standpunkt at mitt råd ikke har større verdi enn deres som ikke spesielt er blitt

oppdratt til denne gjerningen, så be meg ikke om å samarbeide med dere. For når dere inntar et slikt standpunkt, vil dere uunngåelig motarbeide innflytelsen av min virksomhet. Dersom dere føler dere liksom trygge når dere følger deres egne tilskyndelser som når dere følger det lys som blir gitt ved Guds utvalgte tjener, så gjør dere det på egen risiko. Dere kommer til å bli dømt fordi dere forkastet det lyset som var sendt dere fra himmelen.

Guds middel til å nå hjertene

Mens jeg var i ... , kom Herren til meg i nattens timer og talte dyrebare og oppmuntrende ord angående mitt arbeid og gjentok det samme budskapet som jeg hadde fått flere ganger tidligere. Med hensyn til dem som har vendt seg bort fra det lys som ble sendt til dem, sa han: «Når de ringeakter og forkaster det vitnesbyrd jeg har pålagt deg å bære fram, er det ikke deg de har ringeaktet, men meg.»

Dersom de som er hovmodige og fulle av selvovervurdering, uhindret fortsetter sitt løp, hvordan vil da forholdene bli i menigheten? Hvordan skal man kunne rette på de feil som finnes hos disse viljesterke, ærgjerrige menneskene? Ved hvilke midler skal Gud kunne nå dem? Hvordan skal han kunne sette sin menighet i rette skikk? Det oppstår stadig meningsforskjell, og det er ofte frafall i menigheten. Når det oppstår strid og splid, hevder alle parter at de har rett og at de har en uskadd samvittighet. De vil ikke ta imot lærdom av dem som lenge har båret arbeidets byrde og som de har grunn til å tro har vært ledet av Herren. Lys er blitt sendt for å spre mørket omkring dem, men de har vært for stolte i hjertet til å ta imot det, og de velger mørket. De forakter Guds råd fordi det ikke faller sammen med deres synspunkter og planer og ikke godtar deres uriktige karaktertrekk. Virkningen av Guds Ånd, som ville ha fått dem i den rette stilling dersom de var villige til å ta imot den, har ikke foregått på den måte som de syntes om eller som har smigret deres selvrettferdighet. Lyset som Gud har gitt, er ikke lys for dem, og de vandrer i mørket. De påstår at man ikke kan sette mer lit til dømmekraften hos en som har hatt en så lang erfaring og som Herren har undervist og brukt til å utføre en særskilt gjerning, enn de kan til enhver annens dømmekraft. Er det Guds plan at de skal gå fram på en slik måte? Eller er det en virksomhet som blir utfoldet av ham som er fiende til all rettferdighet for å holde sjelene i mørke, for å binde dem i kraftige villfarelser som de ikke kan bryte fordi de har stilt seg utenfor området av de midler Gud har bestemt til å ta seg av hans menighet?

Herren har gjennom alle tider gitt sin menighet rettledning, råd og tukt. På Kristi tid ble disse advarslene foraktet og forkastet av de selvrettferdige fariseerne som påsto at de ikke trengte til en slik irettesettelse og at de var blitt behandlet på en urettferdig måte. De ville ikke ta imot Herrens ord gjennom hans tjenere, fordi det gikk imot deres egne tilbøyeligheter. Dersom Herren i våre dager ga et syn direkte for slike menneskers øyne og pekte på deres feil, irettesatte dem for deres selvrettferdighet og fordømte deres synder, ville de reise seg til motstand på samme måten som innbyggerne i Nasaret gjorde da Kristus viste dem deres sanne tilstand.

Dersom disse mennesker ikke ydmyker sine hjerter for Gud, og dersom de fortsatt gir rom for Satans innskytelser, vil tvil og vantro ta sjelen i eie, og de kommer til å se allting i et uriktig lys. La tvilens frø engang bli sådd i deres hjerter, så vil de komme til å samle inn en rik høst. De vil komme til å vise mistillit og vantro overfor sannheter som er fulle av skjønnhet for andre, slike som ikke har lært seg opp til vantro.

De som øver opp sitt sinn til å gripe ethvert middel de kan bruke som en krok til å henge tvil på, og som kaster fram disse tanker for andre, vil alltid finne anledning til tvil. De vil betvile og kritisere alt som kommer fram under utfoldelsen av sannheten, kritisere andres arbeid og stilling, kritisere enhver gren av virksomheten som de ikke selv har del i. De vil leve på andres villfarelser og feilgrep, «inntil,» som engelen sa, «Herren Jesus engang avslutter sin midlertjeneste i den himmelske helligdom, ifører seg hevners kledebon og overrasker dem under deres vanhellige festmåltid. Og de vil oppdage at de ikke er beredt til Lammets bryllups-nattverd.» Deres smak er blitt så ødelagt at de ville være tilbøyelige til endog å kritisere Herrens bord i hans rike.

Har Gud noen gang åpenbart for disse selvbedratte sjeler at ingen irettesettelse eller tukt fra ham skal ha noen betydning for dem dersom den ikke kommer direkte gjennom et syn? Jeg stanser ved dette punkt fordi den stillingen mange inntar angående dette, er en Satans fortryllelse for å ødelegge sjeler. Når han har besnært og svekket dem ved sitt sofisteri slik at de fortsatt gjør Guds Ånds gjerning virkningsløs når de blir irettesatt, vil hans seier over dem være fullstendig. Noen som bekjenner seg til å være rettferdige, vil på samme måte som Judas forråde sin Herre i hans bitreste fienders hender. Fast bestemt på å ville følge sin egen vei og forfekte sine egne idéer vil disse selvtilitsfulle menneskene gå videre fra ondt til verre, inntil de vil gjøre hva som helst heller enn å gi opp sin egen vilje. I blindhet vil de fortsette på den onde vei, men i et slikt selvbedrag at de på samme måten som de villedede fariseerne mener at de gjør

Guds tjeneste. Kristus skildret hvordan en viss klasse mennesker ville gå fram når de bare fikk anledning til å utfolde sin sanne karakter: «Men I skal forrådes endog av foreldre og brødre og frender og venner, og de skal volde noen av eder døden.» Luk. 21, 16.

Gud har gitt meg en utpreget og høytidelig erfaring i forbindelse med dette verk, og dere kan være overbevist om at så lenge mitt liv blir spart, vil jeg ikke holde opp med å la advarselens røst lyde etter som Gud tilskynder meg til det, enten menneskene hører det eller ikke. Jeg har ingen særskilt visdom i meg selv. Jeg er bare et redskap i Herrens hånd til å utføre den oppgaven han har lagt på meg. De lær-dommer jeg har gitt med penn eller munn, har vært et uttrykk for det lys Gud har gitt meg. Jeg har søkt å fremholde for dere de prinsippene som Guds Ånd i årevis har innprentet i mitt sinn og skrevet i mitt hjerte.

Og nå, brødre, ber jeg dere innstendig om ikke å stille dere mellom meg og folket og skyve vekk det lys Gud ønsker skal komme til dem. La ikke deres kritikk rive all vekt, all betydning og kraft vekk fra Vitnesbyrdene. Tro ikke at dere kan skjære dem i stykker så de svarer til deres egne idéer, mens dere påberoper dere at Gud har gitt dere evnen til å forstå hva som er lys fra himmelen og hva som bare er uttrykk for menneskelig visdom. Dersom Vitnesbyrdene ikke taler i overensstemmelse med Guds Ord, så forkast dem. Kristus og Belial kan ikke forenes. For Kristi skyld, prøv ikke å forville folkets begreper ved menneskelig spissfindighet og tvil, så dere gjør det arbeid til intet som Herren ønsker å utføre. Gjør ikke ved deres mangel på åndelig innsikt dette Guds redskap til en forargelsens klippe som vil lede mange til å snuble og falle og bli besnæret og fanget.

Kapittel 42

Bibelens hemmeligheter et bevis på dens inspirasjon

«Mon du kan finne bunn i Guds vesen eller nå fram til den Allmektiges ytterste grense? Himmelhøy er den, hva kan du gjøre? -- Dypere enn dødsriket, hva vet du? » Job 11, 7. 8. «Mine tanker er ikke eders tanker, og eders veier er ikke mine veier, sier Herren; som himmelen er høyere enn jorden, således er mine veier høyere enn eders veier, og mine tanker høyere enn eders tanker. » Es. 55, 8. 9. «Kom i hu de forrige ting fra gammel tid, at jeg er Gud, og ingen annen, at jeg er Gud, og at det er ingen som jeg.» Es. 46, 9. Det er umulig for det begrensede menneskesinn fullt ut å fatte den Ubegrensedes karakter eller hans gjerninger. For den skarpeste forstand, for den sterkeste ånd med den høyeste utdannelse må dette hellige Vesen alltid vedbli å være innhyllet i mystikk.

Apostelen Paulus utbryter: «O dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier!» Rom. 11, 33. Men selv om «skyer og mørke er rundt omkring ham», så er «rettferd og rett . . . hans trones grunnvoll». Sal. 97, 2. Vi kan likevel fatte så meget av hans handlemåte med oss, og av de motiver som driver ham, at det er mulig for oss å skimte en grenseløs kjærlighet og nåde forent med uendelig makt. Vi kan forstå så meget av hans forsetter som det er godt for oss å erkjenne, og ut over dette må vi for øvrig stole på den Allmektiges styrke, på kjærligheten og visdommen hos ham som er alles Far og hersker.

I likhet med dets guddommelige forfatteres karakter fremstiller Guds Ord hemmeligheter som dødelige vesener aldri fullt ut kan fatte. Det leder våre tanker hen til Skaperen, «som bor i et lys som ingen kan komme til». 1 Tim. 6, 16. Det viser oss hans hensikter, som omfatter alle tidsaldrer i menneskeslektens historie, og som først vil få sin fullbyrdelse i evighetens endeløse eoner. Det leder vår oppmerksomhet til emner av umåtelig dybde og betydning angående Guds herredømme og menneskets skjebne. 1889 -- «Testimonies», V, side 698-711.

Syndens innkomst i verden, Kristi menneskevorden, gjenfødelsen, oppstandelsen og mange andre emner som Bibelen taler om, er hemmeligheter som er for dype for den menneskelige forstand å forklare eller endog fullt ut å kunne fatte. Men i Skriftene har

Gud gitt oss tilstrekkelig vitnesbyrd om deres guddommelige karakter, og vi må ikke tvile på hans ord, selv om vi ikke kan fatte hemmelighetene i hans forsyn.

De deler av Den hellige skrift som fremholder disse store emner, må vi ikke gå forbi som om de skulle være unyttige for mennesket. Alt som Gud har funnet behagelig å kunngjøre, bør vi ta imot på grunnlag av hans Ords autoritet. Det som blir uttalt, er kanskje bare en enkel påvisning av kjensgjerninger, uten noen forklaring om hvordan eller hvorfor. Men selv om vi ikke kan fatte det, bør vi slå oss til ro i forvissningen om at det er sant, fordi Gud har sagt det. Hele vanskeligheten ligger i at det menneskelige sinn er svakt og innskrenket.

Ektheten og majesteten i den guddommelige åpenbaring

Apostelen Peter sier at det finnes ting i Skriften «som er svært å skjønne, og som de ulærde og ubefestede tyder vrangt». 2 Pet. 3, 16. Tvilere har fremholdt disse vanskelige ting i Skriften som et bevis mot Bibelen. Men disse tingene er langt fra noe bevis mot Bibelen, men tvert imot et kraftig vitnesbyrd om dens guddommelige inspirasjon. Dersom den ikke inneholder noe mer om Gud enn det vi lett kan fatte, og dersom menneskesinnet kunne begripe hans storhet og majestet, ville Bibelen ikke være det urokkelige vitnesbyrd om guddommelig autoritet. Selve hemmeligheten og storheten ved de emner som blir fremholdt, bør gi oss tro på at den er Guds Ord.

Bibelen utfolder sannheten på en så enkel måte og så fullkomment avpasset etter trangen og lengslene i menneskehjertet at det har forbauset og forundret de høyest kultiverte ånder, mens den gjør det mulig for de fattige og umyndige å se frelsens vei. Og likevel griper disse sannheter som er så enfoldig satt fram, inn i emner som er så opphøyde og vidtrekkende og som ligger så uendelig langt utenfor menneskelig fatteevne at vi bare kan godkjenne dem fordi Gud har kunngjort dem. Slik er gjenløsningens plan blitt lagt åpen for oss så at enhver må kunne se de skrittene han må ta i omvendelse til Gud og tro på vår Herre Jesus Kristus for å bli frelst på den måten Gud har bestemt. Men under disse sannhetene som er så lette å forstå, ligger det hemmeligheter som hans herlighet skjuler seg i -- hemmeligheter som overvelder tanken i dens gransking, men som likevel inspirerer den oppriktige sannhetssøkende med ærefrykt og tro. Jo mer han gransker Bibelen, desto dypere blir hans overbevisning om at den er den levende Guds Ord, og menneskefornuften bøyer seg for den guddommelige åpenbarings velde.

De som er villige til på denne måten å godkjenne det levende ord på grunnlag av Guds autoritet, blir velsignet med det klareste lys. Dersom vi blir bedt om å tyde visse uttalelser, kan vi bare svare: «Det blir fremholdt på denne måten i Skriften. » De er nødt til å innrømme at de ikke kan forklare guddomskraftens virksomhet eller ytringene i den guddommelige visdom. Når vi ser oss tvungne til å måtte anta visse ting utelukkende ved tro, er dette i overensstemmelse med Herrens hensikt. Å erkjenne dette er bare å innrømme at den menneskelige ånd ikke kan begripe det uendelige, og at mennesket med sin begrensede menneskelige kunnskap ikke kan forstå den Allmektiges motiver.

Fordi tvileren og den vantro ikke kan utgrunde alle hemmeligheter i Guds Ord, forkaster de det. Heller ikke alle som bekjenner seg til å tro på Bibelen, er sikret mot fristelse på dette punkt. Apostelen sier: «Se til, brødre, at det ikke i noen av eder er et ondt, vantro hjerte, så han faller fra den levende Gud.» Heb. 3, 12. De som har lært sitt sinn opp til å kritisere og tvile og mistenke, fordi de ikke kan trenge inn i Guds hensikter, kommer til å falle og bli et eksempel på vantro. Det er riktig å granske Bibelens lære grundig og å undersøke «Guds dypheter» så langt som disse blir åpenbart i Skriften. Mens «det skjulte hører Herren vår Gud til», står det at «det åpenbarte er for oss og for våre barn til evig tid». 5 Mos. 29, 29.

Men Satan har gjort det til en oppgave å svekke evnen til å granske. Det blander seg en viss stolthet med betraktningen av bibelske sannheter, slik at menneskene føler det som et nederlag og blir utålmodige dersom de ikke kan forklare enhver del av Skriften til sin egen tilfredshet. Det er for ydmykende for dem å innrømme at de ikke forstår det inspirerte ord. De er uvillige til å vente tålmodig til det måtte behage Gud å åpenbare sannheten for dem. De mener at deres egen menneskelige visdom uten noen som helst hjelp er nok til å gjøre det mulig for dem å fatte Skriften. Og når dette ikke lykkes, forneker de faktisk dens autoritet.

Det er sant at mange teorier og lærdommer som i alminnelighet blir antatt å være Bibelens lære, ikke har noe grunnlag i Skriften, og i virkeligheten er i strid med hele ånden i det inspirerte ord. Dette har for mange vært en årsak til tvil og forlegenhet. Feilen ligger imidlertid ikke i Guds Ord, men i den forvrengning av Ordet som menneskene har foretatt. De vanskelighetene som finnes i Bibelen, kaster ingen skygge på Guds visdom. De vil ikke føre til at noen går fortapt dersom de ikke vil gå fortapt, selv om ingen slike vanskeligheter hadde forekommet. Dersom Bibelen ikke hadde

inneholdt noen hemmeligheter som de kunne dra i tvil, ville de samme menneskene på grunn av sin mangel på åndelig innsikt ha funnet anledning til å ta anstøt av de tydeligste uttalelser fra Gud.

Mennesker som innbiller seg at de er utrustet med åndsevner av en så opphøyet art at de kan finne en forklaring på alle Guds veier og gjerninger, søker å opphøye den menneskelige visdom så den skal ligne den guddommelige, og å ære mennesket som Gud. De gjentar bare det som Satan uttalte til Eva i Eden: «I skal bli liksom Gud.» 1 Mos. 3, 5. Satan falt på grunn av at han så ærgjerrig higit etter å bli lik Gud. Han ønsket å trenge inn i Guds rådslutninger og hensikter som han var utelukket fra fordi han som et skapt vesen ikke var i stand til å fatte den uendelige visdom. Det var hans ærgjerrige hovmod som førte ham til opprør, og ved hjelp av det samme middel søkte han å føre mennesket i ødeleggelse.

Sannhetens ufattelige dybder

Det er hemmeligheter i gjenløsningens plan -- Guds Sønnns fornedrelse for å kunne bli mennesker lik, Faderens underfulle kjærlighet og nedlatelse, idet han ga sin Sønn -- hemmeligheter som er gjenstand for stadig forundring hos de himmelske engler. Der apostelen Peter taler om de åpenbaringer Gud har gitt profetene angående «Kristi lidel-ser og om herligheten deretter», sier han at dette er noe «som englene attrår å skue inn i». 1 Pet. 1, 10-12. Og disse ting vil bli et studium for de gjenløste gjennom evige tider. Etter hvert som de betrakter Guds verk i naturen og i gjenløsningen, vil nye sannheter stadig bli utfoldet for deres undrende og henrykte sinn. Etter hvert som de lærer mer og mer om Guds visdom, herlighet og makt, vil deres ånd stadig bli utviklet og deres glede alltid bli økt.

Dersom det var mulig for skapte vesener å komme til en full forståelse av Gud og hans gjerninger, ville de, når de hadde nådd dette punkt, ikke ha noen flere sannheter å oppdage, ingen vekst i erkjennelse, ingen videre utvikling av ånd og hjerte. Gud ville ikke lenger være den høyeste. Og etterat menneskene hadde nådd fram til grensen for kunnskap og tilegnelse, ville det være slutt med deres fremskritt. La oss takke Gud for at det ikke er slik det går for seg. Gud er uendelig. I ham er «alle visdommens og kunnskapens skatter» skjult. Og i all evighet kan menneskene stadig granske, stadig lære, men de kan aldri tømme ut hans forråd av visdom, godhet og makt.

Det er Guds hensikt at sannheten også her i livet stadig skal bli utfoldet for hans folk. Det er bare en måte man kan oppnå denne kunnskapen på. Bare når vi blir opplyst av den Ånd som Ordet ble gitt ved, kan vi nå fram til å forstå Guds Ord. Ingen kjenner til «hva som bor i Gud, uten Guds Ånd», «for Ånden ransaker alle ting, også dybdene i Gud». 1 Kor. 2, 11. 10. Og det løfte som Frelseren ga sine etterfølgere, lød: «Når han, sannhetens Ånd, kommer, skal han veilede eder til hele sannheten;... for han skal ta av mitt og forkynne eder. » Joh. 16, 13.14.

Gud ønsker at mennesket skal bruke sine tenkeevner, og bibelstudium vil styrke og høyne ånden slik som ikke noe annet studium kan gjøre det. Det er den beste intellektuelle så vel som åndelige øvelse for menneskeånden. Men vi må vokte oss for å forgude fornuften, som er underlagt menneskelig svakhet og skrøpeligheit. Dersom vi ønsker at Skriften ikke skal bli formørket for vår forstand, slik at vi ikke kan oppfatte de tydeligste sannheter, må vi eie den enfoldighet og tro som et lite barn har, vi må være villige til å lære og be om hjelp av den Hellige Ånd. Når vi forstår Guds kraft og visdom og vår egen evneløshet til å fatte hans storhet, bør det stemme oss til ydmykhet. Og vi bør åpne hans Ord med hellig ærefrykt som om vi trådte fram for hans ansikt. Når vi kommer til Bibelen, bør fornuften anerkjenne en autoritet som er høyere enn den selv, og forstanden må bøye seg for den store «Jeg Er».

Løfte om guddommelig opplysning

Bare i den grad vi forstår vår egen ringhet og vår fullstendige avhengighet av Gud, vil vi kunne vokse i åndelig kunnskap. Men alle som kommer til Bibelen med en villighet til å lære og med en bedende ånd for å granske dens uttalelser som Guds Ord, vil få guddommelig opplysning. Meget av det som kan synes å være vanskelig og dunkelt, vil Gud gjøre tydelig og enkelt for dem som søker å forstå det.

Det hender undertiden at intelligente og evnerike menn som er utrustet med dannelselse og kultur, ikke forstår visse steder i Skriften, mens andre som er ulærde og som synes å ha liten forstand, og som har åndsevner som ikke er så oppøvet, kan fatte meningen og finne styrke og trøst i det som de førstnevnte erklærer å være gåtefullt eller forbigår som uvesentlig. Hva er grunnen til dette? Det er blitt forklart meg at denne sistnevnte klasse mennesker ikke stoler på sin egen forstand. De går til ham som er lysets kilde, til ham som har inspirert Skriften, og ber Gud med ydmykhet i hjertet om visdom, og de får den. Det er ennå sannhetskilder å oppdage for den som alvorlig søker.

Kristus skildret sannheten som en skatt som er skjult i en aker. Den ligger ikke helt oppe på overflaten. Vi må grave etter den. Men skal det lykkes oss å finne den, så avhenger det ikke så meget av våre intellektuelle evner som av ydmykhet i vårt hjerte og av den tro som vil gripe guddommelig hjelp.

Uten at vi blir veiledet av den Hellige Ånd, vil vi alltid være utsatt for å forvrengte Skriften eller mistyde den. Det er megen bibellesning som ikke er til gagn og som i mange tilfelle absolutt er til skade. Når noen åpner Guds Ord uten ærefrykt og uten bønn, og når deres tanker og sinn ikke er festet ved Gud eller er i samklang med hans vilje, blir sinnet omtåket av tvil, og vantroen blir styrket ved selve bibelstudiet. Fienden får makt over tankene, og han skyter inn tolkninger som ikke er riktige.

Når menneskene i tale og handling ikke søker å være i overensstemmelse med Gud, blir de alltid utsatt for å fare vill når det gjelder å forstå Skriften, hvor lærde de enn måtte være, og man kan ikke trygt stole på deres forklaringer. Når vi i sannhet søker å gjøre Guds vilje, tar den Hellige Ånd forskriftene i hans ord og gjør dem til grunnsetninger i livet og skriver dem på sjelens tavler. Og bare de som følger det lys som allerede er gitt, kan ha håp om å få mer opplysning ved Ånden. Dette blir tydelig fremholdt i Kristi ord: «Vil noen gjøre hans vilje, han skal kjenne om læren er av Gud.» Joh. 7, 17.

De som søker i Skriften for å finne uoverensstemmelser, har ikke åndelig innsikt. Med fordreiet syn vil de se mange årsaker til tvil og vantro angående ting som i virkeligheten er tydelige og enkle. Men for dem som tar imot Guds Ord med ærbødighet og søker å lære hans vilje å kjenne så de må kunne gjøre den, blir allting annerledes. De blir fylt med ærefrykt og forundring når de tenker på den renhet og opp-høyde storhet som finnes i de åpenbarte sannheter. Like blir tiltrukket av like. Like verdsetter like. Hellighet forener seg med hellighet, tro med tro. For det ydmyke hjerte og det oppriktige, søkende sinn er Bibelen full av lys og kunnskap. De som kommer til Skriften med dette sinnelag, blir innført i samfunn med profeter og apostler. Deres ånd blir innforlivet i Kristi Ånd, og de lengter etter å bli ett med ham.

Mange føler at det hviler et ansvar på dem til å forklare enhver tilsynelatende vanskelighet i Bibelen for å kunne møte spissfindigheter fra tvilere og skeptikere. Men når de søker å forklare det de bare har en ufullkommen forståelse av, utsetter de seg for å forvirre andres sinn når det gjelder punkter som er klare og lette å forstå. Dette er ikke

vår oppgave. Vi bør heller ikke klage over at disse vanskelighetene er til stede, men vi bør ta dem som noe Gud i sin visdom har tillatt. Det er vår plikt å ta imot hans ord som er tydelig på ethvert punkt som er av vesentlig betydning for sjelens frelse, praktisere dets prinsipper i vårt liv og undervise andre om dem både ved forskrift og eksempel. På den måten vil det bli klart for verden at vi har forbindelse med Gud og har ubetinget tillit til hans ord. Et liv i gudsfrykt, et daglig eksempel på rettskaffenhet, saktmodighet og uegennyttig kjærlighet vil være en levende fremstilling av Guds Ords lære, og det vil være et argument til forsvar for Bibelen, som få vil være i stand til å stå imot. Dette vil vise seg å være den mest virkningsfulle hindring mot den herskende tendens til tvil og vantro.

Ved tro bør vi skue inn i det hinsidige og gripe Guds løfte om en vekst i forstand, mens de menneskelige evner forener seg med det guddommelige og enhver sjelsevne kommer i nøye berøring med ham som er kilden til lys. Vi kan glede oss til at alt det som har besværet oss, i Guds forsyn da vil bli tydelig. Ting som var vanskelige å forstå, vil få sin forklaring. Der hvor vi med vårt begrensede sinn bare oppdaget forvirring og brutte forsetter, kommer vi til å se den vakreste og mest fullkomne harmoni. Apostelen Paulus sier: «Nå ser vi i et speil, i en gåte; men da skal vi se åsyn til åsyn; nå kjenner jeg stykkevis, men da skal jeg kjenne fullt ut, liksom jeg også fullt ut er kjent.» 1 Kor. 13, 12.

Peter formaner sine brødre med disse ord: «Voks i nåde og kjennskap til vår Herre og Frelser Jesus Kristus.» 2 Pet. 3, 18. Når Guds folk vokser i nåden, vil de stadig klarere forstå hans ord. Vi kommer til å se nytt lys og ny skjønnhet i dets hellige sannheter. Slik har det vært i menighetens historie gjennom alle tider, og slik vil det fortsette inntil enden. Men etter hvert som et sant åndelig liv avtar, har det alltid vist seg en tilbøyelighet til å høre opp med å gå fram i kunnskap om sannheten. Menneskene slår seg til ro med det lys de alt har mottatt fra Guds Ord, og anstrenger seg ikke for ytterligere å granske Skriften. De blir konservative og søker å unngå all drøfting.

En oppfordring til flittig studium

Den kjensgjerning at det ikke er noen strid eller agitasjon blant Guds folk, bør ikke bli oppfattet som et avgjørende bevis på at de holder fast ved den sunne lære. Det er grunn til å frykte for at de kanskje ikke klart skjelner mellom sannhet og villfarelse. Når det ikke kommer noen nye spørsmål opp som følge av å granske Skriften, når det

ikke viser seg noen meningsforskjell som kan lede menneskene til selv å ransake Bibelen for å forvise seg om at de har sannheten, vil det nå som i gammel tid være mange som holder seg til overleveringer og tilber -- de vet ikke hva.

Det er blitt fremstilt for meg at mange som bekjenner seg til å ha kunnskap om den nærværende sannhet, ikke vet hva de tror. De skjønner ikke bevisene for sin tro. De tillegger ikke verket for denne tid den rette verdi. Når prøvelsens stund engang kommer, vil det blant dem som nå forkynner sannheten, være menn som når de undersøker sitt standpunkt, vil finne at det er mange ting de ikke kan gi noen tilfreds-stillende grunn for. Før de ble prøvd på den måten, visste de ikke om sin store vankundighet. Og det er mange i menigheten som anser det for avgjort at de forstår det de tror. Men de kjenner ikke sin egen svakhet før det oppstår strid. Når de er skilt fra andre av samme tro og blir nødt til å stå alene og selv forklare sin lære, vil de bli forbauset over hvor forvirret deres begreper er om det de hadde antatt for sannhet. Sikkert er det at det har funnet sted en avvikelse fra den levende Gud blant oss. Man har vendt seg til mennesker og satt menneskelig visdom i stedet for den guddommelige.

Gud vil vekke sitt folk. Hvis andre midler slår feil, vil det komme villfarelser inn blant dem, og disse vil sikte dem og skille agnene fra hveten. Herren oppfordrer sitt folk som tror på hans Ord, til å våkne opp av søvne. Det er kommet dyrebart lys som svarer til tidens krav. Det er den bibelske sannhet som peker på de farer vi står like overfor. Dette lys bør få oss til flittig å granske Skriften og til på den mest kritiske måten å undersøke de standpunkter vi inntar. Gud ønsker at sannheten i alle dens forbindelser og fra alle sider skal undersøkes grundig og iherdig under bønn og faste. De troende bør ikke slå seg tilfreds med formodninger eller uklare begreper om hva sannheten er. Deres tro må være fast grunnlagt på Guds Ord, slik at de når prøvelsens tid engang kommer og de blir ført fram for rådsforsamlinger for å svare for sin tro, med saktmodighet og frykt kan gjøre regnskap for det håp som er i dem.

Undersøk, undersøk, undersøk! De emner som vi fremholder for verden, må være en levende virkelighet for oss. Når vi forsvarer de læresetningene som vi betrakter som fundamentale trosartikler, er det viktig for oss at vi aldri prøver å gjøre bruk av argumenter som ikke er sunne helt igjennom. Slike argumenter vil kanskje kunne bringe en motstan der til taushet, men de tjener ikke sannheten til ære. Vi bør legge fram sunne argumenter som ikke bare vil lukke munnen på våre motstandere, men som vil tåle den nøyeste og grundigste undersøkelse. De som har lært seg opp til å debattere, står i stor

fare for at de ikke behandler Guds Ord på en rettferdig måte. Når vi står overfor en motstander, bør vi alvorlig strebe etter å fremholde emnene slik at de kan skape overbevisning i hans sinn istedenfor bare å vekke tillit hos den troende.

Uansett hvilket dannelsesstrinn en person måtte stå på, så må han ikke et øyeblikk tro at han ikke trenger til en grundig og fortsatt gransking av Skriften etter stort lys. Som et folk er vi kalt til hver for seg å studere profetiene. Med alvor må vi være på vakt for å kunne gripe enhver lysstråle som Gud vil gi oss. Vi må oppfange de første sannhetsglimt, og ved gransking og bønn vil vi kunne oppnå klarere lys som vi så kan fremholde for andre.

Når Guds folk sitter i makelighet og er tilfreds med den opplysning som de for øyeblikket sitter inne med, kan vi være forsikret om at de ikke står i yndest hos ham. Hans vilje er at de stadig skal gå fram for å ta imot det større og stadig tiltagende lyset som skinner for dem. Den tilstand menigheten nå er i, er ikke til behag for Gud. Det er oppstått en selvtilit som har ført til at vi ikke føler hvor nødvendig det er med mer sannhet og større lys. Vi lever i en tid da den onde virker både til høyre og til venstre, både foran og bak oss, og likevel er vi som et folk falt i søvn. Det er Guds vilje at det skal lyde en røst som vekker hans folk opp til handling.

Følgen av å kritisere Bibelen

Istedenfor å lukke sjelen opp for å kunne ta imot lysstråler fra himmelen har noen arbeidet i motsatt retning. Både gjennom pressen og fra talerstolen har det vært fremholdt anskuelse angående Bibelens inspirasjon, som hverken Guds Ånd eller Guds Ord godtar. Sikkert er det at ingen person eller gruppe av personer bør ta fatt på å fremholde teorier angående et emne av så stor betydning uten å ha et tydelig «så sier Herren» å støtte seg til.

Og når menn, som er omgitt av menneskelige skrøpeligheter, som i større eller mindre grad er påvirket av innflytelser fra omgivelsene, og som har nedarvede eller ervervede tilbøyeligheter som langt fra gjør dem vise eller himmelsksinnede, påtar seg å anklage Guds Ord og å avgjøre hva som er guddommelig og hva som er menneskelig, da arbeider de uten råd fra Gud. Herren vil ikke gi en slik virksomhet fremgang. Den vil få ulykkelige følger både for dem som tar fatt på denne oppgaven, og for dem som betrakter den som et verk av Gud. I sinnet hos mange har det oppstått teorier som har

vært fremholdt angående inspirasjonens vesen. Dødelige mennesker med sine innskrenkede og kortsynte anskuelser føler seg kompetente til å kritisere Skriften og sier: «Dette stedet er nødvendig, og det stedet er ikke nødvendig og heller ikke inspirert.»

Kristus ga ingen slik undervisning angående de gammeltestamentlige skrifter, som var den eneste delen av Bibelen folket på hans tid hadde. Hans undervisning gikk ut på å lede deres tanker hen til Det gamle testamente og å stille de store emnene som er fremholdt der, i et klarere lys. I århundrer hadde det israelttske folk holdt på med å skille seg fra Gud, og de hadde mistet de dyrebare sannhetene som han hadde betrodd dem, av syne. Disse sannhetene var blitt innhyllet i overtroiske formaliteter og seremonier som skjulte den sanne betydningen i dem.

Kristus kom for å fjerne det slagg som hadde fordunklet deres glans. Han la dem som kostelige perler i en ny innfatning. Han viste dem at han langt fra ringeaktet gjentagelsen av gamle kjente sannheter, men tvert imot kom for å la dem tre fram i sin sanne styrke og skjønnhet. Denne herlighet hadde menneskene i hans tid aldri oppdaget. Da han selv var opphavet til disse åpenbarte sannheter, kunne han åpne deres sanne mening for folket og befri dem for de feilaktige tolkninger og falske teorier som de ledende hadde innført for å tilpasse dem etter deres egen vanhellige tilstand, deres mangel på åndelighet og på Guds kjærlighet. Han forkastet det som hadde berøvet disse sannheter liv og vital kraft, og han ga dem tilbake til verden i deres opprinnelige friskhet og styrke.

Dersom vi har Kristi Ånd og er hans medarbeidere, hviler det et ansvar på oss å bringe videre den oppgaven han kom for å utføre. Bibelens sannheter er på ny blitt fordunklet ved skikk og sedvane, ved overlevering og falsk lære. De villfarende lærdommer i den populære teologi har gjort tusener og atter tusener til skeptikere og vantro. Det finnes villfarelser og selvmotsigelser, som mange forkynner som bibelsk lære, mens de i virkeligheten er falske udeggelser av Skriften, innført i den mørke tidsalder under pavedømmet. Flokkevis av mennesker har fått feilaktige forestillinger om Gud, på samme måte som jødene, som var villedet av den tids villfarelser og overleveringer og hadde en falsk forestilling om Kristus. «Hadde de kjent dem, da hadde de ikke korsfestet herlighetens Herre.» 1 Kor. 2, 8. Vi har fått den oppgaven å åpenbare Guds sanne karakter for verden. La oss istedenfor å kritisere Bibelen med ord og eksempel søke å fremholde dens hellige, livgivende sannheter for verden, forat vi må

kunne «forkynne hans dyder som kalte eder fra mørket til sitt underfulle lys». 1 Pet. 2, 9.

De onder som gradvis har sneket seg inn blant oss, har umerkelig ledet personer og menigheter bort fra ærbødighet for Gud og utelukket den kraft han så gjerne ville gi dem.

Mine brødre, la Guds Ord stå akkurat som det er. La ikke menneskelig visdom formaste seg til å forminske vekten i et eneste utsagn i Skriftene. Den alvorfulle truselen vi finner i Åpenbaringsens bok, bør være en advarsel for oss mot å komme inn på et slikt felt. «Dra dine sko av dine føtter! For det sted du står på, er hellig jord. » 2 Mos. 3, 5.

Bibelen med dens dyrebare sannhetsperler ble ikke skrevet bare for den lærde. Tvert imot, den var beregnet på den alminnelige befolkning. Den utleggelsen som under den Hellige Ånds hjelp blir gitt av det jevne folk, stemmer best overens med sannheten som den er i Jesus. De store sannheter som er nødvendige til salighet, er gjort så klare som middagen. Ingen behøver å ta feil av veien eller fare vill fra den stien unntatt slike som følger sin egen dømmekraft i stedet for Guds tydelige åpenbarte vilje. -- 1885 -- «Testimonies», V, side 331.

Jeg så at de som ønsker det, kan få rikelig anledning til å tvile på inspirasjonen og sannheten i Guds Ord. Gud tvinger ingen til å tro. De har valget mellom å holde seg til de synlige beviser som det har behaget ham å gi, eller å tvile og gå fortapt. -- 1864 -- «Testimonies», 1, side 427.

Jødene ventet på Messias, men han kom ikke slik som de hadde forutsagt at han skulle komme. Og dersom han ble mottatt som den Lovede, ville deres lærde veiledere måtte innrømme at de hadde tatt feil. Disse ledere hadde skilt seg fra Gud, og Satan virket på deres sinn for å få dem til å forkaste Frelseren. Istedenfor å oppgi sine stolte meninger lukket de øynene for alle synlige bevis på at han var Messias, og ikke nok med at de selv forkastet budskapet om frelse, men de forherdet folkets hjerter mot Jesus. Beretningen om dem bør være en høytidelig advarsel til oss.

Når Herren har lys for sitt folk, behøver vi aldri å vente at Satan vil stå rolig ved siden av og ikke gjøre noen anstrengelse for å hindre dem i å ta imot det. Han vil virke

på menneskenes sinn for å vekke mistillit, avind og vantro. La oss være på vakt så vi ikke forsmår det lyset Gud sender fordi det ikke kommer på den måten som det vil behage oss. La oss ikke avvise Guds velsignelse fordi vi ikke kjenner vår besøkestid. Er det noen som ikke selv ser lyset og tar imot det, så la dem ikke stå i veien for andre. La det ikke bli sagt om dette høyt begunstigede folk som det ble sagt om jødene da det glade budskapet om riket ble forkynt for dem: «Selv er I ikke gått inn, og dem som var i ferd med å gå inn, har I hindret.» Luk. 11, 52. -- 1898 «Testi monies», V, side 728.

Kapittel 43

Den truende kamp

En alvorlig krise er i vente for Guds folk. En krise er i vente for verden. Alle tiders mest skjebnesvangre strid ligger like foran oss. Begivenheter som vi på grunnlag av det profetiske ord har forkynt i over 40 år som overhengende, finner nå sted for våre øyne. Spørsmålet om en forandring av grunnloven , som ville føre til at samvittighetsfriheten blir innskrenket, har alt vært lagt fram for landets lovgivere. Spørsmålet om å innskjerpe helligholdelsen av søndagen har fått landsomfattende interesse og betydning. Vi vet godt hva utfallet av denne bevegelsen vil bli. Men er vi beredt til kampen? Har vi med troskap utført den plikt Gud har overlatt til oss: å advare folket mot den fare det står overfor?

Til og med blant dem som tar del i denne bevegelsen for å innskjerpe søndagshelligholdelse, er det mange som er blinde for de følger dette foretak vil bringe. De innser ikke at de retter et direkte slag mot religionsfriheten. Det er mange som aldri har forstått berettigelsen av en bibelsk sabbat og det falske grunnlaget søndagen som en institusjon hviler på. Enhver bevegelse til støtte for religiøs lovgivning er i virkeligheten en innrømmelse overfor pavedømmet, som i så lange tider stadig har ført krig mot samvittighetsfriheten. Som en såkalt kristelig anordning skylder helligholdelsen av søndagen «lovløshetens hemmelighet» sin tilværelse, og når den blir innskjerpet, vil det faktisk være det samme som å godkjenne de prinsipper som utgjør selve hjørnesteinen i romersk katolisisme. Når vårt land [U.S.A.] engang på den måten avsverger grunnsetningen i sin forfatning, slik at det blir utstedt en søndagslov, vil protestantene ved denne handling rekke hånden til paveveldet. Det vil være å gi liv til det tyranni som lenge har speidet etter en anledning på ny å stå fram i aktiv despotisme. 1889 -- «Testimonies», V, side 711-718.

Faren ved religiøs lovgivning

Den nasjonale reformforening vil, når den er fullt utviklet og kommer til å øve sin makt ved religiøs lovgivning, åpenbare den samme intoleranse og undertrykkelse som var fremherskende i tidligere tider. Menneskelige rådsforhandlinger tilranet seg den gang guddommelige rettigheter og knuste samvittighetsfriheten under sin despotiske

makt. Fængsel, landsforvisning og død truet dem som satte seg opp mot deres påbud. Dersom paveveldet eller dets prinsipper på ny får makt gjennom loven, vil forfølgelsens flammer igjen bli tent mot dem som ikke vil gi avkall på samvittighet og sannhet av hensyn til populære villfarelser. Det onde er i ferd med å bli til virkelighet.

Men Gud har git oss lys og vist oss de farer som er i vente. Hvordan kan vi da stå uten skyld i hans øyne dersom vi lar være å gjøre enhver anstrengelse som står i vår makt for å fremholde det for folket? Kan vi nøyes med å overlate det til dem å møte dette betydningsfulle spørsmål uten å advare dem?

Når vi forsvarer Guds lov, og denne blir gjort ugyldig ved menneskers lover, får vi i utsikt en fortsatt kamp med fare for fængsel og tap av eiendom eller til og med livet. I denne situasjonen vil verdslige hensyn lokke til en utvortes føyelighet overfor landets lover for å bevare fred og harmoni. Og det er noen som til og med vil anbefale en slik fremgangsmåte på grunnlag av Skriftens ord som sier: «Hver sjel være lydige mot de foresatte øvrigheter! for det er ikke øvrighet uten av Gud, men de som er, de er innsatt av Gud.» Rom. 13, 1.

Men hvilken fremgangsmåte har Guds tjenere fulgt i svunne tider? Da disiplene etter oppstandelsen forkynte Kristus og ham korsfestet, fikk de forbud fra myndighetene mot å tale eller lære i Jesu navn. «Men Peter og Johannes svarte dem: Døm selv om det er rett i Guds øyne å lyde eder mer enn Gud! for vi kan ikke la være å tale om det vi har sett og hørt.» Ap. gj. 4, 19. 20. De fortsatte å forkynne det glade budskap om frelse i Kristus, og Guds kraft vitnet med budskapet. De syke ble helbredet, og tusener ble lagt til menigheten. «Da sto ypperstepresten opp og alle de som holdt med ham, det var saduseernes parti, og de ble fulle av nidkjærhet og la hånd på apostlene og kastet dem i det offentlige fængsel.» Ap. gj. 5, 17. 18.

De som søker å tvinge menneskene til å feire noe som er innført av pavedømmet og tre Guds autoritet under føtter, gjør noe i likhet med det de jødiske ledere gjorde i apostlenes dager. Når lover som er utstedt av jordiske herskere, kommer i strid med de lover som er gitt av universets høyeste hersker, vil de som er Guds lojale undersåtter, være tro mot ham.

Tegn på den kommende jare

Som et folk har vi ikke fullført den oppgaven Gud har betrodd oss. Vi er ikke forberedt på det problem som oppstår for oss når søndagsloven blir håndhevet. Når vi ser tegnene på den kommende fare, er det vår plikt å gå til handling. Ingen bør da bli sittende rolig og vente på det onde mens de trøster seg med den mening at dette verk vil gå sin gang fordi profetien har forutsagt det, og fordi Herren vil beskytte sitt folk. Vi gjør ikke Guds vilje hvis vi blir sittende stille og ikke gjør noe for å bevare samvittighetsfriheten. Inderlig, virkningsfull bønn bør stige opp til himmelen om at denne ulykken må bli utsatt så vi kan få fullført det arbeid som så lenge har vært forsømt. La oss sende opp de alvorligste bønner, og la oss arbeide i samsvar med våre bønner. Det vil kanskje se ut som at Satan triumferer og at sannheten blir overvundet av usannhet og villfarelse. Det folket som Gud har bredt sitt skjold over, og det landet som har vært et asyl for Guds tjenere som har vært undertrykt for sin samvittighets skyld, og som forsvarte hans sannhet, kan komme i fare. Men Gud ønsker at vi skal huske på hans handlemåte med sitt folk i fortiden for å frelse dem fra deres fiender. Når han har åpenbart sin makt, har han alltid valt de ytterste nødstilfelle da det ikke syntes å være noen mulighet for å bli befridd fra Satans virksomhet. Menneskets nød er Guds anledning. Kan hende Guds folk ennå skal få en frist til å la lyset skinne. Dersom de ugudelige byene på sletten ville ha vært reddet hvis det fantes ti rettferdige i dem, skulle det da ikke være mulig at Gud også nå som svar på sitt folks bønner ville hindre den virksomhet som blir utført av dem som søker å tilintetgjøre hans lov? Skal vi ikke ydmyke våre hjerter dypt for Gud, fly til nådestolen og be ham inderlig om å åpenbare sin veldige kraft?

Dersom vårt folk fortsetter å være så blottet for interesse som de har vært det nå, kan Gud ikke utgyte sin Ånd over dem. De er uforberedt til å samarbeide med ham. De forstår ikke situasjonen og innser ikke den truende fare. Som aldri før bør de nå føle trangten til å være årvåkne og handle i endrektighet.

Betydningen av den spesielle oppgaven som skulle utføres av den tredje engel, er ikke blitt forstått helt ut. Guds hensikt var at hans folk skulle ha vært langt forut for den stillingen de er i i dag. Men nå, da tiden er kommet for dem til å handle, må de berede seg. Da den nasjonale reformbevegelsen begynte å tilskynde til forholdsregler som skulle innskrenke religionsfriheten, burde våre ledende menn ha forstått situasjonen og gjort et iherdig arbeid for å motarbeide disse bestrebelsene. Det er ikke etter Guds plan at

lyset er blitt holdt tilbake for vårt folk -- selve den nærværende sannhet som vi trengte til i denne tid. Ikke alle predikanter som forkynner den tredje engels budskap, har en virkelig forståelse av hva dette budskap egentlig inneholder. Noen har betraktet den nasjonale reformbevegelse som noe av liten betydning, slik at de mente det ikke var nødvendig å vie den noen videre oppmerksomhet. De har til og med ment at dersom de gjorde dette, brukte de tiden til ting som lå utenfor den tredje engels budskap. Måtte Herren tilgi våre brødre for en slik tolkning av selve budskapet for denne tid!

Våkner opp til handling Folket trenger til å vekkes opp når det gjelder vår tids farer. Vekterne sover. De er flere år baketter. La de ledende vektere innse hvor tvingende nødvendig det er å gi akt på seg selv så de ikke går glipp av de anledninger de får til å se farene.

Dersom de ledende menn i våre konferenser ikke nå tar imot det budskapet Gud sender dem, og stiller seg i fylking til kamp, kommer menighetene til å lide stort tap. Når vekteren som ser sverdet komme, gir basunen en bestemt lyd, vil folket langs rekkene la advarselen gå videre, og alle får anledning til å berede seg til striden. Men altfor ofte har lederen stått nølende som om han ville si: «La oss ikke forhaste oss! Det kan foreligge en feil. Vi må være forsiktige så vi ikke slår falsk alarm.» Nettopp denne nøling og denne uvisshet fra hans side er et rop om «fred og ingen fare». «Bli ikke urolige! La dere ikke skremme. Det blir gjort langt mer enn nødvendig ut av dette spørsmålet om religiøs lovendring. Denne agitasjonen kommer til å dø bort. » På den måten fornekter han faktisk det budskapet som er sendt fra Gud. Advarselen som hadde til hensikt å skape bevegelse i menigheten, oppnår ikke å gjøre sin virkning. Vekterens basun gir ikke en tydelig lyd, og folket bereder seg ikke til striden. Vekteren må ta seg i akt slik at ikke sjeler går fortapt som følge av at han nøler og utsetter sin misjon, og deres blod vil bli krevd av hans hånd.

Vi har i alle år ventet at en søndagslov vil bli innført i vårt land [U.S.A.], og da nå denne bevegelsen er like foran oss, spør vi: Vil vårt folk gjøre sin plikt i denne sak? Kan vi ikke hjelpe til med å løfte banneret og med å kalle slike fram til fronten som har aktelse for sine religiøse rettigheter og privilegier? Tiden nærmer seg hurtig da de som velger å lyde Gud mer enn mennesker, kommer til å få føle undertrykkelsens hånd. Skal vi da vanære Gud ved å holde oss tause mens hans hellige bud blir trådt under føtter?

Mens den protestantiske verden ved sitt standpunkt gjør innrømmelser overfor

Rom, må vi våkne opp og innse stillingen og se striden som ligger foran oss, i dens rette sammenheng. Vekterne må nå løfte opp sin røst og forkynne det budskap som er nærværende sannhet for denne tid. La oss vise menneskene hvor vi står i denne profetiske historie, og la oss søke å ildne opp den sanne protestantismens ånd og vekke verden opp til forståelse av det verdifulle i religionsfrihetens prinsipper, som vi så lenge har hatt i eie.

Gud oppfordrer oss til å våkne opp, for enden er nær. Hver flyktende time er full av aktivitet i himmelens boliger for å gjøre et folk på jorden rede til å spille en rolle i de store scener som snart skal rulles opp for oss. Disse flyktende øyeblikk som forekommer oss å ha så liten verdi, er mettet med evige interesser. De preger sjelenes skjebne til evig liv eller til evig død. De ord vi taler for folkets ører i dag, de handlinger vi utfører, ånden i det budskapet vi bringer, vil bli en duft av liv til liv eller av død til død.

Forberedelse til krisen

Mine brødre, innser dere at deres egen frelse så vel som andre sjelers skjebne avhenger av den forberedelsen dere gjør nå for den prøven vi står overfor? Har dere den sterke nidkjærhet, den gudsfrykt og hengivenhet som vil sette dere i stand til å bli stående når motstand engang møter dere? Dersom Gud noen gang har talt ved meg, kommer det en tid da dere vil bli stilt fram for rådsforsamlinger, og hvert punkt i den sannhet dere hyller, vil bli strengt kritisert. Den tiden som så mange nå kaster vekk, burde bli helliget til den oppgaven Gud har pålagt oss, nemlig å gjøre forberedelser til den forestående krisen.

Guds sanne folk bør nå mer enn noen gang før elske og ære hans lov. Det er i høyeste grad bydende nødvendig å innprente Kristi påbud i alle troendes sinn og hjerter, både menn og kvinner, ungdom og barn: «Ransak Skriftene!» Studer Bibelen som dere aldri før har studert den. Dersom dere ikke kommer opp på et høyere, helligere nivå i deres religiøse liv, kan dere ikke bli beredt for vår Herres komme. Fordi et stort lys er blitt gitt, venter Gud tilsvarende nidkjærhet, troskap og hengivenhet fra sitt folks side. Det må bli mer åndelighet, en dypere helligelse til Gud og en nidkjærhet i hans verk som ennå aldri er blitt oppnådd. Vi bør bruke megen tid til bønn forat vår karakters kledebon kan bli tvettet og gjort hvitt i Lammets blod.

Særlig bør vi med fast tro be Gud om at han nå vil gi sitt folk nådé og kraft. Vi tror ikke tiden er helt inne ennå da våre friheter skal bli innskrenket. Profeten så «fire engler som sto på jordens fire hjørner og holdt jordens fire vinder, forat det ikke skulle blåse noen vind over jorden eller over havet eller på noe tre». En annen engel som steg opp fra solens oppgang, ropte til dem og sa: «Skad ikke jorden eller havet eller trærne før vi har satt innsegl på vår Guds tjenere i deres panner! » Åp. 7, 1. 3. Dette peker på det arbeid vi skal gjøre nå. Det hviler et uhyre stort ansvar på bedende menn og kvinner overalt i landet. De må be om at Gud må fordrive ondskapens sky og ennå gi oss noen nådens år som vi kan virke i for Mesteren. La oss rope til Gud om at englene må holde de fire vindene inntil det kan bli sendt misjonærer til alle deler av verden og forkynne advarselen mot å trosse Jehovas lov.

Kapittel 44

Den uvurderlige gave

«Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus, . . . forat vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn, idet han i kjærlighet forut bestemte oss til å få barnekår hos seg ved Jesus Kristus ... til pris for sin nådes herlighet, som han ga oss i den elskede, i hvem vi har forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom.» Ef. 1, 3-7.

«Gud, som er rik på miskunn, har for sin store kjærlighets skyld som han elsket oss med, gjort oss levende med Kristus ... og oppvakt oss med ham og satt oss med ham i himmelen, i Kristus Jesus, forat han i de kommende tider kunne vise sin nådes overvettets rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus.» Ef. 2, 4-7.

Slik skrev «den gamle Paulus», «Kristi Jesu fange», fra sitt fangerom i Rom. Med disse ord søkte han å fremholde for sine brødre noe som han fant at språket ikke klarte å gi uttrykk for, nemlig «Kristi uransakelige rikdom», den nådens skatt som uforskyldt blir tilbudt falne menneskebarn. Gjenløsningens plan ble lagt ved et offer, en gave. Apostelen sier: «I kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for eders skyld ble fattig da han var rik, forat I ved hans fattigdom skulle bli rike.» 2 Kor. 8, 9. «Så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne.» Joh. 3, 16. Kristus «ga seg selv for oss for å forløse oss fra all urettferdighet». Tit. 2, 14. Og som kronen på gjenløsningens velsignelse leser vi at «Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre». Rom. 6, 23.

«Hva øye ikke så og øre ikke hørte, og hva ikke oppkom i noe menneskes hjerte, hva Gud har beredt for dem som elsker ham.» 1 Kor. 2, 9. Det er i sannhet ingen som kan betrakte hans nådes rikdom uten å måtte utbryte med apostelen: «Gud være takk for sin usigelige gave!» 2 Kor. 9, 15. 1889 -- «Testimonies», V, side 729-737.

Må gjenspeile Guds herlighet

Slik som gjenløsningsplanen begynner og ender med en gave, må den også gjennomføres. Den samme oppofrelsesånd som kjøpte frelse til oss, vil bo i hjertene hos

alle dem som får del i den himmelske gave. Apostelen Peter sier: «Etter som enhver har fått en nådegave, så tjen hverandre med den som gode husholdere over Guds mangehånde nåde.» 1 Pet. 4, 10. Da Jesus sendte sine disipler ut, sa han til dem: «For intet har I fått det, for intet skal I gi det.» Matt. 10, 8. Hos dem som er fullt og helt i sympati med Kristus, kan det ikke finnes noe selvisk og egennyttig. Din som drikker av det levende vann, vil finne at det i ham blir «en kilde med vann som veller fram til evig liv». Joh. 4, 14. Kristi Ånd i ham er som en kilde som veller fram i ørkenen og flyter til fornyelse for alle, og gjør dem som holder på å omkomme, begjærlige etter å drikke av livsens vann. Den samme kjærlighetens og selvoppofrelsens ånd som bodde i Kristus, drev apostelen Paulus i hans mangesidige arbeid. «Jeg står i gjeld både til grekere og til barbarer, både til vise og uvise,» sier han. «Meg, den aller ringeste av alle hellige ble denne nåde gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom.» Rom. 1, 14; Ef. 3, 8.

Vår Herres hensikt var at menigheten skulle gjenspeile for verden den fylde av rikdom som vi finner i ham. Vi tar stadig imot av Guds overflod, og ved å dele denne med andre skal vi vise verden Kristi kjærlighet og godhet. Mens hele himmelen er i aktivitet og sender budbærere til alle deler av jorden for å fremme gjenløsningens verk, skal også den levende Guds menighet samarbeide med Kristus. Vi er lemmer på hans mystiske legeme. Han er hodet som behersker alle legemets lemmer. I sin uendelige nåde arbeider Jesus selv på menneskenes hjerter og virker åndelige forvandlinger som er så forbausende at engler ser på det med forundring og glede. På den måten blir Kristi ord oppfylt: «I er verdens lys.» Matt. 5, 14.

«Vi er Guds medarbeidere, » «husholdere over Guds mangehånde nåde». 1 Kor. 3, 9; 1 Pet. 4, 10. Kunnskapen om Guds nåde, sannhetene I hans Ord så vel som timelige gaver -- tid og midler, talenter og innflytelse -- alt dette har Gud betrodd oss forat vi skal bruke det til hans ære og til frelse for mennesker. Det finnes ikke noe mer mishagelig for Gud, som stadig øser sine gaver ut over menneskene, enn å se dem tilrive seg disse gaver på egenkjærlig måte uten å yte giveren noe igjen. Jesus er nå i himmelen og bereder boliger for dem som elsker ham -- ja, mer enn boliger: et rike som skal tilhøre oss. Men alle som skal arve disse velsignelser, må ta del i Kristi selvfornektelse og selvoppofrelse.

Svar på det makedoniske rop

Aldri har det vært større trang til alvorlig, selvoppofrende arbeid for Kristi sak enn nettopp nå da prøvetiden hurtig blir avsluttet og det siste budskap om nåde skal forkynnes for verden. Det griper min sjel når jeg hører det makedoniske rop lyde fra alle kanter, fra byer og steder I vårt eget land, fra den andre siden av Atlanterhavet og det store Stillehav og fra havets øyer: «Kom over og hjelp oss!» Ap. gj. 16, 9. Brødre og søstre, vil dere svare på dette ropet og si: «Vi vil gjøre vårt beste ved å sende dere misjonærer og penger. Vi vil fornekte oss selv med hensyn til utstyr i våre hjem, til pynt for legemet og når det gjelder å tilfredsstille våre lyster. De midler som er betrodd oss, vil vi gi til Guds sak, og vi vil hellige oss uten forbehold til hans verk. » Sakens behov blir fremholdt for oss. De tomme forråds kamrene retter den mest gripende appell til oss om hjelp. En krone er av større verdi for virksomheten nå enn ti kroner vil være engang i fremtiden.

Arbeid, brødre, arbeid mens dere har anledning, mens dagen varer! Arbeid, for «natten kommer da ingen kan arbeide». Joh. 9, 4. Hvor snart denne natten kan komme, er det umulig å si. Nå har dere anledningen. Bruk den! Er det noen som ikke kan utføre personlig bestrebelse i misjonsarbeidet, så la dem leve sparsommelig og gi av sin fortjeneste. Slik kan de yte penger til å sende blader og bøker til dem som ikke har sannhetens lys. De kan hjelpe til med å betale utgiftene for elever som forbereder seg til misjonsarbeid. La hver krone dere kan unnvære, bli innsatt i himmelens bank.

«Samle eder ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler; men samle eder skatter i himmelen hvor hverken møll eller rust tærer, og hvor tyver ikke bryter inn og stjeler! For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være. » Matt. 6, 19-21.

Disse ordene ble uttalt av Jesus, som elsket dere så høyt at han ga sitt eget liv forat dere måtte kunne få et hjem hos ham i hans rike. Dere må ikke vanære deres Herre ved å unnlate å ta hensyn til hans uttrykkelige befaling.

Gud oppfordrer dem som har landeiendommer og hus, til å selge og til å sette pengene inn der hvor de kan avhjelpe den store trang ute på misjonsmarken. Når de engang har erfart den virkelige tilfredsstillelsen dette bringer, vil de fortsatt holde kanalen åpen, og de midler Herren betror dem, vil stadig tilflytte forråds huset, slik at

sjeler kan bli omvendt. Disse sjelene vil så igjen for Kristi skyld øve den samme selvfornektelse, sparsomhet og nøysomhet, forat også de kan bringe Gud sine offergaver. Bli disse talentene brukt på en klok måte, kan andre sjeler også bli ledet til omvendelse, og på den måten kan verket gå fram som et bevis på at Guds gaver blir satt pris på. Den guddommelige Giver blir anerkjent, og æren faller tilbake på ham ved hans husholderes troskap.

Når vi kommer fram med disse alvorlige opprop i Guds saks interesse og omtaler den økonomiske trang i våre misjonsvirksomheter, blir samvittighetsfulle sjeler som tror på sannheten, dypt grepet. På samme måten som den fattige enken som Kristus omtalte så anerkjennende, og som la sine to skjerver i tempelkisten, vil også de i sin fattigdom gi etter ytterste evne. Slike mennesker fornekter seg ofte de ting som synes å høre med til livets nødvendighet, mens menn og kvinner som eier hus og landeiendommer, klamrer seg til sin jordiske skatt og ikke har nok tro på budskapet og på Gud til å sette sine midler i hans verk. På disse sistnevnte er Kristi ord særlig passende: «Selg det I eier, og gi almisse!» Luk. 12, 33.

Det er fattige menn og kvinner som skriver til meg og ber om råd med hensyn til om de skal selge sine hjem og gi utbyttet til saken. De sier at oppropene om midler rører deres hjerter, og de ønsker å gjøre noe for Mesteren som har gjort så meget for dem. Til slike ønsker jeg å si: «Det er kanskje ikke deres plikt å selge deres små hjem akkurat nå. Men gå selv til Gud. Herren vil sikkert høre deres alvorlige bønner om visdom til å forstå plikten.» Dersom det var mer bønn til Gud om himmelsk visdom, og dersom man ikke søkte så megen visdom fra mennesker, ville det være langt større lys fra himmelen, og Gud ville velsigne den ydmyke tilbeder.

Men til dem som Gud har betrodd gods, og som har landeiendommer og hus, kan jeg si: «Begynn å selge og gi almisse. Utsett det ikke. Gud venter mer av dere enn dere har vært villige til å gjøre. Vi oppfordrer dere som har midler, til under alvorlig bønn å spørre: Hvor vidtrekkende er det guddommelige krav på meg og mitt gods? Det er et verk som skal utføres nå for å berede et folk til å bestå på Herrens dag. Midler må settes inn i verket for å frelse mennesker, og disse vil igjen virke for andre. Vær punktlig med å gi Gud det som tilhører ham. En grunn til at det er så stor mangel på Guds Ånd, er at så mange bedrar Gud.

Det er en lærdom for oss i den erfaring de makedoniske menighetene hadde, slik

som Paulus skildrer dem. Han sier at «de ga seg selv først til Herren». Dernest var de ivrige etter å gi sine midler til Kristus. «Enda de var hardt prøvet med trengsel, så har dog deres overvettes glede og dype fattigdom i overstrømmende fylde virket hos dem en rikdom på oppriktig kjærlighet. For etter evne ga de, det vitner jeg, ja over evne, av egen drift; de ba oss inntrengende om å få lov til å være med i hjelpen til de hellige.» 2 Kor. 8, 2-4.

Regelen for å gi

Paulus setter opp en regel når det gjelder å gi til Guds sak, og han opplyser oss om hva resultatet vil bli både med hensyn til oss selv og til Gud. «Hver gi så som han setter seg fore i sitt hjerte, ikke med sorg eller av tvang! for Gud elsker en glad giver.» «Men dette sier jeg: Den som karrig sår, skal karrig høste, og den som sår med velsignelser, skal høste med velsignelser. » «Gud er mektig til å gi eder all nåde i rikelig mål, forat I alltid i alle ting kan ha alt det I trenger til, og således rikelig kan gjøre all god gjerning. . . . Han som gir såmannen såkorn og brød til å ete, han skal og gi eder utsæd og øke den og gi vekst til fruktene av eders rettferdighet, idet I blir rike i alle ting til all oppriktig kjærlighet, som ved oss virker takksigelse til Gud.» 2 Kor. 9, 6-11.

Vi må ikke mene at vi kan gjøre noe eller gi noe som gir oss rett til yndest hos Gud. Apostelen sier: «Hva har du, som du ikke har fått? Men om du nå har fått noe, hvorfor roser du deg da som om du ikke hadde fått det?» 1 Kor. 10, 7. Da David og Israel hadde samlet det materiale de hadde gjort ferdig til å bygge tempelet med, gledet kongen seg. Og da han overlot skatten til fyrstene i forsamlingen, takket han Gud med ord som alltid bør bo i hjertene hos Guds folk:

«David lovet Herren i hele forsamlingens påhør, og han sa: Lovet være du, Herre, vår far Israels Gud, fra evighet og til evighet! Deg, Herre, tilhører storheten og makten og æren og herligheten og majesteten, ja alt i himmelen og på jorden; ditt, Herre, er riket, og du er opphøyet over alt og har alt i din makt. Rikdom og ære kommer fra deg, og du råder over alle ting. I din hånd er styrke og makt, og i din hånd står det å gjøre hva som helst stort og sterkt. Så priser vi nå deg, vår Gud, og lover ditt herlige navn. For hvem er vel jeg, og hva er mitt folk, at vi skulle være i stand til å gi en frivillig gave som denne? Fra deg kommer det alt sammen, og av det som din hånd har gitt oss, har vi gitt deg. For vi er fremmede for ditt åsyn og gjester, som alle våre fedre; som en skygge er våre dager på jorden og uten håp. Herre vår Gud! Alle disse rikdommer som vi har

samlet sammen for å bygge deg et hus for ditt hellige navn, de kommer fra din hånd, og ditt er det alt sammen. Jeg vet, min Gud, at du ransaker hjerter og har behag i oppriktighet; av et oppriktig hjerte har jeg villig gitt deg alt dette, og med glede har jeg nå sett hvorledes ditt folk som står her, frivillig har gitt deg sine gaver.» 1 Krøn. 29, 10-17.

Det var Gud som hadde gitt folket jordens rikdommer, og hans Ånd hadde gjort dem villige til å bringe sine kostbarheter til tempelet. Det var alt sammen av Herren. Hadde hans guddommelige makt ikke påvirket folkets hjerter, ville alle bestrebelsers fra kongens side ha vært forgjeves, og tempelet ville aldri være blitt oppført.

Alt det menneskene tar imot av nådegaver fra Gud, tilhører fremdelen ham. Alt det han har gitt av de verdifulle og vakre tingene på jorden, er lagt i våre hender for å prøve oss, for å lodde dybden i vår kjærlighet til ham og i vår vurdering av hans nådesbevisninger. Enten skattene består av rikdom eller av åndsevner, skal de legges som et villig offer ved Jesu føtter.

Ingen av oss kan unnvære Guds velsignelser, men Gud kan utføre sin virksomhet uten hjelp fra mennesket, dersom han vil. Likevel har han gitt enhver sin gjerning, og han betror menneskene som sine husholdere skatter som består av rikdom eller av forstand. Alt det vi overgir til Gud, blir etter hans miskunnhet og høysinn tilført vår konto som tr husholdere. Men vi bør alltid ha det klart for oss at dette ikke er en fortjeneste fra menneskets side. Hvor stor en manns dyktighet enn måtte være, eier han ikke noe som Gud ikke har gitt ham, og som han ikke kan ta tilbake dersom disse dyrebare tegnene på hans nåde ikke blir påskjønnnet eller brukt på rette måte. Guds engler, som har oppfatningsevner som ikke er omtåket på grunn av synd, erkjenner at himmelens gaver blir gitt dem i den hensikt at de skal tilbakelevere dem på en slik måte at det forhøyer den store Givers ære. Menneskets velvære er uløselig knyttet til Guds overherredømme. Guds ære er alle skapte veseners glede og velsignelse. Når vi søker å fremme hans ære, søker vi etter det høyeste gode som det er mulig for oss å oppnå. Brødre og søstre i Kristus, Gud krever at enhver evne, enhver gave dere har fått fra ham, skal bli helliget til hans tjeneste. Han ønsker at dere skal si med David: «Fra deg kommer det alt sammen, og av din hånd har vi gitt deg det. »

Kapittel 45

Guds karakter åpenbart i Kristus

Frelseren sa: «Dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.» Joh. 17, 3. Og Gud forkynte ved profeten: «Den vise rose seg ikke av sin visdom, og den sterke rose seg ikke av sin styrke, den rike rose seg ikke av sin rikdom! Men den som vil rose seg, han rose seg av at han er forstandig og kjenner meg, at jeg er Herren som gjør miskunnhet, rett og rettferdighet på jorden; for i det har jeg velbehag, sier Herren. » Jer. 9, 23. 24.

Uten guddommelig hjelp kan ikke noe menneske oppnå denne kunnskap om Gud. Apostelen sier at «verden ikke ved sin visdom kjente Gud». 1 Kor. 1, 21. Kristus «var i verden, og verden er blitt til ved ham, og verden kjente ham ikke». Joh. 1, 10. Jesus sa til sine disipler: «Ingen kjenner Sønnen, uten Faderen, heller ikke kjenner noen Faderen, uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for.» Matt. 11, 27. I sin siste bønn for sine etterfølgere, før han trådte inn i Getsemanes skygger, oppløftet Frelseren sine øyne mot himmelen og uttalte i medlidenhet med falne menneskers vankundighet: «Rettferdige Fader! verden har ikke kjent deg; men jeg har kjent deg.» «Jeg har åpenbart ditt navn for de mennesker som du ga meg av verden. » Joh. 17, 25. 26.

Fra begynnelsen har det vært Satans tilrettelagte plan å få menneskene til å glemme Gud, forat han måtte kunne vinne dem for seg selv. Derfor har han søkt å fremstille Guds karakter i et falskt lys for å få menneskene til å få en uriktig forestilling om ham. Skaperen er blitt fremstilt for dem som en som hadde de samme trekkene som ondskapens fyrste selv -- som vilkårlig, streng og uforsonlig -- forat menneskene skulle komme til å ha frykt for ham, sky ham og endog hate ham. Satan håpet i den grad å kunne forvirre begrepene hos dem han hadde forført, at deres kunnskap om Gud skulle opphøre. Dernest ville han utslette det guddommelige bilde i menneskene og prege sin egen lignelse i sjelen. Han ville gjennomsyre dem med sin egen ånd og gjøre dem til fanger etter sin vilje. 1889 -- «Testimonies», V, side 737-746.

Satan ga et vrengebilde av Guds karakter og vekket mistillit til ham da han fristet Eva til å overtre. Ved synd ble våre stamforeldres sinn formørket, deres natur utartet, og deres begreper om Gud ble preget av deres egen innskrenkede egoisme. Og etter hvert

som menneskene ble frekkere i synd, forsvant Guds kunnskap og kjærlighet i deres sinn og hjerte. «Fordi de, enda de kjente Gud, dog ikke æret eller takket ham som Gud, men ble dårlige i sine tanker, og deres uforstandige hjerte ble formørket.» Rom. 1, 21.

Satans kamp om herredømmet over menneskeslekten syntes til tider å skulle bli kront med hell. I århundrene før Kristi første komme så det ut som om mørkets fyrste nesten fullstendig behersket verden. Han hersket med en fryktelig makt, som om verdens riker ved våre stamforeldres synd var blitt hans rettmessige eie. Endog paktens folk, som Gud hadde utvalgt til å bevare kunnskapen om ham i verden, var veket så langt bort fra ham at de hadde mistet all sann forståelse av hans karakter.

Kristus kom for å åpenbare Gud som en kjærlighetens Gud, full av miskunnhet, ømhet og medlidenhet. Det tykke mørket som Satan hadde forsøkt å tilsløre guddommens trone med, ble fordrevet av verdens Gjenløser, og Faderen ble atter åpenbart for menneskene som livets lys.

Da Filip kom til Jesus med denne bønne: «Herre! vis oss Faderen, og det er oss nok,» svarte Frelseren ham: «Så lang en tid har jeg vært hos eder, og du kjenner meg ikke, Filip? Den som har sett meg, har sett Faderen; hvorledes kan du da si: Vis oss Faderen?» Joh. 14, 8. 9. Kristus erklærer at han var sendt til verden som Faderens representant. I sin edle karakter, i sin miskunnhet og ømme medynk, i sin kjærlighet og godhet står han for oss som den guddommelige fullkommenhet legemliggjort, den usynlige Guds bilde.

Åpenbart i forløsningsplanen

Apostelen sier at «Gud i Kristus forlikte verden med seg selv». 2 Kor. 5, 19. Bare når vi grunder på gjenløsningens store plan, kan vi få en riktig forståelse av Guds karakter. Skaperverket var en åpenbarelse av hans kjærlighet, men bare Guds gave for å frelse den skyldige og ødelagte menneskeslekt åpenbarer de umåtelige dybder av guddommelig ømhet og medlidenhet. «Så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den Enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Joh. 3, 16. På samme tid som Guds lov ble opprettholdt og dens rettferdighet hevdet, kan synderen få forlatelse. Den kosteligste gave himmelen selv hadde å gi, er blitt utøst forat Gud «kunne være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus». Rom. 3, 26. Ved denne gaven blir menneskene løftet opp fra ødeleggelse og fornedrelse til å bli

Guds barn. Paulus sier: «I fikk barnekårets Ånd, ved hvilken vi roper: Abba, Fader!» Rom. 8, 15.

Brødre, liksom den elskede Johannes oppfordrer jeg dere til å «se hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn». 1 Joh. 3, 1.

Hvilken kjærlighet, hvilken uforlignelig kjærlighet, at vi, syndere og fremmede som vi er, kan bli ført tilbake til Gud og bli opptatt i hans familie! Vi kan tiltale ham med det kjære navnet: «Vår Fader,» et navn som er tegn på vår hengivenhet til ham, et pant på hans ømme aktelse og hans forhold til oss. Og når Guds Sønn betrakter nådens arvinger, «skammer han seg ikke ved å kalle dem brødre». De står til og med i et mer inderlig forhold til Gud enn englene, som aldri falt i synd.

All den faderkjærlighet som i slekt etter slekt har strømmet gjennom menneskehjertene, alle de ømhetens kilder som har åpnet seg i menneskesjelene, er bare som en ganske liten bekk i forhold til det grenseløse osean når vi tenker på Guds uendelige, uuttømmelige kjærlighet. Ingen tunge kan gi uttrykk for den, ingen penn skildre den. Du kan grunde på den hver dag i ditt liv. Du kan flittig ransake Skriftene for å kunne forstå den. Du kan samle hver kraft og evne Gud har gitt deg mens du prøver på å fatte den himmelske Fars kjærlighet og medlidenhet -- det blir likevel en uendelighet igjen. Du kan grunde på denne kjærlighet gjennom tidsaldrer, men du kan aldri fullt ut fatte lengden og bredde, dybden og høyden av Guds kjærlighet, da han ga sin Sønn til å dø for verden. Evigheten selv kan aldri åpenbare den fullt ut.

Men når vi leser Bibelen og grunder på Kristi liv og gjenløsningsplanen, vil disse store emnene likevel bli mer og mer åpnet for vår forstand. Og det vil falle i vår lodd å få del i den velsignelsen som Paulus ønsket menigheten i Efesus, da han ba om «at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Fader, måtte gi eder visdoms og åpenbarings Ånd til kunnskap om seg, og gi eders hjerte opplyste øyne, så I kan forstå hvilket håp det er han har kalt eder til, oghvor rik på herlighet hans arv er blant de hellige, og hvor overvettes stor hans makt er for oss som tror, etter virksomheten av hans kraft». Ef. 1, 17-19.

Satan grunder hele tiden på hvordan han skal kunne få menneskenes sinn opptatt med slike ting som vil hindre dem i å oppnå kunnskap om Gud. Han søker å få dem til å dvele ved det som vil formørke forstanden og gjøre sjelen motløs. Vi oppholder oss i en verden med synd og fordervelse, omgitt av innflytelser som virker til å lokke Kristi

etterfølgere og å ta motet fra dem. Frelseren sa: «Fordi urettferdigheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste. » Matt. 24, 12.

Tenk på Guds kjærlighet og makt

Mange fester sine øyne på den fryktelige ugudeligheten som rår, på frafall og svakhet på alle hold, og de snakker om dette inntil deres hjerter blir fylt med bedrøvelse og tvil. De lar erkeforførreren med sin mesterlige virksomhet få den første plassen i deres sinn, og de oppholder seg ved de nedslående sider av sin erfaring, mens de ser ut til å miste av syne den himmelske Faders makt og hans uforlignelige kjærlighet. Dette er nettopp hva Satan ønsker. Det er galt av oss å tenke på rettferdighetens fiende som en som er ikledd stor kraft, mens vi altfor lite tenker på Guds kjærlighet og hans makt. Vi må tale om hvor mektig Kristus er. Vi er helt ute av stand til å befri oss fra Satans snarer. Men Gud har gjort en redning mulig for oss. Den Høyestes Sønn har makt til å kjempe kampen for oss, og «ved ham som elsket oss», «vinner vi mer enn seier». Rom. 8, 37.

Det tjener ikke til åndelig styrke for oss når vi ruger over vår svakhet og våre fall og når vi jamrer over Satans makt. Det er en stor sannhet som må grunnfestes som et levende prinsipp i vårt sinn og våre hjerter, nemlig den at det offer som er gjort for oss, har kraft i sin virkning, og at Gud helt og fullt kan frelse alle som kommer til ham og oppfyller de vilkår som er fremholdt i hans Ord. Vår oppgave er å gjøre vår vilje til ett med Guds vilje. Da får vi del i den guddommelige natur ved forsoningens blod. Gjennom Kristus er vi Guds barn, og vi har forsikringen om at Gud elsker oss liksom han elsket sin Sønn. Vi er ett med Jesus. Vi går der hvor Kristus går foran. Han har makt til å jage vekk de mørke skyggene som Satan kaster på vår sti. Og i stedet for mørke og motløshet skinner hans herlighets solskinn inn i våre hjerter.

Vårt håp skal stadig bli styrket når vi erkjenner at Kristus er vår rettferdighet. La vår tro hvile på denne grunnvoll, for den vil stå fast evindeligg. Istedenfor å oppholde oss ved Satans mørke og være redde for hans makt, bør vi lukke våre hjerter opp for å ta imot lyset fra Kristus og la det skinne ut i verden ved at vi forkynner at han står over all Satans makt, og at hans bærende arm vil holde oppe alle dem som tar sin tilflukt til ham.

Jesus sa: «Faderen selv elsker eder. » Joh. 16, 27. Dersom vår tro er festet ved Gud gjennom Kristus, vil den vise seg å være «et anker for sjelen, et som er trygt og fast

og når innenfor forhenget, hvor Jesus gikk inn som forløper for oss». Heb. 6, 19. 20. Det er sant at vi kommer til å møte skuffelser og trengsler, men vi må overlate alt, stort og smått, til Gud. Han blir ikke forvirret over våre mange besværing, og heller ikke blir han overveldet av vekten av våre byrder. Hans omhu strekker seg til hver familie og omfatter ethvert menneske. Han interesserer seg for alle våre sysler og våre sorger. Han legger merke til enhver tåre. Han har medlidenhet med våre skrøpeligheter. Alle de trengsler og prøvelser som vi møter her, tillater han forat hans kjærlige hensikter med oss skal bli virkelighet -- «forat vi skal få del i hans herlighet» og på den måten bli gjenstand for den gledens fylde som finnes for hans åsyn.

Se, og bli forvandlet

«Denne verdens Gud har forblindet de vantros sinn, forat lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde, ikke skal skinne for dem.» 2 Kor. 4, 4. Men Bibelen viser oss med de sterkeste uttrykk betydningen av å oppnå kunnskap om Gud. Peter sier: «Nåde og fred bli eder mangfoldig til del, idet I kjenner Gud og Jesus, vår Herre.» «Hans guddommelige makt har gitt oss alt som tjener til liv og gudsfrykt, ved kunnskapen om ham som kalte oss ved sin egen herlighet og kraft.» 2 Pet. 1, 2. 3. Og Skriften byr oss: «Gjør deg nå bekjent med ham, og ha fred. » Job 22, 21 (eng. bibel).

Gud har befalt oss: «I skal være hellige; for jeg er hellig. » 1 Pet. 1,16. Og en inspirert apostel erklærer at «uten helliggjørelse skal ingen se Herren». Heb. 12, 14. Hellighet er overensstemmelse med Gud. Ved synd er Guds bilde i mennesket blitt fordervet og nesten utslettet. Det er evangeliets oppgave å gjenopprette det som gikk tapt, og vi skal samarbeide med den guddommelige kraft i dette arbeid. Og hvordan kan vi komme i overensstemmelse med Gud, hvordan kan vi oppnå å bli ham lik, dersom vi ikke lærer å kjenne ham? Det er denne kunnskapen Kristus kom til verden for å åpenbare for oss.

Det begrensede syn som mange har hatt på Kristi opphøyde karakter og hans stilling, har forringet deres religiøse erfaring og i høy grad hindret deres fremgang i det guddommelige liv. Personlig gudsfrykt blant oss som et folk står lavt. Det er mange former, meget maskineri, megen tunge-kristendom, men det må føres inn i vår religiøse erfaring noe som er dypere og mer solid. Med alle våre hjelpemidler, våre forlag, våre skoler, våre sanatorier og mange, mange andre fordeler burde vi ha vært meget lenger fremme enn vi står i dag.

Det er en oppgave for den kristne her i livet å representere Kristus for verden og i liv og karakter å fremstille den velsignede Jesus. Har Gud gitt oss lys, så er det forat vi må kunne åpenbare det for andre. Men i forhold til det lyset vi har tatt imot, og de anledninger og privi-legier som er gitt oss som midler til å kunne påvirke folkets hjerter, har resultatet av vår virksomhet vært altfor lite hittil. Det er Guds hensikt at den sannhet han har latt oss forstå, skal bære mer frukt enn det til nå har vist seg. Men hvordan skal vi kunne fremstille Kristus for verden når vårt sinn er fylt med tungsinn og vemod og dveler ved mørket og ved det onde omkring oss? Hvordan kan vårt vitnesbyrd ha kraft til å vinne sjeler? Det vi trenger, er en erfaringsmessig erkjennelse av Gud og kraften av hans kjærlighet, slik som den er åpenbart i Kristus. Vi må ransake Skriftene flittig og under bønn. Vår forstand må bli opplivet ved den Hellige Ånd, og våre hjerter må være oppløftet til Gud i tro og håp og uavbrutt takksigelse.

Ved Kristi fortjeneste, ved hans rettferdighet, som blir tilregnet oss ved troen, skal vi oppnå en fullkommen kristelig karakter. Vår oppgave hver dag og hver time blir fremholdt for oss i apostelens ord: «Idet vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus.» Heb. 12, 2. Når vi gjør dette, blir vårt sinn klarere, vår tro sterkere og vårt håp blir befestet. Vi blir så helt opptatt ved synet av hans renhet og elskelighet og av det offer han har gjort for å bringe oss i overensstemmelse med Gud, at vi ikke har noen som helst tilbøyelighet til å tale om tvil og motløshet.

Åpenbaringen av Guds kjærlighet, hans miskunn og godhet samt den Hellige Ånds virksomhet på hjertet for å opplyse og fornye det, bringer oss ved troen i en så inderlig forbindelse med Kristus at vi med en klar oppfatning av hans karakter er i stand til å oppdage Satans mesterlige forførelser. Idet vi ser hen til Jesus og forlater oss på hans fortjeneste, tilegner vi oss de velsignelser som følger med lys, fred og glede i den Hellige Ånd. I betraktning av de store ting Kristus har gjort for oss, er vi beredt til å utbryte: «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn. » 1 Joh. 3, 1. Brødre og søstre, det er ved å se vi blir forvandlet. Når vi oppholder oss ved Guds og vår Frelsers kjærlighet, når vi tenker på fullkommenheten i den guddommelige karakter og i tro tar imot Kristi rettferdighet som vår egen, blir vi forvandlet etter det samme bilde. La oss derfor ikke samle alle de ubehagelige bildene -- ugudelighet og fordervelse og skuffelser, som er beviser på Satans makt -- for å henge dem opp i vårt minnegalleri som noe å snakke om og sørge over, inntil våre sjeler blir fylt med motløshet. En motløs sjel er et mørkt legeme som ikke bare selv lar være å ta imot Guds

lys, men holder det borte fra andre. Satan synes om å se at bilder av hans seire tar troen bort fra mennesker og gjør dem forsagt.

Bilder som gleder sjelen

Men takket være Gud, er det lysere og mer oppmuntrende bilder som Herren har stilt fram for oss. La oss samle de velsignede forsikringer om hans kjærlighet og gruppere dem som kostelige skatter, slik at vi til stadighet kan betrakte dem. At Guds Sønn forlot sin Faders trone og kledde sin guddommelighet i menneskelighet for å kunne utfri menneskene fra Satans makt, at han vant seier på våre vegne, åpnet himmelen for menneskene og åpenbarte for menneskelig syn det audiensværelse hvor guddommen avslører sin herlighet, og at den falne slekt blir løftet opp fra den fordervelsens hule som synden hadde styrtet dem ned i, og igjen er kommet i forbindelse med den evige Gud, og at den etter å ha bestått den guddommelige prøve ved troen på vår gjeløser blir iført Kristi rettferdighet og opphøyet til hans trone -- dette er de bilder Herren byr oss å glede sjelens haller med. Og «så som vi ikke har det synlige for øyet, men det usynlige, » kommer vi til å oppleve sannheten i de ord at «vår trengsel, som er kortvarig og lett, virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål». 2 Kor. 4, 18. 17.

I himmelen er Gud alt i alle. Der hersker helligheten enerådende. Der er ikke noe som forstyrrer den fullkomne overensstemmelse med Gud. Dersom vi i sannhet er på vandring dit, vil himmelens ånd bo i våre hjerter her nede. Men dersom vi ikke finner noen glede i å betrakte de himmelske ting, og dersom vi ikke interesserer oss for å søke kunnskap om Gud og ikke gleder oss over å betrakte Kristi karakter, og dersom hellighet ikke har noen tiltrekning for oss -- da kan vi være forsikret om at vårt håp om å komme til himmelen er forgjeves. Fullkommen overensstemmelse med Guds vilje er det høye mål en kristen alltid må ha for øyet. Han vil gjerne snakke om Gud, om Jesus og om det lykkelige, rene hjem som Kristus har beredt for dem som elsker ham. Det å betrakte disse emner mens sjelen fryder seg over Guds velsignede løfter, blir av apostelen betegnet som å smake «den kommende verdens krefter». Heb. 6, 5.

Like foran oss har vi den avsluttende kamp i den store strid, da Satan skal virke «med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse» for å fremstille Guds karakter i et falskt lys og «å føre de utvalte vill, og det var mulig». 2 Tess. 2, 9; Mark. 13, 22. Dersom det noen gang har vært et folk som har behøvd et

stadig tiltagende lys fra himmelen, så er det det folk som Gud i denne farlige tid har kalt til å forsvare hans hellige lov og til å hevde hans karakter overfor verden. De som er blitt betrodd en slik hellig oppgave, må bli fylt med åndelighet. De må bli høynet og levendegjort ved de sannheter de bekjenner seg til å tro.

Aldri har menigheten så sårt trengt til å oppleve den erfaring som Paulus skildret i sitt brev til kolossenserne, og aldri har Gud vært så omhyggelig med at så skulle skje. Apostelen skriver: «Derfor holder vi fra den dag vi hørte det, ikke opp med å gjøre bønn for eder og be om at I må fylles med kunnskap om hans vilje i all åndelig visdom og forstand, at I kan vandre verdig for Herren til velbehag i alt, så I bærer frukt og vokser i all god gjerning ved kunnskapen om Gud.» Kol. 1, 9. 10.

Kapittel 46

Ordet ble kjød

Foreningen av den guddommelige natur med den menneskelige natur utgjør en av de mest dyrebare og hemmelighetsfulle sannheter i gjenløsningsplanen. Det er dette Paulus taler om når han sier: «Stor er den gudfryktighetens hemmelighet: Han som ble åpenbart i kjød. » 1 Tim. 3, 16.

Denne sannhet har for mange vært en årsak til tvil og vantro. Da Kristus -- Guds Sønn og menneskets sønn -- kom til verden, ble han ikke forstått av folket på hans tid. Kristus nedlot seg til å påta seg menneskelig natur, forat han skulle kunne nå den falne slekt og løfte den opp. Men menneskenes sinn var blitt formørket av synd, deres evner var lammet og deres fatteevner sløvet, så de ikke kunne se hans guddommelige karakter under den menneskelige forkledning. Denne mangelen på vurdering fra deres side var en hindring i det arbeid han ønsket å utføre for dem, og for å gi sin undervisning vekt var han ofte nødt til å forklare og forsvare sin stilling. Ved å henvise til sin hemmelighetsfulle og guddommelige karakter søkte han å lede deres sinn inn i en rekkefølge av tanker som ville være gunstig for sannhetens forvandlende kraft.

For å belyse guddommelige sannheter gjorde han videre bruk av ting i naturen som menneskene var fortrolige med. På den måten ble hjertets jordbunn beredt til å ta imot den gode sæden. Han fikk sine tilhørere til å føle at deres interesser også var hans interesser, at hans hjerte banket av medfølelse med dem i deres gleder og sorger. På samme tid sa de i ham åpenbarelsen av en kraft og av opphøyde egenskaper som langt overgikk det de mest herdede rabbinere eide. Den undervisning Kristus ga, utmerket seg ved en enkelhet, verdighet og kraft som de hittil ikke hadde kjent, og uvilkarlig måtte de utbryte: «Aldri har noe menneske talt således som denne mann. » Joh. 7, 46.

Folket hørte ham med glede. Men prestene og rådsherrene -- som selv var utro i sitt verv som sannhetens voktere, hatet Kristus nettopp for den nåde som ble åpenbart og som hadde dratt skarene bort fra dem og til ham som er livets lys. Fordi jødefolket ikke kunne se hans guddommelige karakter, kom det ved deres innflytelse til å forkaste Gjenløseren. 1889 -- «Testimonies», V, side 746-749

Det guddommelige og det menneskelige forent

Foreningen av det guddommelige og det menneskelige, slik den ble åpenbart i Kristus, forekommer også i Bibelen. De åpenbarte sannheter er alle sammen «innblåst av Gud», men de kommer likevel til uttrykk med menneskelige ord og er avpasset etter menneskers behov. Det kan derfor sies om Guds Bok, på samme måte som det ble sagt om Kristus, at «Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss». Joh. 1, 14. Og denne kjensgjerning burde, så langt fra å være noe argument mot Bibelen, styrke troen på den som Guds Ord. De som feller en dom angående inspirasjonen av Skriften, ved å godkjenne visse deler som guddommelige, mens de forkaster andre deler som menneskelige, overser den kjensgjerning at Kristus, den guddommelige, tok del i vår menneskelige natur forat han kunne nå menneskene. I Guds arbeid for å forløse mennesket er guddommelighet og menneskelighet sluttet sammen.

Det er mange steder i Skriften som vantro kritikere har påstått var uinspirert, men som i sin fine avpassning etter menneskers behov er Guds egne budskaper med trøst til hans tillitsfulle barn. Et vakkert eksempel på dette forekommer i beretningen om apostelen Peter. Peter satt i fengsel og ventet på å bli ført ut for å henrettes neste dag. Om natten sov han «mellom to stridsmenn, bundet med to lenker, og vaktmenn utenfor døren passet på fengselet. Og se, en Herrens engel sto der, og et lys skinte i fangerommet, og han støtte Peter i siden og vekket ham opp og sa: Skynd deg og stå opp! Og lenkene falt av hans hender. » Peter, som plutselig våknet, ble forferdet over glansen som fylte fangerommet, og over den skjønnhet som hvilte over det himmelske sendebud. Han forsto ikke situasjonen, men han visste at han var fri, og i sin forvirring ville han ha forlatt fengselet ubeskyttet mot den kalde natteluften. Guds engel, som var oppmerksom på alle omstendigheter, sa med kjærlig omhu for apostelens behov: «Bind opp om deg og knytt dine sko på deg!» Peter adlød uvilkårlig. Men så henrykt var han over åpenbarelsen av den himmelske herligheten at han ikke tenkte på å ta kappen sin med seg. Da bød engelen ham: «Kast din kappe om deg, og følg meg! Han gikk da ut og fulgte ham, og han forsto ikke at det som engelen gjorde, var virkelig. Han trodde han så et syn. De gikk da gjennom den første vakt og den annen, og kom til den jernport som førte ut fra byen; den åpnet seg for dem av seg selv, og de trådte ut og gikk en gate fram, og straks skiltes engelen fra ham.» Ap. gj. 12, 6-10. Apostelen var nå alene ute på Jerusalems gater. «Da kom Peter til seg selv og sa: Nå vet jeg for visst at Herren har utsendt sin engel og fridd meg ut av Herodes' hånd og av alt det som jødefolket hadde ventet på. » Ap. gj. 12, 11.

Skeptikere kan håne den tanken at en herlig engel fra himmelen skulle ta seg av en så dagligdags ting som å dra omsorg for disse enkle menneskelige nødvendigheter, og de kan tvile på inspirasjonen av denne beretningen. Men i overensstemmelse med Guds visdom er disse ting blitt innført i den hellige historie til hjelp ikke for engler, men for mennesker, forat de under prøvende forhold måtte finne trøst ved tanken på at himmelen kjenner til alt sammen.

Jesus uttalte til sine disipler at ikke en spurv faller til jorden uten at den himmelske Far legger merke til det, og at dersom Gud kan tenke på det de små fuglene trenger, vil han meget mer sørge for dem som kan bli undersåtter i hans rike og ved troen på ham arve udødelighet. Å, om menneskene -- i den utstrekning som mennesketanken kan fatte gjenløsningens plan -- bare forsto hva Jesus gjorde da han tok på seg menneskelig natur, og hva som skal utrettes for oss ved denne underfulle nedlatelse, ville deres hjerter bli rørt av takknemlighet for Guds store kjærighet, og de ville i ydmykhet beundre den guddommelige visdom som tenkte ut nådens mysterium.

Guds omsorg for sitt verk

Det var under vanskelige og nedslående forhold Esaias, som ennå var en ung mann, ble kalt til den profetiske misjon. Hans land ble truet av ulykke. Ved å overtre Guds lov hadde befolkningen i Juda forspilt Guds beskyttelse, og de assyriske styrkene sto ferdige til å angripe Juda rike. Men den fare som truet fra deres fiender, var ikke den største vanskeligheten. Det var fordervelsen hos folket som mest gjorde at Herrens tjenere ble nedtrykt. Ved sitt frafall og sin opprørskhet innbød de Guds straffedommer over seg. Den ungdommelige profeten var blitt kalt til å bringe dem et advarende budskap, og han visste at han kom til å møte hårdnakket motstand. Han skalv når han så på seg selv og tenkte på steilheten og vantroen hos det folk han skulle virke blant. Hans oppgave forekom ham nesten håpløs. Skulle han i fortvilelse gi opp sin misjon og overlate israellittene uforstyrret til deres avguder? Skulle Ninives guder beherske verden og trosse himmelens Gud?

Slike tanker var det som trengte seg inn i hans sinn mens han sto der i søylegangen ved det hellige tempel. Plutselig syntes porten og det indre forheng i tempelet å bli løftet opp eller fjernet, og han fikk tillatelse til å se innenfor, inn i Det aller helligste, der ikke engang profeten måtte sette sine føtter. Der steg det opp for ham et syn fra Jehova, som satt på en høy og opphøyet trone, mens hans slep fylte tempelet. På hver side av tronen svevet serafer. Med to vinger holdt de seg oppe, med to hyllet de i ærbødighet inn sine ansikter, og med to skjulte de sine føtter. Disse tjenende engler løftet opp sin røst i høytidelig påkallelser «Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskares Gud,» slik at dørstolper og sederporter syntes å skjelve ved lyden av deres røst, og huset ble fylt med deres pris.

Aldri før hadde Esaias i så fullt mål innsett Jehovas storhet eller hans fullkomne herlighet, og han følte som om han i sin menneskelige svakhet og uverdighet måtte omkomme i dette guddommelige nærvær. «Ve meg!» utbrøt han, «jeg er fortapt; for jeg er en mann med urene leper, og jeg bor midt iblant et folk med urene leper, og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskares Gud.» Men en seraf kom bort til ham for å ruste ham til hans store misjon. En glo fra alteret ble lagt på hans leper med disse ord: «Se, denne har rørt ved dine leper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.»

Og da Guds røst lød: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» svarte Esaias med hellig tillitsfullhet: «Her er jeg, send meg!» Es. 6, 1-8. 1889 -- «Testimonies», V, side 749-754.

Hva hadde det vel å si om jordiske makter skulle samle seg mot Juda? Hva betydde det om Esaias skulle komme til å møte motsigelse og motstand i sin misjon? Han hadde sett Kongen, herskarenes Gud. Han hadde hørt serafenes sang: «All jorden er full av hans herlighet!» Og profeten fikk styrke til den oppgaven som lå foran ham. Minnet om dette syn bar han med seg under hele sin langvarige og vanskelige misjon.

Esekiels syn

Esekiel, den sørgende, landflyktige profeten, fikk i kaldeernes land et syn som inneholdt den samme lærdom om tro på Israels mektige Gud. Mens han var ved elven Kebar, syntes det å komme et stormvær fra nord, og «en strålende glans omga dem, og midt i den, midt i ilden, viste det seg noe som så ut som blankt metall». Et antall hjul som så helt merkelige ut, det ene inni det annet, ble drevet av fire livsvesener. Høyt over alle disse var det «noe som så ut til å være av safirsten, og som lignet en trone, og ovenpå det som lignet en trone, var det en skikkelse, som et menneske å se til». «Og livsvesenenes utseende var likt glør, som brente liksom bluss; ilden for om imellom livsvesenene, og den hadde en strålende glans, og det gikk lyn ut av ilden.» «Og det såes på kjerubene noe som lignet en menneskehånd, under deres vinger. » Esek. 1, 1. 4. 26. 13; 10, 8.

Det var hjul inni hjul, i en slik sammensetning og så innviklet at det ved første blick forekom Esekiel som et fullstendig virvar. Men når de beveget seg, skjedde det i skjønn nøyaktighet og fullkommen harmoni. Himmelske vesener drev disse hjulene, og over det hele, på den herlige safirtronen, satt den Evige, mens regnbuen, nådens og kjærlighetens symbol, omslynget tronen. Overveldet av den fryktelige herlighet falt Esekiel på sitt ansikt, da en stemme bød ham stå opp på sine føtter og høre Herrens ord. Og så ble det gitt ham et advarselsbudskap til Israel.

Dette synet fikk Esekiel på en tid da hans sinn var fylt med mørke anelser. Han så sine fedres land ligge øde. Byen, som engang var full av mennesker, var ikke lenger bebodd. Lyd av glede og lovsang ble ikke mer hørt innenfor dens murer. Profeten selv var en fremmed i et fremmed land, der grenseløs ærgjerrighet og vill grusomhet hersket

eneveldig. Det han så og hørte av menneskelig tyranni og urett, pinte hans sjel, og han sørget bittert dag og natt. Men de underfulle symboler som ble fremstilt for ham ved elven Kebar, åpenbarte en styrende makt som var sterkere enn det velde jordiske herskere hadde. Opphøyet over Assyriens og Babylons stolte og grumme monarker tronet nådens og sannhetens Gud.

Det kompliserte hjularrangement, som forekom profeten å være et slikt innviklet virvar, ble ledet av en guddommelig hånd. Guds Ånd, som ble åpenbart for ham som den som beveget og styrte disse hjulene, brakte harmoni ut av forvirringen. På den måten var hele verden under hans kontroll. Myriader av forherligede vesener sto beredt til på hans bud å beherske onde menneskers makt og beregnende planer og virke til beste for hans trofaste barn.

Samme forsikring til den siste menighet

Da Gud holdt på med å vise den elskede Johannes menighetens historie i kommende tider, ga han også ham en forsikring om Frelserens interesse og omhu for sitt folk ved å vise ham «en, som lignet en menneskesønn», som vandret midt imellom lysestakene, som symboliserte de syv menigheter. Da Johannes så menighetens siste store kamp mot jordiske makter, fikk også han lov til å se de trofastes endelige seier og befrielse. Han sa menigheten komme i en dødelig kamp med dyret og dets bilde, og at det under dødsstraff ble påbudt å tilbe dette dyr. Men bak røken og tummelen fra striden så han en skare stå på Sions berg. Den sto sammen med Lammet, og istedenfor å ha dyrets merke hadde den Faderens «navn skrevet på sine panner». Og videre så han «dem som hadde seiret over dyret og dets bilde og dets navns tall, ... stå ved glasshavet med Guds harper i hånd», og de sang Mose sang og Lammets sang. Åp. 14, 1; 15, 2.

Disse lærdommer er gitt til gagn for oss. Vi trenger til å bygge vår tro på Gud, for vi står umiddelbart foran en tid som vil prøve menneskers sjeler. På Oljeberget omtalte Kristus de fryktelige straffedommer som skulle gå forut for hans komme: «I skal høre krig og rykter om krig. » «Folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike, og det skal være hunger og jordskjelv både her og der. Men alt dette er begynnelsen til veene.» Matt. 24, 6. 7. Mens disse profetier fikk en delvis oppfyllelse ved Jerusalems ødeleggelse, har de likevel en mer direkte hentydning til de siste dager.

På treskelen til høytidelige begivenheter

Vi står på treskelen til store og høytidelige begivenheter. Profetien blir hurtig oppfylt. Herren står for døren. En tidsperiode av overveldende interesse for alle som lever, vil snart åpne seg for oss. Fortidens stridsspørsmål vil bli gjenopplivet. Nye stridsspørsmål vil oppstå. De scener som vil bli utspilt her på jorden, har ingen ennå drømt om. Satan er i virksomhet ved menneskelige redskaper. De som anstrenger seg for å endre grunnloven og for å vedta en lov som vil tvinge fram helligholdelsen av søndagen, har bare liten forståelse av hva følgen vil bli. En krise er umiddelbart forestående.

Men Guds tjenere må ikke stole på seg selv i denne krisestund. I de syner som ble gitt Esaias, Esekiel og Johannes, ser vi hvor nøye himmelen står i forbindelse med de begivenhetene som finner sted på jorden, og hvor stor omhu Gud har for dem som lyder ham. Verden er ikke uten en hersker. Programmet for de kommende begivenheter er i Herrens hånd. Himmels Majestet har nasjonenes skjebne så vel som sin menighets anliggender under sin egen ledelse.

Vi tillater oss å vise altfor stor bekymring, uro og forlegenhet i Herrens verk. Det er ikke overlatt til dødelige mennesker å bære den byrde som ansvaret fører med seg. Vi trenger til å stole på Gud, tro på ham og gå fremad. Den utrettelige årvåkenhet som preger de himmelske sendebud, og den uopphørlige travelhet de viser i sin tjeneste i forbindelse med de jordiske vesener, viser oss hvordan Guds hånd leder det ene hjulet inni det andre. Den guddommelige instruktør sier til enhver som tar del i hans verk slik som han også sa til Tyrus fordom: «Jeg omgjordet deg, enda du ikke kjente meg.» Es. 45, 5.

I det synet Esekiel fikk, hadde Gud sin hånd under kjerubenes vinger. Dette skal lære hans tjenere at det er guddommelig kraft som gir fremgang. Han vil samarbeide med dem dersom de vil legge vekk ugudelighet og bli rene i hjerte og liv.

Det klare lyset som med lynets fart for mellom livsvesenene, fremstiller den hurtighet som skal prege dette verk når det til sist går fremad til fullendelse. Han som ikke sover og som stadig arbeider på å fullføre sine planer, kan føre sitt store verk fremad på en harmonisk måte. Det som for menneskelig fatteevne kan synes å være innviklet og komplisert, kan Herrens hånd holde i fullkommen orden. Han kan finne

måter og midler til å krysse ugudelige menneskers hensikter, og han vil forvirre deres råd når de pønsker på ulykker over hans folk.

Brødre, det er ikke tid nå til å sørge og fortvile, ikke tid til å gi etter for tvil og vantro. Kristus er ikke nå en frelser i Josefs nye grav, som er lukket med en stor stein og forseglet med romerske segl. Vi har en oppstanden frelser. Han er Kongen, hærskaenes Herre. Han sitter mellom kjerubene. Og midt under nasjonenes strid og tummel skjærmer han fremdeles sitt folk. Han som hersker i himlene, er vår frelser. Han måler enhver prøvelse. Han våker over den ild som må prøve enhver sjel. Når kongers festningsverker blir omstyrtet, og når Guds vredes piler gjennoborer hans fienders hjerter, vil hans folk vært trygt i hans hender.

Under Guds oppsyn. På grunn av vanhellige arbeidere vil det til tider gå galt. Dere kan gråte over følgene av andres uriktige handlemåte, men vær ikke bekymret. Verket er under den velsignede Mesters oppsyn. Alt han ber om, er at arbeiderne skal komme til ham for å få sine ordrer, og at de følger hans anvisninger. Alle deler av virksomheten -- våre menigheter, misjoner, sabbatsskoler og institusjoner -- bærer han i sitt hjerte. Hvorfor skal vi da være bekymret? Den inderlige lengsel etter å se menigheten gjennomtrengt av liv må være blandet med full tillit til Gud, «for uten meg,» sa han som bærer alle byrder, «kan I intet gjøre.» Joh. 15, 5. «Følg meg!» Han går foran. Vi skal følge etter.

La ingen overanstrenge de krefter som er skjenket av Gud, ved at en bestreber seg for å fremme Herrens verk på en hurtigere måte. Menneskelig kraft kan ikke fremskynde arbeidet. Himmelske veseners kraft må forenes med den. Bare på den måten kan Guds verk bli fullført. Mennesket kan ikke gjøre Guds del av arbeidet. En Paulus kan plante, en Apollos kan vanne, men Gud gir vekst. I enfoldighet og saktmodighet skal mennesket samarbeide med himmelske redskaper og hele tiden gjøre sitt beste, men likevel må det erkjenne at Gud er den store Mester i arbeidet. Mennesket må ikke sette lit til seg selv, for på den måten kommer det til å tømme ut sitt forråd av kraft og ødelegge sin åndelige og fysiske styrke. Selv om alle de arbeiderne som nå bærer de tyngste byrder, gikk bort, ville Guds verk gå fremad. La derfor vår nidkjærhet i virksomheten være blandet med fornuft. La oss høre opp med våre anstrengelser for å gjøre det som Herren alene kan utføre. -- 1902 -- «Testimonies», VII, side 298.

Kapittel 48

Den siste menighet er ikke Babylon

I flere år har jeg båret mitt vitnesbyrd som gikk ut på at når noen kommer fram med den påstanden at han har stort lys, og han likevel arbeider med å bryte ned det som Herren gjennom sine menneskelige redskaper har bygd opp, arbeider de ikke etter de linjer som Kristus trakk opp. De som påstår at syvendedags-adventistenes menighet er Babylon eller en del av Babylon, gjorde rettst i å bli hjemme. La dem stanse og tenke over hva det budskapet egentlig er som skal forkynnes i denne tid. Istedenfor å arbeide sammen med guddommelige redskaper for å berede et folk til å bestå på Herrens dag, har de stilt seg ved siden av ham som er brødrenes anklager og som anklager dem for Gud dag og natt....

Selv om det finnes ondt i menigheten, og selv om det skulle fortsette slik inntil verdens ende, skal menigheten i disse siste dager være lyset i en verden som er besmittet og demoralisert av synd. Menigheten som er svekket og mangelfull og trenger til irettesettelse, advarsel og råd, er det eneste på jorden som er gjenstand for Kristi høyeste oppmerksomhet. Verden er et verksted der Jesus ved samarbeid mellom menneskelige og guddommelige midler ved sin nåde og guddommelige barmhjertighet utfører eksperimenter på menneskehjertene.

Det forbauser englene når de ser de forvandlinger i karakteren som foregår hos dem som overgir seg til Gud. Og de gir uttrykk for sin glede i inderlige lovsanger til Gud og Lammet. De ser dem som av naturen er vredens barn, omvende seg og bli Kristi medarbeidere for å lede sjeler til Gud. De ser dem som var i mørke, bli lys som skal skinne i denne onde og forvente slekts moralske natt. De ser hvordan de gjennom en kristelig erfaring blir beredt til å lide med sin Herre og deretter fa del med ham i hans herlighet i himmelen hisset.

På jorden har Gud en menighet som løfter opp den loven som har vært nedtrådt, og som fremstiller for verden det Guds Lam som bærer verdens synd. Menigheten forsvarer Kristi nådes rike fylde, og gjennom menigheten vil Gud til sist gi den fulle og endelige åpenbarelse av sin kjærlighet til verden, som skal opplyses av hans herlighet. Kristi bønn om at hans menighet må være ett, liksom han var ett med Faderen, vil til

slutt bli besvart. Den Hellige Ånds rike gave vil bli gitt, og når Guds folk stadig tar imot den, vil de vitne for verden om Guds kraft til frelse. 1893 -- «Testimonies to Ministers», side 36-62.

En nedbrytende virksomhet

Det finnes bare en eneste menighet i verden i dag som står i murbruddet, setter gjerdet i stand og bygger opp de øde steder fra fordums tid. Dersom noen leder verdens og andre kirkesamfunns oppmerksomhet på denne menighet og fordømmer den som Babylon, utfører de et arbeid i samsvar med ham som er brødrenes anklager. Er det mulig at det blant oss kommer til å stå fram menn som taler forvente ting og gir uttrykk nettopp for de tanker Satan ønsker å utbre i verden angående dem som holder Guds bud og har Jesu tro? Skulle det ikke være arbeid nok til å tilfredsstille deres nidkjærhet dersom de ville fremholde sannheten for dem som ennå går i villfarelsens mørke?

Som dem som er satt til å være husholdere over midler og evner har dere misbrukt deres Herres gods ved å utbre villfarelse. Hele verden er full av hat mot dem som forkynner Guds lovs bindende krav, og den menighet som er tro mot Herren, må innlate seg i en kamp utenom det alminnelige. «Vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens ånde-hær i himmelrommet. » Ef. 6, 12. De som i det hele tatt forstår hva denne kampen betyr, vil ikke vende sine våpen mot den stridende menighet, men vil med alle sine krefter kjempe sammen med Guds folk mot ondskapens forbund.

De som farer av sted for å forkynne et budskap på sitt eget personlige ansvar, og som -- mens de påstår å være undervist og ledet av Gud -- likevel gjør det til sin spesielle oppgave å rive ned det som Gud i årevis har bygd opp, gjør ikke Guds vilje. La det bli klart for alle at disse menn står på den store forførrers side. Tro dem ikke. De allierer seg med dem som er fiender av Gud og sannheten. De vil spotte predikantembetet som organisert prestebedrag. Vend dere bort fra slike. Ha ikke noe felles med deres budskap, hvor meget de enn siterer Vitnesbyrdene og søker å forskanse seg bak dem. Ta ikke imot dem, for Gud har ikke gitt dem dette arbeid. Følgen av et slikt arbeid vil bli mistillit til Vitnesbyrdene, og så langt som mulig vil de tilintetgjøre det arbeid jeg i mange år har utført.

Nesten hele min levetid har vært viet til denne virksomhet, men min byrde er ofte

blitt gjort tyngre ved at det har stått fram menn som dro ut for å forkynne et budskap som Gud ikke hadde gitt dem. Denne klasse onde arbeidere har tatt avsnitt av Vitnesbyrdene og lagt dem i en ramme av villfarelse for ved hjelp av denne innfatningen å gi deres falske vitnesbyrd innflytelse. Når det kommer for dagen at deres budskap er villfarelse, blir Vitnesbyrdene, som er blitt benyttet i forbindelse med deres villfarelse, gjenstand for den samme fordømmelse. Verdens mennesker, som ikke vet at de vitnesbyrd som er sitert, er utdrag av private brev som de har brukt uten min tillatelse, fremholder disse ting som bevis på at mitt arbeid ikke er av Gud eller av sannheten, men er usannhet. De som på den måten bringer vanære over Guds verk, kommer til å måtte avlegge regnskap hos Gud for det arbeid de utfører.

Gud har en menighet, og denne har en guddommelig utpekt forkynnerstab. «Og det er han som ga oss noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, forat de hellige kunne bli fullkommengjort til tjenestegjering, til Kristi legemes oppbyggelse, inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde, forat vi ikke lenger skal være unyttige og la oss kaste og drive om av ethvert lærdoms vær ved menneskenes spill, ved kløkt i villfarelsens kunster, men at vi, sannheten tro i kjærlighet, i alle måter skal vokse opp til ham som er hodet, Kristus.» Ef. 4, 11-15.

Herren har sine utvalte redskaper, og han har en menighet som har gått gjennom forfølgelse, kamp og mørke. Jesus elsket menigheten og ga seg selv for den, og han vil fylle, lutre, foredle og oppløfte den, så at den skal kunne stå fast midt i denne verdens nedbrytende innflytelser. Menn som Gud har ansatt, er blitt utvalgt forat de med nidkjær omsorg og med årvåken iherdighet skal påse at menigheten ikke blir ødelagt ved Satans onde angrep, men at den skal stå i verden for å fremme Guds herlighet blant menneskene. Det vil alltid være heftig kamp mellom menigheten og verden. Menneskesinn vil komme i kontakt med menneskesinn, prinsipp med prinsipp og sannhet med villfarelse. Men i den krisen som snart skal kulminere, og som alt er begynt, skal de menn som har erfaring, utføre det arbeid som Gud har bestemt for dem, og de skal våke over sjeler som de som skal gjøre regnskap. . . .

La alle forstå de ord jeg nå skriver. De som er Guds medarbeidere, er bare hans redskaper, og i seg selv har de ingen vesentlig nåde eller hellighet. Bare når de samarbeider med himmelske vesener, har de fremgang. De er bare lerkar, oppbevarere, som Gud legger sin sannhets rikdom i. Paulus kan plante og Apollos vanne, men det er

Gud alene som gir vekst.

Gud taler gjennom sine utpekte redskaper, og intet menneske eller forbund av mennesker må håne Guds Ånd ved å nekte å høre Guds Ords budskap fra hans utvalte sendebuds leper. Ved å avslå å høre Guds budskap lukker menneskene seg inne i et mørkekammer. De stenger store velsignelser ute fra sine egne sjeler, og når de viser ringeakt for hans utvalte redskaper, berøver de Kristus den æren som med rette tilhører ham.

Gud er ikke opphavet til forvirring, men til fred. Men Satan er en våken fiende som aldri sover, men som alltid arbeider på menneskesinnene, der han søker etter en jordbunn hvor han kan så sitt ugress. Dersom han finner noen som han kan drive inn i sin tjeneste, vil han skyte inn idéer og falske teorier og gjøre dem nidkjære til å utbre villfarelse. Sannheten leder ikke bare til omvendelse, men gjør at den som mottar den, blir rensket. Jesus har formant oss til å være på vakt mot falske lærere.

Fra begynnelsen av vår virksomhet har det fra tid til annen stått fram menn som har fremholdt teorier som var nye og overraskende. Men dersom de som bekjenner seg til å tro sannheten, ville henvende seg til slike som har hatt erfaring, og dersom de ville gå til Guds Ord med en lærvillig, ydmyk ånd og undersøke deres teorier i sannhetens lys og på samme tid søke hjelp hos brødre som har vært flittige bibelgranskere, og dessuten påkalle Gud og be: Er dette Herrens vei eller er det en falsk sti Satan vil føre meg inn på? så ville de få lys og slippe unna fuglefangerens snare.

La alle våre brødre og søstre være på vakt overfor enhver som vil bestemme en tid for Herren til å oppfylle sitt ord angående sitt komme eller angående noe annet løfte som han har gitt særlig betydning. «Det tilkommer ikke eder å vite tider eller timer som min Fader har fastsatt av sin egen makt. » Ap. gj. 1, 7. Falske lærere kan tilsynelatende være meget nidkjære for Guds verk, og de kan påta seg utgifter for å bringe sine teorier fram for verden og menigheten. Men når de blander villfarelse med sannhet, er deres budskap et bedrag og vil lede sjeler inn på falske stier. Man bør imøtegå dem og gjøre motstand mot dem, ikke fordi de er dårlige mennesker, men fordi de lærer løgn og søker å sette sannhetens stempel på usannhet.

Hvor sørgelig er det ikke at mennesker vil gjøre seg slik møye for å oppdage en eller annen villfarende teori, når det finnes et helt forrådshus med kostelige

sannhetsperler som folk kunne gjøre seg rike med i den aller helligste tro! Istedenfor å fremholde det som er sannhet, lar de fantasien hvile ved det som er nytt og fremmedartet, og bringer seg selv i uoverensstemmelse med dem som Gud bruker for å lede folket opp på sannhetens plattform. De setter til side alt som er blitt sagt om enighet i oppfatning og følelse, og de trer Kristi bønn under føtter, som om den enigheten han ba om, var uvesentlig og som om det ikke var nødvendig at hans etterfølgere skulle være ett, liksom han var ett med Faderen. De farer av sted, og på samme måte som Jesu oppfordrer de sine brødre til å følge deres eksempel på nidkjærhet for Herren.

Hvis denne nidkjærheten fikk dem til å arbeide sammen med sine brødre, som har båret dagens byrde og hete, og hvis de var liksom iherdige til å overvinne besværligheter og hindringer som deres brødre har vært, ville det være godt å følge deres eksempel, og Gud ville velsigne dem. Men det er forkastelig når menn drar av sted med en forkynnelse om underfullt lys og likevel drar andre bort fra de redskaper Gud leder. Det var på denne måten Korah, Datan og Abiram gikk fram, og deres handlemåte er skrevet ned som en advarsel til alle andre. Vi bør ikke gjøre som de gjorde, anklage og fordømme dem som Gud har lagt arbeidets byrde på.

De som har erklært syvendedags-adventistenes menighet for å være Babylon, har gjort bruk av Vitnesbyrdene for å finne en tilsynelatende støtte for sitt standpunkt. Men hva er grunnen til at de ikke fremholder det som i årevis har vært hovedemnet i mitt budskap, nemlig enhet i menigheten? Hvorfor anførte de ikke engelens ord: «Slutt dere sammen, slutt dere sammen, slutt dere sammen»! Hvorfor gjentok de ikke den formaningen og det prinsippet at «i enighet er det styrke, i splittelse er det svakhet»?

Den slags budskaper som disse menn har båret, splitter menigheten og gjør den til spott for sannhetens fiender. I slike budskaper blir den store forførrers bedragerske virksomhet tydelig åpenbart -- han som ønsker å hindre menigheten i nå fram til fullkommen enhet. Disse lærere følger de gnistene de selv har tent, går fram etter sitt eget selvstendige skjønn og legger falske idéer og teorier på menigheten. De avviser råd fra sine brødre og arbeider seg fram på sin egen vei, inntil de blir akkurat det som Satan ønsker de skulle bli -- ulikevektige i sinnet.

Jeg formaner mine brødre til å være på vakt mot Satans virksomhet i enhver form. Han som er den store motstander av Gud og menneskene, jubler i dag over at det har

lykkes ham å dåre sjelene og å lede deres midler og evner inn på skadelige baner. Pengene deres kunne ha vært brukt til å fremme den nærværende sannhet med, men i stedet er de blitt brukt til å holde fram idéer som ikke hviler på sannhetens grunnvoll. ...

Jeg vil innstendig tilskynde dem som bekjenner seg til å tro sannheten, til å være enige med sine brødre. Søk ikke å gi verden anledning til å si at vi er ytterliggående, at vi er uenige, at den ene lærer ett og den andre noe annet. Unngå splid. Enhver bør være på vakt og passe nøye på at han står i bresjen for å hele bruddet istedenfor å stå på muren og søke å lage et brudd. Alle bør omhyggelig unngå å reise et skrik mot det eneste folket som svarer til beskrivelsen av den siste menighet, som holder Guds bud og har Jesu tro, og som løfter opp rettferdighetens banner i disse siste dager.

Gud har et særskilt folk på jorden, en menighet som ikke står tilbake for noen, men er overlegen overfor alle andre når det gjelder hjelpemidler til å gi undervisning om sannheten og til å forsvare Guds lov. Herren har redskaper som er guddommelig utpekt, menn som han leder, som har båret dagens byrde og hete, som samarbeider med himmelske hjelpere for å fremme Kristi rike i verden. La alle forene seg med disse utvalte redskaper og til sist bli funnet blant dem som har de helliges tålmodighet, som holder Guds bud og har Jesu tro. . . .

Gud har en menighet på jorden, en menighet som er hans utvalte folk, og som holder hans bud. Han leder, ikke spredte utløpere, en her og en der, men et folk. Sannheten er en helliggjørende kraft, men den stridende menighet er ikke den seirende menighet. Det er ugress blant hveten. «Da sa tjenerne til ham: Vil du da vi skal gå og sanke det sam-men? Men han sa: Nei, forat I ikke også skal rykke opp hveten når I sanker ugresset sammen. » Matt. 13, 28. 29. Evangeliets not samler ikke bare god fisk, men også dårlig, og Herren alene vet hvem som hører ham til.

Det er vår personlige plikt å vandre ydmykt med Gud. Vi må ikke søke etter noe merkelig, nytt budskap. Vi må ikke tenke at Guds utvalte, som søker å vandre i lyset, utgjør Babylon. De falne kirkesamfunn er Babylon. Babylon har oppelsket giftige lærdommer, villfarelsens vin. Denne villfarelsens vin er satt sammen av falske lærdommer, som f. eks. sjelens naturlige udødelighet, de ugudeliges evige pine, benektelsen av Kristi tilværelse før hans fødsel i Betlehem samt hevdelsen og opphøyelsen av den første dag i uken fremfor Guds helligede og innviede dag. Disse og beslektede villfarelser blir fremholdt av de forskjellige kirkesamfunn, og på den måten

blir Skriften oppfylt, der den sier: «Av hennes horelevnets vredes-vin har alle folk drukket.» Åp. 18, 3.

Selv om menigheten er svekket og mangelfull, og stadig trenger til advarsler og råd, er den likevel gjenstand for Kristi høyeste aktelse. Han utfører nådens eksperimenter på menneskelige hjerter og frembringer slike forvandlinger i karakteren at engler blir forbauset og gir sin glede uttrykk i lovsanger. De fryder seg ved tanken på at syndige, feilende menneskevesener kan bli forvandlet på en slik måte. -- 1902 -- «Testimonies», VII, side 16.

Gud har et folk som hele himmelen interesserer seg for, og de utgjør det eneste på jorden som er Guds hjerte kjær. La enhver som leser disse ord, grundig overveie dem, for i Jesu navn ønsker jeg å legge dem på hjertet hos enhver. Når det enten iblant oss eller utenfor oss står fram noen som er besjelt av et budskap som sier at Guds folk hører med til Babylon og hevder at det høye ropet er et kall til å gå ut fra henne, skal dere vite at han ikke bærer sannhetens budskap. Ta ikke imot ham og ønsk ham ikke lykke til, for Gud har ikke talt til ham og har heller ikke gitt ham et budskap. En slik mann har løpt før han ble sendt. -- 1893 -- «Testimonies to Ministers», side 41.

Herren har sagt at fortidens historie vil gjenta seg når vi begynner på det avsluttende verk. Enhver sannhet som han har gitt for disse siste dager, skal bli kunngjort for verden. Hver søyle som han har grunnfestet, skal styrkes. Vi kan ikke vike bort fra den grunnvollen Gud har lagt. Vi kan ikke tre inn i en ny organisasjon, for det ville bety frafall fra sannheten. -- 1905 -- Notebook Leaflets, «The Church», nr. 1.

Ingen behøver å tvile eller frykte for at verket ikke skal lykkes. Gud går i spissen for verket, og han vil sette alt i orden. Dersom det i ledelsen for verket er forhold som trenger til å bli rettet, vil Gud ta seg av det og arbeide for å rette på alt som er galt. La oss ha tro på at Gud vil føre det edle skipet som bærer Guds folk, trygt i havn. -- «Review and Herald», 20. september 1892.

Kapittel 49

Guds hensikt med menigheten

Gud har til hensikt å kunngjøre gjennom sitt folk sitt rikes prinsipper. Forat de i liv og karakter må kunne åpenbare disse prinsipper, ønsker han å skille dem fra verdens seder, vaner og skikker. Han søker å føre dem nær til seg for å kunngjøre sin vilje for dem.

Dette var hans hensikt da han fridde Israel ut fra Egypt. Ved den brennende busken tok Moses imot dette budskapet til Egypts konge: «La mitt folk fare, så de kan tjene meg.» 2 Mos. 7, 16. Med mektig hånd og utrakt arm førte Gud hebreernes herskare ut av trelldommens land. Underfull var den befrielsen han lot dem bli gjenstand for, da deres fiender, som nektet å lytte til hans ord, ble straffet med fullstendig ødeleggelse.

Gud ønsket å skille sitt folk fra verden og berede dem til å ta imot hans ord. Fra Egypt førte han dem til Sinai berg, der han åpenbarte sin herlighet for dem. Her fantes ikke noe som kunne tiltrekke seg deres sanser eller lede deres sinn bort fra Gud. Når den store skaren betraktet de høye fjellene som tårnet seg opp over dem, kunne de innse hvor små de var i Guds øyne. Ved disse klipper, som ikke kunne rokkes uten ved den guddommelige viljes kraft, talte Gud til menneskene. Og forat hans ord alltid måtte stå klart og tydelig for deres sinn, forkynte han under lyn og torden og med forferdelig majestet den loven han hadde gitt i Eden og som var avskriften av hans karakter. Med Guds finger ble ordene skrevet på stentavler. På den måten ble den evige Guds vilje åpenbart for et folk som var kalt til å opplyse alle slekter, stammer og tungemål om de prinsipper som råder i hans regjering i himmelen og på jorden.

Til den samme oppgaven har han kalt sitt folk i denne slekt. For dem har han åpenbart sin vilje, og av dem krever han lydighet. Den røsten som talte fra Sinai, sier ennå i disse siste dager til menneskene: «Du skal ikke ha andre guder foruten meg.» 2 Mos. 20, 3. Menneskene har satt sin vilje opp mot Guds vilje, men de kan ikke bringe dette befalende ord til taushet. Det menneskelige sinn kan aldri fullt ut fatte sin plikt overfor den høyere makt, men det må derfor ikke unndra seg forplik-telsene. Dypsindige teorier og spekulasjoner kan det være nok av, og menneskene kan forsøke å

stille vitenskapen opp mot åpenbaringen og på den måten avskaffe Guds lov. Men med stadig større styrke vil den Hellige Ånd holde befalingen fram for dem: «Herren din Gud skal du tilbe og ham alene skal du tjene.» Matt. 4, 10. 1900 -- «Testimonies», V, side 9-13

Hvordan behandler verden Guds lov? Overalt motarbeider menneskene de guddommelige forskrifter. I sitt ønske om å slippe å bære det kors som lydighet fører med seg, stiller endog menigheten seg på den store opprørers side og påstår at Guds lov er blitt forandret eller satt ut av kraft. I sin blindhet skryter menneskene av vidunderlig fremgang og opplysning. Men de himmelske vektere ser jorden fylt med fordervelse og vold. På grunn av synd er atmosfæren på vår jord blitt som atmosfæren i et pestlasarett.

En stor oppgave skal utføres for å fremholde evangeliets frelsende sannheter for menneskene. Det er det middel Gud har bestemt til å stanse den flodbølgen som den moralske fordervelse har reist. Det er det middel han bruker for å gjenopprette sitt moralske bilde i mennesket. Det er hans legemiddel mot en verdensomspennende oppløsning. Det er den kraft som drar menneskene sammen i enighet. Å fremholde disse sannheter er formålet med den tredje engels budskap. Det er Herrens hensikt at forkynnelsen av dette budskap skal være det høyeste og største arbeid som foregår i verden i denne tid.

Satan tilskynder stadig menneskene til å godkjenne hans prinsipper. På den måten søker han å motarbeide Guds verk. Han stiller stadig fram Guds utvalgte folk som et folk som er ledet vill. Han er brødrenes anklager, og sin makt til å anklage bruker han til stadighet mot dem som gjør rettferdighet. Gjennom sitt folk ønsker Herren å besvare Satans beskyldninger ved å vise hva følgen blir av lydighet mot viktige prinsipper.

For å fremstille Guds karakter

Alt lyset fra fortiden og alt det lys som skinner i nutiden og strekker seg inn i fremtiden, slik som det er åpenbart i Guds Ord, gjelder enhver sjel som vil ta imot det. Glansen av dette lyset, som er selve glansen av Kristi karakter, skal komme til syne hos den enkelte kristne, i familien, i menigheten, i forkynnelsen av Ordet og i enhver institusjon som blir opprettet av Guds folk. Alle disse skal ifølge Herrens hensikt være bilder på hva som kan utrettes for verden. De skal være forbilder på den frelsende kraft i evangeliets sannheter. De er midler til å fullbyrde Guds store forsett med

menneskeslekten.

Guds folk skal være redskaper som de høyeste innflytelser i universet virker gjennom. Ifølge fremstillingen i Sakarias' syn går det ut gyllen olje fra de to oljetrærne som står for Guds ansikt, og den flyter gjennom gullrør ned i oljekarene i helligdommen. Fra dette blir helligdommens lamper forsynt for at de uten avbrytelse kan gi et klart og skinnende lys. Fra de salvede som står for Guds ansikt blir på den måten fylden av lys, kjærlighet og kraft fra Gud gitt til hans folk forat de skal kunne gi lys og glede og vederkvegelse til andre. De skal være kanaler, og gjennom disse kanaler skal guddommelige redskaper la Guds kjærlighets strøm flyte ut til verden.

Den hensikt Gud søker å fullføre gjennom sitt folk i dag, er den samme som han ønsket å fullføre gjennom Israel da han førte dem ut av Egypt. Når verden får se Guds godhet, barmhjertighet, rettferdighet og kjærlighet åpenbart i menigheten, får den en fremstilling av hans karakter. Når Guds lov på den måten kommer til uttrykk i livet, vil endog verden innse at de som elsker og frykter og tjener Gud, er alle andre folk på jorden langt overlegne.

Herren har sine øyne rettet mot enhver blant sitt folk. Han har sine planer angående hver enkelt. Det er hans hensikt at de som følger hans hellige forskrifter, skal være et folk som gjør seg bemerket. Følgende ord som Moses skrev inspirert av den Hellige Ånd, gjelder Guds folk i dag like meget som de gjaldt Israel fordom: «Et hellig folk er du for Herren din Gud; deg har Herren din Gud utvalgt av alle de folk som er på jorden, til å være hans eiendomsfolk. » 5 Mos. 7, 6. «Se, jeg har lært eder lover og bud, således som Herren min Gud bød meg, forat I skal gjøre etter dem i det land I drar inn i og ta det i eie. Så skal I da ta vare på dem og holde dem; det vil bli regnet for visdom og forstand hos eder av andre folk; for når de får høre om alle disse lover, vil de si: Sannelig, et vist og forstandig folk er dette store folk. For hvor finnes det folk, om det er aldri så stort, som har guder som er det så nær som Herren vår Gud er oss, så titt vi kaller på ham? Og hvor finnes det et folk, om det er aldri så stort, som har så rettferdige lover og bud som hele denne lov jeg legger fram for eder i dag? 5 Mos. 4, 5-8.

Ikke engang disse ord kan til fulle uttrykke storheten og herligheten i Guds forsett, som skal fullføres gjennom hans folk. Ikke bare for denne verden, men for hele universet skal vi åpenbare hans rikes prin sipper. Ved den Hellige Ånd skriver apostelen Paulus: «Meg, den aller ringeste av alle hellige, ble denne nåde gitt å forkynne

hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom, og å opplyse alle om hvorledes husholdningen er med den hellighet som har vært skjult fra evige tider i Gud, som har skapt alt, forat Guds mangfoldige visdom na ved menigheten skulle bli kunngjort for maktene og myndighetene i himmelen. » Ef. 3, 8-10.

Brødre, «et skuespill er vi blitt for verden, både for engler og for mennesker». «Hvor må I da strebe etter hellig ferd og gudsfrykt, idet I venter på og fremskynder Guds dags komme.» 1 Kor. 4, 9; 2 Pet. 3, 11. 12.

Forat vi skal kunne åpenbare Guds karakter og forat vi ikke skal bedra oss selv, menigheten og verden ved en ettergjort kristendom, må vi personlig lære Gud å kjenne. Dersom vi har samfunn med Gud, er vi hans tjenere, selv om vi kanskje aldri preker for en forsamling. Vi er Guds medarbeidere når vi i menneskelighet stiller fram hans fullkomne karakter.

Kapittel 50

Arbeidet i denne tid

Vi står på treskelen til store og høytidelige begivenheter. Profetier går i oppfyllelse. Merkværdig og begivenhetsrik historie blir nedtegnet i himmelens bøker. Alt her i verden er preget av uro. Det er kriger og rykter om kriger. Folkeslagene er vrede, og de dødes tid er kommet da de skal dømmes. Omstendighetene skifter for å bringe Guds dag nærmere, den dagen som haster sårt. Når det gjelder tid, er det så å si bare et øyeblikk igjen. Men enda folk allerede reiser seg mot folk og rike mot rike, foregår det likevel ikke nå en åndelig kamp. Ennå blir de fire vinder holdt tilbake inntil Guds tjenere er blitt beseglet i sine panner. Da vil de jordiske makter samle sine styrker til det siste store slag.

Satan har det travelt med å legge sine planer til den siste veldige kampen, da alle må velge sitt standpunkt. Etterat evangeliet har vært forkynt i verden i nesten to tusen år, stiller Satan fremdeles fram de samme syner for menneskene som han stilte fram for Kristus. På en forunderlig måte lar han verdens riker og deres herlighet rulle opp for dem. Alt dette lover han dem som vil falle ned og tilbe ham. På den måten søker han å få menneskene inn under sitt herredømme.

Satan arbeider intenst for å gjøre seg lik Gud og ødelegge alle som setter seg opp mot hans makt. Og i dag bøyer verden seg for ham. Hans makt blir tatt imot som Guds makt. Profetien i Åpenbaringsens bok om at «all jorden undret seg og fulgte etter dyret», blir oppfylt. Åp. 13, 3.

I sin blindhet roser menneskene seg av vidunderlig fremgang og opplysning. Men for den Allvitende er den innvendige brøde og fordervelse åpenbar. De himmelske vektere ser jorden fylt med vold og forbrytelse. Folk skaffer seg rikdom ved å plyndre på alle mulige måter, ikke bare plyndre mennesker, men også Gud. Menneskene bruker hans midler til å tilfredsstille sin egoisme. Alt det de kan rive til seg, bruker de for å tjene sin griskhet. Maktsyke og sanselighet får overhånd. Menneskene preges av de samme egenskaper som den første store opprører hadde. De har antatt ham som gud og er blitt gjennomtrengt av hans ånd. 1900 -- «Testimonies», V, side 14-22

Men dommens vredessky, som inneholder de samme elementer som ødela Sodoma, henger over dem. I syner om kommende ting så profeten Johannes dette. Denne demontilbedelsen ble åpenbart for ham, og for ham så det ut som om hele verden var på randen til undergang. Men da han betraktet dette med spent interesse, så han den lovlydige skaren av Guds folk. De hadde den levende Guds segl på sine panner, og han sa: «Her er de helliges tålmodighet, de som holder Guds bud og Jesu tro. Og jeg hørte en røst fra himmelen si: Skriv: Salige er de døde som dør i Herren heretter! Ja, sier Ånden, de skal hvile fra sitt arbeid; for deres gjerninger følger med dem. Og jeg så, og se, en hvit sky, og på skyen satt en som var lik en menneskesønn, og på sitt hode hadde han en gullkrone og i sin hånd en skarp sigd. Og en annen engel kom ut av tempelet og ropte med høy røst til ham som satt på skyen: Send ut din sigd og høst! Timen til å høste er kommet; for høsten på jorden er overmoden; og han som satt på skyen, lot sin sigd gå over jorden, og jorden ble høstet. Og en annen engel kom ut av tempelet i himmelen og hadde en skarp sigd han også. Og ennå en annen engel kom ut fra alteret, og han hadde makt over ilden, og ropte med høy røst til ham som hadde den skarpe sigd: Send ut din skarpe sigd og høst druene av vintreet på jorden! for dets bær er modne. Og engelen lot sin sigd gå over jorden og avhøstet vintreet på jorden og kastet frukten i Guds vredes store vinperse.» Åp. 14, 12-19.

Før det er for sent

Når Guds vredes storm bryter løs over verden, blir det en fryktelig åpenbarelse for sjeler å finne at deres hus blir feid bort fordi det er bygd på sand. La advarselen lyde for dem før det blir for sent. Vi bør nå føle det som et ansvar og arbeide med stort alvor for å bringe andre de sannhetene Gud har gitt for denne tid. Vi kan ikke vise for stort alvor i denne retning.

Guds hjerte blir rørt. Sjeler er meget dyrebare i hans øyne. Det var for denne verden Kristus gråt av angst. For denne verden ble han korsfestet. Gud ga sin enbårne Sønn for å frelse syndere, og han vil at vi skal elske andre slik som han har elsket oss. Han ønsker å se dem som har kunnskap om sannheten, bringe denne kunnskap til sine medmennesker.

Nå er tiden inne da den siste advarsel skal lyde. Det er for nærværende en særskilt kraft i forkynnelsen av sannheten. Men hvor lenge vil dette vare? Bare en kort stund. Dersom det noen gang har vært en krisetid, så er det nå.

Alle avgjør nå sin evige skjebne. Menneskene trenger til å våkne opp så de kan innse hvor alvorlig tiden er og hvor nær den dag er da deres prøvetid vil være avsluttet. Iherdige bestrebelsler bør gjøres forat budskapet for denne tid må bli fremtredende for folket. Den tredje engel skal gå fram med stor kraft. Ingen må ignorere dette arbeidet og be-handle det som om det var av liten betydning.

Det lyset vi har fått angående den tredje engels budskap, er det sanne lys. Dyrets merke er nettopp det vi har forkynt at det er. Ikke alt angående denne sak er blitt forstått og vil heller ikke bli det før bokrullen blir åpnet. Men et overmåte høytidelig verk skal utføres her i verden. Herrens befaling til sine tjenere er: «Rop av strupen, spar ikke! Oppløft din røst som en basun og forkynn mitt folk dets overtredelse og Jakobs hus dets synder.» Es. 58, 1.

I de store hovedtrekkene i vår virksomhet skal det ikke bli gjort noen forandringer. De skal bli stående like klare og tydelige som profetiene har fremstilt dem. Vi må ikke slutte forbund med verden fordi vi mener at vi på den måten skulle kunne utrette mer. Dersom noen skulle stille seg i veien for å hindre at verket går fram etter de bestemte linjer Gud har trukket opp, vil de vekke Guds mishag. Ingen sannhetslinje som har gjort syvendedags-adventistene til det folk de er, må svekkes. Vi har sannhetens, erfaringens og pliktens landemerker, og vi skal i påsyn av hele verden forsvare våre prinsipper med fasthet.

Det er av stor betydning at det oppstår menn som kan åpne Guds levende Ord for alle folk. Menn fra alle samfunnsklasser og stillinger og med forskjellige evner skal arbeide harmonisk mot et felles mål. De skal slutte seg sammen i arbeidet med å bringe sannheten ut til folket, og enhver må utføre den oppgaven som særskilt er anvist ham.

De tre englebudskaper

Det sies om de tre englene i det 14. kapitel i Åpenbaringens bok at de flyr under det høyeste av himmelen. Dette er et symbol på det arbeid som skal utføres av dem som forkynner den første, den annen og den tredje engels budskap. De er alle knyttet til hverandre. Bevisene på den vedvarende, alltid levende sannhet i disse herlige budskaper, som betyr så meget for menigheten, og som har vakt en så heftig motstand i den religiøse verden, er ikke blitt utslettet. Satan søker stadig å kaste en skygge over

disse sannhetene, forat Guds folk ikke så klart skal kunne se betydningen av dem hverken når det gjelder tid eller sted. Men de lever og skal øve sin kraft på vår religiøse erfaring så lenge tiden varer.

Innflytelsen av disse budskapene har økt i dybde og utstrekning, mens de har satt virksomme krefter i bevegelse i tusener av hjerter og skapt lærestalter, forlag og helseinstitusjoner. Alle disse er Guds redskaper som skal samarbeide i det herlige verk som er representert ved den første, den annen og den tredje engels virksomhet for å varsle verden om at Kristus kommer annen gang med makt og stor herlighet.

Brødre og søstre, å, om jeg kunne si dere noe som kunne få dere til å forstå hvor viktig denne tiden er, og til å innse betydningen av de begivenhetene som finner sted nå! Jeg vil minne dere om de aggressive bevegelsene som er i gang nå for å innskrenke religionsfrihet. Guds hellige minnesmerke er blitt nedbrutt, og i dets sted har verden fått en falsk sabbat som ikke eier noen hellighet. Mens mørkets makter opprører elementene fra det dype, sender Herren Gud i himmelen kraft fra det høye for å møte krisen ved at han vekker opp sine levende vitner til å opphøye himmelens lov. Nå, nettopp nå, er det tid for oss til å arbeide i fremmede land. Når Amerika, religionsfrihetens land, engang slutter seg sammen med pavemakten for å undertrykke samvittigheten og tvinge menneskene til å hedre den falske sabbat, blir befolkningen i hvert land på jorden ledet til å følge dets eksempel. Våre trossøsken er ikke halvt våkne til å gjøre alt det som står i deres makt med de midler de har til rådighet for å utbre det advarende budskap.

Herren Gud i himmelen vil ikke sende sine straffedommer over jorden for ulydighet og overtredelse før han har sendt sine vektere for å forkynne advarselen. Han vil ikke avslutte prøvetiden før budskapet er blitt forkynt meget tydelig. Guds lov skal opphøyes. Dens krav må bli fremholdt så sanne og så hellige som de er, forat menneskene kan bli ledet til å ta standpunkt for eller imot sannheten. Men likevel vil verket hastig bli avsluttet i rettferdighet. Budskapet om Kristi rettferdighet skal lyde fra den ene enden av jorden til den andre for å berede Herrens vei. Dette er Guds herlighet som avslutter den tredje engels virksomhet.

Det siste nådebudskap

Det er ingen oppgave her på jorden som er så stor, så hellig og så herlig, ikke noe arbeid som Gud hedrer så meget som denne evangeliets virksomhet. Det budskapet som

blir fremholdt i denne tid, er det siste budskap om nåde for en fallen verden. De som har den forrett å høre dette budskapet, og som fortsatt nekter å akte på advarselen, kaster vekk sitt siste håp om frelse. Det blir ingen ny prøvetid.

Sannhetsordet: «Det er skrevet» er det evangelium vi skal forkynne. Ikke noe flammesverd er satt foran dette livets tre. Alle som vil, kan nyte av det. Det finnes ingen makt som kan forby noen sjel å ta av frukten på det. Alle kan spise og leve evig.

Hemmeligheter som engler attrår å få innblikk i, og som profeter og konger og rettferdige menn ønsker å forstå, vil bli forkynt av den siste menighet i budskapet fra Gud til verden. Profetene spådde om dette og lengtet etter å forstå det de hadde forutsagt. Men dette privilegium ble ikke gitt dem. De lengtet etter å få se det vi ser, og høre det vi hører, men de kunne ikke. De vil få vite om alt dette når Kristus kommer annen gang, når han, omgitt av en skare som ingen kan telle, forklarer den befrielsen som ble gjort mulig ved det store offer han brakte. . . .

La ingen bli uten advarsel

Mens englene holder de fire vinder, bør vi arbeide med alle våre evner. Vi må forkynne vårt budskap uten å nøle. Vi må gi det himmelske univers og menneskene i denne onde tid synlige bevis på at vår religion er en tro og en kraft som har Kristus som sin opphavsmann, og at hans ord er det guddommelige orakel. Menneskesjeler henger på vekten. De blir enten undersåtter i Guds rike eller slaver under Satans despotisme. Alle må få den forrett å kunne gripe det håp som ble fremholdt for dem i evangeliet. Og hvordan skal de kunne høre uten at det er noen som preker? Menneskeslekten trenger til en moralsk fornyelse, en beredelse for karakteren, forat de må kunne stå for Guds ansikt. Sjeler holder på å gå fortapt på grunn av de teoretiske villfarelser som rår, og som har til hensikt å motarbeide evangeliets budskap. Hvem vil nå hellige seg helt til å bli Guds medarbeidere?

Når dere ser den fare og elendighet som verden er i under Satans virksomhet, må dere ikke kaste vekk de krefter Gud gir dere, med tomme veklager, men ta fatt og arbeide for dere selv og for andre. Våk opp og føl en byrde for dem som holder på å gå fortapt. Dersom de ikke blir vunnet for Kristus, går de glipp av en evigvarende lykke. Tenk på hva det er mulig for dem å oppnå. Den sjel som Gud har skapt, og som Kristus har gjenløst, har stor verdi med hensyn til de mulighetene som ligger foran den, de

åndelige fordeler som er gitt den, de evner den kan eie dersom den blir levendegjort ved Guds Ord, og den udødelighet som den gjennom Livgiveren kan oppnå ved lydig het. En sjel har større verdi for himmelen enn en hel verden med gods, hus, eiendommer og penger. For omvendelsen av en sjel bør vi anstrenge våre hjelpemidler til det ytterste. En sjel vunnet for Kristus vil utstråle himmelens lys overalt omkring seg, gjennomtrengte det moralske mørke og frelse andre sjeler.

Dersom Kristus forlot de 99 for å søke og frelse det ene tapte fåret, er det da forsvarlig av oss å gjøre noe mindre? Dersom vi forsømmer å arbeide som Kristus arbeidet, og å ofre slik som han ofret, er det ikke da ensbetydende med å forråde et hellig tillitsverv, og å håne Gud?

Støt i basunen overalt på jorden, gjennom hele dens lengde og bredde. Fortell menneskene at Herrens dag er nær og haster meget. La ingen være uadvart. Vi kunne ha vært i de stakkars sjelers sted, ute i villfarelse. Vi kunne være blitt satt blant barbarer. I forhold til den sannheten vi har fått fremfor andre, skylder vi å bringe denne sannhet til dem.

Vi har ingen tid å spille. Enden er nær. Reiser fra sted til sted for å utbre sannheten vil snart bli hindret av farer til høyre og til venstre. Alt vil bli gjort for å stenge veien for Herrens budbærere, forat de ikke skal være i stand til å gjøre det som er mulig for dem å gjøre nå. Vi må se vår oppgave i øynene og gå fram så hurtig som mulig i aggressiv kamp. Etter det lys å dømme som Gud har gitt meg, vet jeg at mørkets makter arbeider med intens kraft fra det dype, og med listige skritt går Satan fram for å ta dem som sover, på samme måten som en ulv griper sitt bytte. Vi har en advarsel som vi må gi nå, et arbeid som vi må utføre. Men snart vil det bli vanskeligere enn vi kan forestille oss. Gud hjelpe oss til å bli på lysets vei, til å arbeide med øynene festet på Jesus, vår anfører, og tålmodig og iherdig treng fremad for å vinne seieren!

Guds folk har en mektig oppgave foran seg, en oppgave som fortsatt må gjøres mer fremtredende. Våre anstregelser i misjonsarbeidet må bli langt mer vidtrekkende. Et mer bestemt arbeid énn det som er blitt gjort til nå, må bli utført før vår Herre Jesu Kristi komme. Guds folk må ikke holde opp med sitt arbeid før de har omsluttet hele verden. -- 1900 -- «Testimonies», VI, side 23. 24.

Vi må leve et tosidig liv -- et liv i tanke og handling, i stille bønn og alvorlig

arbeid. Alle som har tatt imot sannhetens lys, bør føle det som sin plikt å spre lysstråler på stien for de ubotferdige. De bør være vitner for Kristus i våre kontorer så vel som i menigheten. Gud krever at vi skal være levende brev som er kjent og lest av alle mennesker. Den sjel som ved daglig, alvorlig bønn vender seg til gud for å hente sin styrke, sin støtte og sin kraft hos ham, vil strebe fremad etter edle mål og ha klare begreper om sannhet og plikt, høye forsetter i sine handlinger og en uavbrutt hunger og tørst etter rettferdighet. Dersom vi holder forbindelsen med Gud ved like, vil vi gjennom vår omgang med andre bli i stand til å bringe dem det lys, den fred og den ro som hersker i våre hjerter, og til å gi dem et eksempel på urokkelig troskap mot den oppgaven og de interesser vi er opptatt med. -- 1880 -- «Testimonies», IV, side 459, 460.

Det er for den tørstende sjel kilden med det levende vann er åpen. «Jeg vil øse vann over det tørste og strømmer over det tørre.» Es. 44, 3. Til sjeler som alvorlig søker etter lys, og som med glede tar imot enhver stråle av guddommelig opplysning fra hans hellige Ord -- bare til slike vil lyset bli gitt. Det er gjennom disse sjeler Gud vil åpenbare det lys og den kraft som skal opplyse jorden med hans herlighet. -- 1889 -- «Testimonies», V, side 729.

Kapittel 51

Leirmøtet

Det er viktig at våre medlemmer i våre menigheter overværer leirmøtene [noe i likhet med våre årsmøter]. Sannhetens fiender er mange, og nettopp fordi vi er så få, bør vi vise en så sterk front som mulig. Personlig behøver du de fordelene møtet gir, og Gud oppfordrer deg til å innta din plass i sannhetens rekke.

Noen sier kanskje: «Det er kostbart å reise, og det ville være bedre for oss å spare de pengene og gi dem til fremme av verket der det er stort behov.» Tenk ikke slik. Gud oppfordrer dere til å ta deres plass i hans folks rekke. Styrk møtet så meget som dere på noen mulig måte kan ved å være til stede sammen med deres familier. Gjør en ekstra anstrengelse for å overvære Guds folks forsamling.

Brødre og søstre, det ville være langt bedre for dere å la deres forretninger lide enn å forsømme anledningen til å høre det budskap Gud har til dere. Kom ikke med noen unnskyldning som vil holde dere fra å oppnå enhver mulig åndelig fordel. Dere trenger til hver eneste lysstråle. Dere behøver å bli gjort dyktige til med saktmodighet og frykt å gjøre regnskap for det håp som er i dere. Dere har ikke råd til å miste en eneste slik forretning.

I fordums tid påla Herren sitt folk å samles tre ganger om året for å tilbe ham. Til disse hellige forsamlinger kom Israels barn og hadde med seg sin tiende, sine syndoffer og sine takkoffer til Guds hus. De kom sammen for å fortelle om Guds miskunnhet, for å kunngjøre hansunderfulle gjerninger og for å bringe hans navn lov og takksigelse. Og de skulle være med til den offerttjenesten som pekte hen til Kristus som Guds Lam som bærer verdens synd. På den måten skulle de bli bevart fra verdslighetens og avguderiets ødeleggende makt. Troen, kjærligheten og takknemligheten skulle holdes levende i deres hjerter, og ved at de felles tok del i denne hellige tjenesten, skulle de bli knyttet nærmere til Gud og til hverandre. 1900 -- «Testimonies», VI, side 38-46.

På Kristi tid ble disse høytider overvært av skarer av mennesker fra alle land. Og dersom de var blitt feiret med en sann tilbedelsesånd, slik som Guds hensikt var, kunne sannhetens lys gjennom dem være blitt brakt ut til alle folkeslag på jorden.

De som bodde langt borte fra tabernakelet, må ha brukt over en måned hvert, år for å overvære disse hellige sammenkomster. Herren så at disse sammenkomstene var nødvendige for det åndelige liv blant hans folk. De trengte til å vende seg vekk fra sine timelige bekymringer, for å få samfunn med Gud og for å tenke på de virkeligheter som ikke er synlige.

Dersom Israels barn på den tiden trengte til de fordeler disse hellige sammenkomster kunne bringe, hvor meget mer behøver da ikke vi dem i disse siste dager som er så fulle av farer og strid! Og dersom verdens mennesker den gang behøvde det lyset Gud hadde betrodd sin menighet, hvor meget mer trenger de det da ikke nå?

Dette er en tid da enhver bør komme Herren til hjelp, Herren til hjelp blant de veldige. (Se Dom. 5, 23.) Fiendens styrker blir forsterket, og som Herrens folk blir vi stilt fram i et feilaktig lys. Vi ønsker at folket skal bli kjent med våre lærdommer og vår virksomhet. Vi ønsker at de skal vite hva vi er og hva vi tror. Vi må finne vei til deres hjerter. Kom ikke med noen unnskyldning. Herren trenger dere. Han utfører ikke sin virksomhet uten å samarbeide med det menneskelige redskap. Reis til leirmøtet selv om dere må bringe et offer for å kunne gjøre det. Reis med vilje til å arbeide. Gjør all mulig anstrengelse for å overtale deres venner til å reise med, ikke i deres sted men for å følge med dere, for å stå på Herrens side og lyde hans befalinger. Hjelp de interesserte til å være med, og skaff dem kost og losji om det skulle være nødvendig. Engler som er sendt ut til hjelp for slike som er arvinger til frelsen, vil følge med dere. Gud vil gjøre store ting for sitt folk. Han vil velsigne enhver bestrebelse for å ære hans sak og fremme hans verk.

En hjerteberedelse

Ved disse sammenkomstene må vi alltid huske på at to makter er i virksomhet. Det foregår en kamp som det menneskelige øye ikke kan se. Herrens hær er til stede og søker å frelse sjeler. Satan og hans hærs-kare er også i virksomhet og søker på enhver mulig måte å bedra og ødelegge. Herren byr oss: «Ikle eder Guds fulle rustning, så I kan stå eder mot djevelens listige angrep; for vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens ånde-hær i himmelrommet. » Ef. 6, 11. 12. Dag etter dag blir kampen holdt gående. Dersom våre øyne kunne bli åpnet så vi kunne se de gode og de onde redskaper i virksomhet, ville det

ikke bli noe fjas, ingen forfengeligheit, ingen spøk. Dersom alle ville ikle seg Guds fulle rustning og mandig kjempe Herrens strid, kunne seirer bli vunnet som ville få mørkets rike til å skjelve.

Ingen av oss bør reise til leirmøtet med den innstilling at predikantene eller bibelarbeiderne skal gjøre møtene til en velsignelse for oss. Gud ønsker ikke at hans folk skal bygge på predikantene. Han vil ikke at de skal bli svekket ved å stole på hjelp fra mennesker. De skal ikke som hjelpeløse barn støtte seg til noen annen. Som husholder over Guds nåde skal ethvert menighetsmedlem føle det som et personlig ansvar å ha liv og rot i seg selv. Enhver bør føle at til en viss grad avhenger det av ham om møtet skal lykkes. Si ikke: «Jeg har ikke noe ansvar. Jeg har ikke noe å gjøre ved dette møte.» Dersom du føler det slik, gir du Satan anledning til å virke gjennom deg. Han vil fylle ditt sinn med sine tanker, gi deg noe å gjøre på sine områder. Istedenfor å samle med Kristus vil du atsprede.

Om møtet skal lykkes, avhenger av om den Hellige Ånd er nær med sin kraft. Enhver som elsker sannhetens sak, bør be om at Ånden må bli utgytt. Og så langt det står i vår makt, skal vi fjerne enhver hindring for dens virksomhet. Ånden kan aldri bli utgytt så lenge det er uoverensstemmelser og bitterhet mellom medlemmene i menigheten. Misunnelse, avind, ond mistanke og ond tale stammer fra Satan, og dette forhindrer på en virkningsfull måte den Hellige Ånd i å gjøre sin gjerning. Ikke noe annet her i verden er så kjær for Gud som hans menighet. Ikke noe annet vokter han med en slik nidkjær omhu. Ikke noe er så anstøtelig for Gud som en handling som skader innflytelsen av dem som utfører hans tjeneste. Han vil kreve til ansvar alle dem som støtter Satan i hans arbeid med å kritisere og skape motløshet.

De som er blottet for sympati, ømhet og kjærlighet, kan ikke gjøre Kristi gjerning. Før profetien om at den skrøpelige skal «være som David» og Davids hus «som Herrens engel» (Sak. 12, 8), kan bli oppfylt, må Guds barn legge bort enhver mistenksomhet overfor sine brødre. Hjerte må slå i takt med hjerte. Kristelig velvilje og broderlig kjærlighet må komme til syne i langt rikere mål. Disse ord ringer i mine ører: «Slutt dere sammen, slutt dere sammen!» Den høytidelige, hellige sannhet for denne tid skal forene Guds folk. Ønsket om å ha forrang må dø. En sak som vi bør kappes om, må oppsluke alt annet, nemlig denne: Hvem vil ligne Kristus mest i karakter? Hvem vil mest fullstendig skjule seg i Jesus?

«Derved er min Fader herliggjort at I bærer megen frukt,» sier Kristus. Joh. 15, 8. Hvis det noen gang var et sted hvor de troende skulle bære megen frukt, er det ved våre leirmøter. Ved disse møter kan en merke våre handlinger, våre ord og vår ånd, og vår innflytelse er vidtrekkende som evigheten.

En forvandling i vår karakter skal være vitnesbyrdet for verden om at Kristi kjærlighet bor i oss. Herren venter at hans folk skal vise at nådens gjnløsende kraft kan virke på den mangelfulle karakter og få den til å utvikles på en symetrisk måte til å bære rike frukter.

Men forat vi skal kunne oppfylle Guds hensikt, er det et forberedende verk som må utføres. Herren byr oss å tømme våre hjerter for den egoisme som er roten til innbyrdes mangel og sympati. Han lengter etter å utgyte sin Ånd over oss i rikt mål, og han byr oss rydde veien ved at vi forsager selvet. Når selvet blir overgitt til Gud, blir våre øyne åpnet så vi kan se de anstøtsstener som er blitt lagt på andres vei på grunn av vår mangel på likhet med Kristus. Gud byr oss å fjerne alle disse. Han sier: «Bekjenn derfor eders synder for hverandre og be for hverandre, forat I kan bli legt. » Jak. 5, 16. Da får vi den forvissning som David hadde da han ba etterat han hadde bekjent sin synd: «Gi meg igjen din frelsesfryd, og opphold meg med en villig ånd! Så vil jeg lære overtredere dine veier, og syndere skal omvende seg til deg.» Sal. 51, 14. 15.

Når Guds nåde hersker i vårt indre, vil sjelen være omgitt av en atmosfære av tro, frimodighet og kristelig kjærlighet, som styrker det åndelige liv hos alle som innånder den. Da kan vi reise til leirmøtet, ikke bare for å ta imot, men for å gi til andre. Enhver som får del i Kristi tilgivende kjærlighet, enhver som er blitt opplyst av Guds Ånd og omvendt til sannheten, vil føle at han står i gjeld til hver eneste sjel han kommer i berøring med, på grunn av disse dyrebare velsignelser. Herren vil bruke dem som er ydmyke av hjertet til å nå sjeler som ordinerte predikanter ikke kan komme til. De blir ledet til å tale ord som åpenbarer Kristi frelsende nåde.

Og når de er til velsignelse for andre, vil de selv bli velsignet. Gud gir oss anledning til å bringe nåde til andre, forat han må kunne fylle oss på ny med forøkt nåde. Håpet og troen blir styrket når Guds redskaper virker med de talenter og evner Gud har gitt. En guddommelig kraft vil samarbeide med vedkommende. . . .

Predikantenes arbeid

Konferensformennene og predikantene bør sørge for folkets åndelige interesser og derfor være fritatt for det mekaniske arbeid som møtet fører med seg. Predikantene bør være forberedt på å tjene som lærere og ledere i arbeidet på leirplassen når forholdene krever det. Men de bør ikke utmatte seg. De bør føle seg forfrisket og være i en glad sinnsstemning, for dette er av vesentlig betydning for et godt møte. De bør være i stand til å tale ord som bringer glede og frimodighet, og til å så frø av åndelige sannheter i jordbunnen til oppriktige hjerter, hvor det kan spire og bære dyrebar frukt.

Predikantene bør undervise folket om hvordan man kommer til Herren, og hvordan man skal lede andre til ham. Man bør ta i bruk metoder og gjennomføre planer som kan høyne idealene og lære folket hvordan de kan bli rensset fra ugudelighet og bli løftet opp ved å holde seg til rene og hellige prinsipper.

Tilhørerne må få tid til hjerteransakelse og til sjelelig utvikling. Når sinnet er opptatt med forretningsanliggender, må det nødvendigvis bli mangel på åndelig kraft. Personlig gudsfrykt, sannhet, tro og hellighet i hjertet må holdes fram for tankene til folket innser betydningen av dette.

Vi må ha Guds kraft ved våre leirmøter, ellers blir vi ikke i stand til å få overhånd over sjelefienden. Kristus sier: «Uten meg kan I intet gjøre.»

De som samles til leirmøtene, må få denne kjensgjerningen klart for seg at hensikten med møtene er å nå opp til en høyere kristelig erfaring, å gå fremad i erkjennelsen av Gud og å bli styrket med åndelig kraft. Dersom vi ikke forstår dette, vil møtene for vårt vedkommende bli uten frukt.

Ingen innflytelse kan være mer skadelig for leirmøtet eller for noen annen sammenkomst enn mange besøk og megen likegyldig samtale. Menn og kvinner samler seg ofte i grupper og snakker om alminnelige emner som ikke har noe med møtet å gjøre. Noen har tatt sitt jordbruk med seg, andre har tatt huset med seg og legger planer for å bygge. Noen skjærer opp andres karakter og har hverken tid eller til-bøyelighet til å ransake sine egne hjerter, til å oppdage manglene i sin egen karakter, så de kan rette på sine feil og fullkomme hellighet i gudsfrykt.

Dersom alle som bekjenner seg til å følge Kristus, ville bruke tiden ved møtene til å tale om sannheten, til å dvele ved en kristens håp, til å ransake sine egne hjerter og under alvorlig bønn til Gud be om hans velsignelse, ville et langt større arbeid bli utført enn vi har sett til nå. Ikke-troende som på en falsk måte anklager dem som tror sannheten, ville bli overbevist på grunn av deres gode ferd i Kristus. Våre ord og handlinger er den frukt vi bærer, «derfor skal I kjenne dem av deres frukter». Matt. 7, 20. -- 1871 -- «Testimonies», II, side 597, 598.

Hensikten med leirmøtet er å få alle til å legge arbeidets bekymringer og byrder til side og hellige noen dager utelukkende til å søke Herren. Vi bør bruke tiden til å prøve oss selv, til grundig å ransake våre hjerter, til botferdig å bekjenne vår synd og til å fornye våre løfter til den høyeste. Dersom noen kommer til disse møtene med mindre verdige hensikter, håper vi at møtene må bli av en slik karakter at de kan lære å forstå det rette formål med møtet. -- 1871 -- «Testimonies», II, side 601.

Troen hos de fleste kristne vil vakle hvis de til stadighet forsømmer å komme sammen til samtale og bønn. Hvis det var umulig for dem å nyte slike religiøse privilegier, ville Gud sende lys direkte fra himmelen ved sine engler for å oppleve, oppmuntre og velsigne sitt spredte folk. Men det er ikke hans hensikt å gjøre et under for å støtte sine helliges tro. Det kreves av dem at de skal elske sannheten tilstrekkelig til å gjøre seg litt umak for å sikre seg de privilegier og velsignelser Gud har unt dem. Det minste de kan gjøre, er å vie noen få dager hvert år til en forent bestrebelse for å fremme Kristi sak og til vennskapelig utveksling av råd og sympati. -- 1876 -- «Testimonies», IV, side 106, 107.

Kapittel 52

Arbeid for de høyere klasser

Vi har et arbeid som bør utføres for predikantene i andre kirkesamfunn. Gud ønsker å frelse dem. De kan på samme måte som vi oppnå udødeligheten bare ved tro og lydighet. Vi må arbeide tor dem så de kan oppnå den. Gud ønsker at vi skal ha en liten del i hans særskilte oppgave for denne tid. Han vil at vi skal være blant dem som gir hans husfolk mat i rette tid. Hvorfor skulle vi ikke være opptatt med denne gjerning?

Våre predikanter bør søke å komme i forbindelse med predikantene i andre samfunn. Be for disse menn, og sammen med dem, for Kristus går i forbønn også for dem. De bærer et høytidelig ansvar. Som Kristi sendebud burde vi vise en dyp, alvorlig interesse for disse hyrder for hjorden.

Kallet skal lyde «på veiene», og det må forkynnes for alle som tar aktiv del i verdens sysler, for lærere og ledere. De som bærer tunge ansvar i det offentlige liv: leger og lærere, offentlige embetsmenn og forretningsmenn, bør få et klart og tydelig budskap. «Hva gagner det et menneske om han vinner den hele verden og tar skade på sin sjel? For hva kan vel et menneske gi til vederlag for sin sjel? » Mark. 8, 36. 37.

Vi taler og skriver meget om de fattige som blir forsømt. Burde vi ikke også vise litt oppmerksomhet mot de rike som blir forsømt? Mange betrakter denne klasse i samfunnet som håpløs, og de gjør ganske lite for å åpne øynene på dem som ved Satans blendende og forblindende makt har mistet evigheten av syne i sine beregninger. Tusener av rike menn er gått i graven uten å bli advart, fordi de er blitt bedømt etter deres ytre vesen og er blitt forbigått som håpløse individer. Men hvor likegyldige de enn kan synes å være, er det blitt åpenbart for meg at de fleste blant denne klasse mennesker føler seg besvært i sjelen. Det er tusener av rike menn som sulter etter åndelig føde. Mange i det offentlige liv føler trang til noe de ikke har. Få blant dem går i kirke, fordi de fleste føler at de ikke har noe utbytte av det. Den læren de hører, griper ikke sjelen. Skal vi ikke gjøre en personlig anstrengelse til fordel for dem? 1900 -- «Testimonies», VI, side 77-81. (Etter leirmøtet.)

Noen sier: Kan vi ikke nå dem ved hjelp av skrifter? Det er mange som vi ikke

kan nå på den måten. Det de trenger til, er personlig arbeid. Skal de gå fortapt uten å få en særskilt advarsel? Slik var det ikke i svunne tider. Guds tjenere ble sendt ut for å fortelle disse høytstående menn at bare i den Herre Jesus Kristus kunne de finne fred og hvile.

Himmelens majestet kom til denne verden for å frelse den fortapte, falne menneskeslekt. Hans arbeid omfattet ikke bare de forstøtte, men også slike som var i høye, ærefulle stillinger. På genial måte arbeidet han for å få adgang til sjeler i de høyeste klasser, slike som ikke tenkte på Gud og ikke holdt hans bud.

Det samme arbeid er blitt fortsatt etter Kristi himmelfart. Det rører mitt hjerte dypt når jeg leser om den interesse Herren viste for Kornelius. Han var en mann i høy stilling, en offiser i den romerske hær, men han levde i streng overensstemmelse med alt det lys han hadde fått. Herren sendte et særskilt budskap til ham fra himmelen, og ved et annet budskap påla han Peter å besøke ham og gi ham lys. Det burde være en stor oppmuntring for oss i vårt arbeid å tenke på Guds medlidenhet og ømme kjærighet til dem som søker og ber om mer lys.

Det er mange som blir fremstilt for meg som om de var i en lignende stilling som Kornelius, men som Gud ønsker å knytte til sin menighet. Deres sympati er knyttet til Herrens lovlydige folk. Men de tråder som binder dem til verden, holder dem fast. De eier ikke moralsk mot til å ta stilling sammen med de ringe. Vi må gjøre spesielle anstrengelser for å nå disse sjeler, som på grunn av sitt ansvar og sine fristelser trenger til et særskilt arbeid.

På grunnlag av det lys jeg har fått, vet jeg at et tydelig «så sier Herren» nå bør bli uttalt til menn som har innflytelse og autoritet i verden. De er husholdere som har fått overlatt betydningsfulle tillitsverv av Gud. Gud vil bruke dem i sin tjeneste dersom de bare vil ta imot hans kall. . .

Det er noen som særlig egner seg til å arbeide blant de høyere klasser. Disse bør søke Herren daglig og gjøre det til et studium hvordan de skal kunne nå slike mennesker, ikke bare for å stifte et tilfeldig bekjentskap med dem, men for å kunne påvirke dem ved personlig bestrebelse og levende tro og åpenbare en dyp kjærighet til deres sjeler, en virkelig interesse for at de skal få kunnskap om sannheten, slik som den er i Guds Ord.

Kapittel 53

Dåpen

Dåpen og Herrens nattverd er to minnesmerker, det ene utenfor og det andre innenfor menigheten. På disse anordninger har Kristus skrevet inn den sanne Guds navn.

Kristus har gjort dåpen til tegnet på inngang i hans åndelige rike. Dette har han gjort til et uttrykkelig vilkår som må etterkommes av alle som ønsker å bli anerkjent for å stå under Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds myndighet. Før et menneske kan finne et hjem i menigheten, før det kan gå over treskelen til Guds åndelige rike, må det bli preget med det guddommelige navn: «Herren vår rettferdighet.» Jer. 23, 6.

Dåpen betyr en overmåte høytidelig forsagelse av verden. De som blir døpt i Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds trefoldige navn når de trer inn i sitt kristelige liv, erklærer offentlig at de har forsaget Satans tjeneste og er blitt medlemmer av den kongelige familie, barn av den himmelske konge. De har lydt befalingen: «Gå ut fra dem og skill eder fra dem, ... og rør ikke ved urent.» Og på dem blir løftet oppfylt: «I skal være meg sønner og døtre, sier Herren, den Allmektige. » 2 Kor. 6, 17. 18.

Forberedelse til dåp

Det er nødvendig med en mer grundig forberedelse for dem som skal døpes. De behøver en mer inngående undervisning enn den de i alminnelighet får. Prinsippene i kristenlivet bør legges klart fram for slike som nylig har tatt imot sannheten. Man kan aldri bygge på deres bekjennelse til troen som et bevis på at de har en frelsende forbindelse med Kristus. Vi må ikke bare si: «Jeg tror, » men vi må leve etter sannheten. Det er ved å etterkomme Guds vilje i vår tale, vårt liv og vår karakter, at vi beviser vår forbindelse med ham. Når som helst noen forsager synd, som er overtredelse av loven, vil hans liv komme i over-ensstemmelse med loven og bli levd i fullkommen lydighet. Dette er den Hellige Ånds gjerning. Lyset fra Guds Ord som omhyggelig er blitt studert, sammen med samvittighetens stemme og Åndens påvirkning, vil i hjertet frembringe en sann kjærlighet til Kristus, som ga seg selv som et helt offer for å gjenløse hele mennesket, både legeme, sjel og ånd. Og kjærligheten kommer til syne ved lydighet.

Det vil være en klar og tydelig skillelinje mellom dem som elsker Gud og holder hans bud, og dem som ikke elsker ham og ikke bryr seg om hans forskrifter. 1900 -- «Testimonies», VI, side 91-99.

Trofaste kristne menn og kvinner bør vise en sterk interesse for å bringe den overbeviste sjel en riktig kunnskap om rettferdighet i Kristus Jesus. Dersom noen har latt lysten til selvisk nytelse få overtaket i sitt liv, bør de sanne troende våke over disse sjeler som de som skal avlegge regnskap. De må ikke forsømme den trofaste, ømme og kjærlige undervisning som er så nødvendig for de nyomvendte unge, forat det ikke skal bli utført et halvhjertet arbeid. Den aller første erfaring må være av rette slag.

Satan ønsker ikke at noen skal innse hvor nødvendig det er å overgi seg fullt og helt til Gud. Når sjelen unnlater å gjøre denne overgivelse, forsager man ikke synden. Lystene og lidenskapene kjemper om overmakten, og samvittigheten blir forvirret av fristelser, slik at en sann omvendelse ikke finner sted. Dersom alle forsto den kamp hver sjel må utkjempe med Satans redskaper, som søker å besnære, lokke og forføre, ville det bli arbeidet med langt større flid for dem som er unge i troen.

Når disse sjeler blir overlatt til seg selv, blir de ofte fristet og innser ikke hvor ond fristelsen er. La dem føle at det er deres forrett å kunne søke råd. La dem søke omgang med slike som kan være til hjelp for dem. Når de søker å holde seg til dem som elsker Gud og frykter ham, vil de få styrke.

Vår samtale med disse sjeler bør være av en åndelig, oppmuntrende art. Herren legger merke til alle de kamper enhver svak og tvilende sjel fører, og han vil hjelpe alle som påkaller ham. De vil komme til å se himmelen åpne seg for dem og Guds engler stige opp og ned på den skinnende lyse stigen som de søker å gå opp på.

Foreldres arbeid

De foreldre som har barn som gjerne vil bli døpt, har et arbeid å utføre både med å ransake seg selv og med å gi barna en omhyggelig undervisning. Dåpen er en uhyre hellig og betydningsfull forordning, og man bør grundig forstå betydningen av den. Den betyr omvendelse fra synd og inntredelse i et nytt liv i Kristus Jesus. Det bør ikke være noe ubetimelig hastverk med å ta dåp. La både foreldre og barn tenke over omkostningene. Når foreldre samtykker i at barna blir døpt, tar de på seg en hellig plikt

til å være tro husholdere over disse barn og til å veilede dem i utviklingen av deres karakter. De forplikter seg til med særlig interesse å vokte disse lammene i hjorden, forat de ikke skal vanære den tro de bekjenner seg til.

Barna bør få religiøs undervisning helt fra de tidligste år. En slik undervisning må ikke bli gitt i en dømmende ånd, men med et frimodig, glad sinn. Mødre må stadig passe på at fristelsen ikke kommer til barna i en slik skikkelse at de ikke oppdager den. Foreldre bør beskytte barna sine ved å undervise dem på en klok og behagelig måte. Som de aller beste venner av disse uerfarne barna bør de hjelpe dem i arbeidet med å seire, for det betyr alt for dem å oppnå seier. De bør tenke over at deres egne kjære barn, som søker å gjøre det som er riktig og rett, er de yngste medlemmer i Herrens familie. Og med stor interesse bør de hjelpe dem til å ferdes i lydighet på den himmelske kongevei. Med særlig interesse bør de dag etter dag lære dem hva det betyr å være Guds barn og å bøye deres vilje i lydighet mot ham. Lær dem at lydighet mot Gud innbefatter lydighet mot deres foreldre. Dette må være en oppgave som blir utført hver dag og hver time. Foreldre, våk, våk og be og gjør barna til deres kamerater.

Når den lykkeligste periode i deres liv er kommet og de av hjertet elsker Jesus og ønsker å bli døpt, bør dere opptre oppriktig overfor dem. Spør dem før de tar dåp, om deres største lengsel i livet er å arbeide for Gud. Fortell dem hvordan de skal begynne. Det er de første leksene som har så stor betydning. Lær dem på en enfoldig måte hvordan de skal utføre sin første tjeneste for Gud. Gjør arbeidet så lett forståelig som mulig. Forklar hva det vil si å overgi selvet til Herren, og å gjøre akkurat det hans Ord krever, under veiledning av kristne foreldre.

Når dere trofast har utført deres del, og er overbevist om at barna forstår betydningen av omvendelse og dåp og at de virkelig er omvendt, så la dem bli døpt. Jeg gjentar: Bered fremfor alt dere selv til å gå fram som trofaste hyrder ved at dere leder barnas uerfarne føtter på lydig-heten trange vei. Gud må virke i foreldrene så at disse må kunne gi barna det rette forbilde på kjærlighet, høflighet og kristelig ydmykhet, og på en fullstendig overgivelse av selvet til Kristus. Dersom dere er enig i at deres barn skal bli døpt og deretter overlate til dem å gjøre hva de har lyst til, uten å føle noen særlig plikt til å bevare sine føtter på den rette sti, er dere selv ansvarlige dersom de går vekk fra troen og frimodigheten og interessen for sannheten.

Predikantens arbeid

Dåpskandidater som har nådd til moden alder som menn og kvinner, bør forstå sin plikt bedre enn de yngre, men hyrden for menigheten har en plikt å utføre for disse sjeler. Har de uheldige vaner og skikker? Det er hyrdens plikt å ha spesielle møter med dem. Hold bibellesninger med dem, samtal og be med dem og gjør det klart hva Herren krever av dem. Les for dem hva Bibelen sier om omvendelse. Vis dem hva omvendelsens frukt er, det synlige bevis på at de elsker Gud. Gjør det klart at sann omvendelse er en forandring i hjerte, i tanker og forsetter. Dårlige vaner må oppgis. Synder som baktalelse, avind og ulydighet må legges vekk. De må ta opp en kamp mot ethvert ondt karaktertrekk. Da vil den troende på en forstandig måte ta til seg forjettelsen: «Be, sa skal eder gis.» Matt. 7, 7.

Eksaminasjon av dåpskandidater

De som skal døpes, får ikke en så inngående eksaminasjon som de burde. Det bør komme klart fram om de bare antar navn av syvendedags-adventister eller om de stiller seg på Herrens side for å komme ut av verden og skille seg ut og ikke røre ved noe urent. Før dåpen bør det foregå en grundig eksaminasjon angående dåpskandidatenes erfaring. Denne eksaminasjonen bør ikke foregå på en kald og fjern måte, men i vennlighet og ømhet, og man bør henvise til Guds Lam som bærer verdens synd. Vis den som skal døpes, hvilke krav evangeliet stiller.

Et av de punkter som bør fremholdes for dem som nylig har antatt troen, er spørsmålet om klesdrakt. Opptre med troskap overfor de nyomvendte. Er de forfengelige når det gjelder klær? Nærer de stolthet i hjertet? Avguderi på klesdraktens område er en moralsk sykdom. Den må ikke bringes med inn i det nye liv. I de fleste tilfelle vil de krav som evangeliet stiller, føre til en avgjort forandring hva klærne angår.

Man bør ikke vise noen likegyldighet når det gjelder påkledningen. For Kristi skyld, hans som vi er vitner for, bør vårt ytre utseende være det best mulige. I tabernakeltjenesten bestemte Herren enhver detalj angående påkledningen hos dem som gjorde tjeneste for hans åsyn. Dette viser oss at det ikke er likegyldig for Gud hvordan hans tjenere kler seg. Det ble gitt meget nøyaktige forskrifter angående Arons klar, for drakten hans hadde en symbolsk betydning. Slik bør Kristi etterfølgeres påkledning være symbolsk. Vi skal i alle ting være hans representanter. Vårt ytre bør i enhver

henseende være preget av netthet, sømmelighet og renhet. Men Guds Ord godkjenner ikke at man forandrer klesdrakten bare for motens skyld -- forat man skal ligne verden. Kristne bør ikke pryde sine legemer med kostbare klær eller dyre smykker.

Vi bør nøye overveie hva Skriften sier om påkledningen. Vi trenger til å forstå hva himmelen verdsetter, også når det gjelder klærne til kroppen. Alle som med alvor ettertrakter Kristi nåde, vil gi akt på den dyre undervisningen som finnes i Guds inspirerte Ord. Til og med mønsteret [style] i klærne er et uttrykk for sannheten i evangeliet.

Alle som betrakter Kristi liv og følger hans lære, vil komme til å ligne Kristus. Deres innflytelse vil bli som hans. De vil vise en sunn karakter. Når de ydmykt går lydighetens vei og gjør Guds vilje, øver de en innflytelse som vil være gunstig til fremme for hans sak og til en sunn renhet i hans verk. I slike sjeler som er så grundig omvendt, skal verden ha et vitnesbyrd om den helliggjørende makt som sannheten har over et menneskes karakter.

Erkjennelsen av Gud og Jesus Kristus, slik som den kommer til uttrykk i karakteren, betyr en opphøyelse over alt som blir betraktet som stort på jorden eller i himmelen. Den utgjør den aller høyeste utdanning. Den er nøkkelen som åpner portene til den himmelske stad. Det er Guds hensikt at alle som ifører seg Kristus ved dåpen, skal eie denne erkjennelse. Og det er en plikt for Guds tjenere å vise disse sjeler den forrett de har i sitt høye kall i Kristus Jesus.

Dåpshandlingen

Overalt hvor det er mulig, bør dåpen foregå i en klar innsjø eller i rennende vann. En slik stund bør få all den betydning og høytidelighet som det er mulig å gi den. Guds engler er alltid til stede ved en slik gudstjeneste.

Den som forretter dåpshandlingen, bør prøve på å gjøre den til en anledning som øver en høytidelig, hellig innflytelse på alle tilhørerne. Enhver av menighetens anordninger bør bli utført på en måte som gir den en oppløftende innflytelse. Ikke noe må foregå dagligdags eller likegyldig eller bli stilt på samme nivå som alminnelige ting. Våre menigheter trenger til å bli opplært til å vise større aktelse og ærbødighet for den hellige gudstjeneste. Slik som predikantene leder de handlingene som står i forbindelse

med gudstjenesten, slik oppdrar og opplærer de folket. Små handlinger som utdanner og opplærer og disiplinerer sjelen for evigheten, er av umåtelig betydning når det gjelder å løfte og helliggjøre menigheten.

Hver menighet bør skaffe dåpsdrakter til dem som blir døpt. Man bør ikke betrakte dette som et unødvendig utlegg av penger. Det er noe av det som er nødvendig ifølge påbudet: «La alt skje sømmelig og med orden!» 1 Kor. 14, 40.

Det er ikke godt for en menighet å være avhengig av å skulle låne dåpsdrakter av en annen menighet. Det hender ofte at man ikke kan finne draktene når man har bruk for dem. En eller annen har lånt dem og forsømt å sende dem tilbake. Hver menighet bør skaffe seg hva den selv trenger til av slike ting. La det bli opprettet et fond til dette formål. Når hele menigheten slår seg sammen om dette, blir det ikke noen tung byrde.

Draktene bør lages av solid stoff som ikke blir skadet av vannet, og man bør forsyne dem med lodder nedentil. Drakten bør være nett, ha en god fasong og være sydd etter et godkjent mønster. Man bør ikke gjøre noe forsøk på å smykke den ut hverken med blomster eller annen utstaffering. All pynt, utstaffering eller prydd er her helt malplisert. Når de som blir døpt, lærer å forstå betydningen av handlingen, vil de ikke ha noe ønske om personlig pynt. Men selvfølgelig bør det heller ikke være noe sjusket eller usømmelig, for det er en hån mot Gud. Alt i forbindelse med denne hellige handling bør gi til kjenne en så fullkommen forberedelse som mulig.

Etter dåpen

De løfter vi gir når vi blir døpt, innbefatter meget. I Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn blir vi begravet i likhet med Kristi død og oppstår i likhet med hans oppstandelse, og vi skal leve et nytt liv. Vårt liv skal være fast knyttet til Kristi liv. Fra nå av skal den troende huske på at han er innvidd til Gud, til Kristus og til den Hellige Ånd. Han må la alle verdslige hensyn vike for dette nye forhold. Han har offentlig erklært at han ikke mer vil leve i stolthet og selvisk nytelse. Han skal ikke mer leve et likegyldig og unyttig liv. Han har gjort en pakt med Gud. Han er død fra verden. Han skal leve for Herren og bruke alle evner som er betrodd ham, i Herrens tjeneste, og han må aldri miste forståelsen av at han bærer Guds navnerke, at han er en undersått i Kristi rike og har fått del i guddommelig natur. Alt han er og alt han har, skal han overgi til Gud og bruke alle sine åndsevner til hans navns ære.

Forpliktelsene i den åndelige overenskomst som blir inngått ved dåpen, er gjensidige. Når mennesker utfører sin del i helhjertet lydighet, har de rett til å be: «Herre, la det bli kjent at du er Gud i Israel! » Den kjensgjerning at du er døpt i Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn, er en forsikring om at du vil få hjelp i ethvert kritisk tilfelle hvis du bare vil søke hjelp hos disse makter. Herren vil høre og besvare bønner som blir sendt opp til ham fra hans oppriktige etterfølgere, når de bærer Kristi åk og lærer å være saktmodige og ydmyke i hans skole.

«Er I da oppreist med Kristus, da søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd! La eders hu stå til det som er der oppe, ikke til det som er på jorden! I er jo død, og eders liv er skjult med Kristus i Gud.» Kol. 3, 1-3.

«Ikle eder da, som Guds utvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighet, godhet, ydmykhet, saktmodighet, langmodighet, så I tåler hverandre og tilgir hverandre om noen har klagemål mot noen; som Kristus har tilgitt eder, således og I! Men over alt dette ikle eder kjærligheten, som er fullkommenhetens sambånd. Og Kristi fred råde i eders hjerter, den som I og ble kalt til i ett legeme, og vær takknemlige! . . . Og alt som I gjør i ord eller i gjerning, gjør det alt i den Herre Jesu navn, idet I takker Gud Fader ved ham!» Kol. 3, 12-17.

Kapittel 54

Avholdsarbeidet

I vår virksomhet bør vi vie avholdsreformen større oppmerksomhet. Enhver plikt som krever reform, innbefatter omvendelse, tro og lydighet. Den betyr at sjelen blir løftet opp til et høyere og edlere liv. På den måten har enhver reform sin plass i virksomheten i den tredje engels budskap. Særlig krever avholdsreformen vår oppmerksomhet og støtte. Ved våre leirmøter bør vi gjøre oppmerksom på dette arbeid og gjøre det til et aktuelt spørsmål. Vi bør fremholde grunnsetningene for sant avhold for folket og oppfordre dem til å underskrive avholdsløftet. Vi bør vise omhyggelig oppmerksomhet overfor slike som ligger under for onde vaner. Vi må lede dem til Kristi kors.

Ved leirmøtene våre bør vi ha hjelp av leger. Disse bør være menn med visdom og en sunn dømmekraft, som representerer forkynnelsen av Ordet og som ikke er offer for vantro. Disse menn er voktere av folkets helse, og man bør anerkjenne og respektere dem. De bør undervise folket om farene ved uavholdenhet. Dette onde må motarbeides med større iver i fremtiden enn tilfellet har vært i fortiden. Predikanter og leger bør motarbeide de onder som uavholdenhet fører med seg. De bør alle arbeide med kraft i evangeliets tjeneste for å fordømme synd og opphøye rettferdighet. De predikanter og leger som ikke retter personlige oppfordringer til folket, forsømmer sin plikt. De utfører ikke den oppgaven Gud har lagt på dem.

I andre kirkesamfunn er det kristne som forsvarer avholdsprinsippene. Vi bør søke å komme nærmere disse arbeidere og gjøre det mulig for dem å stå skulder til skulder med oss. Vi bør oppfordre store og gode menn til å støtte våre anstrengelser for å frelse det som er fortapt.

Dersom vi utførte avholdsarbeidet slik som det ble drevet for 30 år siden, og dersom de onde følger av umåtehold i spise og drikke og da særlig drukkenskapens onder ble fremholdt for folket ved våre leirmøter og dette ble påvist i forbindelse med bevisene på Kristi snare komme, ville det skje en rystelse blant folket. Dersom vi viste en nidkjærhet som sto i forhold til betydningen av de sannheter vi forfekter, ville vi kunne bli et middel til å redde hundrer, ja tusener fra ødeleggelse. 1900 --

«Testimonies», VI, side 110-111.

Evigheten alene vil åpenbare hva som er blitt gjort ved en slik tjeneste -- hvor mange sjeler som var syke av tvil og trette av verdslighet og uro, er blitt ført til den store lege som lengter etter å frelse til det ytterste alle dem som kommer til ham. Kristus er den oppstandne Frelser, og det er legedom under hans vinger.

Når vi ser menn gå så langt at de deler ut den flytende giften som ødelegger forstanden, og når vi ser deres sjeler bli stilt i fare, hva gjør vi da for å redde dem? Vårt arbeid for de fristede og falne vil først virkelig lykkes når Kristi nåde omdanner karakteren og mennesket blir brakt i levende forbindelse med den evige Gud. Dette er hensikten med all sann avholdsvirksomhet. Vi blir oppfordret til å arbeide med den kraft som er i Kristus Jesus. Han som fornedret seg slik at han tok på seg menneskelig natur, er den som vil vise oss hvordan vi skal kjempe. Kristus har overlatt sitt arbeid i våre hender, og vi skal kjempe med Gud dag og natt og be om den kraft vi ikke kan se. Når vi på rette måte holder fast ved Gud gjennom Jesus Kristus, skal vi vinne seier.

Etter hvert som vi nærmer oss tidens avslutning, må vi komme lenger og lenger fram når det gjelder spørsmålet om helsereform og kristelig avhold. Vi må fremholde det på en mer positiv og bestemt måte. Uten opphør må vi gjøre alt vi kan for å undervise folket, ikke bare med vår tale, men i vår praksis. Forskrift og praksis i forening øver en innflytelse som veier. -- 1900 -- «Testimonies». VI. side 112.

Kapittel 55

Kvinner i evangelisk virksomhet

Det arbeid som er blitt påbegynt for å hjelpe våre søstre til å føle sitt personlige ansvar overfor Gud, er et godt arbeid. Det har lenge vært forsømt. Herren vil at vi alltid skal legge vekt på verdien av en menneskesjæl overfor dem som ikke forstår hva den er verdt. Og når dette arbeid blir fremholdt i klare, enkle og bestemte linjer, kan vi vente at pliktene i hjemmet ikke blir forsømt, men vil bli utført på en langt mer forstandig måte.

Dersom vi kan ordne det slik at vi får regulære, organiserte grupper, som får en forstandig undervisning angående den oppgaven de bør utføre som Mesterens tjenere, vil menighetene våre få en vitalitet som de lenge har stått i behov av. Da vil man forstå hvilken verdi den sjæl har som Kristus døde for. Våre søstre i alminnelighet har det vanskelig med familien som kanskje stadig vokser, og deres prøvelser blir ikke alltid forstått. Jeg har lengtet meget etter kvinner som kunne læres opp til å hjelpe våre søstre og komme bort fra sin motløshet og føle at de kan utføre et arbeid for Herren. Dette vil bringe solstråler inn i deres eget liv, og dette vil igjen kaste lys over andres liv. Gud vil velsigne alle som slutter seg sammen i dette arbeid.

Mange unge så vel som eldre søstre ser ut til å sjenere seg for religiøs samtale. De setter ikke pris på de anledninger de får. De lukker sjelens vinduer som burde være åpne mot himmelen, og de slår vinduene vidt opp mot jorden. Men når de innser hvor stor verdi menneskesjelen har, vil de lukke vinduene igjen mot jorden, der man er avhengig av for-lystelser og av omgivelser i dårskap og synd, og de vil åpne vinduene mot himmelen for å betrakte de åndelige ting. Guds ord må være deres fortrøstning, deres håp og deres fred. De kan si: «Jeg vil ta imot lyset fra Rettferdighetens Sol, forat det må kunne skinne ut til andre. »

De mest fremgangsrike arbeidere er slike som med frimodighet tar fatt på den oppgaven å tjene Gud i småting. Ethvert menneske skal arbeide med sin livstråd, føye den inn i veven og på den måten gjøre sitt til å gjøre mønsteret fullstendig. 1900 -- «Testimonies, VI, side 114-118.

Kristi virksomhet besto for en stor del av personlige samtaler. Han tok seg

omhyggelig av en forsamling som besto av en enkelt sjel. Den undervisning som denne ene sjelen tok imot, ble brakt ut til tusener.

Opplæring til å hjelpe andre

Vi bør utdanne unge til å hjelpe de unge. Når de prøver å gjøre dette, vil de få en erfaring som gjør dem skikket til å bli hengivne arbeidere på et større område. Vi kan nå tusener av hjerter på den enkleste og mest beskjedne måte. De mest intelligente, de som blir betraktet som de mest begavede menn og kvinner i verden, føler seg ofte opplivet ved enfoldige ord som kommer fra hjertet hos dem som elsker Gud og som kan tale om denne kjærlighet liksom naturlig som den verdslige taler om det hans sinn dveler ved og nærer seg av. Taler som er godt forberedt og utstudert, har ofte liten innflytelse. Men de sanne og oppriktige ord som en Guds sønn eller datter uttaler naturlig og likefrem, vil kunne åpne dører til hjerter som lenge har vært lukket.

Overalt omkring oss kan vi høre jammerropene fra verden. Synden kaster sine skygger over oss, og vårt sinn må være forberedt til all god tale og virksomhet. Vi vet at Jesus er nær hos oss. Den liflige innflytelsen fra hans Hellige Ånd underviser oss og rettleder våre tanker og leder oss til å tale slike ord som kan oppmuntre og glede andre på deres vei. Dersom vi ofte kunne tale til våre søstre og si «gå», dersom vi selv kunne lede dem til å gjøre som vi ville gjøre og til å føle som vi ville føle, så ville man mer og mer kunne forstå verdien av en menneskesjel. Vi er i lære forat vi må kunne bli lærere. Den tanken må preges inn i sinnet hos ethvert menighetsmedlem.

Vi tror fullt og helt på menighetsorganisasjon. Men det er ikke det samme som å foreskrive den nøyaktige måten vi skal arbeide på. Vi kan nemlig ikke nå alle med de samme metoder. Ikke noe burde tillate en Guds tjener å holde seg borte fra sine medmennesker. Den enkelte bror skal virke for den enkelte synder. Enhver har sitt eget lys som han skal holde brennende. Og dersom den himmelske oljen strømmer inn i disse lampene gjennom gullrørene, og dersom karene er tømt for selvet og er beredt til å ta imot den hellige oljen, vil lyset skinne på synderens sti med en eller annen hensikt for øye. En eneste slik lampe vil spre mer lys på vandringsmannens sti enn et helt fakkeltog som blir arrangert for å vekke oppsikt. Personlig hengivenhet og helligelse til Gud vil bringe bedre resultater enn den mest imponerende oppvisning. Lær våre søstre at de hver dag bør stille seg dette spørsmålet: «Herre, hva vil du jeg skal gjøre i dag?» Hvert hellig kar vil hver dag ta imot den hellige oljen for å la den bli tømt over i andre kar.

Et stort arbeid utført

Dersom vi lever vårt liv her i verden helt for Kristus, vil det bli et liv i daglig overgivelse. Han får den frivillige tjenesten, og hver sjel er hans egen edelsten. Dersom vi kan gi våre søstre et inntrykk av det gode som det står i deres makt å utrette ved Kristus, vil vi få se et stort arbeid bli utført. Dersom vi kan vekke sinn og hjerte til å arbeide sammen med den guddommelige Arbeider, vil de ved den virksomhet han utfører, oppnå store seirer. Men selvet må skjules. Kristus må komme til syne som den som utfører arbeidet.

Det må foregå en utveksling mellom det å ta imot og det å dele ut, mellom å få og å gi. Dette binder oss til Gud som hans medarbeidere. Dette er en kristens livsoppgave. Den som mister sitt liv, skal finne det.

Evnen til å ta imot den hellige oljen fra de to oljetrærne blir økt etter som mottageren deler den hellige oljen ut av seg selv i tale og handling for å hjelpe på andre sjelers trang. Arbeid, dyrebart, tilfredsstillende arbeid -- stadig å ta imot og stadig å gi fra seg!

Vi trenger til å få en ny forsyning hver dag. Og hvor mange sjeler kan vi ikke hjelpe når vi deler med dem! Hele himmelen venter på kanaler som den hellige oljen kan flyte gjennom for å bli til glede og velsignelse for andre. Jeg har ingen som helst frykt for at noen skal utføre dårlig arbeid dersom de bare vil bli ett med Kristus. Dersom han bor i oss, vil vi arbeide uopphørlig og gjøre et godt arbeid slik at vårt verk vil bestå. Den guddommelige fylde vil flyte gjennom det menneskelige redskap som er helliget for å bringe den videre til andre.

Herren har en oppgave som skal utføres av kvinner så vel som av menn. De kan utføre et godt arbeid for Gud dersom de først vil gå i Kristi skole og ta imot ydmykhetens dyrebare og overmåte viktige lærdom. De må ikke bare bære Kristi navn, men de må eie hans Ånd. De må vandre slik som han vandret, og de må rense sine sjeler fra alt som kan besmitte. Da vil de kunne være til gagn for andre ved å fremholde fullstendighet som den finnes i Jesus.

Kvinner kan innta sin plass i virksomheten i denne krisetid, og Herren vil arbeide

gjennom dem. Dersom de er gjennomtrengt av en forståelse av sin plikt og arbeider under innflytelsen av Guds Ånd, vil de oppnå nettopp den selvbeherskelse som er nødvendig i denne tid. Frelseren vil la lyset fra sitt åsyn skinne på disse selvoppofrende kvin-ner, og dette vil gi dem en kraft som overgår mennenes. I familier vil de kunne utføre et arbeid som menn ikke kan utføre, et arbeid som griper inn i det indre liv. De kan komme i nær berøring med hjertene hos slike som menn ikke kan påvirke. Deres arbeid er nødvendig.

Et direkte savn blir avhjulpet ved det arbeid som blir utført av kvinner som har overgitt seg til Herren og gjør sitt beste for å hjelpe et trengende, syndbetyngt folk. Det er personlig evangelisk arbeid å utføre. De kvinner som tar fatt på denne oppgaven, bringer det glade budskapet til folks hjem på veier og stier. De leser og forklarer Ordet for familier, de ber med dem, pleier de syke og hjelper dem i deres timelige behov. De fremholder den rensende, forvandlende innflytelse sannheten har overfor familier og for den enkelte. De viser at veien til fred og glede er å finne ved å følge Jesus.

Alle som arbeider for Gud, må ha de samlede egenskaper som Marta og Maria hadde -- en villighet til å tjene og en oppriktig kjærlighet til sannheten. Selviskheten og ens eget jeg må komme ut av betraktning. Gud kaller på alvorlige kvinnelige arbeidere, kloke, varmhjertede, ømme og prinsippfaste. Han kaller på ivrige kvinner som vil vende sine tanker bort fra sitt eget jeg og fra sin personlige bekvemmelighet og la tankene dreie seg om Kristus, og som vil tale sannhetens ord, be med dem de kan få adgang til, og virke for å omvende sjeler.

Å, mine søstre, hvilken unnskyldning har vi for at vi ikke gjør bruk av mest mulig tid til å ransake Skriften og gjør vårt sinn til et forrådshus for kostelige ting, slik at vi kan fremholde sannheten for dem som ikke interesserer seg for den? Vil våre søstre våkne opp til å forstå situasjonens alvor? Vil de arbeide for Mesteren?

Kapittel 56

Undervisning om gudsfrykt i hjemmet

De som bringer det siste budskap om nåde ut til verden, vil føle det som sin plikt å gi foreldre undervisning angående gudsfrykt i hjemmet. Det store reformasjonsverket må begynne med at man fremholder Guds lovs prinsipper for fedre og mødre og barn. Når lovens krav blir fremholdt og menn og kvinner blir overbevist om at det er deres plikt å vise lydighet, så vis dem hvilket ansvar den beslutningen de har tatt, innbefatter, ikke bare for dem selv, men for barna. Vis dem at lydighet mot Guds Ord er vårt eneste vern mot de onder som driver verden ut i ødeleggelse. Foreldre gir barna sine et forbilde enten på lydighet eller på overtredelse. Den skjebne som rammer deres husfolk, vil i de fleste tilfelle være avhengig av deres eksempel og lære. I det kommende liv vil barna bli det som foreldrene har gjort dem til.

Dersom foreldrene kunne få seg til å etterkomme følgene av sin handlemåte, og dersom de kunne se hvordan de ved sitt eksempel og sin undervisning forplanter og forøker syndens makt eller rettferdighetens makt, ville det ganske sikkert skje en forandring. Mange ville bryte med den tryllemakt som overleveringen og seder og skikker utøver.

Predikantene bør legge vekt på denne sak overfor forsamlingene. Innprent overbevisningen om disse høytidelige plikter som så lenge har vært forsømt, på foreldrenes samvittighet. Dette vil mer enn noe annet bryte ned fariseismens ånd og motstanden mot sannheten. Gudsfrykt i hjemmet er vårt store håp og gir lyse utsikter til at hele familier blir omvendt til Guds sannhetslys. 1900 -- «Testimonies, VI, side 119.

Kapittel 57

Lignelsen om det villfarne får

Lignelsen om det fortapte får bør bevares som et motto i enhver familie. Den guddommelige hyrde forlater de 99 og går ut i ørkenen for å søke etter det ene fortapte fåret. Det er kratt, stup og farlige revner i klippene. Hyrden vet at dersom fåret er ute på et av disse steder, må en vennlig hånd hjelpe det ut igjen. Når han hører det breker langt borte, er han villig til å gå gjennom hvilken som helst vanskelighet for å redde det fåret som er tapt. Når han oppdager det som er kommet bort, hilser han det ikke med irettesettelser. Han er bare glad for at han har funnet det i live. Med fast, men mild hånd skiller han det fra tornene og løfter det ut av dynnet. Ømt legger han det på sine skuldrer og bærer det tilbake til folden. Den rene, syndfri Gjenløser bærer det syndige, det urene.

Han som er Syndebæreren, bærer det tilsølte får. Og så dyrebar er hans byrde at han med glede synger: «Jeg har funnet mitt får som jeg hadde mistet!» Luk. 15, 6. Hver enkelt av dere bør tenke over at dere på denne måten er blitt båret på Kristi skuldrer. La ingen nære en overlegen, en selvrettferdig, kritisk ånd. For ikke et eneste får ville noen gang ha kommet inn i folden dersom hyrden ikke på en smertefull måte hadde søkt det i ørkenen. Den kjensgjerningen at et får var blitt borte, var nok til å vekke medfølelse hos hyrden og lede ham til å gå i gang med ettersøkingen.

Dette lille grann av en verden var skueplassen for Guds Sønnns menneskevorden og lidelse. Kristus dro ikke ut til en verden som ikke var falt, men han kom til denne verden, som helt igjennom var brennemerket og ødelagt av forbannelsen. Utsiktene var ikke lyse, men i høyeste grad nedslående. Men «han skal ikke bli mødig, og hans kraft ikke bli knekket før han får grunnlagt retten på jorden». Es. 42, 4. La oss huske på den store gleden som Hyrden gir uttrykk for når han vinner tilbake det som var tapt. Han kaller naboene sammen og sier:

«Gled eder med meg, for jeg har funnet mitt får som jeg hadde mistet.» Og hele himmelen gjenlyder av gledessang. Faderen selv synger og gleder seg over det som er reddet. Hvilken hellig henrykkelsens glede kommer ikke til uttrykk i denne lignelsen! Denne gleden er det deres forrett å få del i. 1900 -- «Testimonies», VI, side 124-125.

Og dere som har dette forbilde foran dere, samarbeider dere med ham i å søke og frelse det fortapte? Er dere Kristi medarbeidere? Kan dere ikke for hans skyld tåle lidelse, oppofrelse og prøvelse? Det er anledning til å gjøre godt mot de ondes og de villfarnes sjeler. Dersom dere ser noen som i tale eller handling viser at han er skilt fra Gud, da prøv ikke å bebreide ham. Det er ikke deres oppgave å fordømme ham. Kom ham nær og gi ham hjelp. Betrakt Kristi ydmykelse, hans saktmodighet og ydmykhet, og arbeid som om han arbeidet med et hjerte som er fylt av helliget ømhet. «På den tid, sier Herren, vil jeg være alle Israels ætters Gud, og de skal være mitt folk. Så sier Herren: Det folk som er unnkomet fra sverdet, har funnet nåde i ørkenen. Jeg vil gå og føre Israel til ro. Fra det fjerne har Herren åpenbart seg for meg: Ja, med evig kjærlighet har jeg elsket deg; derfor har jeg latt min miskunnhet mot deg vare ved.» Jer. 31, 1-3.

Forat vi skal kunne arbeide slik som Kristus arbeidet, må vi korsfeste selvet. Det er en smertefull død, men det er liv for sjelen. «For så sier den Høye, den Opphøyede, han som troner evindeligg, og hvis navn er hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de nedbøydets ånd og gjøre de sønderknustes hjerte levende.» Es. 57, 15.

Kapittel 58

Behovet for en undervisningsreform

«De skal bygge opp igjen det som ble ødelagt i eldgammel tid, gjenreise det som har ligget øde fra de første slekter; de skal fornye ødelagte byer, det som har ligget øde fra slekt til slekt.» «De skal kalle deg murbrudds tilmurer, den som setter veier i stand, så folk kan bo i landet. » Es. 61, 4; 58, 12. Disse inspirerte Guds ord viser den som tror sannheten for denne tid, hvilket arbeid som nå bør bli utført med hensyn til utdannelsen av våre barn og våre unge. Da sannheten for disse siste dager kom til menneskene ved at den første, den andre og den tredje engels budskap ble forkynt, ble det vist oss at en ny tingenes ordning måtte innføres når det gjaldt å utdanne våre barn. Men det har krevd lang tid å forstå hvilke forandringer som burde gjøres.

Vår virksomhet er reformatorisk. Og ved det ypperlige arbeid som blir utført i våre læreanstalter, er det Guds hensikt at menneskene skal bli oppmerksomme på den siste store bestrebelse for å frelse det som er fortapt. I våre skoler må nivået for utdannelsen ikke bli senket. Det må høynes mer og mer, langt ut over der det står nå. Men utdannelsen må ikke innskrenkes bare til kunnskap etter lærebøker. Studiet av lærebøker alene kan ikke bringe elevene den disiplin de trenger til, heller ikke kan den gi dem sann visdom. Hensikten er at våre skoler skal være steder der de unge medlemmer av Herrens familie kan bli opplært i samsvar med hans plan for vekst og utvikling.

Satan har gjort bruk av de kløktigste metoder for å få sine egne planer og prinsipper flettet inn i undervisningsmetodene og på den måten få et sterkt grep på barnas og de unges sinn. Den oppgaven den sanne oppdrager har påtatt seg, består i å bryte hans anslag. Det hviler på oss som en høytidelig og hellig plikt mot Gud å oppdra våre barn for ham og ikke for verden, og å lære dem ikke å legge sine hender i verdens hånd, men å elske og frykte Gud og holde hans bud. De bør få denne tanken prentet inn i seg at de er dannet i sin Skapers bilde, og at Kristus er det mønster de skal formes etter. Den utdannelsen som vil bringe kunnskap om frelsen og danne livet og karakteren etter den guddommelige lignelsen, bør vies den alvorligste oppmerksomhet. Det som har sann verdi, er Guds kjærlighet, sjelens renhet innvevet i livet liksom tråder av gull. Den høyden et menneske på den måten kan nå opp til, har man ikke fullt ut forstått.

1900 -- «Testimonies, VI, side 126-137.

Skal dette verket kunne fullbyrdes, må vi legge en bred grunnvoll. Vi må innføre et nytt forsett og gi det rom, og vi må hjelpe elevene til å gjøre bruk av bibelske prinsipper i alt de foretar seg. Alt som er kroket og som viker bort fra den rette linjen, må vi tydelig peke ut og unngå, for det er forkastelig og må ikke fortsette å forekomme. Det er av betydning at hver lærer elsker og hyller sunne grunnsetninger og lærdommer, for dette er lyset som skal skinne på alle elevers sti.

Den tredje engels budskap i våre skoler

I Åpenbaringsens bok leser vi om et særskilt verk som Gud vil at hans folk skal utføre i disse siste dager. Han har åpenbart sin lov, og han har vist oss sannheten for denne tid. Denne sannheten utfolder seg stadig, og Guds hensikt er at vi skal sette oss inn i den slik at vi blir i stand til å skjelne mellom rett og urett, mellom rettferdighet og urett-ferdighet.

I alle våre institusjoner må det bli gitt undervisning om den tredje engels budskap, den store prøvende sannhet for denne tid. Guds hensikt er at denne særskilte advarsel skal bli gitt gjennom dem, og lysets klare stråler skal gjennom dem skinne for verden. Tiden er kort. De siste dagers farer er over oss, og vi bør våke og be, studere og gi akt på de lærdommer som er gitt oss i Daniels bok og Åpenbaringen. ...

Vi kommer til å bli stilt fram for øvrigheten for å svare for vår troskap mot Guds lov og for å forklare grunnene for vår tro. De unge bør forstå disse ting. De bør ha kjennskap til hva som vil skje før verdens historie blir avsluttet. Disse ting angår vår evige velferd, og lærere og elever bør skjenke dem større oppmerksomhet. I skrift og tale bør det gis kunnskap som vil være mat i rette tid, ikke bare for de unge, men også for folk i moden alder. . . .

Den store og herlige oppgave å stille fram et folk som har en Kristuspreget karakter, og som vil kunne bestå på Herrens dag, vil bli fullbyrdet. Så lenge vi seiler med strømmen gjennom denne verden, behøver vi hverken seil eller årer. Vanskelighetene begynner når vi vender helt om og kjemper mot strømmen. Satan vil innføre teorier av enhver art for å forvrengte sannheten. Arbeidet kommer til å gå tungt, for siden Adams fall har det vært verdens skikk å synde. . . .

Spill derfor ikke mer tid ved å dvele ved mange ting som ikke er av vesentlig betydning, og som ingen forbindelse har med Guds folks behov i øyeblikket. Spill ikke mer tid med å opphøye mennesker som ikke kjenner sannheten, «for tiden er nær». Det er ingen tid nå til å fylle sinnet med teorier om hva som populært blir betraktet som en «høyere utdanning». Den tiden som blir brukt til slikt som ikke bidrar til å gjøre sjelen lik Kristus, betyr at så megen tid er gått tapt for all evighet. Dette har vi ikke råd til, for hvert øyeblikk er fylt med evige interesser. Skal vi nå, mens det store verket i forbindelse med dommen over de levende tar sin begynnelse, la vanhellig higen ta hjertet i eie og lede oss til å fordømme den oppdragelsen som er nødvendig for å kunne møte de krav som blir stilt oss i denne vanskelige tid? ..

Vi vet at det finnes mange skoler som gir anledning til å studere vitenskapelige fag. Men vi ønsker noe mer énn dette. Vitenskap i sann utdanning er sannheten, som skal preges så dypt inn i sjelen at den ikke kan bli slettet ut av den villfarelsen som forekommer i overflod overalt. Den tredje engels budskap er sannhet og lys og kraft, og å fremholde det på en slik måte at hjertene får de riktige inntrykk, burde være oppgaven for våre skoler så vel som for våre menigheter, for læreren så vel som for predikanten. De som tar på seg stillingen som oppdragere, bør mer og mer verdsette Guds åpenbarte vilje som så tydelig og slående blir fremholdt i Daniels bok og i Åpenbaringen.

Bibelstudium

Det trykkende behov som gjør seg gjeldende i denne tid, krever en stadig opplæring i Guds Ord. Dette er sannheten for denne tid. Overalt i verden burde det skje en reform i bibelgranskning, for dette er påkrevet nå som aldri før. Etter hvert som denne reformen skrider fram, vil et mektig verk bli utført. For da Gud sa at hans ord ikke skulle vende tomt tilbake, mente han akkurat hva han sa. Kunnskap om Gud og om Jesus Kristus, som «han har sendt», er den høyeste utdanning, og den vil dekke jorden med sitt underfulle lys, på samme måten som vannene dekker havets bunn.

Særlig i skolene er det påkrevet med bibelstudium. Elevene bør bli rotfestet og grunnfestet i den guddommelige sannhet. De bør ikke ledes til å feste seg ved menneskelige påstander, men ved Guds Ord. Fremfor alle andre bøker skulle Guds Ord være vårt studium, den store læreboken som er grunnlaget for all utdanning. Barna våre bør bli opplært i de sannheter som finnes i den, uten hensyn til tidligere sedvaner og

skikker. Når lærere og elever gjør dette, finner de den skjulte skatt, den høyeste utdannelse.

Bibelens regler bør være rettesnoren i det daglige liv. Kristi lære skal være det emne som åpenbarer de lærdommer vi tilegner oss og etterlever. Kristus må flettes inn i alle studier, forat elevene må suge inn kunnskapen om Gud og representere ham i sin karakter. Hans herlighet skal være vårt studium i tiden så vel som i evigheten. Guds Ord, slik som Kristus talte det i Det gamle og Det nye testamente, er brødet fra himmelen. Men meget av det som blir kalt vitenskap, er rettet av menneskelig opprinnelse, forfalsket føde. Det er ikke den sanne manna.

I Guds Ord finnes den urokkelige, den uuttømmelige visdom -- en visdom som ikke har sitt opphav i menneskesinnet, men i det guddommelige sinn. Men meget av det som Gud har åpenbart i sitt Ord, er uklart for menneskene fordi sannhetens perle er blitt begravd under en bunke menneskelig visdom og overlevering. For manges vedkommende blir Ordets skatter fortsatt skjult fordi de ikke har lett etter dem med iherdig alvor inntil de gylne forskrifter ble forstått. De som tar imot Ordet, må granske det forat de skal kunne bli rensset og beredt til å bli medlemmer av den kongelige familie, barn av den himmelske konge.

Studiet av Guds Ord bør komme i stedet for lesning av slike bøker som fører tankene inn i mystikk og vekk fra sannheten. Når et slikt studium blir flettet inn i vårt liv, vil dets levende prinsipper bli vern for oss i prøvelser og fristelser. Guds Ords guddommelige undervisning er den eneste vei til fremgang. Etter hvert som prøver møter enhver sjel, vil det skje forfall. Noen vil vise seg å være forrædere, egensindige, hovmodige og selvgode, og de vil vende seg bort fra sannheten og lide skibbrudd på troen. Hvorfor? Fordi de ikke levde «av hvert ord som går ut av Guds munn». De gravde ikke dypt og gjorde ikke grunnvollen sikker. Når Herrens ord gjennom hans utvalgte sendebud blir brakt til dem, knurrer de og mener at veien blir gjort for trang for dem. I det sjette kapitel i Johannes' evangelium leser vi om noen som ble ansett for å være Kristi disipler, men som ble misfornøyd da den tydelige sannheten ble fremholdt for dem, og de gikk ikke lenger omkring med ham. På lignende måte vil også disse overflatiske granskere vende seg vekk fra Kristus.

Enhver som er blitt omvendt til Gud, vil bli oppfordret til å vokse i dyktighet ved å gjøre bruk av sine talenter. Hver gren på det levende Vintre som ikke vokser, blir hugd

av og kastet vekk som verdiløs. Av hvilken art skal da den utdannelsen være som blir gitt i våre skoler? Skal den være i overensstemmelse med den visdom som preger denne verden, eller den visdom som er ovenfra? Bør ikke lærere våkne opp til å forstå sitt ansvar i denne sak og sørge for at Guds Ord får en større plass i den undervisningen som blir gitt i våre skoler?

Utdannelse av arbeidere

En stor hensikt med våre skoler er å utdanne unge mennesker til å gjøre tjeneste i våre anstalter og i forskjellige grener av evangelisk virksomhet. Overalt skal Bibelen bli åpnet for folket. Tiden er kommet, den alvorsfulle tid da bokrullen med Guds sendebuds hjelp skal bli åpnet for verden. Den sannheten som er innbefattet i den første, den annen og den tredje engels budskap, må nå ut til alle folk og stammer og tungemål og slekter. Den må opplyse mørket i alle verdensdeler og nå ut til øyene i havet. Ikke noe menneskelig påfunn må få lov å hemme dette verk. Skal dette kunne bli utført, er det nødvendig med kultiverte og helligede talenter. Det kreves mennesker som kan utrette et ypperlig arbeid i Kristi saktmodighet, fordi selvet er skjult i Kristus. Ukyndige kan ikke gjøre tilfredsstillende arbeid med å folde ut den skjulte skatten for å gjøre sjeler rike med kostelige ting. «Forstå det jeg sier! for Herren skal gi deg forstand på alt.» «Legg vinn på å fremstille deg for Gud som en som holder prøve, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, idet du rettelig lærer sannhetens ord.» 2 Tim. 2, 7. 15. Dette budet til Timoteus må være en oppdragende kraft i enhver familie og i enhver skole.

Hos alle som er knyttet til våre institusjoner, ikke bare til våre skoler, men også til våre sanatorier og forlag, er det nødvendig med alvorlige anstrengelser forat menn, kvinner og unge mennesker kan bli dyktiggjort til å bli Guds medarbeidere. Elever bør læres opp til å arbeide på en forstandig måte etter de retningslinjer Kristus har gitt. De må vise en edel, opphøyet kristelig karakter overfor dem de er sammen med. De som står for undervisningen av de unge, de som har forbindelse med en eller annen gren av vår virksomhet, bør være menn som har en dyp forståelse av hva en sjel er verdt. Dersom de ikke tar imot den Hellige Ånd i rikt mål, er det en ond vokter som vil skape forstyrrende forhold. Pedagogen bør være klok nok til å innse at troskap og godhet vil vinne sjeler, mens hardhet aldri kan gjøre det. Vilkaarlige ord og handlinger egger opp de verste lidenskaper i mennesket. Hvordan kan menn og kvinner som bekjenner seg til å være kristne, vente å bli æret og respektert dersom de ikke har lært å legge vekk sitt eget

onde og barnaktige sinnelag?

Hvor forsiktig bør man ikke være så man velger de rette personer til lærere, slike som ikke bare er trofaste i sitt arbeid, men som legger det rette sinnelag for dagen. Kan man ikke stole på dem, bør de få avskjed. Gud vil holde enhver anstalt ansvarlig for hvilken som helst unnløstelse av å sørge for at vennlighet og kjærlighet blir fremelsket. Vi må aldri glemme at Kristus selv har ledelsen av våre anstalter.

Til å undervise i bibel i våre skoler bør man ansette slike som har de beste talenter i predikevirksomheten. De som blir valt til denne gjerning, bør være grundige bibelgranskere og ha en dyp kristelig erfaring. Deres lønn bør betales av tienden. Guds hensikt er at alle våre institusjoner skal være redskaper til å lære opp og utvikle arbeidere som han ikke vil skamme seg over -- arbeidere som kan bli sendt ut som godt skikkede misjonærer til å gjøre tjeneste for Mesteren. Men dette mål har man ikke alltid hatt for øye. I mange henseender står vi langt tilbake i dette arbeid, og Herren krever at det på dette felt blir vist uendelig meget større nidkjærhet enn vi hittil har vært vitne til. Han har kalt oss ut fra verden forat vi skal være vitner for hans sannhet. Overalt innenfor våre rekker bør unge menn og kvinner bli opplært til å fylle stillinger der de kan gjøre nytte og øve innflytelse.

Behovet for arbeidere på det evangeliske felt er overveldende. Vi trenger unge menn og kvinner til dette arbeid. Gud kaller på dem. Deres utdannelse er av den største betydning i våre høyere skoler og bør ikke i noe tilfelle ignoreres eller betraktes som noe av underordnet betydning. Det er helt feilaktig når lærere foreslår andre gjøremål for de unge menn som kunne ha blitt dyktiggjort til å utføre tilfredsstillende arbeid i predikegjerningen og råder dem fra å ta fatt på dette arbeid. De som peker på hindringer for å holde unge menn fra å gjøre seg dyktige til dette arbeid, motarbeider Guds planer, og de kommer til å måtte gjøre regnskap for sin handlemåte. Vi har menn blant oss med mer enn gjennomsnittlige talenter. Dersom deres evner ble tatt i bruk, kunne vi ha tyve predikanter der vi nå har en.

Unge menn som har til hensikt å tre inn i predikegjerningen, bør ikke tilbringe mange år bare med å få en utdannelse. Lærere bør være i stand til å forstå situasjonen og å tillempe undervisningen etter hva denne klasse menn behøver, og de bør få særskilte anledninger til å gjennomgå et kortvarig, men likevel omfattende kurs i de fag som er særlig nødvendige for dem når de skal forberede seg for sin oppgave. Men denne planen

er ikke blitt fulgt. Det er blitt viet for liten oppmerksomhet overfor utdannelsen av slike unge menn til predikevirksomheten. Vi har ikke mange år til å arbeide i, og lærerne burde være gjennomtrengt av Guds Ånd og arbeide i samsvar med hans hellige vilje istedenfor å gjennomføre sine egne planer. Vi mister meget hvert eneste år fordi vi ikke følger Herrens råd på disse punkter.

I våre skoler bør sykepleiere og sykepleiersker i misjonsarbeidet få undervisning av vel kvalifiserte leger, og som en del av sin utdanning bør de lære å bekjempe sykdom og å vise verdien av naturlige legemidler. Dette arbeid er meget påkrevd. Byene er gjennomsyret av synd og moralsk fordervelse, og likevel finnes det menn som Lot i ethvert Sodoma. Syndens gift er virksom i menneskesamfunnets hjerte, og Gud kaller på reformatorer som vil forsvare den lov han har innført til å råde i den fysiske organisme. Vi bør på samme tid opprettholde en opphøyet standard med hensyn til opplæring av åndsevne og utdanning av hjertet, slik at den store lege må kunne samarbeide med den menneskelige hjelpende hånd når det gjelder å utføre et nøyaktig barmhjertighetsarbeid som skal lindre lidelsen.

Det er også Herrens hensikt at skolene våre skal gi de unge en opplæring som kan gjøre dem dyktige til å undervise i hvilken som helst avdeling av sabbatsskolen eller utføre pliktene i hvilken som helst av dens gjøremål. Allting ville ha vært annerledes dersom noen gudhengivne unge mennesker helliget seg til sabbatsskolearbeidet ved flittig å utdanne seg og deretter utdanne andre og lære dem de beste metoder som en kan gjøre bruk av for å lede sjeler til Kristus. Dette er en arbeidsgren som bærer frukt.

Lærere som misjonsarbeidere

Lærere bør utdannes til misjonsarbeid. Overalt er det åpne dører for misjonæren, og det er ikke mulig å skaffe arbeidere fra to eller tre land til å møte alle kravene om hjelp. Foruten å utdanne dem som våre konferenser sender ut som misjonærer, bør man lære opp arbeidere i forskjellige deler av verden til å arbeide for sine egne landsmenn og sine egne naboer. Og så vidt mulig er det bedre og mer betryggende for dem å få sin utdanning i den arbeidsmarken der de skal arbeide. Som regel er det ikke heldig hverken for arbeideren eller for verkets fremgang at han reiser til fjerne land for å få sin utdanning. Herren ønsker at enhver mulig ordening skal bli gjort for å oppfylle disse krav. Og dersom menighetene er våkne overfor sitt ansvar, vil de forstå hvordan de skal gå fram i hvert påkommende tilfelle.

For å tilfredsstille trangen til arbeidere ønsker Gud at det i forskjellige land skal bli opprettet utdannelsesentra, hvor lovende elever kan bli opplært i de praktiske kunnskapsfag og i den bibelske sannhet. Etter hvert som disse elevene kommer inn i arbeidet, vil de gi den nærværende sannhets virksomhet preg på de nye virkefeltene. De vil vekke interesse blant ikke-troende og hjelpe til med å utfri sjeler fra syndens trelldom. De aller beste lærere bør sendes til de forskjellige land hvor det blir opprettet skoler, for å føre denne virksomhet videre.

Kapittel 59

Hindringer for reform

I en viss grad er Bibelen blitt innført i våre skoler, og det er gjort visse anstrengelser i retning av en reform. Men det er ytterst vanskelig å oppta riktige prinsipper etterat man så lenge har vært vant til populære metoder. De første forsøkene på å endre de gamle skikkene førte til store vanskeligheter for dem som gjerne ville gå på den vei Gud hadde vist. Det er begått feil, og meget er mistet på grunn av det. Det har vært hindringer som har gjort sitt til å holde oss i alminnelige, verdslige spor og holdt oss borte fra å omfatte viktige prinsipper for utdanning. For de uomvendte, som ser tingene fra det lave nivå som den menneskelige egoisme, vantro og likegyldighet hviler på, har riktige prinsipper og metoder syntes å være feilaktige.

Noen lærere og ledere som bare er halvt omvendt, er snublestener for andre. De innrømmer disse ting og foretar halve reformer, men når større kunnskap kommer, nekter de å gå fremad, men foretrekker å arbeide i overensstemmelse med sine egne begreper. Når de gjør dette, plukker og spiser de slike ting av kunnskapens tre som stiller det menneskelige over det guddommelige. «Så frykt nå Herren og tjen ham i oppriktighet og troskap, og skill eder av med de guder som eders fedre dyrket på hin side elven og i Egypt, og tjen Herren! . . . Velg i dag hvem I vil tjene.» Josva 24, 14. 15. Dersom Herren er Gud, så følg ham, og dersom Baal er det, så følg ham!» 1 Kong. 18, 21. Vi ville ha vært langt forut for vår nuværende åndelige tilstand dersom vi hadde gått fremad etter som lyset kom til oss.

Når nye metoder er blitt fremholdt, er det kommet opp så mange tvilsspørsmål og holdt så mange rådslagninger for å klarlegge enhver vanskelighet, at de som ville ha en reform, er blitt hindret, og noen har holdt opp med å ivre for reformer. De synes å være ute av stand til å stanse tidens og kritikkens strøm. Forholdsvis få tok imot evangeliet i Aten, fordi folket huset stolte tanker om intelligens og verdslig visdom og regnet Kristi evangelium for dårskap. Men «Guds dårskap er visere enn menneskene, og Guds svakhet er sterkere énn menneskene». Derfor forkynner vi «Kristus korsfestet, for jøder et anstøt og for hedninger en dårskap, men for dem som er kalt, både jøder og grekere, forkynner vi Kristus, Guds kraft og Guds visdom». 1 Kor. 1, 23-25. 1900 -- «Testimonies, VI, side 141-151.

Vi trenger nå til å begynne på ny. Vi må ta fatt på reformer med hjerte, sjel og vilje. Villfarelser kan være grå av alderdom, men alderdom gjør ikke villfarelsen til sannhet, heller ikke sannhet til villfarelse. Altfor lenge har vi fulgt de gamle skikker og vaner. Herren ønsker at enhver falsk forestilling hos lærere og elever skal fjernes. Vi har ikke lov til å gi undervisning som svarer til verdens ideal eller til kirkens ideal, bare fordi det er skikk og bruk å gjøre det. De lærdommer Kristus fremholdt, skal være idealet. Vi må strengt etterkomme det som Herren har uttalt angående den undervisning som skal gis i våre skoler. For dersom det ikke blir gitt en utdanning som i sin art i visse henseender er helt forskjellig fra den som har vært gjennomført i noen av våre skoler, hadde vi ikke behøvd å gå til den utgift å kjøpe landeiendommer og oppføre skolebygninger.

Popularitet ved et senket nivå

Noen vil fremheve at dersom religiøs undervisning skal bli gjort fremtredende, vil skolene våre bli upopulære, og de som ikke hyller vår tro, vil holde seg borte. Javel, la dem da søke til andre skoler hvor de finner et undervisningssystem som faller i deres smak. Ved slike hensyn er det Satans hensikt å hindre at vi oppnår formålet med å opprette skolene våre. De ledende blir hemmet av hans påfunn, og på samme måte som verden følger de dens planer og etterligner dens skikker. Mange har i den grad åpenbart sin mangel på visdom fra det høye at de har forent seg med Guds og sannhetens fiender i å få i stand verdslige underholdninger for elevene. Når de gjør dette, pådrar de seg Guds mishag. De villeder nemlig de unge og utfører et arbeid for Satan. Denne virksomheten med alle dens følger vil de bli stilt overfor ved Guds domstol.

De som går fram på en slik måte, viser at de ikke er til å stole på. Etterat det onde er skjedd, vil de kanskje bekjenne sine feil. Men kan de oppheve den innflytelse de har øvd? Vil ordene: «Vel, du gode og tro tjener!» bli uttalt til dem som har vært utro i sine tillitsverv? Disse utro arbeidere har ikke bygd på den evige Klippe, og deres grunnvoll vil vise seg å være sviktende sand. Hvordan kan de stille krav om popularitet eller søke å etterligne verdens skikker og sedvaner, når Herren krever at de skal være et særskilt eiendomsfolk? «Vet I ikke at vennskap med verden er fiendskap med Gud? Den altså som vil være verdens venn, han blir Guds fiende.» Jak. 4, 4.

Den som senker idealet for å oppnå popularitet og et større elevtall og så gjør

denne økning til en årsak til glede, viser stor blindhet. Dersom elevtall skulle være noe bevis på hell og fremgang, ville Satan kunne gjøre krav på forrang, for her i verden utgjør hans tilhengere den store majoritet. Det som er bevist på fremgangen i en skole, er den grad av moralsk kraft som råder der. Det som bør være en kilde til glede og takknemlighet, er dyden, intelligensen og gudsfrykten hos de mennesker som er i våre skoler, og ikke antallet. Skal da våre skoler omvende seg til verden og følge dens seder og skikker? «Jeg formaner eder altså, brødre, . . . skikk eder ikke like med denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn, så I kan prøve hva som er Guds vilje: det gode og velbehagelige og fullkomne!» Rom. 12, 1. 2. Det er noen som benytter hvert middel for å gjøre forskjellen mellom syvendedags-adventistene og dem som holder den første dag i uken, mindre fremtredende. En gruppe mennesker ble fremstilt for meg under navn av syvendedags-adventister, som fremholdt at det banner eller tegn som gjør oss til et særskilt folk, ikke bør holdes opp så tydelig. De hevdet at dette ikke var den beste måten å skaffe våre institusjoner fremgang på. Men dette er ikke tiden til å senke vårt flagg eller til å skamme oss over vår tro. Det særskilte banner som er skildret med disse ord: «Her er de helliges tålmodighet, de som holder Guds bud og Jesu tro,» skal bli båret gjennom verden helt til prøvetiden blir avsluttet. Vi skal gjøre forøkte anstrengelser for å vinne fremgang på forskjellige steder, men vi må ikke tilhulle vår tro for å vinne tilslutning. Sannheten må komme til sjeler som er på vei til fortapelse, og dersom den på noen måte blir skjult, blir det til vanære for Gud, og sjelers blod vil finnes på våre klær.

Himmelske krefter samarbeider med dem som er knyttet til våre institusjoner, bare så lenge de vandrer ydmykt med Gud. Men la alle huske på den kjensgjerning at Gud har sagt: «Dem som ærer meg, vil jeg ære.» 1 Sam. 2, 30. Aldri et øyeblikk bør noen gi det inntrykk at det ville være til gagn for dem å skjule sin tro og sine læresetninger for de vantro mennesker i verden fordi de er redde for at de kanskje ikke vil bli så høyt aktet dersom deres prinsipper blir kjent. Kristus krever at alle hans etterfølgere åpent og mandig skal bekjenne sin tro. Hver enkelt må ta sitt standpunkt og være det som Gud har til hensikt han skal være: Et skuespill for verden, for engler og for mennesker. Hele universet våker med usigelig interesse for å se det avsluttende verk i den store strid mellom Kristus og Satan. Enhver kristen skal være et lys, ikke skjult under en skjepp eller under en seng, men stilt på en lysestake slik at lyset kan skinne for alle som er i huset. La aldri Guds sannhet bli stilt i bakgrunnen på grunn av feighet eller av verdslige hensyn. ...

Den utdannelsen de unge får, setter preg på hele samfunnslivet. Overalt i verden råder det uorden i samfunnet, og det er nødvendig med en grundig reformasjon. Mange mener at bedre muligheter for å bli utdannet, større dyktighet og nyere metoder ville rette på forholdene. De bekjenner seg til å tro på det levende Ord og ta imot det, og likevel gir de Guds Ord en underordnet stilling innenfor den store rammen av utdanning. Det som skulle stå i første rekke, blir underordnet i sammenligning med menneskelige påfunn.

Det er så lett å gli inn i verdslige planer, metoder og skikker og ikke ha mer sans for den tid vi lever i, eller for det verk som skal utføres, enn folket hadde i Noahs dager. Det er stadig fare for at våre pedagoger vil gå den samme veien som jødene gikk, og føye seg etter vaner, skikker og vedtekter som Gud ikke har gitt. Med steilhet og påståelighet henger noen fast ved gamle vaner og ved lysten til forskjellige fag som ikke er av vesentlig betydning, som om deres frelse var avhengig av dem. På den måten vender de seg bort fra Guds særskilte verk og gir elevene en mangelfull og feilaktig utdanning. Tankene blir ledet bort fra et tydelig «så sier Herren», som innbefatter evige interesser, og over til menneskelige teorier og lærdommer. Sannheten, evig og ubegrenset, Guds åpenbaring, blir forklart i lyset av menneskelige fortolkninger, mens det bare er den Hellige Ånds kraft som kan åpenbare åndelige ting. Menneskelig visdom er dårskap, for den ser bort fra hele Guds forsyn, som tar sikte på evigheten.

Reformatorer er ikke ødeleggere. De vil aldri prøve på å ruinere dem som ikke stemmer overens med deres planer og retter seg etter dem. Reformatorer må gå fremad, ikke tilbake. De må være bestemte, faste, resolute, uforferdede. Men fasthet må ikke utarte til en dominerende ånd. Gud ønsker at alle som tjener ham, skal være faste som en klippe der det gjelder prinsipper, men saktmodige og ydmyke av hjertet, slik som Kristus var. Når de blir i Kristus, kan de utføre det arbeid han ville utføre dersom han var i deres sted. En grov, dømmende ånd hører ikke med til heltemot i reformene for denne tid. Alle egoistiske metoder i Guds tjeneste er en vederstyggelighet i hans øyne.

Kapittel 60

Læreres karakter og arbeid

Det arbeid som blir utført i våre skoler, skal ikke ligne det som blir utført i de høyere læreanstalter i verden. I det herlige verk som utdannelsen er, skal undervisningen i boklige fag ikke være av dårligere karakter, men den kunnskapen som skal berede et folk til å bestå på Guds store dag, må få en større betydning enn alt annet. Våre skoler skal ha større likhet med profetenes skoler. De bør være læreanstalter der elevene kan bli ledet inn under Kristi disiplin og bli undervist av den store Lærer. De bør være familieskoler, der hver enkelt elev får særskilt hjelp av sine lærere, på samme måte som medlemmene i en familie bør få hjelp i hjemmet. Ømhet, medfølelse, enighet og kjærlighet skal næres. Lærerne bør være uegennyttige, gudhengivne, trofaste, slike som tvinges av Guds kjærlighet, og som med hjerter fulle av ømhet vil ta seg av elevenes helse og lykke. Målet for dem må være å hjelpe elevene fremad i enhver viktig kunnskaps gren.

Det bør velges forstandige lærere til våre skoler, slike som vil føle det som et ansvar overfor Gud å betone nødvendigheten av å kjenne Kristus som en personlig Frelser. Fra de høyeste til de laveste klasser bør de vise særskilt omhu for elevenes frelse og ved personlig bestrebelse søke å lede deres føtter inn på rette stier. De bør ha medlidenhet med dem som har fått en dårlig oppdragelse i barndommen, og de bør søke å hjelpe på de manglene som vil sette flekker på karakteren hvis de ikke blir lagt vekk. Dette arbeid kan ingen gjøre dersom de i Kristi skole ikke selv har lært å undervise.

Alle som underviser i våre skoler, må ha en inderlig forbindelse med Gud, og de bør grundig forstå hans Ord. Da vil de kunne innføre guddommelig visdom og kunnskap i arbeidet med å utdanne de unge til å gjøre nytte her i livet og til å bli beredt for det kommende evige liv. De bør være menn og kvinner som ikke bare har kjennskap til sannheten, men som er Guds Ords gjørere. «Det er skrevet» bør komme til uttrykk i deres tale og i deres liv. Deres egen livsførsel bør være en belæring om enkelhet og riktige vaner i alle ting. Ingen mann eller kvinne bør bli knyttet til våre skoler som lærere dersom de ikke har hatt en erfaring i å lyde Herrens Ord. 1900 -- «Testimonies, VI, side 152-156.

Forstander og lærere trenger til å bli døpt med den Hellige Ånd. Alvorlige bønner for botferdige sjeler vil bli oppbevart ved tronen, og Gud vil besvare disse bønner i sin egen betimelige tid dersom vi i tro klynger oss til hans arm. La selvet gå opp i Kristus, og Kristus i Gud, så vil det bli en slik åpenbarelse av hans kraft at den vil smelte og bløtgjøre hjerter. Kristus underviste på en måte som var helt forskjellig fra alminnelige metoder. Og vi skal være hans medarbeidere.

Å undervise betyr mer enn mange mener. Det skal stor dyktighet til å gjøre sannheten forståelig. Av den grunn bør enhver lærer strebe etter å oppnå forøkt kunnskap om åndelige sannheter, men han kan ikke oppnå denne kunnskapen dersom han skiller seg fra Guds Ord. Dersom han ønsker at hans krefter og evner daglig skal økes, må han studere. Han må spise Ordet og fordøye det og arbeide etter de retningslinjer Kristus gir. Hos den sjel som får næring av livets brød, vil enhver evne bli levendegjort av Guds Ånd. Dette er den mat som varer til evig liv.

Lærere som vil la seg undervise av den store Lærer, vil oppleve Guds hjelp på samme måte som Daniel og hans medbrødre. De trenger til å stige oppad mot himmelen istedenfor å bli nede på sletten. All sann utdanning bør forenes med kristelig erfaring. «Bli også I oppbygget som levende stener til et åndelig hus, et hellig presteskap til å frembære åndelige offer, som tekkes Gud ved Jesus Kristus.» 1 Pet. 2, 5. Lærere og elever bør studere denne uttalelsen og undersøke om de hører til den klassen som ved den rike nåde som er gitt, kommer til å gå gjennom den erfaring som ethvert Guds barn må ha før det kan tre inn i den høyere klassen. I all sin undervisning bør lærerne bringe lys fra Guds trone, for utdannelsen er et arbeid som vil vise sin virkning gjennom de endeløse evigheter.

Lærere bør få elevene til å tenke slik at de selv kan forstå sannheten klart. Det er ikke nok at læreren forklarer og at eleven tror. Granskerånden må vekkes, og eleven må kunne gi uttrykk for sannheten med egne ord og på den måten gjøre det klart at han innser betydningen av den og gjør bruk av den. De livsviktige sannheter bør bli innprentet i sinnet ved omhyggelig anstrengelse. Kan hende dette blir en langsom prosess, men den er mer verdt enn når en hastig går gjennom viktige emner uten å overveie dem nøye. Gud venter at hans institusjoner skal overgå institusjonene i verden. De er hans representanter. Menn som har en sann forbindelse med Gud, vil vise verden at et redskap som er mer enn menneskelig, står ved roret.

Våre lærere trenger stadig til selv å lære. Reformatorene trenger selv til å bli reformert, ikke bare i sine arbeidsmetoder, men i sine egne hjerter. De trenger til å bli forvandlet ved Guds nåde. Da Nikodemus, en stor lærer i Israel, kom til Jesus, viste Mesteren ham betingelsene for et guddommelig liv, lærte ham selve omvendelsens abc. Nikodemus spurte: «Hvorledes kan dette skje? » «Du er Israels lærer, og vet ikke dette?» svarte Jesus. Dette spørsmålet kunne rettes til mange som nå innehar stillinger som lærere, men som har forsømt den viktigste forberedelse som skulle gjøre dem skikket til dette arbeid. Dersom Kristi ord fikk innpass i sjelen, ville man se en langt høyere intelligens og en dypere åndelig erkjennelse av hva det vil si å være en disippel, en oppriktig Kristi etterfølger og en lærer som nyter hans velbehag.

Mangler hos lærere

Mange av våre lærere har meget som de må glemme, og meget av en annen art som de må lære. Dersom de ikke er villige til dette -- dersom de ikke blir inderlig fortrolige med Guds Ord og deres sinn blir opptatt med å studere de herlige sannheter om den store Lærers liv, vil de nettopp oppmuntre til de villfarelser som Herren søker å rette på. Planer og meninger som ikke bør oppelskes, vil prente seg inn i sinnet. Og i all oppriktighet vil de komme til feilaktige og farlige slutninger. På den måten vil det bli sådd ut en sæd som ikke er ekte korn. Mange skikker og sedvaner som er alminnelige i skolearbeidet og kanskje blir betraktet som småting, kan ikke nå bli innført i våre skoler. Det kan være vanskelig for lærere å gi fra seg forestillinger og metoder som de lenge har holdt fast ved. Men dersom de ved hvert skritt ærlig og ydmykt vil spørre: «Er dette Herrens vei?» og bøye seg for hans ledelse, vil han føre dem på trygge stier, og deres synspunkter vil bli forandret ved erfaring.

Lærere i våre skoler trenger til å ransake Skriftene helt til de selv hver for seg forstår dem og åpner sine hjerter for de dyrebare lysstrålene som Gud har gitt, og de vandrer i dette lys. De vil bli opplært av Gud og arbeide etter helt andre linjer, fordi de blander inn i sin undervisning mindre av de teorier og oppfatninger som stammer fra menn som aldri har hatt forbindelse med Gud. De vil i langt mindre grad gi menneskelig visdom æren, og de vil føle en dyp sjelehunger etter den visdom som kommer fra Gud.

På det spørsmålet Kristus stilte de tolv: «Vil også I gå bort? » svarte Peter: «Herre! hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds hellige.» Joh. 6, 67-69. Når lærere tar disse ordene med i arbeidet i sine klasseværelser,

vil den Hellige Ånd være til stede for å virke på sinn og hjerter.

Kapittel 61

Ord fra en guddommelig lærer

I nattens timer var jeg til stede i en stor forsamling, der spørsmålet om utdannelse opptok tankene hos alle som var samlet. Mange kom med innvendinger mot å forandre arten av den utdannelse som lenge hadde vært på mote. En som lenge hadde vært lærer, holdt på å tale til folket. Han sa: «Spørsmålet om utdannelse bør interessere hele syvendedags-adventistenes menighet. Avgjørelsen angående karakteren av arbeidet i våre skoler bør ikke helt bli overlatt til skoleforstandere og lærere. »

Noen var svært ivrige for at man skulle lese vantro forfattere og anbefalte nettopp de bøkene som Herren hadde fordømt, og som derfor på ingen måte bør godkjennes. Etter megen alvorlig samtale og diskusjon måtte vår Lærer fram. Han tok de bøkene som de så alvorlig hadde forsvart som om de var av vesentlig betydning for en høyere utdannelse, og så sa han: «Finner dere hos disse forfattere stemninger og prinsipper som gjør at man ganske trygt kan legge dem i elevenes hender? Menneskesinnet blir lett betatt av Satans løgn. Og disse verkene skaper en avsmak for betraktningen av Guds Ord, som vil sikre dem som tar imot det, evig liv dersom man tar imot det og setter pris på det. Dere er vanemennesker og bør huske på at riktige vaner er velsignelse både når det gjelder virkningen på deres egen karakter og når det gjelder deres innflytelse over andre til det som er godt. Men feilaktige vaner som engang er blitt grunnfestet, øver en despotisk makt og fører sinnet i trelldom. Dersom dere aldri hadde lest et ord i disse bøkene, ville dere i dag ha vært langt bedre i stand til å forstå Boken som fremfor alle andre er verd å studere, og som gir det eneste riktige begrepet om en høyere utdannelse.

«Den kjensgjerning at det har vært alminnelig skikk å føre disse forfatterne inn blant deres lærebøker, og at denne skikken er grå av alderdom, er ikke noe argument for at det er riktig. Det at disse bøkene har vært i bruk i lang tid, er ikke nødvendigvis en anbefaling for at de er gode eller betydningsfulle. De har ført tusener dit hvor Satan førte Adam og Eva -- over mot kunnskapens tre, som Gud har forbudt oss å spise av. De har fått den som studerer, til å gi avkall på å granske Skriftene av hensyn til en studielinje som ikke er av vesentlig betydning. Dersom elever som har fått en slik utdannelse, noen gang skal bli skicket til å arbeide for sjeler, må de glemme meget av det de har lært. De kommer nok til å innse at det er en vanskelig oppgave å glemme

dette, fordi forkastelige forestillinger har slått røtter i deres sinn på samme måte som ugress i en hage, og som følge av dette er det noen som aldri blir i stand til å skjelne mellom rett og galt. Det gode og det onde er blitt blandet sammen i deres utdannelse. Ansikter av mennesker er blitt opphøyet for dem forat de skal betrakte dem, og menneskelige teorier er blitt fremhevet, slik at når de prøver på å undervise andre, blir det lille grann sannhet de er i stand til å gjengi, blandet med menneskers meninger, uttalelser og råd. Ord fra menn som gir vitnesbyrd om at de ikke eier noen praktisk kunnskap om Kristus, bør ikke få plass i våre skoler. De vil være en hindring for en riktig utdannelse.» 1900 -- «Testimonies, VI, side 162-167.

«Dere har den levende Guds ord, og dersom dere bare vil be om den Hellige Ånds gave til å gjøre dette ord til en kraft for dem som tror og lyder, kan dere få den. Den Hellige Ånds oppgave er å veilede til hele sannheten. Når dere med hjerte, sinn og sjel helt og fullt stoler på den levende Guds ord, vil forbindelseslinjen være uhindret. Dyp, alvorlig gransking i Ordet under den Hellige Ånds ledelse vil gi dere frisk manna, og den samme Ånd vil gjøre bruken av det virkningsfullt. Den anstrengelse de unge gjør for å opptukke sinnet til å trakte etter høye og hellige mål, vil bli belønnet. De som gjør iherdige anstrengelser i denne retning og pålegger sinnet den oppgave å fatte Guds Ord, er skikket til å være Guds medarbeidere.»

«Det er noen lærere som blir anerkjent av verden, men som Gud ikke kan godkjenne som pålitelige instruktører. De forkaster Bibelen og anbefaler vantro forfattere, som om disse fremholdt de oppfatninger som bør flettes inn i karakteren. Hva kan dere vente når den slags sæd blir sådd? Ved å lese disse forkastelige bøker blir sinnet så vel hos lærere som hos elever fordervet, og fienden sår sitt ugress. Annerledes kan det ikke bli. Når man drikker av en uren kilde, får man gift inn i organismen. Uerfarne unge mennesker som gjennomgår et slikt studium, tar imot inntrykk som leder tankene inn i kanaler som virker drepene på gudsfrykten. Unge som er blitt sendt til våre skoler, har lært av bøker som man mente var ufarlige, fordi de ble brukt og anbefalt i verdslige skoler. Men fra de verdslige skolene, som på den måten er blitt fulgt, har mange elever gått ut som fritenkere nettopp på grunn av at de har studert disse bøkene.»

«Hvorfor har dere ikke opphøyet Guds Ord over ethvert menneskelig produkt? Er det ikke nok når man holder seg til Opphavet til all sannhet? Er dere ikke tilfreds med å hente friskt vann fra strømmer på Libanon? Gud har levende kilder som kan vederkvege den tørstige sjel, og han har dyrebar føde som kan styrke ens åndelighet. Lær av ham, så

vil han sette dere i stand til å forsvare dere overfor dem som krever dere til regnskap for det håp som er i dere. Har dere ment at et bedre kjennskap til hva Herren har sagt, ville ha en skadelig virkning på lærere og elever?»

Det ble stille i forsamlingen, og overbevisning trengte inn i hvert hjerte. Menn som hadde ansett seg for å være kloke og sterke, innså at de var svake og manglet kjennskap til den Boken som har med menneskesjelenes evige skjebne å gjøre.

Så tok Guds Utsending disse bøkene som flere lærere hadde gjort til sitt studium, og som var skrevet av vantro forfattere og inneholdt fritenkerske oppfatninger, ut av hendene på dem og la dem til side med disse ord: «Det har aldri vært en tid i deres liv da studiet av disse bøker var til gagn eller fremgang for dere eller for deres fremtidige, evige gode. Hvorfor vil dere fylle deres reoler med bøker som leder sinnet vekk fra Kristus? Hvorfor gir dere penger ut for det som ikke er brød? Kristus sier til dere: «Lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet!» Dere trenger til å ete av livets brød som kom ned fra himmelen. Dere trenger til mer flittig å granske Den hellige Skrift og å drikke av den levende kilde. Øs, øs av Kristus i alvorlig bønn! Oppnå en daglig erfaring i å ete Guds Sønns kjød og drikke hans blod. Menneskelige forfattere kan aldri tilfredsstille deres store trang i denne tid, men dersom dere betrakter Kristus, han som er troens begynner og fullender, så vil dere bli forvandlet etter hans bilde. »

Så la han Bibelen i deres hender og fortsatte: «Dere har lite kjennskap til denne boken. Dere kjenner ikke skriftene, heller ikke Guds kraft, heller ikke forstår dere den dype betydningen av det budskap som skal bringes ut til den fortapte verden. Fortiden har vist at både lærere og elever vet svært lite om de høytidelige sannheter som er levende problemer i denne tid. Dersom den tredje engels budskap i alle dets enkeltheter ble forkynt for mange som gjør tjeneste som pedagoger, ville de ikke forstå det. Dersom dere hadde den kunnskapen som kommer fra Gud, ville hele deres vesen forkynne den levende Guds sannhet for en verden som er død i overtredelser og synder. Men bøker og blad som inneholder lite av den nærværende sannhet, blir opphøyet, og menneskene blir for kloke til å følge et «så sier Herren».

«Hver lærer i våre skoler skal opphøye den eneste sanne Gud. Men mange av vekterne sover. De er som blinde som leder de blinde. Og likevel er Herrens dag like over oss. Som en tyv kommer den med listende skritt, og den kommer til å overraske alle som ikke våker. Hvem blant våre lærere er våkne og gir basunen en tydelig lyd som

tro husholdere av Guds nåde? Hvem forkynner den tredje engels budskap og oppfordrer verden til å berede seg for Guds store dag? Det budskap vi forkynner, har den levende Guds segl. »

Han pekte på Bibelen og sa: «Skriftene i Det gamle og Det nye testamente skal føyes sammen i arbeidet med å gjøre et folk skikket til å bestå på Herrens dag. Gjør alvorlig bruk av de anledningene dere har nå. Gjør den levende Guds Ord til deres lærebok. Dersom dette alltid hadde vært gjort, ville elever som er tapt for Guds sak, nå ha vært misjonærer. Jehova er den eneste sanne Gud, og han skal æres og tilbes. De som har aktelse for uttalelser av vantro forfattere og leder elever til å betrakte disse bøker som av betydning i deres utdanning, svekker deres tro på Gud. Tonen, ånden og innflytelsen i disse bøker er ødeleggende for dem som henter kunnskap fra dem. Elever er blitt påvirket av innflytelser som har ledet dem vekk fra Kristus, verdens Lys. Onde engler fryder seg over at de som gir seg ut for å kjenne Gud, fornektet ham slik som han er blitt fornektet i våre skoler. Rettferdighetens Sol har skint på menigheten for å fordrive mørket og for å lede Guds folks oppmerksomhet på den beredelse som er nødvendig for dem som ønsker å skinne som lys i verden. De som tar imot lyset, vil forstå det. De som ikke tar imot det, vil vandre i mørket uten å vite hva de snubler over. Sjelen er aldri trygg unntagen når den er under guddommelig ledelse. Da vil den bli ledet til hele sannheten. På lydige hjerter vil Kristi ord falle med levende kraft, og når man tar imot den guddommelige sannhet, vil Guds fullkomne bilde bli fremkalt, og i himmelen vil det bli sagt: «I er fylt i ham.» Kol. 2, 10.

Ikke i noe tilfelle bør det tillates at elevene får så mange fag å studere at det hindrer dem i å kunne overvære religiøse sammenkomster.

Kapittel 62

Skolehjem

Mens de unge oppholder seg ved våre høyskoler, er mange av dem unndratt den mildnende og hemmende innflytelse som ble øvd over dem i familiekretsen. Akkurat i den tiden av deres liv da de trenger et årvåkent tilsyn, kommer de vekk fra foreldrenes myndige innflytelse og autoritet og lever sammen med et stort antall jevnaldrende med forskjellige karakterer og livsvaner. Noen av disse har ikke lært lydighet i barndommen og er overflatiske og lettsindige. Andre har vært holdt under for streng tukt, og når de kom rett fra dem som kanskje holdt tøylene for stramt, har de hatt en følelse av at de nå fritt kunne gjøre alt de hadde lyst til. De forakter selve tanken om tvang. Omgangen med slike øker i høy grad farene for de unge.

Våre skolehjem er blitt opprettet i den hensikt at vår ungdom ikke skulle være overlatt til å fare hit og dit og bli utsatt for onde innflytelser som det er nok av overalt, men at det så vidt mulig kan være en hjemlig atmosfære så de kan bli bevart fra fristelsen til å leve et umoralsk liv, og at de må bli ledet til Jesus. Familien i himmelen er en fremstilling av hva familien på jorden burde være. Og våre skolehjem, hvor så mange unge samles og søker å berede seg til en tjeneste for Gud, bør mest mulig nærme seg det guddommelige mønster.

Lærere som blir ansatt til å ha oppsyn med disse hjem, bærer alvorsfulle ansvar. De skal nemlig være i fedres og mødres sted og vise interesse for elevene, for hver enkelt, slik som foreldre viser interesse for sine barn. De forskjellige slags karakterelementer som finnes hos de unge som de er satt til å ta seg av, bringer dem megen bekymring og mange tunge byrder, og det er nødvendig med takt og stort tålmod for å kunne rettlede slike som har tatt skade på sinnet ved en dårlig oppdragelse. Lærerne behøver stor dyktighet til å lede. De må være prinsippfaste, men likevel forstandige og ømme, og de må forene kjærlighet og kristelig sympati med disiplin. De bør være bedende menn og kvinner med tro og visdom. De bør ikke åpenbare en streng, ubøyelig verdighet, men ferdes sammen med de unge, bli ett med dem i deres gleder og sorger så vel som i deres regulære daglige sysler. Villig, kjærlig lydighet vil i alminnelighet bli frukten av en slik fremgangsmåte. 1900 -- «Testimonies», VI, side 168-175.

Huslige plikter

Den oppdragelsen de unge menn og kvinner som kommer til våre skoler, bør få i det hjemlige liv, fortjener særlig oppmerksomhet. I arbeidet med å utvikle karakteren er det av stor betydning at elever som oppholder seg ved våre høyskoler, lærer å ta det arbeid som blir anvist dem, og legger vekk enhver tilbøyelighet til dovenskap. De trenger til å bli fortrolige med de plikter som melder seg i dagliglivet. De bør læres opp til å utføre sine hjemlige plikter grundig og godt, med så lite støy og forvirring som mulig. Allting bør gjøres sømmelig og med orden. Kjøkkenet og alle andre steder i bygningen bør holdes friske og renslige. Bøker bør legges bort til den tiden de skal brukes, og elevene bør ikke få flere fag å lese enn de kan overkomme uten å forsømme de huslige plikter. Boklige studier bør ikke oppta sinnet i en slik grad at de forsømmer de hjemlige plikter som familiens velvære er avhengig av.

Når de utfører disse plikter, bør de overvinne skjøtesløse, forsømmelige og uordentlige vaner. For dersom slike vaner ikke blir lagt vekk, vil de gjøre seg gjeldende i alle livsforhold, minske den nytten vedkommende kunne gjøre i livet, og gjøre ham uduelig til sant misjonsarbeid. Dersom disse vaner ikke blir rettet på ved iherdighet og besluttsomhet, vil de overvinne eleven både for tid og evighet.

De unge bør ansføres til å grunnlegge riktige vaner med hensyn til påkledning, slik at deres ytre kan være pent og tiltalende. De bør læres opp til å holde klærne rene og i god stand. Alle deres vaner bør være slik at de kan gjøre dem til en hjelp og en trøst for andre.

Israels barn fikk særlig pålegg om at alt skulle være rent og ordentlig i og omkring deres telter, forat Guds engel ikke skulle gå gjennom leiren og se deres urenheter. Mon Herren ville være nøye og bry seg om slikt? Ja, det ville han, for dette forhold blir påpekt forat han ikke av hensyn til deres urenheter skulle nekte dem å dra med deres hærer ut i kamp mot fienden. På denne måten legger Gud merke til alle våre handlinger. Den Gud som var så nøye med at Israels barn skulle læres opp til renslige vaner, vil heller ikke godkjenne noen urenslighet i hjemmet i vår tid.

Gud har gitt foreldre og lærere den oppgaven å oppdra barna og de unge etter disse regler, og man kan gi dem åndelige lærdommer ut fra enhver handling i deres liv.

Mens vi lærer dem opp til renlige fysiske vaner, bør vi undervise dem om at Gud ønsker de skal være rene i hjertet så vel som på legemet. Når de feier et værelse, skal de lære hvordan Herren rensker hjertet. De vil ikke åpne dører og la et eller annet renselsesmiddel bli liggende igjen i værelset, men de vil åpne dørene og slå vinduene vidt opp og flittig gjøre alt for å få vekk alt støv. Slik må også tilbøyelighetens og følelsens vinduer bli åpnet mot himmelen, og alt støv av egoisme og jordiskhet må feies vekk. Guds nåde må feie gjennom rommene i vårt sinn, og ethvert naturens element må bli lutret og oppfrisket av Guds Ånd. Uorden og uproperhet i de daglige plikter fører til at man glemmer Gud, og at man holder fast ved gudfryktighetens skinn ved å bekjenne troen, mens virkeligheten går tapt. Vi må våke og be, for ellers kommer vi til å gripe fatt i skyggen og miste virkeligheten.

En levende tro bør løpe gjennom den daglige erfaring som gulltråder når de små pliktene blir utført. Da vil elevene komme til å forstå de rene prinsipper som etter Guds hensikt skal være drivfjæren i enhver handling i deres liv. Da vil alt daglig arbeid bli av en slik art at det fremmer den kristelige vekst. Da vil de livsviktige prinsipper: Tro, tillit og kjærlighet til Jesus, trenge inn i de aller minste enkeltheter i dagliglivet. Man vil se opp til Jesus, og kjærligheten til ham vil være den stadige drivkraft som gir styrke til enhver plikt som man tar på seg. Man vil strebe fremad etter rettferdighet, et håp som ikke gjør «til skamme». Alt det man gjør, vil bli gjort til Guds ære.

Til hver enkelt elev i hjemmet ønsker jeg å si: Vær tro i de hjemlige plikter. Vær trofast når du utfører de små ansvar. Vær en virkelig levende kristen i hjemmet. La kristelige prinsipper råde i ditt hjerte og beherske din oppførsel. Legg merke til ethvert vink fra læreren, men la det ikke være nødvendig at man alltid skal fortelle deg hva du skal gjøre. Tenk selv. Se selv etter om alt i ditt eget værelse er rent og i orden, slik at det ikke skal være noe som støter Gud, men at hellige engler som ferdes gjennom ditt værelse, må få lyst til å bli der fordi de føler seg tiltrukket av den herskende orden og renslighet. Når dere utfører deres plikter grundig, pent og med troskap, er dere misjonærer. Dere bærer vitnesbyrd for Kristus. Dere viser at Kristi religion hverken i prinsipp eller i praksis gjør dere unette, grove og uærbødige overfor lærerne, slik at dere tar lite hensyn til råd og undervisning fra dem. Hvis dere etterlever Bibelens religion, vil dere bli vennlige, betenksomme og trofaste. Dere vil ikke forsømme de små ting som bør gjøres. Gjør Kristi ord til deres motto: «Den som er tro i smått, er også tro i stort.» Luk. 16, 10.

Kristelig omgjengelighet og høflighet

Guds folk gjør seg altfor lite umak med å utvikle kristelig omgjengelighet. Den grenen av oppdragelsen bør man ikke forsømme eller miste av syne i våre skoler.

Elevene bør undervises om at de ikke er uavhengige atomer, men at hver enkelt er en tråd som skal passe inn i de andre tråder i veven. En slik undervisning kan man ikke gi mer effektivt noe annet sted enn i skolehjemmet. Der har elevene hver dag anledninger som dersom de blir utnyttet, i høy grad vil gjøre sitt til å utvikle de selskapelige trekk i deres karakter. Det står i deres egen makt på den måten å gjøre bruk av tid og anledninger til å utvikle en karakter som vil gjøre dem glade og nyttige. De som lukker seg inne i seg selv, og som er uvillige til å være vennlige og omgjengelige og være til velsignelse for andre, går glipp av mange velsignelser. For ved innbyrdes kontakt oppnår men-neskesinnet slepenhet og dannelse. Ved selskapelig omgang blir det stiftet bekjentskap og vennskap som fører til enhet i hjertet og til en atmosfære av kjærlighet som er velbehagelig i himmelens øyne.

De som har smakt Kristi kjærlighet, bør i særlig grad utnytte sine selskapelige evner, for på den måten kan de vinne sjeler for Frelseren. De bør ikke gjemme Kristus og lukke ham inne i hjertet som en ettertraktet skatt, hellig og herlig, til glede bare for dem selv. Heller ikke må de åpenbare Kristi kjærlighet bare overfor dem som faller i deres smak. Elevene kan læres opp i den kristelige egenskap å kunne vise vennlig interesse og en selskapelig innstilling overfor dem som mest trenger til det, selv om det kanskje ikke er deres egne utvalgte omgangsvener. Jesus viste alltid og overalt en kjærlig interesse for mennesker og spredte lyset av en glad gudsfrykt omkring seg. Elevene bør læres opp til å følge i hans spor. De bør lære å vise kristelig interesse, sympati og kjærlighet overfor sine unge kamerater og forsøke å lede dem til Jesus. Kristus bør være i deres hjerter som en kilde med vann som veller fram til evig liv, til opplevelse for alle de kommer i berøring med.

Det er denne villige, kjærlige tjeneste for andre i nødens tid som er regnet som dyrebar hos Gud. På den måten kan elevene være levende misjonærer for Gud til og med i skoletiden, dersom de er tro mot sin bekjennelse. Alt dette krever tid, men når tiden blir brukt på denne måten, blir den utnyttet riktig, for på den måten lærer elevene hvordan de skal fremstille kristendommen for verden.

Kristus nektet ikke å omgås andre i vennlighet. Når fariseere eller tollere innbød ham til gjestebud, tok han imot innbydelsen. Hvert ord han uttalte ved slike anledninger, var en lukt av liv til liv for tilhørerne. For han brukte tiden ved middagsmåltidet som en anledning til å gi dem mange dyrebare lærdommer, slike som var avpasset etter deres behov. Slik lærte Kristus sine disipler hvordan de skulle oppføre seg når de var sammen med dem som ikke var religiøse, så vel som dem som var det. Ved sitt eget eksempel lærte han dem at når de var til stede ved en offentlig sammenkomst, behøvde samtalen deres ikke å være av samme art som den man i alminnelighet brukte ved slike anledninger.

Når elever sitter til bords, vil det fra hjertets forrådshus komme ord som er rene og oppløftende, dersom Kristus bor i sjelen. Hvis Kristus ikke bor der, vil de føle seg tilfreds med en lettsindighet, spøk og fjas som er en hindring for åndelig vekst og en årsak til sorg for Guds engler. Tungen er et ustyrlig lem, men slik burde det ikke være. Den bør omvendes, for talegaven er et meget dyrebart talent. Kristus er alltid beredt til å gi av sine rikdommer, og vi bør samle de perlene som kommer fra ham, slik at de kan falle fra våre leper når vi taler.

Temperamentet, de personlige eiendommeligheter, de vaner som karakteren blir utviklet av -- alt som blir praktisert i hjemmet, vil komme til syne i alle forhold i livet. Tilbøyeligheter som blir fulgt, vil komme til uttrykk i tanker, i ord og i handlinger av samme art. Dersom hver enkelt av elevene i skolefamilien ville gjøre en anstrengelse for å holde alle uvennlige og uhøflige ord tilbake, og dersom de tiltalte alle med aktelse, hvis de ville huske på at de bereder seg til å bli medlemmer i den himmelske familie, hvis de ville vokte sin innflytelse ved hjelp av hellige vaktposter forat den ikke skal trekke noen bort fra Kristus, og dersom de ville prøve på å la enhver handling i livet forkynne hans dyder som kalte dem fra mørket til sitt underfulle lys -- hvilken reformerende innflytelse ville det da ikke gå ut fra hvert eneste hjem!

Andaktsøvelser

Av alle sider ved utdannelsen som skal praktiseres i våre skolehjem, er andaktsøvelsene de mest betydningsfulle. De bør være preget av den største høytidelighet og ærbødighet, men må likevel være så tiltalende som det er mulig å gjøre dem. De bør ikke trekke så lenge ut at de blir trettende, for det inntrykk som på den måten blir gjort på de unges sinn, vil få dem til å forbinde religionen med alt som er tørt

og uinteressant. Mange vil på den måten bli ledet til å stille sin innflytelse på fiendens side mens de kunne ha vært til velsignelse for verden og for menigheten dersom de var blitt opplært på rette måte. Sabbatsmøtene og andaktene morgen og kveld i kapellet kan bli høyst formelle og lite tiltrekkende og den mest trykkende av alle skolens øvelser for de unge dersom disse møtene ikke blir planlagt med klokskap og opplivet av Guds Ånd. Vitnesbyrds møtene og alle andre andaktsøvelser bør være planlagt og ledet på en slik måte at de ikke bare blir gagnlige, men så behagelige at de virker absolutt tiltrekkende. Bønn i fellesskap vil knytte hjertene til Gud med bånd som holder. Når vi åpent og frimodig bekjenner Kristus og i vår karakter stiller hans saktmodighet, ydmykhet og kjærlighet fram, vil det gjøre sitt til at andre blir grepet av den hellige prydelsen.

Ved alle disse anledninger bør man fremstille Kristus som «utmerket fremfor ti tusen», som den som «er liflighet». Høys. 5, 10. 16. Han bør fremstilles som Kilden til all sann glede og tilfredsstillelse, Giveren av enhver god og fullkommen gave, Opphavet til enhver velsignelse, Midtpunktet for alle våre håp om evig liv. Guds kjærlighet og kristenlivets glede bør vise seg i sin sanne skjønnhet i enhver andaktsøvelse. Still Frelseren fram som den som kan hjelpe under enhver påvirkning av synd.

Skal man kunne oppnå dette resultatet, må man unngå all smålighet. Det blir nødvendig med oppriktig, alvorlig, hjertelig hengivenhet. Av særlig betydning vil det være at lærerne er fylt med inderlig, virksom gudsfrykt. Men vi kan få den kraften vi behøver, hvis vi bare vil ha den. Det er nåde for oss å få hvis vi forstår å verdsette den. Den Hellige Ånd venter på at vi skal kreve å få den, hvis vi bare vil gjøre vårt krav gjeldende med det sterke forsett som svarer til verdien av det vi søker. Engler fra himmelen legger merke til all vår virksomhet og gir akt for å se hvordan de på den måten kan tjene hver enkelt slik at vedkommende vil gjenspeile Kristi likhet i karakter og bli forvandlet etter det guddommelige bilde. Når de som har ledelsen i våre skolehjem, verdsetter de privilegier og anledninger som står til rådighet for dem, vil de utføre et arbeid for Gud som vil vinne himmelens bifall.

Kapittel 63

Industriell reform

Selv om det skulle oppstå vanskeligheter, må vi ikke legge ned de industrielle foretagender som er blitt påbegynt som bransjer i utdannelsen. Under skoleoppholdet bør de unge få anledning til å lære å bruke verktøy. Under ledelse av erfarne arbeidere, snekkere som er skikket til å undervise og er tålmodige og vennlige, bør elevene selv oppføre bygninger på skoleeiendommen og foreta nødvendige forbedringer og på den måten ved praktisk undervisning lære å bygge på en økonomisk måte. Elevene bør dessuten læres opp til å klare de forskjellige slags arbeider som står i forbindelse med boktrykkeri, som f. eks. å sette typer, behandle boktrykkerpressen, lære bokbinderi og teltmakeri og å utføre annet nyttig arbeid. Det bør plantes frukttrær, det bør dyrkes grønnsaker og blomster, og her kan kvinnelige elever settes til å utføre utendørs arbeid. Mens de på den måten setter hjerne, ben og muskler i virksomhet, vil de på samme tid skaffe seg kjennskap til det praktiske liv.

Når de unge blir opplært på alle disse områder, vil de kunne bli nyttige arbeidere som kan utbre sannheten i fremmede land. De behøver da ikke være avhengig av at de menneskene de skal leve iblant, skal lage mat og sy og bygge for dem, og heller ikke vil det være nødvendig å sende menn tusener av kilometer av sted for å planlegge skolebygninger, møtelokaler og boliger for dem. Misjonærene vil ha langt større innflytelse blant folket dersom de kan lære de uerfarne å arbeide etter de beste metoder og oppnå de beste resultater. På denne måten blir de i stand til å bevise at misjonærer kan bli industrielle foregangsmenn, og den slags undervisning vil bli verdsatt på de felter der det er begrensede midler. Langt mindre beløp er da nødvendige til underhold for slike misjonærer, fordi de i forbindelse med sine studier har gjort den aller beste bruk av sine fysiske krefter i praktisk arbeid. Og alt det de har oppnådd på dette område, gir dem fortrinn hvor som helst de måtte komme. Enten elevene i de industrielle klassene er opptatt med huslig arbeid, med jordbruk eller på annen måte, bør de få tid og anledning til å omtale de praktiske, åndelige lærdommene de har høstet i forbindelse med arbeidet. I alle de praktiske plikter i livet bør de gjøre sammenligninger med lærdommer fra naturen og Bibelen. 1900 -- «Testimonies, VI, side 176-180.

Fordeler ved å ha skolen på landet

De grunner vi hadde til på noen steder å søke vekk fra byene og legge våre skoler ute på landet, har også sin gyldighet for skoler andre steder. Å bruke penger på å bygge nye bygninger når en skole allerede har stor gjeld, er ikke i samsvar ved Guds plan. Dersom de pengene våre større skoler har brukt til kostbare bygninger, var blitt brukt til innkjøp av landeiendommer hvor elevene kunne få den rette utdannelsen, ville et så stort antall elever ikke ha behøvd å måtte kjempe under trykket av stigende gjeld, og virksomheten ved disse institusjonene ville ha stått gunstigere. Hvis man hadde fulgt denne fremgangsmåten, ville det nok ha blitt en del knurr blant elevene, og foreldrene ville ha kommet med mange innvendinger. Men elevene ville ha fått en mer allsidig utdanning, som ikke bare ville ha forberedt dem til praktisk arbeid i forskjellige håndverk, men til en plass i Herrens jordbruk på den nyskapte jord. Dersom alle skolene våre hadde oppmuntret til arbeid med å dyrke jorden, ville de nå ha vært ganske annerledes stilt. De nedslående forhold ville ikke ha vært så store. Motstridende innflytelser ville være blitt overvunnet, og de økonomiske forholdene ville ha forandret seg. For elevenes vedkommende ville arbeidet være blitt mer rikelig fordelt, og når hele menneskeorganismens maskineri fikk en mer allsidig bruk, ville det ha utviklet seg en større legemlig og åndelig styrke. Men den undervisning som det har behaget Herren å gi, er blitt mottatt med så megen vakling at hindringene ikke er blitt overvunnet.

Det er et tegn på feighet når man så langsomt og så usikkert følger arbeidets linje -- den linjen som vil gi den aller beste utdanning. Betrakt naturen. Innenfor de enorme områder derute er det plass til å opprette skoler hvor man kan rydde og dyrke markene. Dette arbeidet er av vesentlig betydning for den utdannelsen som er mest gunstig for åndelig fremgang. For naturens røst er Kristi røst og bringer oss utallige lærdommer om kjærlighet og kraft, om underkastelse og iherdighet. Det er noen som ikke forstår å vurdere jordbruksarbeid. Slike bør ikke planlegge våre skoler, for de vil hindre enhver fremgang etter de riktige linjer. Innflytelsen fra slike personer har hittil vært en hindring.

Dersom jorden blir dyrket, vil den ved Guds velsignelse skaffe oss det nødvendige. Vi bør ikke bli motløse angående timelige ting, fordi noe tilsynelatende mislykkes, heller ikke bør vi bli forsagte om noe skulle bli forfalt. Med glede, håp og takknemlighet bør vi bearbeide jorden i tillit til at den har rike forråd i sitt skjøt, som den trofaste arbeideren skal høste inn, forråd som er kosteligere enn gull eller sølv. Den

magerhet man beskylder jorden for, er et falskt vitnesbyrd. Når jorden blir dyrket på en forstandig måte, vil den yte sine skatter til gagn for menneskene. Fjell og høyder blir forandret. Jorden eldes som et kledebon. Men Guds velsignelse, som dekker et bord for hans folk i ørkenen, opphører aldri.

Det er alvorlige tider foran oss, og det er meget nødvendig for familier å forlate byene og komme ut på landet forat sannheten må kunne bringes ut til sideveiene utover jorden så vel som til hovedveiene. Meget avhenger av om vi legger våre planer etter Herrens Ord og gjennomfører dem med iherdig energi. Gudhengiven aktivitet og utholdenhet har her mer å si enn geni og boklig lærdom. Alle de talenter og evner som det menneskelige redskap er utstyrt med, har liten verdi dersom det ikke blir brukt.

Dersom vi vender tilbake til større enkelhet, vil dette bli påskjønet av barna og de unge. Arbeid i hagen og på marken vil være en behagelig avveksling fra den trettende tredemøllen med abstrakte lekser som deres unge sinn aldri burde være innskrenket til. Særlig vil det være verdifullt for det nervøse barn som boklige lekser virker utmattende på og er vanskelige å huske. Hvis barnet får betrakte naturen, vil det oppnå sunnhet og lykke, og de inntrykk det får, blir ikke utvisket, for de vil være knyttet til de gjenstander som det til stadighet kan betrakte.

Utdannelsens abc

Arbeidet med jorden hører med blant de beste sysler, for det setter musklene i virksomhet og gir hvile for sinnet. Å bli gjort dyktig i jordbruk burde være utdannelsens abc i våre skoler. Dette er det aller første arbeid en burde ta fatt på. Skolene våre bør ikke være avhengige av importerte produkter, når det gjelder korn, grønnsaker og frukt, som er av så vesentlig betydning for helsen. Våre unge trenger til å lære å hugge trær og til å dyrke jorden så vel som til å få boklig utdanning. Forskjellige lærere bør settes til å ha tilsyn med en gruppe elever i deres arbeid, og de bør arbeide sammen med dem. På den måten kommer lærerne selv til å lære å bære ansvar og byrder. Elever som er skikket til det, burde også på denne måten læres opp til å bære ansvar og til å samarbeide med lærerne. Alle bør rådslå sammen om de aller beste metoder til å utføre arbeidet. . . .

Det gjøremål som lærer hånden opp til å gjøre nytte og lærer de unge å bære sin del av livets byrder, gir fysisk styrke og utvikler enhver evne. Alle bør finne noe å gjøre

som kan være til gagn for dem selv og til hjelp for andre. Gud bestemte at arbeidet skulle være en velsignelse, og bare den som arbeider flittig, finner den sanne lykke og glede i livet.

Arbeidet må fordeles passende mellom hjerne og muskler dersom helse og styrke skal kunne holdes ved like. De unge vil da kunne ta fatt på studiet av Guds Ord med en sunn oppfatningsevne og vel balanserte nerver. De vil kunne tenke sunt og bevare de dyrebare ting som blir dratt fram fra Ordet. De vil fordøye sannheten i Guds Ord og vil som følge av dette eie en tenkeevne til å innse hva som er sannhet. Når så anledningen krever det, kan de med saktmodighet og frykt svare enhver som spør dem om grunnen til det håp som er i dem.

Kapittel 64

Jordbruket ved Avondale-skolen

Det er enkelte ting angående ordningen og bruken av jordeiendommene i nærheten av vår skole og kirke, som er blitt åpenbart for meg, og som jeg har fått pålegg om å legge fram for dere. Helt til ganske nylig har jeg ikke følt meg fri til å omtale dem, og ikke engang nå føler jeg meg fri til å åpenbare alt sammen, fordi vårt folk ikke er beredt til å forstå alt som ved Guds forsyn vil utvikle seg på Avondale.

I nattens syner ble noen ting klart stilt fram for meg. Folk holdt på å velge byggetomter i nærheten av skolen, der de ville bygge hus og opprette hjem. Men det sto En i vår midte som sa: «Dere begår en stor feil, som dere kommer til å få grunn til å beklage. Disse markene skal ikke dekkes med bygninger andre enn dem som er nødvendige for skolens lærere og elever. Markene omkring skolen skal brukes til jordbruk. De skal bli en levende lignelse for elevene. Elevene skal ikke betrakte markene omkring skolen som noe alminnelig. De skal se på dem som en oppslått lærebok som Herren ønsker de skal studere. De leksene den inneholder, vil gi kunnskap om sjelekultur.»

«Dersom dere tillot at jorden omkring skolen ble bebygd med private bygninger og så ble nødt til å dyrke opp andre marker lenger borte fra skolen, ville det være et stort feilgrep som vi alltid ville komme til å beklage. All jorden i nærheten av bygningen skal betraktes som skolens gårdsbruk, der de unge kan læres opp under dyktige tilsynsmenn. De unge som skal gå på våre skoler, behøver all den jord som ligger i nærheten. De skal plante den til med prydvvekster og frukttrær og dyrke hageprodukter. »

«Jordbruket ved skolen må betraktes som en naturens lærebok som lærerne skal hente sin anskuelsesundervisning fra. Elevene skal undervises om at Kristus, som skapte verden og alt som er i den, er liv og lys for alt levende. De ting som øynene dveler ved under skoleoppholdet, vil gjøre livet takknemlig og lykkelig for ethvert barn og ungt menneske som er villig til å gripe anledningen til å få en riktig utdanning. 1900 -- «Testimonies», VI, side 181-185.

Oppgaven som ligger foran oss

Vi trenger til flere lærere og flere talenter til å utdanne elevene i forskjellige fag, forat mange må kunne gå ut fra dette sted, villige og dyktige til å bringe andre den kunnskapen de selv har fått. Her skal foreldreløse gutter og piker finne et hjem. Det bør oppføres bygninger til et hospital, og det bør skaffes båter som skolen har bruk for. Det bør ansettes en kompetent gårdsbestyrer og forstandige, energiske menn til å ta seg av de forskjellige industrielle foretak, menn som udelt vil bruke sine talenter til å lære elevene å arbeide.

Mange unge mennesker vil komme til skolen med et ønske om å lære industrielle fag. Undervisning på dette området bør innbefatte bokholderi, snekkerhåndverk og alt som hører med til å drive jordbruk. Det bør også gjøres forberedelse til undervisning i grovsmedarbeid, maling, skomakerhåndverk, matlaging, baking, vask, lapping og stopping, maskinskrivning og boktrykkerkunst. Enhver evne vi råder over, må settes inn i dette undervisningsarbeid, slik at elevene må kunne gå ut herfra skikket til de mange plikter som møter dem i det praktiske liv.

Villaer og bygninger som er nødvendige i skolearbeidet, bør oppføres av elevene selv. Disse husene bør ikke bygges tett opp mot hverandre, og heller ikke bør de stå for nær selve skolebygningene. Når dette arbeid blir utført, bør det dannes små grupper som under kompetente ledere blir opplært til fullt ut å forstå sitt ansvar. Alt dette kan man ikke fullføre med en gang, men vi skal begynne å arbeide i tro.

Reservert jord

Herren ønsker at jorden omkring skolen skal helliges til ham som hans eget skolerom. Vi er kommet til et sted med rikelige jordarealer, og tomtene i nærheten av skolen og kirken bør ikke brukes til privatboliger. Ikke alle som tror på sannheten for denne tid, er blitt forvandlet i sin karakter. De er ikke den rette anskuelsesundervisning, og de representerer ikke Kristi karakter. Mange av dem som gjerne vil bo ved kirken og skolen, blir ikke til noen hjelp, men til en hindring. De mener at de bør hjelpes og favoriseres. De hverken setter pris på arten av den virksomhet vi utfører eller påskjønner den stilling den er i. De skjønner ikke at alt det som er gjort i Avondale, er blitt gjort ved hjelp av det hardeste arbeid og ved bruk av pengemidler som er skjenket ved oppofrelse, eller som må betales tilbake til utlånerne.

Blant dem som gjerne vil bo i nærheten av vår skole, vil det være noen som er fulle av forestillinger om sin betydelighet og av bekymring for sin egen anseelse. De er følsomme og stifter partier; Slike trenger til en omvendelse, for de er langt fra å være i en stilling der de kan ta imot Herrens velsignelser. Satan frister dem til å søke forrettheter som bare vil skade dem dersom de blir oppfylt, og på den maten vil de volde bekymring blant brødrene. Mange som for tiden ikke har noen plass for Guds rikes levende prinsipper, trenger til å få disse prinsippene innført i sitt liv. De som lærer i Kristi skole, vil betrakte enhver nådesbevisning fra Gud som noe som er for godt for dem. De vil forstå at de ikke fortjener alt det gode de tar imot, og de vil betrakte seg som lykkelige. Deres ansiktsuttrykk vil vitne om fred og hvile i Herren, fordi de har Herrens ord for at han har omsorg for dem.

«Så sier Herren: Himmelen er min trone, og jorden mine føtters skammel; hva hus kunne I bygge meg, og hvor skulle det finnes et hvilested for meg? Alt dette har jo min hånd gjort, og således ble alt dette til, sier Herren. Men den jeg vil se til, det er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er forferdet over mitt ord.» Es. 66, 1. 2. I de siste dagene av året 1898 hadde vi mange erfaringer som lærte oss hva disse ord betyr. Mitt hjerte var meget betyngnet, og forhold ble da åpenbart for meg angående de onder som ville bli følgen av å avstå jord i nærheten av skolen til privatbygg. Det syntes som om vi var i et møte til rådslagning, og iblant oss sto det En som man ventet ville hjelpe oss ut av våre vanskeligheter. De ord han uttalte, var tydelige og bestemte:

«Disse arealer skal etter Guds bestemmelse være til gagn for skolen. Dere har hatt synlige beviser på hvordan menneskenaturen arbeider, og hva den vil åpenbare under fristelse. Jo flere familier det kommer til å bo omkring skolebygningene, desto flere vanskeligheter vil lærere og elever møte på sin vei. Den naturlige selvskhet hos menneskenes barn er ferdig til å bli vekket til live dersom ikke allting er etter deres smak. Jorden omkring skolen skal være skolens eiendom, og dette jordbruket skal oppta et langt større areal enn dere har ment at det ville. I forbindelse med studiene skal det utføres et arbeid i overensstemmelse med de råd som er gitt. Avondale skal være et filantropisk sentrum. Guds folk på det australske misjonsfelt skal bli påvirket av Herrens Ånd til å yte sympati og midler til støtte og oppmuntring for mange veldedige og godgjørende foretak som skal være midler til å lære opp de fattige, de hjelpeløse og de vankundige til å bli selvhjulpne.»

Et panorama

Ved flere anledninger er det kommet lys til meg om at jorden omkring vår skole skal brukes til Herrens jordbruk. I en særlig forstand skal deler av dette jordbruket dyrkes godt opp. Foran meg så jeg marker som lå spredt, beplantet med alle slags frukttrær som vil bære frukt på dette sted. Det var også hager med grønnsaker, der frøsorter ble sådd og dyrket.

Dersom de som skal styre dette jordbruket, og dessuten skolens lærere, vil ta imot den Hellige Ånd så han kan arbeide sammen med dem, vil de få visdom til å lede, og Gud vil velsigne deres arbeid. Omsorgen for trærne, planting og utsæden sammen med innhøstingen skal bringe alle elevene underfulle lærdommer. De usynlige ledd som binder sammen utsæden og innhøstingen, bør studeres, og man bør peke på Guds godhet og lære å vurdere den. Det er Herren som gir sæden og jorden fruktbarhet og kraft. Hvis det ikke var et slikt guddommelig virkemiddel som samarbeidet med menneskelig takt og dyktighet, ville sæden som blir sådd ut, være unyttig. Det er en usynlig kraft som stadig er i virksomhet til beste for menneskene for å gi dem mat og klær. Lignelsen om sæden, betraktet i lyset av lærerens og elevens daglige erfaring, skal åpenbare at Gud er i virksomhet i naturen, og den skal forklare de ting som hører himmerikes rike til.

Kapittel 65

Menighetsskoler

Menigheten har en særskilt oppgave å utføre med å oppdra og opplære sine barn slik at de ikke skal bli påvirket av dem som har fordervelige vaner, når de går på skole eller er i andres selskap. Verden er full av urettferdighet og ringeakt for Guds krav. Byene er blitt som Sodoma, og barna våre er daglig utsatt for mange onder. De som går i de offentlige skolene, kommer ofte i berøring med andre som har vært mer forsømte enn de selv, slike som med unntak av den tid de tilbringer i skoleværelset, er overlatt til å få sin oppdragelse på gaten. De unges hjerter er lett mottagelige for inntrykk, og dersom omgivelsene ikke er av rette slags, vil Satan bruke disse forsømte barna til å påvirke dem som får en mer omhyggelig oppdragelse. Før foreldrene, som holder sabbaten, vet noe om det onde som skjer, kan barna deres ha lært dårlige ting, og deres sjeler kan være blitt fordervet.

De protestantiske kirkesamfunn har antatt den falske sabbat, som er et barn av pavedømmet, og opphøyet den over Guds hellige dag som han har innviet. Det er vår oppgave å gjøre det klart for barna våre at den første dag i uken ikke er den sanne sabbat, og at feiringen av den er en klar motsigelse av Guds lov, når vi har fått lys med hensyn til hvilken dag er den sanne sabbat. Lar lærerne i folkeskolene barna våre få den oppfatningen som er i samklang med Guds Ord? Bli synden fremstilt som noe som er mishagelig for Gud? Bli lydighet mot alle Guds bud fremholdt som begynnelsen til all visdom? Vi sender barna våre til sabbatsskolen forat de skal få undervisning om sannheten, og når de så går i den daglige skoleklassen, lærer de lekser som inneholder usannhet. Dette bør ikke forekomme, for det forvirrer sinnet hos dem. Dersom de unge får begreper som er en forvanskning av sannheten, hvordan skal vi da kunne motvirke innflytelsen av en slik undervisning?

Kan vi undres over at noen av de unge blant oss under slike forhold ikke verdsetter religiøse fortrinn? Kan vi undres over at de blir ledet inn i fristelse? Kan vi undre oss over at de, så forsømt som de har vært, bruker sin energi til fornøyer som ikke er til beste for dem, og at deres religiøse forsetter blir svekket og deres åndelige liv formørket? Sinnet blir av samme karakter som de ting det blir fylt med, og høsten blir av samme natur som utsæden. Er ikke disse kjensgjerninger nok til å vise hvor

nødvendig det er å våke over oppdragelsen av de unge helt fra de tidligste år? Ville det ikke være bedre for de unge å vokse opp i en viss grad av uvitenhet med hensyn til det man i alminnelighet forstår ved utdanning, enn at de skulle bli likegyldige angående Guds sannhet? 1900 -- «Testimonies, VI, side 193-205.

Da Israels barn ble samlet ut fra egypterne, sa Herren: Jeg vil «gå igjennom Egypts land og slå i hjel alt førstefødt i Egypts land, både folk og fe, og over alle Egypts guder vil jeg holde dom; jeg er Herren. » «Og I skal ta et knippe isop og dyppe i blodet som er i skålen, og stryke på det øverste dørtre og på begge dørstolpene noe av blodet i skålen, og ingen av eder skal gå ut av sin husdør før om morgenen. For Herren skal gå gjennom landet og slå egypterne, og når han ser blodet på det øverste dørtre og på begge dørstolpene, skal han gå døren forbi og ikke la ødeleggeren få komme inn i eders hus og slå eder. Dette skal I holde; det skal være en forskrift for deg og dine barn til evig tid.» 2 Mos. 12, 22-24. Blodet på dørstolpene var et symbol på Kristi blod, som alene frelste hebreernes førstefødte fra forbannelsen. Hvert hebraisk barn som oppholdt seg i en egyptisk bolig, omkom.

Denne erfaringen som israelittene hadde, ble skrevet til lærdom for dem som skulle leve i de siste dager. Før den susende svøpen går fram over jordens beboere, vil Herren oppfordre alle som i sannhet er israelitter, til å berede seg for denne begivenhet. Til foreldre sender han det advarende rop: Samle deres barn i deres eget hus. Ta dem bort fra slike som ikke vil bry seg om Guds befalinger, og som lærer og gjør det onde. Forlat de store byene så snart som mulig. Opprett menighetsskoler. Gi deres barn Guds Ord som grunnlag for all utdanning. Dette Ord er fullt av vakre lærdommer, og dersom elevene gjør det til sitt studium i begynnerklassen her nede, vil de bli forberedt for den høyere klassen hisset.

Guds Ord kommer til oss i denne tid: «Dra ikke i fremmed åk med vantro! for hva samlag har rettferd med urett, eller hva samfunn har lys med mørke? Og hva samklang er det mellom Kristus og Belial, eller hva lodd og del har en troende med en vantro? Og hva enighet er det mellom Guds tempel og avguder? Vi er jo den levende Guds tempel, som Gud har sagt: Jeg vil bo iblant dem og ferdes iblant dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Derfor, gå ut fra dem og skill eder fra dem, sier Herren, og rør ikke ved urent, så skal jeg ta imot eder, og jeg vil være eder en far, og I skal være meg sønner og døtre, sier Herren den Allmektige. » 2 Kor. 6, 14-18. Hvor er deres barn? Oppdrar dere dem til å se og fly fra fordervelsen i verden, som grunner

seg på begjær? Søker dere å frelse deres sjeler, eller er dere med på å føre dem i ødeleggelse på grunn av deres forsømmelse?

Barna blir forsømt

Altfor liten oppmerksomhet er blitt viet våre barn og vår ungdom. De eldre i menigheten har ikke betraktet dem med ømhet og sympati og med ønske om at de måtte gjøre fremgang i det guddommelige liv. Barna har derfor ikke kunnet utvikle kristenlivet slik som de burde ha gjort. Noen menighetsmedlemmer som før har elsket og fryktet Gud, tillater at deres forretning blir det altoppslukende og skjuler sitt lys under en skjepp. De har glemt å tjene Gud, og de gjør sin for retning til en grav for sin religion.

Skal vi tillate at de unge blir drevet hit og dit, at de blir motløse og faller i fristelser som overalt ligger på lur for deres troskyldige føtter? Det arbeid som ligger nærmest for våre menighetsmedlemmer, er å få interesse for vår ungdom, og med vennlighet, tålmodighet og ømhet gi dem linje på linje og bud på bud. Å, hvor er fedrene og mødrene i Israel? Det burde være mange slike, og de burde som husholdere over Kristi nåde ikke bare være en tilfeldig, men en særlig interesse for de unge. Det burde være mange flere hjerter som blir rørt på grunn av den ynkelige stilling vår ungdom er i, og som innser at Satan arbeider med ethvert tenkelig påfunn for å dra dem inn i sitt garn. Gud krever at menneskeheten skal våkne opp av sin dvale og se hvilken tjeneste som er nødvendig i denne farlige tid.

Våre brødres og søstres øyne bør salves med den himmelske øyensalve så de må kunne se hva som er nødvendig i denne tid. Lammene i hjorden må få føde, og himmelens Herre ser ned for å undersøke hvem som utfører det arbeid han ønsker skal bli utført for barna og de unge. Menigheten sover og fatter ikke hvor stor denne sak er. «Å, » sier noen, «hva skal det være godt for å ta det så grundig med hensyn til å utdanne vår ungdom? Jeg synes at dersom noen få som har bestemt seg for å velge en eller annen litterær linje eller noe annet kurs som krever en viss utdanning, blir vist særlig oppmerksomhet, så er dette alt som er nødvendig. Det er ikke påkrevet at alle våre unge mennesker lærer så meget. Vil ikke en grundig utdanning av noen få tilfredsstille alle nødvendige krav?»

Jeg svarer: Nei, absolutt ikke. Hvilket utvalg ville vi være i stand til å gjøre blant

vår ungdom? Hvordan skulle vi kunne si hvem som ville være de mest lovende, hvem som ville utføre den beste tjeneste for Gud? Med vår menneskelige dømmekraft ville vi kanskje gjøre som Samuel, som da han ble sendt ut for å finne Herrens salvede, festet seg ved det ytre utseende.

Men Herren sa til Samuel: «Se ikke på hans utseende og på hans høye vekst! For jeg har forkastet ham; jeg ser ikke på hva mennesket ser på, for mennesket ser på det utvortes, men Herren ser på hjertet.» Ikke en eneste av Isais sønner med den edle skikkelse de hadde, ville Herren anta. Men da David, den yngste sønnen som bare var en ung gutt og fårehyrde, ble kalt hjem fra marken og trådte fram for Samuel, sa Herren: «Stå opp og kall ham! For ham er det.» 1 Sam. 16, 7. 12. Hvem kan avgjøre hvilket medlem i en familie vil vise seg å være brukbar i Guds verk? Alle de unge bør få lov å nyte de velsignelser og privilegier som en utdanning i våre skoler betyr, forat de må kunne bli ansport til å bli Guds medarbeidere.

Menighetsskoler nødvendig

Mange familier som av hensyn til sine barns utdanning flytter til steder der våre store skoler blir opprettet, ville gjøre Mesteren en bedre tjeneste ved å bli hvor de er. De bør oppmuntre den menigheten hvor de er medlemmer, til å opprette en menighetsskole, der barna innenfor deres krets kunne få en allsidig, praktisk kristelig utdanning. Det ville være langt bedre for barna, for dem selv og for Guds sak, om de ville bli i de mindre menighetene der man trenger deres hjelp, istedenfor å flytte til de større menighetene der det stadig ligger fristelser til å synke ned i åndelig uvirksomhet, fordi det ikke er noe behov for dem.

Hvor som helst det er noen få som holder sabbaten, burde foreldrene slutte seg sammen om å opprette en skole der deres barn og unge kunne få undervisning. De bør ansette en kristelig lærer som ville være en gudhengiven misjonær og lære opp barna på en slik måte at de kunne bli misjonsarbeidere. La det bli ansatt lærere som gir en grundig undervisning i de almennelige fag og som gjør Bibelen til grunnlaget og livet i alt studium. Foreldre bør iføre seg rustningen og ved eget eksempel lære barna å bli misjonsarbeidere. De bør arbeide mens det er dag, for «natten kommer da ingen kan arbeide». Joh. 9, 4. Dersom de vil gjøre uegennyttige anstrengelser og med utholdenhet lære barna å bære ansvar, vil Herren samarbeide med dem.

Noen familier som holder sabbaten, bor alene, eller de bor langt borte fra andre som har samme tro. Disse har til tider sendt sine barn til våre kostskoler, der de har høstet utbytte og som de er kommet tilbake fra og er blitt til velsignelse i sitt eget hjem. Men noen kan ikke sende barna bort fra hjemmet for å få en utdannelse. I slike tilfelle bør foreldrene ansette en eksemplarisk kristelig lærer som vil betrakte det som en glede å virke for Mesteren i hvilken som helst stilling og være villig til å dyrke opp hvilken som helst del av Herrens vingård.

Fedre og mødre bør samarbeide med læreren og bestrebe seg alvorlig for at barna må bli omvendt. La dem gjøre sitt beste for å holde den åndelige interesse i hjemmet levende og sunn og for å oppdra barna i Herrens tukt og formaning. La dem bruke litt tid hver dag til å studere og til å være elever sammen med sine barn. På den måten kan de gjøre undervisningstimen til en fornøylig og gagnlig stund, og de vil få større tillit til denne fremgangsmåte når de forsøker å frelse barna. Foreldrene kommer til å innse at deres egen vekst vil foregå hurtigere mens de lærer å arbeide for barna. Når de på den måten arbeider i all beskjedenhet, kommer vantroen til å forsvinne. Tro og aktivitet vil gi forvissning og tilfredshet som vil øke for hver dag når de jager etter å kjenne Herren og forkynne ham. Deres bønner vil bli alvorlige fordi de har noe bestemt å be om.

I noen land er foreldrene på grunn av landets lover tvunget til å sende barna sine på skole. På steder hvor det er en menighet, bør det i slike land bli opprettet skoler, selv om det ikke er mer enn seks barn som kan ta del. Arbeid som om det gjaldt deres liv, for å redde barna fra å drukne i de besmittende og fordervelige innflytelser i verden.

Vi står langt tilbake når det gjelder vår plikt i denne viktige sak. På mange steder burde skoler ha vært i gang for flere år siden. På mange steder ville sannheten på denne måten ha hatt representanter som ville ha satt preg på Herrens verk. Man burde ha opprettet skoler på mange steder istedenfor å samle så mange store bygninger på noen få steder.

Disse skolene bør bli påbegynt under en forstandig ledelse slik at barna og de unge kan bli utdannet i sine egne menigheter. Det har vært en stor synd mot Gud at det har vært så megen forsømmelse på dette område, når Forsynet så rikelig har gitt oss hjelpemidler til å arbeide med. Men selv om vi før ikke har gjort det vi kunne ha gjort for de unge og for barna, så la oss nå vende om og innhente det som er forsømt. Herren sier: «Om eders synder er som purpur, skal de bli hvite som sne; om de er røde som

skarlagen, skal de bli som den hvite ull. Er I villige og hører, skal I ete landets gode ting. » Es. 1,18.19.

Menighetsskolenes og lærernes karakter

Det arbeid som blir utført i våre menighetsskoler, bør være av aller første rang. Jesus Kristus, Gjenopprekkeren, er det eneste hjelpemiddel mot en feilaktig utdanning, og de lærdommer hans ord inneholder, bør alltid stilles fram for de unge i den mest tiltalende form. Den disiplin elevene får i skolen, bør utfylle den oppdragelsen de får i hjemmet, og både i hjemmet og i skolen bør enkelhet og gudsfrykt opprettholdes. Det vil kunne finnes menn og kvinner med evner til å virke i disse små skolene, men som ikke med fordel kan arbeide i de større. Når de holder seg til Bibelens lærdommer, vil de selv få en utdanning av den høyeste verdi.

Når man velger lærere, bør man gjøre bruk av enhver forsiktighetsregel, for man vet at dette er en likså høytidelig sak som når en velger menn til predikegjerningen. Forstandige menn bør forestå valget, slike som kan bedømme menneskers karakter. For når det gjelder å opplære og danne sinnet hos de unge og å gjennomføre på en lykkelig måte de mange virkegrener som skal utføres av lærerne i våre menighetsskoler, trenger vi de aller beste talenter som kan skaffes. Ingen med et underlegent eller smålig åndspreg bør settes til å forestå en av disse skolene. Overlat ikke barna til unge og uerfarne lærere som ikke har noen evne til å styre, for deres bestrebelse vil være tilbøyelige til å bryte ned all orden. Orden er himmelens første lov, og enhver bør i denne retning være et mønster på himmelen.

Det er synd å overlate barn til lærere som er stolte og ukjærlige. En lærer med dette preg vil gjøre stor skade for dem som har en karakter i hurtig utvikling. Dersom lærere ikke er Gud underdanige, dersom de ikke har kjærlighet til de barna som de har under seg, eller dersom de tar parti for dem som faller i deres smak, og viser likegyldighet overfor dem som er mindre tiltalende eller som er urolige og nervøse, bør de ikke bli ansatt. For resultatet av deres arbeid vil bli at sjeler går tapt for Kristus.

Særlig for barnas vedkommende er det behov for lærere som er rolige og vennlige og som viser overbærenhet og kjærlighet nettopp mot dem som trenger det mest. Jesus elsket barna. Han betraktet dem som de yngste medlemmer i Herrens familie. Han behandlet dem alltid med vennlighet og aktelse. Lærerne bør følge hans eksempel. De

bør ha den sanne misjonsånd, for barna skal læres opp til å bli misjonærer. De bør føle at Herren har overlatt barnas og de unges sjeler til dem som et høytidelig tillitsverv.

Menighetsskolene våre trenger lærere som har høye moralske egenskaper og som man kan stole på, slike som er sunne i troen og som eier takt og tålmodighet, slike som vandrer med Gud og avstår fra ethvert skinn av ondt. De vil nok finne skyer i sitt arbeid. Det kommer skyer og mørke, storm og uvær, og de kommer til å møte fordom hos foreldre som har uriktige begreper om den karakter barna skal danne. For det er mange som påstår at de tror på Bibelen, mens de forsømmer å innføre dens prinsipper i familielivet. Men dersom lærerne stadig er disipler i Kristi skole, vil disse forhold aldri få makt over dem.

Foreldre bør søke Herren med dypt alvor forat de ikke skal bli snublestener på barnas vei. Misunnelse og avind bør være bannlyst fra hjertet, og Kristi fred bør få komme inn for å knytte menighetens medlemmer sammen til et kristelig fellesskap. Lukk sjelens vinduer igjen for verdens giftige sumpluft, og la dem være åpne mot himmelen til å ta imot de legende stråler av Kristi rettferdighets solskinn.

Før kritikkens og misunnelsens ånd blir bannlyst fra hjertet, kan Herren ikke gjøre det han gjerne vil for menigheten for å åpne veien så skoler kan bli opprettet. Før det hersker enighet, vil han ikke påvirke dem som han har betrodd midler og evner til å føre dette arbeid fremad. Foreldre må komme opp på et meget høyere nivå, bevare Herrens vei og øve rettferdighet så de kan være lysbærere. Det må skje en fullstendig forandring i sinn og karakter. Dersom en splittelsens ånd blir næret i noen få hjerter, vil den få innpass hos andre og ødelegge den innflytelsen skolen kunne øve til det gode. Dersom foreldrene ikke er villige til og ivrige etter å samarbeide med læreren for å frelse barna, er de ikke beredt til at noen skole kan bli opprettet blant dem.

Resultater av menighetsskolens arbeid

Når menighetsskolene blir ledet på rette måte, vil de være et middel til å løfte sannhetens banner på de steder hvor de blir opprettet, og barna som får en kristelig utdanning, vil vitne for Kristus. På samme måten som Jesus i tempelet løste de hemmelighetene som prestene og rådsherrene ikke hadde oppdaget, slik vil barna som har fått en riktig opplæring, under det avsluttende verk her på jorden i sin enfoldighet tale ord som vil vekke forundring hos menn som nå taler om en «høyere utdanning».

Liksom barna i tempelets forgårder sang: «Hosianna! Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» (Mark. 11, 9), slik vil barnestemmer i de siste dager heve seg for å gi det siste advarende budskap til en fortapt verden. Når himmelske vesener ser at menn ikke lenger får tillatelse til å fremholde sannheten, vil Guds Ånd komme over barna, og de vil utføre en gjerning slik at sannheten blir forkynt, noe som de eldre arbeidere ikke kan gjøre fordi veien vil være stengt for dem.

Menighetsskolene våre er av Gud bestemt til å berede barna for denne store oppgaven. Her bør barna bli opplært i særskilte sannheter for denne tid og i praktisk misjonsarbeid. De skal stille seg i arbeidernes rekker for å hjelpe de syke og de lidende. Barna kan ta del i helsemisjonsarbeid, og med sine små ytelser kan de hjelpe til med å føre det fremover. Bidragene deres kan være små, men enhver liten ting vil hjelpe, og ved deres bestrebelser vil mange sjeler bli vunnet for sannheten. Gjennom dem vil Guds budskap og hans frelsende legedom bli kunngjort for alle folkeslag. Menigheten bør derfor ha en byrde for lammene i hjorden. La barna bli oppdratt og utdannet til å gjøre tjeneste for Gud, for de er Herrens arv.

For år tilbake burde det ha vært opprettet skolehus passende for menighetsskoler, der barna og de unge kunne få en utdanning.

Lærebøkene i menighetsskolene våre bør være av en slik karakter at de leder oppmerksomheten hen til Guds lov. Da vil sannhetens lys og styrke og kraft bli fremhevet. Unge som kommer ute fra verden, ja endog noen som har fått sitt sinn fordervet, vil komme til disse skolene, og der vil de bli omvendt. Deres vitnesbyrd for sannheten vil kanskje i en tid bli hindret av de falske teorier som deres foreldre hyller, men til sist vil sannheten seire. Det er blitt meg pålagt å si at denne slags misjonsarbeid vil få en virkningsfull innflytelse når det gjelder utbredelsen av lys og kunnskap.

Hvor viktig er det ikke at familier som slår seg ned der det er en skole, er gode representanter for vår hellige tro!

Menigheter på steder der det er opprettet skoler, har god grunn til å skjelve når de ser at det er blitt betrodd dem et ansvar som er for stort til å kunne uttrykkes med ord. Skal dette arbeid, som på en edel måte er blitt påbegynt, sykke hen av mangel på gudhengivne arbeidere? Skal egoistiske planer og egennyttig strev få plass i dette foretagende? Vil arbeiderne tillate at kjærlighet til vinning, lyst til makelighet og

mangel på gudsfrykt bannlyser Kristus fra deres hjerter og lukker ham ute fra skolen? Gud forby! Arbeidet er allerede skredet langt fram. Hva retningen for utdanning angår, så ligger alt rede for en alvorlig reform, for en sannere og mer effektiv utdanning. Vil vårt folk ta imot dette hellige tillitsverv? Vil de ydmyke seg ved Golgatas kors, rede til ethvert offer og enhver tjenestegjering?

Foreldre og lærere bør med det største alvor søke etter den visdom som Jesus alltid er villig til å gi. De har nemlig å gjøre med menneskers sinn i den mest interessante og lettest påvirkelige periode i deres utvikling. De bør strebe etter å rettlede de unges tilbøyeligheter på en slik måte at de på ethvert trinn i sitt liv må kunne være en fremstilling av den naturlige skjønnhet som passer til vedkommende alderstrinn og gradvis utvikler seg, akkurat som tilfellet er med plantene og blomstene i hagen.

Når det gjelder å utdanne de små barna, bør man skaffe særskilte talenter. Mange kan stille krybben høyt og gi fårene mat. Men det er nødvendig å stille krybben lavt og gi lammene føde. Det er denne leksen lærerne i de første klassene trenger til å tilegne seg.

Åndens øye trenger til å opplæres, for ellers vil barnet finne fornøyelse i å betrakte det onde.

Lærere bør til tider ta del i de små barnas fornøyelser og lek og lære dem å leke. På den måten vil de kunne forhindre uvennlige følelser og handlinger uten tilsynelatende å øve kritikk eller ha noe å utsette på dem. Dette kameratskapet vil knytte læreres og elevers hjerter sammen, og skolen blir til glede for dem alle.

Lærerne bør elske barna, for de er de yngste medlemmer i Herrens familie. Herren vil spørre dem, slik som han spør foreldrene: «Hvor er nå den hjord som var gitt deg, dine herlige får?» Jer. 13, 20.

På steder der de troende er få, bør to eller tre menigheter slutte seg sammen om å føre opp en beskjedne bygning til menighetsskole. Alle bør dele utgiftene. Det er på høye tid at de som holder sabbaten, skiller barna sine ut fra verdslige kamerater og stiller dem under de aller beste lærere, som vil gjøre Bibelen til grunnlag for alt studium. -- 1900. -- «Testimonies», VI, side 109.

Kapittel 66

Skolens ledelse og økonomi

Jeg skulle ønske at jeg rådet over ord som ga et klart uttrykk for betydningen av den riktige ledelsen av våre skoler. Alle bør forstå at skolene våre er Herrens redskaper, og gjennom dem ønsker han at menneskene skal få kunnskap om ham. Overalt er det trang til menn og kvinner som kan tjene som formidlere av lyset. Guds sannhet skal bringes ut til alle land forat menneskene på den måten kan bli opplyst.

Som et folk med større lys bør vi finne midler til å utvikle en hær av utdannede misjonærer, som kan tre inn i de forskjellige grener av Guds verk. Vi trenger veldisiplinerte, kultiverte unge menn og kvinner i våre skoler, i våre sanatorier, i helsemisjonen, i forlagskontorene, i konferensene i de forskjellige land og på misjonsmarkene i det hele tatt. Vi trenger unge menn og kvinner som eier en høy åndskultur og er skikket til å utføre det beste arbeid for Herren. Vi har utrettet en del for å nå opp til denne standard, men vi står fremdeles langt tilbake for hva Herren har bestemt. Dersom vi ønsker å være uten skyld på dommens dag, må vi som en menighet og som medlemmer gjøre våre rundhåndede bestrebelser for å opplære våre unge så de kan bli bedre skikket til de forskjellige grener av det store verk som er betrodd i våre hender. Som et folk som har stort lys, bør vi legge kloke planer forat talentfulle personers foretaksomme ånd må kunne tilegne seg styrke, disiplin og dannelselse, slik at Kristi verk ikke skal bli hindret av mangel på dyktige arbeidere som vil løse sin oppgave med alvor og troskap.

Noen vil være tilfreds med at noen få av de mest lovende blant vår ungdom får en grundig utdanning. Men de trenger alle sammen til utdanning, forat de må kunne gjøre nytte her i livet, forat de kan bli dyktige til ansvarsfulle plasser både i det private og i det offentlige liv. Det er i høy grad nødvendig at det blir lagt planer for et stort antall kompetente arbeidere, og mange bør utdanne seg til lærere, slik at andre må kunne bli opplært og dyktiggjort til det store verk i fremtiden. Menigheten bør oppfatte situasjonen og med sin innflytelse og sine midler søke å virkeliggjøre dette ønskelige mål. 1900 -- «Testimonies», VI, 206-218.

Fri for gjeld

Forat våre skoler på en edel måte må kunne oppfylle hensikten med at de er blitt opprettet, bør de være fri for gjeld. De bør ikke være overlatt til å måtte bære den byrden å skulle betale renter. Istedenfor å forhale virksomheten, når det gjelder å opprette skoler for arbeidere, og da særlig på nye misjonsmarker der antallet av brødre er lite og midlene begrenset, kan det være bedre å låne endel penger av venner som har interesse for dette foretak. Men hvis det er mulig, bør våre anstalter alltid være gjeldfrie når de blir innviet.

I sine husholderes hender har Herren midler til sitt verk. Og så lenge våre skoler har gjeld som er pådratt når de er blitt opprettet, når nødvendige bygninger er blitt oppført og når det nødvendige utstyret er blitt skaffet, er det vår plikt å legge saken fram for våre brødre og be dem om å minske denne gjelden. Predikantene bør føle en byrde for dette arbeid. De bør oppmuntre alle til å arbeide i enighet og til å løfte i forhold til det de klarer. Dersom man i tidligere år hadde gått løs på dette arbeid med troskap og flid, kunne gjelden på våre eldre skoler ha vært avviklet for lenge siden.

Økonomi

Ved opprettelsen av skolebygninger, i deres utstyr og i enhver enkelthet i deres drift bør det øves den strengeste økonomi. Skolene våre må ikke bli ledet etter noen som helst innskredede eller egoistiske planer. De bør være så hjemlige som mulig, og på ethvert område bør de gi en korrekt undervisning om enkelhet, om hva som er nyttig, om sparsommelighet og økonomi.

Elevene oppholder seg ved våre skoler for å få en spesiell opplæring, for å få kjennskap til allslags arbeid, slik at de i kraft av den dyktighet de tilegner seg, må bli selvhjulpne. Og dersom de reiser ut som misjonærer, bør de være i stand til å skaffe seg de nødvendige bekvemmeligheter og hjelpemidler. Enten det gjelder menn eller kvinner, bør de lære å lappe og stoppe, vaske og holde tøyet i orden. De bør kunne lage sine egne måltider. De bør vite hvordan de skal dyrke jorden, og de bør kjenne til mekaniske sysler. På den måten kan de innskrenke sine egne utgifter og ved sitt eksempel påvise prinsipper som hører med til sparsommelighet og økonomi. En slik undervisning kan en lettest få på et sted der en i alle ting samvittighetsfullt praktiserer økonomi.

Ikke bare av hensyn til skolenes velferd finansielt sett, men også som en lærdom for elevene bør man med grundighet studere økonomien og samvittighetsfullt og med flid praktisere den. De ledende bør nøye undersøke på ethvert punkt at det ikke blir unødvendige utgifter som kan påføre skolen en gjeldsbyrde. Enhver elev som elsker Gud over alt annet, vil hjelpe til med å bære ansvaret i denne sak. De som er blitt opplært til å gjøre dette, kan ved forskrift og eksempel overfor andre de kommer i berøring med, peke på de prinsipper vår selvfornektende Gjenløser har lært oss. Selvrådighet er et stort onde som vi må overvinne.

Det er noen som helst ikke vil la elevene få vite noe om skolens finansielle vanskeligheter. Men det ville være langt bedre for elevene å se og forstå at vi mangler midler, for dette ville kunne hjelpe dem til å øve seg i å være sparsommelige. Mange som kommer til våre skoler, er fra enkle og uanselige hjem der de er blitt vant til å spise enkel mat uten mange retter. Hvilken innflytelse vil vårt eksempel ha på slike? La oss lære dem at når vi har så mange ting å bruke pengene til, og det er tusener som sulter og dør av sott og hungersnød, ved blodsutgytelse og brann, er det passende for oss omhyggelig å sørge for at vi ikke skaffer oss noe som er unødvendig bare for å tilfredsstille appetitten eller for å vekke oppmerksomhet.

Dersom skolene våre blir ledet i de riktige spor, vil vi kunne unngå å hope opp gjeld, og elevene vil likevel ha det komfortabelt og bordet være dekket med rikelig, god og solid mat. Vår sparsommelighet må aldri være slik at måltidene blir dårlige av den grunn. Elevene bør få rikelig med sunn mat. Men de som tar seg av matlagingen, må lære å samle smulene sammen så at ikke noe blir spilt.

Elevene bør læres opp til å ta nøye vare på det som er deres eget så vel som på det som hører skolen til. De bør lære å forstå at det er deres plikt å begrense enhver unødvendig utgift på skolen og på reiser til og fra deres hjem. Selvfornektelse er av uhyre stor betydning. Vi må gi akt på den undervisning som er gitt, for vi nærmer oss tidens avslutning. Mer og mer vil vi bli nødt til å legge planer, til å vise omtanke og til å øve sparsommelighet. Vi kan ikke gå fram som om vi hadde en bank å hente penger i i tilfelle av en kritisk situasjon. Derfor må vi ikke stille oss i vanskeligheter. Hver for seg og som ledere i Herrens institusjoner må vi nødvendigvis avskjære alt som tar sikte på stas, og bringe utgiftene innenfor de trange grensene som våre inntekter tillater.

God ledelse

Den økonomiske ledelse ved noen av våre skoler kan forbedres meget. Det må legges mer visdom og mer tankekraft i arbeidet. Det må innføres mer praktiske metoder for å stanse de stigende utgiftene som kan føre til gjeld. I Battle Creek og i College View er det satt altfor mange penger i bygninger, og til utstyr i skolehjemmene er det blitt brukt mer enn nødvendig.

Når de ledende ved en skole finner at den ikke kan klare de løpende utgiftene, og at det har hopet seg opp gjeld, bør de gå fram som kloke forretningsmenn og forandre sine metoder og planer. Når det i et år har vist seg at den finansielle ledelsen har vært feilaktig, bør man lytte til visdommens røst. La det komme en avgjort reform. Lærere kan legge kristelig dyd for dagen ved alvorlig, grundig tenking og ved å legge planer for å bedre forholdene. De bør av hjertet slutte seg til de ledendes planer og dele deres byrder.

Lave skolepenger

I noen av skolene våre har prisen for undervisningen vært for lav. Dette har på mange måter vært til skade for skolearbeidet. Det har ført til en nedslående gjeld. Det har gjort at ledelsen stadig har hatt mistanke om feilaktige beregninger, mangelfull økonomi og feilaktig anlagte planer. Det har vært meget nedslående for lærerne, og det fører til at folk krever tilsvarende lave priser i andre skoler. Uansett hva hensikten må ha vært med å sette skolepengene ned under lavmålsomkostninger, er det faktum at en skole er kommet i underbalanse, nok grunn til å gå gjennom planene på ny og til å ordne omkostningene på en slik måte at den i fremtiden kan vise bedre resultater. Det beløp som blir krevd for undervisning, kost og opphold, bør være nok til å dekke lønningene for lærerpersonalet, til å skaffe rikelig, sunn, nærende mat, til å holde utstyret på værelsene ved like, til å vedlikeholde bygningene og til å dekke de nødvendige løpende utgifter. Dette er en viktig sak, som ikke krever en knapp beregning, men en grundig undersøkelse. Det er nødvendig med råd fra Herren. Skolen bør ha en tilstrekkelig inntekt, ikke bare til å møte de nødvendige løpende utgifter, men også for å kunne gi elevene visse ting som kan være av betydning i deres arbeid gjennom skoleåret.

Man må ikke tillate at det hopet seg opp gjeld semester etter semester. Den aller høyeste utdanning en kan gi, er å lære å sky gjeld som man ville sky sykdom. Når det

går år etter år uten tegn på at gjelden blir forminsket, men snarere økes, bør det gjøres stopp. Styret bør si: «Vi tør ikke lede skolen lenger dersom man ikke finner en eller annen sikker metode. » Det ville være bedre, langt bedre, å lukke skolen inntil styret lærer kunsten å lede den på en måte som betaler seg. Ta som Guds utvalgte folk for Kristi skyld fatt på oppgaven og før inn et sunt finansielt system i våre skoler.

Når det blir nødvendig å forhøye prisene i en skole, legg da alltid først saken fram for dem som støtter skolen og vis dem at skolepengene har vært satt for lavt og at skolen av den grunn er kommet i gjeld. Dette har forkrøplet og hindret dens arbeid. Når skolepengene blir forhøyet slik at det kan betale seg, vil det kanskje føre til at søkningen blir mindre. Men en stor søkning burde ikke være årsak til så megen glede som frihet for gjeld.

En av følgene av for lave skolepenger i Battle Creek har vært at det på ett sted er blitt samlet et større antall elever og flere familier enn ønskelig. Hvis to tredjedeler av vårt folk i Battle Creek var Herrens planter på andre steder, ville de få plass til å vokse. Vi ville ha sett større resultater dersom en del av den tid og energi som blir ofret på den store skolen i Battle Creek for å bevare den i en sunn tilstand, var blitt brukt til skoler på andre steder hvor plassen tillater det, slik at arbeid med gårdsbruk kunne gå inn som et ledd i utdannelsen. Hadde de vært villige til å følge Herrens veier og hans planer, ville mange planter nå ha vært i vekst på andre steder.

Gang på gang er Herrens ord kommet til oss om at både menigheter og skoler burde ha vært plantet på andre steder, og at det var samlet for mange og tunge ansvar på ett sted. Få folket vekk fra de store byene og legg grunnvoll for verket på andre steder -- det er oppgaven vi har fått. Hvis denne oppgaven var blitt utført, og hvis en fordeling av penger og hjelpemidler var blitt foretatt, ville den summen som ble brukt til ekstra skolebygninger i Battle Creek, ha skaffet rikelig til to nye institusjoner på andre steder, og treet ville ha vokst og båret slike frukter som man ikke har oppnådd fordi mennesker valte å følge sin egen visdom.

Våre brødre sier at predikanter og foreldre påstår at det er snesevis av unge mennesker i våre rekker som trenger til de fordeler som de kan få ved våre skoler, men som ikke kan komme dersom skolepengene ikke blir lavere. Men de som stiller krav om lave skolepenger, bør omhyggelig overveie saken fra alle sider. Dersom elevene selv ikke råder over tilstrekkelige midler til å klare de virkelige utgiftene til et godt og trofast

arbeid i sin utdanning, er det da ikke bedre at deres foreldre, deres venner, de menighetene de tilhører, eller godgjørende brødre i deres konferens yter dem hjelp, enn at en gjeldsbyrde skal bli påført skolen? Det ville være langt bedre å la dem som støtter institusjonen, dele utgiftene enn at skolen blir satt i gjeld.

Det må finnes utveier til å forebygge at våre institusjoner kommer i gjeld. Vi må ikke la hele saken komme til å lide på grunn av gjeld som aldri blir avvirket, dersom det ikke skjer en fullstendig forandring og virksomheten blir ført fram på et annet grunnlag. La alle som har vært med på å tillate at denne sky av gjeld hviler over dem, nå føle det som sin plikt å gjøre hva de kan for å fjerne den.

Hjelp verdige elever

Menighetene på de forskjellige steder bør føle at det hviler på dem som et høytidelig ansvar å lære opp unge mennesker og utdanne de begavede til å ta opp misjonsarbeid. Når de i menigheten ser noen som gir løfte om å bli nyttige arbeidere, men som ikke klarer å betale for seg på skolen, bør de ta på seg ansvaret og sende dem til en av våre misjonsskoler. I menighetene finnes det ypperlige evner som det er behov for i tjenesten. Det er personer som ville gjøre god tjeneste i Herrens vingård. Men mange er for fattige til å få den utdanningen de trenger, uten hjelp. Menighetene bør føle det som et privilegium å ta del i å hjelpe slike med utgiftene.

De som har sannheten i sine hjerter, har alltid et åpent hjerte og hjelper der det er nødvendig. De går i spissen, og andre følger deres eksempel. Dersom det er noen som bør nyte fordelene av et opphold på skolen, men som ikke kan betale hele beløpet for undervisningen, så bør menighetene vise sin gavmildhet ved å hjelpe dem.

Foruten dette bør det i hver konferens bli opprettet et fond der verdige ubemidlede elever som ønsker å vie seg til misjonsarbeidet, kan få lån. I noen tilfelle bør det endog gis dem gaver. Da Battle Creek høyskole først begynte, ble det satt inn et fond i Review and Herald til hjelp for slike som ønsket å få en utdanning, men som ikke hadde midler. Dette gjorde flere elever bruk av inntil de kom godt i gang. Av de opptjente pengene betalte de så tilbake det de hadde fått slik at andre kunne få nytte av samme. De unge bør få klar beskjed om at de så langt som mulig selv må arbeide seg fram og på den måten delvis klare sine utgifter. Det som koster lite, blir lite påskjønt. Men det som tilnærmelsesvis koster det det virkelig er verdt, vil bli verdsatt i

overensstemmelse med dette.

Lær å bli selvhjulpen

Gi ved forskrift og eksempel undervisning i selvfornektelse, sparsommelighet, høysinnethet og selvhjulpenhet. Enhver som eier en sann karakter, har betingelser for å overvinne vanskeligheter og være snar til å etterkomme et «så sier Herren». Menneskene er ikke beredt til å forstå sin forpliktelse mot Gud før de i Kristi skole har lært å ta hans åk på seg og å undertvinge seg selv og vise lydighet. Oppofrelse utgjør selve begynnelsen til vårt arbeid med å fremme sannheten og med å opprette institusjoner. Den utgjør en vesentlig del av utdannelsen. Oppofrelse må bli en vane i vår ka rakteroppbygging her i livet, dersom vi ønsker å få en bygning som ikke er gjort med hender, evig i himmelen.

På grunn av uriktige begreper om bruk av penger er de unge utsatt for mange farer. De skal ikke bli båret fram og forsynt med penger som om det var et uuttømmelig forråd de kan ta av for å tilfredsstillte ethvert ønske. Penger må vi betrakte som en gave Gud har betrodd oss til å gjøre hans gjerning og bygge opp hans rike, og de unge bør lære å sette grenser for sine ønsker. Lær dem at ingen har lov til å misbruke sine krefter ved å behage seg selv og tilfredsstillte sitt eget jeg. De som Gud har utrustet med evnen til å skaffe seg pengemidler, står under forpliktelse overfor ham til å bruke disse midler til hans navns ære etter som himmelen gir visdom til. Hver krone som blir bortødslet til selvtilfredsstillte, eller som blir gitt til spesielle venner som vil bruke dem til å pleie stolthet og egoisme, blir rant fra Guds skattkammer. Penger som blir brukt til klær forat en skal se godt ut, kunne ha vært brukt til å fremme Guds sak på nye steder. Å, om Gud ville gi alle en sann forståelse av hva det vil si å være en kristen! Det er å være lik Kristus. Og Kristus levde ikke for å behage seg selv.

Plikten som hviler på våre konferenser

Våre konferenser ser hen til skolene etter utdannede og godt opplærte arbeidere, og de bør på en ytterst forstandig måte gi skolene den hjerteligste støtte. Vi har fått klart lys om at de som gjør tjeneste ved våre skoler ved å undervise i Guds Ord, utlegge Skriftene og utdanne elevene i det som hører Gud til, bør underholdes av tienden. Denne undervisning ble gitt for lenge siden, og den er senere blitt gjentatt gang på gang.

Overalt hvor det blir opprettet skoler, bør man finne forstandige ledere, «duelige menn av hele folket, menn som frykter Gud, troverdige menn, som hater urettferdig vinning» (2 Mos. 18, 21), menn som vil gjøre sitt aller beste i de forskjellige ansvar i de stillinger de får. De bør eie forretningstalent. Men enda viktigere er det at de vandrer ydmykt med Gud og er ledet av den Hellige Ånd. Slike menn vil være lært av Gud, og de vil søke råd hos sine brødre som er bønnens menn.

De som leder våre skoler, må ha rene hensikter i sitt arbeid. I sin uegennytte vil de huske på at andre deler av den store høstmarken krever de samme hjelpemidler som ble gitt til de skolene som står under deres tilsyn. I enhver plan vil de huske på at likhet og enighet skal bevares. De vil omhyggelig beregne utgiftene til hvert foretak og gjøre hva de kan for ikke å legge beslag på et så stort pengebeløp at andre på den måten blir berøvet de nødvendige hjelpemidler.

Altfor ofte er predikanter blitt satt til å bære ansvar som de på ingen måte var skikket til å bære. Legg disse ansvar på menn som har forretningstalent, menn som helt kan gå opp i sin forretning, som kan besøke skolene og holde regnskap med den finansielle stilling, og som på samme tid kan gi undervisning i bokføring. Arbeidet på skolen bør inspireres flere ganger hvert år. La predikantene tjene som rådgivere, men legg ikke finansielt ansvar på dem.

Inspeksjon av Generalkonferensens revisor

Det lys Herren har gitt meg, går ut på at forstandige menn, menn med finansiell innsikt, bør besøke våre skoler i hvert land og føre regnskap med deres økonomiske stilling. Denne sak bør ikke overlates til predikanter eller styremedlemmer som ikke har tid til å ta seg av denne byrden. Dette ansvaret skal ikke overlates til lærerne. Slike forretningssaker ved skolene krever talenter som hittil ikke er blitt sørget for.

Dersom lederne hadde vist skarp dømmekraft i tidligere år, ville de nedslående økonomiske forhold som har hindret saken så sterkt i de senere årene, aldri ha fått lov til å eksistere.

Dersom vår skolevirksomhet var blitt drevet i overensstemmelse med den undervisning vi har fått til rettledning, ville den mørke skyen av stor gjeld ikke ha hengt over institusjonene våre i dag.

Menighetsskolenes økonomi

De samme prinsipper som vil bringe fremgang og velsignelse til våre misjonsskoler og høyskoler, dersom de blir håndhevet, bør også råde i våre planer og vårt arbeid for menighetsskolene. Alle bør ta del i utgiftene. Menighetene bør sørge for at de som burde nyte disse fordeler, kan komme til skolen. Fattige familier bør hjelpes. Vi kan ikke kalle oss sanne misjonærer dersom vi forsømmer dem som bor like ved vår dør, som er i den mest kritiske alder, og som trenger til vår hjelp for å kunne få den kunnskap og erfaring som vil gjøre dem skikket til tjeneste for Gud.

Herren ønsker at det må bli gjort sterke anstrengelser for å utdanne våre barn. Sann misjonsvirksomhet utført av lærere som daglig blir undervist av Gud, ville bringe mange sjeler til kunnskap om sannheten, slik som den er i Jesus. Og barn som blir opplært på denne måten, vil bringe andre det lyset og den kunnskapen de selv får. Skal medlemmene i menigheten gi midler til fremme av Kristi sak blant andre, mens de overlater sine egne barn til Satans gjerning og tjeneste?

Etter hvert som det blir opprettet menighetsskoler, vil Guds folk finne ut at de selv får en verdifull oppdragelse mens de lærer hvordan de skal lede skolene på en heldig økonomisk basis. Dersom dette ikke lar seg gjøre, så lukk skolen inntil det ved Guds hjelp kan finnes planer så den kan holdes gående uten at det hviler en skamlett av gjeld på den. Menn med finansiell innsikt bør gå gjennom regnskapene en, to eller tre ganger årlig for å forvise seg om skolens sanne stilling og sørge for at store utgifter som fører til at det blir stiftet gjeld, ikke forekommer. De bør sky gjeld som de ville sky spedalskhet.

Mange av våre unge som ønsker å få en utdanning, føler seg altfor likegyldige med hensyn til å komme i gjeld. De betrakter boklige studier som det viktigste middel til utdanning. De innser ikke verdien av en praktisk forretningsutdanning, og de slår seg tilfreds med å gjennomgå flerårige studier ved hjelp av andres midler i stedet for selv å arbeide seg fram. De ser ikke kritisk på utfallet av dette. De tenker ikke fra årsak til virkning.

Følgen av en slik fremgangsmåte er ofte en ulikevektig utvikling av åndsevnene. Eleven forstår ikke de svake punkter i sin karakter. Han innser ikke sine egne mangler.

Ved å stole på andre går han glipp av den praktiske livserfaring som det vil bli vanskelig for ham å innhente. Han lærer ikke selvhjulpenhet. Han lærer ikke å øve tro. Sann tro vil sette sjelen i stand til å stige opp fra en ufullkommen uutviklet tilstand til forståelse av hva sann visdom er. Dersom elevene vil la hjerne, ben og muskler få en likelig utvikling, vil de være bedre i stand til å studere og bedre skikket til å kjempe med livets realiteter. Men dersom de følger sine egne uriktige begreper om hva sann utdanning består av, kommer de ikke til å bli selvhjulpne, allsidige menn og kvinner.

Kapittel 67

Guds plan med våre sanatorier

Enhver institusjon som blir opprettet av syvendedags-adventistene, skal være for verden det som Josef var i Egypt og det som Daniel og hans medbrødre var i Babylon. Når disse utvalgte menn ble tatt til fange, var det for å bringe hedenske folkeslag de velsignelser som kommer til menneskene ved kunnskapen om Gud. De skulle være Jehovas representanter. De skulle aldri inngå kompromiss med avgudsdyrkere. Sin religiøse tro og sitt navn som tilbedere av Israels Gud skulle de nære som en særskilt heder.

Og dette gjorde de. I medgang og motgang æret de Gud, og Gud æret dem.

Josef, som ble hentet fra et fangehull, en tjener for fanger, et bytte for utakknemlighet og misunnelse, viste seg å være tro i sin lydighet mot himmelens Gud. Og hele Egypt undret seg over visdommen hos denne mann som Gud opplyste. Farao «satte ham til herre over sitt hus og til hersker over alt sitt gods, forat han skulle binde hans fyrster etter sin vilje og lære hans eldste visdom». Sal. 105, 21. 22. Ikke bare for folket i Egypt, men for alle nasjoner som hadde forbindelse med dette mektige rike, åpenbarte Gud seg gjennom Josef. Han ønsket å gjøre ham til en lysbærer for alle folk, og han satte ham nærmest tronen i verdens største kongerike, forat den himmelske glans kunne skinne fjern og nær. Ved sin klokskap og rettvishet, ved sin renhet og menneskekjærlighet i det daglige liv, ved den hengivenhet som han tok seg av folkets interesser med -- og dette folk var en slekt som besto av avgudsdyrkere -- var Josef en Kristi representant. I sin velgjører, som hele Egypt vendte seg til med takknemlighet og pris, skulle dette hedenske folk og sammen med dem alle tilknyttede nasjoner kunne se sin Skapers og Gjenløseres kjærlighet.

På samme måten stilte Gud også ved Daniel et lys ved siden av tronen i verdens største rike, forat alle som ville, kunne få opplysning om den sanne og levende Gud. Ved det babyloniske hoff var det samlet representanter fra alle land, menn med de mest utsøkte talenter, menn som i høyeste grad var utrustet med naturlig begavelse og som eide den høyeste kultur denne verden kunne gi. Men blant dem alle var det ingen som kunne måle seg med de hebraiske fanger. I fysisk kraft og skjønnhet, i forstandsevnenes

vitalitet, i litterær utvikling og i åndelig styrke og innsikt var de uten like. «Og i enhver sak som krevde visdom og forstand, og som kongen spurte dem om, fant han at de ti ganger overgikk alle de tegnsutleggere og åndemanere som fantes i hele hans rike. » Dan. 1, 20. På samme tid som Daniel var tro i sine plikter ved kongens hoff, bevarte han sin lydighet mot Gud med en slik troskap at Gud kunne hedre ham som sin budbringer til den babyloniske monark. Gjennom ham ble fremtidens hemmeligheter utfoldet, og Nebukadnesar selv ble nødt til å anerkjenne Daniels Gud som «gudenes Gud og kongenes Herre» «som åpenbarer hemmeligheter». Dan. 2, 47. På samme måten skal de institusjonene som Guds folk oppretter i dag, herliggjøre hans navn. Den eneste måten vi kan oppfylle hans forventning på, er at vi representerer sannheten for denne tid. Gud skal kunne sees i de anstalter som syvendedagsadventistene oppretter. Av dem skal sannheten for denne tid fremstilles for verden med overbevisning og kraft. 1900 -- «Testimonies, VI, side 219-228.

For å representere Guds karakter

Vi er kalt til å representere Guds karakter for verden, slik som den ble åpenbart for Moses. Som svar på Moses' bønn: «La meg da få se din herlighet!» ga Herren dette løfte: «Jeg vil la all min godhet gå forbi ditt åsyn. » «Og Herren gikk forbi hans ansikt og ropte: Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på miskunnhet og sannhet; han bevarer miskunnhet mot tusen ledd, han forlater misgjerning og overtredelser og synd. » 2 Mos. 33, 18. 19; 34, 6. 7. Dette er den frukt Gud ønsker av sitt folk. I sin rene karakter, i sitt hellige liv og i sin barmhjertighet og miskunnhet og medlidenhet skal de bevise at «Herrens lov er fullkommen, den vederkveger sjelen». Sal. 19, 8.

Guds hensikt med sine institusjoner i dag kan man også se i den hensikt han søkte å fullbyrde gjennom det jødiske folk. Gjennom Israel var det hans plan å meddele rike velsignelser til alle folk. Gjennom dem var veien forberedt til å utbre lyset til hele verden. Ved å følge fordervelige skikker hadde folkeslagene på jorden mistet kunnskapen om Gud. Men i sin barmhjertighet tilintetgjorde han dem ikke. Han fattet det forsett å gi dem en anledning til å lære å kjenne ham gjennom hans menighet. Hans hensikt var at de prinsipper som ble åpenbart gjennom hans folk, skulle være et middel til å gjenopprette Guds moralske bilde i menneskene.

Kristus var den som underviste dem. Liksom han var med dem i ørkenen, var han

fremdeles deres lærer og veileder etterat de hadde slått seg ned i løftets land. I tabernakelet og i tempelet dvelte hans herlighet i den hellige glans over nådestolen. Av interesse for dem åpenbarte han stadig sin kjærlighet og sin rike tålmodighet.

Gud ønsket å gjøre sitt folk Israel til pris og herlighet. Alle åndelige fordeler ble gitt dem. Gud holdt ikke noe tilbake som kunne være gunstig for karakterdannelse hos dem, en karakter som ville gjøre dem til hans representanter.

Deres lydighet mot Guds lover ville gjøre deres fremgang til et under for folkeslagene i verden. Han som kunne gi dem visdom og dyktighet til alt kunstferdig arbeid, ville fortsatt være deres lærer, og han ville adle og opphøye dem ved lydighet mot hans lover. Dersom de var lydige, skulle de bli bevart fra de sykdommer som plaget andre folkeslag, og de skulle bli velsignet med intellektuell styrke. Guds herlighet, hans storhet og makt skulle åpenbares i all deres fremgang. De skulle være et kongerike av prester og fyrster. Gud utstyrte dem med alle muligheter for å kunne bli den største nasjon på jorden.

På den tydeligste måte åpenbarte Gud gjennom Moses sin hensikt med dem og forklarte betingelsene for at de skulle få fremgang. «Et hellig folk er du for Herren din Gud,» sa han. «Deg har Herren din Gud utvalt av alle de folk som er på jorden, til å være hans eiendomsfolk. ... Så vit da at Herren din Gud han er Gud, den trofaste Gud, som holder sin pakt og bevarer sin miskunnhet mot tusen ledd, mot dem som elsker ham og holder hans bud. . . . Når I nå hører disse bud og tar vare på dem og holder dem, da skal Herren din Gud holde fast ved den pakt og den miskunnhet han har tilsvoret deres fedre. Han skal elske deg og velsigne deg og øke din ætt. . . . Velsignet skal du være fremfor alle andre folk. » 5 Mos. 7, 6-14.

«Du har i dag gitt Herren ditt ord at han skal være din Gud, og at du vil vandre på hans veier og ta vare på hans lover og hans bud og hans forskrifter og lyde hans røst. Og Herren har i dag gitt deg sitt ord at du skal være hans eiendomsfolk, således som han har sagt til deg, og at han, dersom du holder alle hans bud, vil heve deg høyt over alle de folk han har skapt, til pris og til ry og til pryd, og at du skal være et hellig folk for Herren din Gud, således som han har sagt. » 5 Mos. 26, 17-19.

I disse ord blir vilkåret for all sann fremgang stilt, betingelser som alle våre institusjoner må rette seg etter dersom de skal kunne oppfylle hensikten med at de er

blitt opprettet.

Grunnlagt på bibelske prinsipper

For mange år siden ga Herren meg særskilt lys med hensyn til å opprette en helseanstalt der de syke kunne bli behandlet etter ganske andre metoder enn de som ble fulgt i enhver annen institusjon i verden. Som et Herrens redskap skulle den grunnlegges på bibelske prinsipper og leve etter dem. Den skulle i hans hånd være et av de mest virkningsfulle midler til å bringe lys til verden. Det var Guds hensikt at den skulle representere vitenskapelig dyktighet, moralsk og åndelig kraft og stå som en trofast vaktpost for reform i alle dens forbindelser. Alle som ble knyttet til anstalten, skulle ta del i reformen, respektere dens prinsipper og gi akt på det lys som skinner på oss som et folk når det gjelder helsereformen.

Guds plan var at den institusjonen han ville opprette, skulle stå som en fakkellamp til opplysning, advarsel og tilrettevisning. Han ville bevise for verden at en anstalt som ble ledet etter religiøse prinsipper som et tilfluktssted for syke, ville kunne holdes oppe uten at man ga avkall på dens eiendommelige, hellige karakter, og at den kunne holdes fri for de tvilsomme tingene som forekommer i andre helseanstalter. Den skulle være et middel til å føre inn en stor reform.

Herren har gjort det klart at sanatoriets fremgang ikke skulle være avhengig bare av den kunnskap og dyktighet legene eide, men av Guds nåde. Den skulle bli kjent som en anstalt der Gud blir anerkjent som eneherster over universet, en institusjon som sto under hans særskilte tilsyn. Lederne for sanatoriet skulle gjøre Gud til den første og den siste og det beste i alt. Og dette skulle være dets styrke. Dersom det ble ledet på en måte som Gud kunne godkjenne, ville det i høy grad ha fremgang og stå foran alle andre institusjoner av sitt slags i verden. Det ble gitt stort lys, stor kunnskap og overlegne prinsipper. Ansvar for dem som skulle lede denne anstalten, skulle være i forhold til det lys de hadde mottatt.

Mens vår virksomhet er blitt utvidet og antallet på institusjoner er økt, er Guds hensikt med opprettelsen av dem fremdeles den samme. Betingelsene for fremgang er uforandret.

For å fremme helseprinsippene

Menneskeslekten lider fordi den overtrer Guds lov. Herren vil at menneskene skal komme til å forstå årsaken til deres lidelse og den eneste måten de kan finne lindring på. Han ønsker at de skal innse at deres fysiske og åndelige og moralske velvære avhenger av at de er lydige mot hans lov. Det er hans hensikt at våre institusjoner skal tjene som en anskuelsesundervisning og vise resultatene av lydighet mot riktige prinsipper.

Under forberedelsen av et folk for Herrens annet komme må et stort verk bli utført ved at helseprinsippene blir fremholdt. Menneskene skal undervises med hensyn til den fysiske organismens behov og verdien av sunnhetsmessig levevis slik den blir fremholdt i Skriften, forat de legemer Gud har skapt, må kunne fremstilles for ham som et levende offer, som er beredt til å yte ham en velbehagelig tjeneste. Det er et stort arbeid som skal utføres for lidende mennesker med å mildne deres lidelser ved bruk av de naturlige midler Gud har gitt, og ved å lære dem hvordan man kan forebygge sykdom ved å beherske lystene og lidenskapene. Menneskene bør opplyses om at det å overtre naturlovene er å overtre Guds lover. De bør undervises om den sannhet som gjelder så vel på fysiske som på åndelige områder, at «Herrens frykt fører til liv». Ord. 19, 23. «Vil du gå inn til livet,» sa Kristus, «da hold budene!» Matt. 19, 17. Når Guds bud blir adlydt, er de «liv for hver den som finner dem, og legedom for hele hans legeme». Ord. 4, 22.

Våre sanatorier er en undervisningsfaktor til å opplære folket på disse punkter. De som blir undervist, kan da på sin side gi andre kunnskapen om helsebringende og helsebevarende prinsipper. På den måten skal våre sanatorier være et redskap til å nå folket, et middel til å vise dem det uriktige ved å sette seg ut over livets og heisens lover og til å lære dem hvordan de kan bevare legemet i den beste kondisjon. Sanatorier skal opprettes i forskjellige land der våre misjonærer har trengt inn, og de skal være sentraler som kan utføre et arbeid for å helbrede, gjenoppbygge og undervise.

Et sjelevinnende redskap

Vi skal arbeide både for kroppens helse og sjelens frelse. Vår oppgave er den samme som Mesterens. Om ham er det skrevet at han gikk omkring og gjorde godt og helbredet alle som var overveldet av djevelen. Ap. gj. 10, 38. Om sitt eget arbeid sier han: «Herrens, Israels Guds Ånd er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne

et godt budskap for de saktmodige. » «Han har utsendt meg for å forkynne fanger at de skal få frihet, og blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte i frihet. » Es. 61, 1; Luk. 4, 18. Når vi følger Kristi eksempel og arbeider for andres beste, vekker vi deres interesse for den Gud vi tjener.

Våre sanatorier bør i alle sine avdelinger være minnesmerker for Gud, hans redskaper til å så ut sannhetens sæd i menneskehjertene. Det vil de være dersom de blir ledet på den rette måten.

Guds levende sannhet skal gjøres kjent i våre helseanstalter. Mange som kommer dit, hungrer og tørster etter sannhet, og når den blir holdt fram på den rette måten for dem, vil de ta imot den med glede. Våre sanatorier har vært et middel til å opphøye sannheten for denne tid og bringe den frem for tusener. Den religiøse innflytelsen som strømmer gjennom disse institusjonene, gir gjestene tillit. Forvisningen om at Herren er den ledende der, og om de mange bønner som blir sendt opp for de syke, gjør inntrykk på deres hjerter. Mange som aldri før tenkte på sjelens verdi, blir overbevist av Guds Ånd, og ikke få blir ledet til å forandre hele sin livsførsel. Mange som har vært tilfreds med seg selv og ment at deres eget karakternivå var tilstrekkelig, og som ikke har følt trangten til Kristi rettferdighet, tar imot inntrykk som aldri blir slettet ut. Når prøvelsene kommer i fremtiden og lyset skinner for dem, vil ikke så få av disse ta sitt standpunkt sammen med levningen av Guds folk.

Institusjoner som blir ledet på denne måten, tjener til Guds ære. Han har i sin nåde gjort sanatoriene til en slik kraft til lindring av fysisk lidelse at tusener har søkt dit for å bli helbredet for sine sykdommer. Og for manges vedkommende er det en kjensgjerning at legemlig helbredelse blir ledsaget av legedom for sjelen. De tar imot syndenes forlatelse av sin Frelser. De tar imot Kristi nåde, forener seg med ham, med hans interesser, hans ære. Mange forlater våre sanatorier med nye hjerter. Forandringen er tydelig. Når disse kommer tilbake til sine hjem, er de som lys i verden. Herren gjør dem til sine vitner. De legger fram dette vitnesbyrdet: «Kom, hør, alle I som frykter Gud; jeg vil fortelle hva han har gjort mot min sjel. » Sal. 66, 16.

Ved Guds hånds hjelp har våre sanatorier på den måten vært et redskap til å utrette meget godt. Og de skal nå enda høyere. Gud vil arbeide sammen med det folk som vil ære ham.

Underfullt er det arbeid Gud har til hensikt å utføre gjennom sine tjenere forat hans navn skal bli herliggjort. Gud gjorde Josef til en livets kilde for den egyptiske nasjon. Gjennom Josef ble hele dette folks liv bevart. Ved Daniel frelste han alle de vise menns liv i Babylon. Og disse befrielser var som en anskuelsesundervisning. For folket var de en illustrasjon av de åndelige velsignelser som ble tilbudt dem gjennom forbindelse med den Gud Josef og Daniel tilba. På samme måte vil Gud bringe velsignelse til verden i dag gjennom sitt folk.

Enhver arbeider som har Kristus i sitt hjerte, enhver som vil vise hans kjærlighet overfor verden, er en Guds medarbeider til velsignelse for menneskeheten. Når han tar imot nåde av Frelseren for å gi den til andre, sprudler det fra hele hans vesen en strøm av åndelig liv. Kristus kom som den store lege for å lege de sår synden hadde påført menneskeheten, og hans Ånd, som virker gjennom hans tjenere, gir syndbetyngede, lidende mennesker en mektig legende kraft som virker både på legeme og sjel. «På den dag,» sier Skriften «skal det være en åpent kilde for Davids hus og for Jerusalems innbyggere mot synd og urenheter.» Sak. 13, 1. Vannene i denne kilden inneholder legende egenskaper som vil helbrede både fysiske og åndelige skrøpeligheter.

Fra denne kilden flyter det en mektig elv, slik vi finner den i Esek. 47: «Dette vann rinner til østbygdene og videre ned til ødemarken og faller så i havet; og når det ledes ut i havet, blir vannet der sunt. Og alle levende skapninger, som det vrimler av overalt hvor dobbeltbekken kommer, skal leve. . . . Ved bekken skal det på begge dens bredder vokse opp allehånde frukttrær; deres blad skal ikke visne, og deres frukt skal ikke høre opp; hver måned skal de bære ny frukt. For vannet til den går ut fra helligdommen; og deres frukt skal være til mat, og deres blad til legedom.» Esek. 47, 8-12.

En slik elv med liv og legedom er det Guds hensikt at våre sanatorier skal være når hans kraft virker gjennom dem.

Våre sanatorier skal åpenbare himmelens velvilje for verden. Og selv om vi ikke kan se Kristi synlige nærvær i bygningen, kan likevel arbeiderne der gjøre krav på løftet: «Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende! » Matt. 28, 20.

Kapittel 68

Legens arbeid for sjeler

Enhver praktiserende lege kan ved troen på Kristus komme til å eie et middel av aller høyeste verdi, en legedom for den syndbetyngede sjel. En lege som er omvendt og helliget ved sannheten, er opptegnet i himmelen som en Guds medarbeider, en Jesu Kristi etterfølger. Ved sannhetens helliggjørelse gir Gud leger og dem som pleier de syke, visdom og dyktighet til å behandle de lidende, og dette arbeid åpner dørene til mange hjerter som ellers er lukket. Menneskene blir ledet til å forstå den sannheten som er nødvendig til frelse for så vel sjel som legeme.

Dette er en faktor som setter preg på verket for denne tid. Helsemisjonen er som den høyre hånd i den tredje engels budskap, som må gjøres kjent i en fallen verden. Når de trofast gjør sin del, utfører leger, bestyrere og arbeidere i hvilken som helst stilling budskapets oppgave. På den måten vil sannhetens røst nå ut til alle folkeslag og stammer og tungemål. I dette verket har himmelske engler en del å utføre. De vekker åndelig glede og lovsang i hjertene hos dem som er blitt befriet for lidelse, og takknemlighet til Gud stiger opp fra manges leper, fra dem som har tatt imot den dyrebare sannhet.

Hver eneste lege innenfor våre rekker burde være en kristen. Bare de leger som er sanne bibelkristne, kan på riktig måte utføre de høye plikter som melder seg i deres kall.

En lege som forstår det ansvar og den skyldighet hans stilling fører med seg, vil innse nødvendigheten av at Kristus er nær hos ham i hans arbeid for dem som det ble gitt et så stort offer for. Han vil la alt annet være underordnet under de høyere interesser som gjelder det liv som vil kunne frelses til et evig liv. Han gjør alt som står i hans makt for å frelse både legemet og sjelen. Han søker å gjøre akkurat det arbeid som Kristus ville gjøre i hans sted. Den legen som elsker Kristus og de sjeler som han døde for, vil alvorlig søke å bringe et blad av livsens tre inn i sykerommet. Han vil søke å bryte livsens brød til den lidende. Tross de hindringer og vanskeligheter han måtte møte, er dette den høytidelige, hellige oppgaven legen finner i sitt kall. 1900 -- «Testimonies, VI, side 229-234.

Sant misjonsarbeid er det arbeid der Frelserens virksomhet er tydeligst fremstilt, hans metoder nøyest etterlignet og hans ære best fremmet. Misjonsarbeid som ikke kommer opp mot dette ideal, blir i himmelen nedtegnet som mangelfullt. Det blir veid i helligdommens vektskål og funnet for lett.

Led pasientene til Kristus

Leger bør søke å lede pasientenes tanker til Kristus, han som er lege for legeme og sjel. Det som legene bare kan prøve på å utrette, det fullfører Kristus. Det menneskelige redskap forsøker å forlenge livet. Kristus er livet selv. Han som gikk gjennom døden for å tilintetgjøre den som hadde dødens velde, er kilden til alt liv. Det er balsam i Gilead. Det finnes en lege der. Kristus tålte en smertefull død under de mest ydmykende forhold forat vi måtte kunne leve. Han ga avkall på sitt dyrebare liv forat han kunne seire over døden. Men han sto opp av graven, og de myriader av engler som kom for å se ham ta opp det liv han hadde lagt ned, hørte hans triumferende gledesord da han sto over Josefs brutte grav og forkynte: «Jeg er oppstandelsen og livet. »

Spørsmålet: «Når en mann dør, lever han da opp igjen?» er blitt besvart. Ved at han bar syndens straff og gikk ned i graven, har Jesus gjort graven lys for alle som dør i tro. I menneskelig skikkelse har Gud brakt liv og uforkrenkelighet for dagen i evangeliet. Ved å dø sikret Kristus liv for alle som tror på ham. Ved å dø fordømte han opphavsmannen til synd og ulydighet til å lide syndens straff -- en evig død.

Som den som eier og gir evig liv, var Kristus den eneste som kunne seire over døden. Han er vår Gjenløser. Og lykkelig er enhver lege som i ordets rette forstand er en misjonær, en redningsmann for sjeler som Kristus ga sitt liv for. Dag etter dag vil en slik lege lære av den store Lege hvordan han skal våke og arbeide for å frelse sjeler og legemer blant menneskene. Frelseren er til stede i sykerommet, i operasjonsstuen. Til hans navns ære utretter hans makt store ting.

Dersom legen er knyttet til den store Lege, kan han utføre et edelt arbeid. Han får kanskje anledning til å tale livets ord til den sykes slektninger, som er fulle av medfølelse med pasienten. Han kan lindre den sykes sinn og løfte det opp ved å lede ham til å se fram til ham som fullkomment kan frelse alle som kommer til ham for å finne frelse.

Engler vil virke på sinnet

Når Guds Ånd virker på sinnet hos den som lider, og leder ham til å spørre etter sannhet, bør legen arbeide for denne dyrebare sjel som Kristus ville arbeide for den. Tving ikke noen spesiell læresetning inn på ham, men vis ham hen til Jesus som den frelser som kan tilgi synd. Guds engler vil virke på sinnet. Noen vil nekte å la det lyset som Gud ønsker skulle skinne inn i åndens kammer og i sjelens tem-pel, stråle på dem. Men mange vil ta imot lyset, og fra hjertene hos dem vil bedrag og villfarelse i de forskjellige former bli drevet vekk.

Enhver anledning til å arbeide slik som Kristus arbeidet, bør omhyggelig bli utnyttet. Legen bør tale om de helbredelsesgjerninger Kristus utførte, om hans ømhet og kjærlighet. Han bør tro at Jesus er hans ledsager, som står ved hans side. Vi er «Guds medarbeidere». 1 Kor. 3, 9. Legen burde aldri forsømme å lede pasientenes tanker hen til Kristus, den guddommelige overlege. Dersom Frelseren bor i hans eget hjerte, vil tankene hans alltid være rettet mot ham som er lege for sjel og legeme. Han vil lede de sykes sinn hen til ham som kan helbrede, til ham som under sitt opphold på jorden ga de syke helsen tilbake og helbredet sjelen så vel som legemet, idet han sa: «Sønn! dine synder er deg forlatt.» Mark. 2, 5.

Aldri bør fortrolighet med lidelse føre med seg at legen blir likegyldig eller blottet for medfølelse. I farlige sykdomstilfelle føler pasienten seg overlatt til legens nåde. I denne legen ser han sitt eneste jordiske håp, og legen bør alltid henvise den skjelvende sjel til en som er større enn ham, til Guds Sønn, som ga sitt liv for å frelse fra døden, han som har medynk med den lidende og som ved sin guddommelige kraft vil gi dyktighet og visdom til alle som ber ham om det.

Når pasienten ikke vet hvilket utfall sykdommen kan få, er tiden kommet da legen kan virke på hans sinn. Dette bør han ikke gjøre med ønske om å fremheve seg selv, men for å kunne vise sjelen hen til Kristus som en personlig frelser. Dersom livet blir spart, er dette en sjel som denne legen bør våke over. Pasienten føler at legen er selve livet i hans liv. Og til hvilket formål bør denne store tilliten utnyttes? Alltid til å vinne en sjel for Kristus og til å opphøye Guds makt.

Når krisen er overstått og det ser ut til bedring, bør legen tilbringe noen øyeblikk i bønn sammen med pasienten uansett om denne er troende eller ikke. Gi uttrykk for din

takknemlighet for det liv som er blitt spart. Den legen som følger en slik fremgangsmåte, leder sin pasient hen til en som hans liv er avhengig av. Pasienten vil kanskje uttale sin takknemlighet til legen, for gjennom Gud har denne legen knyttet pasientens liv til sitt eget. Men la prisen og takken bli gitt til Gud som den som er nærværende selv om han er usynlig.

På sykeleiet hender det ofte at en tar imot Kristus og bekjenner ham, og dette vil skje oftere i fremtiden enn tidligere. For Herren vil utføre et hastig verk her i verden. Visdommens ord bør være på legens leper, og Kristus vil vanne den sæden som er blitt sådd og gjøre det slik at den bærer frukt til evig liv.

Våk over sjelene

Vi går glipp av de mest dyrebare anledninger når vi unnlater å tale et ord i rette tid. Altfor ofte blir et kostelig talent liggende der ubrukt, mens det burde bære hundre fold. Dersom vi ikke er på vakt etter det gyldne privilegium, går det forbi. Et eller annet fikk lov til å hindre legen i å utføre den oppgaven som pålå ham som en rettferdighetens tjener.

Det er slett ikke for mange gudfryktige leger til å gjøre tjeneste i sitt kall. Det er meget som skal utrettes, og predikanter og leger må arbeide i fullkommen harmoni. Lukas som har skrevet det evangeliet som bærer hans navn, kalles «legen . . . den elskede». De som utfører et arbeid som svarer til det han utførte, lever etter evangeliet.

Utallige er de anledninger en lege har til å advare de ubotferdige, oppmuntre de trøstesløse og håpløse og til å gi forskrifter for helse til sinn og legeme. Når han på den måten underviser folk om grunsetningene for sant avhold og som en vokter for sjelene gir råd til dem som er åndelig og legemlig syke, utfører han sin del i den store oppgaven å berede Herren et velskikket folk. Dette er hva arbeidet i helsemisjonen skal utrette i sitt forhold til den tredje engels budskap.

Predikanter og leger skal arbeide harmonisk sammen og virke med alvor for å frelse sjeler som er blitt innviklet i Satans snarer. De skal vise menneskene hen til Jesus, som er deres rettferdighet, deres styrke og deres «ansikts sunnhet» (Sal. 42, 12, engelsk bibel). De skal stadig være på vakt etter sjeler. Det er noen som kjemper med sterke fristelser og står i fare for å bli overvunnet i kampen mot Satans redskaper. Vil du gå

forbi dem uten å yte dem hjelp? Hvis du ser en sjel som trenger hjelp, så gi deg i samtale med ham, selv om du ikke kjenner ham. Be med ham. Vis ham hen til Jesus.

Dette arbeid kommer i sannhet like meget inn under legen som inn under predikanten. Ved offentlig og privat virksomhet bør legen søke å vinne sjeler for Kristus.

I alle våre foretak og i alle våre institusjoner bør vi anerkjenne Gud som den store arbeidsherre. Legene skal stå som hans representanter. Legestanden har gjort mange reformer, og den skal fortsatt gå fram. Den som holder menneskeliv i sine hender, bør være dannet, kultivert og helliget. Da vil Herren arbeide kraftig gjennom ham for å herliggjøre sitt navn.

Kristi arbeid for den verkbrudne viser hvordan vi skal arbeide. Gjennom sine venner hadde denne mannen hørt om Jesus og ba om å bli brakt fram for denne mektige legen. Frelseren visste at den verkbrudne var blitt plaget ved prestenes antydninger om at Gud hadde forkastet ham på grunn av hans synder. Det første han gjorde, var derfor å gi ham fred i sinnet. «Sønn!» sa han, «dine synder er deg forlatt.» Denne forsikringen fylte hans hjerte med fred og glede. Men noen av dem som var til stede, begynte å knurre og sa i sine hjerter: «Hvem kan forlate synder uten en, det er Gud?» Forat de skulle kunne vite at Menneskesønnen hadde makt til å forlate synder, sa Kristus til den syke: «Stå opp og ta din seng og gå hjem til ditt hus!» Mark. 2, 5. 7. 11. Dette viser hvordan Frelseren knyttet arbeidet med å forkynne sannheten sammen med arbeidet med å helbrede de syke.

Kapittel 69

Verdens behov

Da Kristus så skarene som flokket seg omkring ham, «ynkedes han inderlig over dem; for de var ille medfarne og forkomne, lik får som ikke har hyrde». Han så sykdommen, sorgen, savnet og utartingen hos de skarene som flokket seg omkring ham. Det behov og den smerte som preget menneskeheten rundt omkring i verden, ble fremstilt for ham. Blant de høye og de lave, de mest hedrede og de mest fordervede så han sjeler som lengtet nettopp etter de velsignelser som han var kommet for å bringe, sjeler som trengte til kunnskap om hans nåde for å bli borgere i hans rike. «Da sa han til sine disipler: Høsten er stor, men arbeiderne få; be derfor høstens Herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst! » Matt. 9, 36-38.

Den samme trang hersker i dag. Verden trenger arbeidere som vil virke slik som Kristus virket for de lidende og for syndere. Det er i sannhet en skare å arbeide for. Verden er full av sykdom, lidelse, nød og synd. Den er full av slike som trenger til å bli hjulpet -- de svake, hjelpeløse, de vankundige, de lavt sunkne.

Mange av de unge i denne generasjon, som er omgitt av kirker, institusjoner og hjem som bekjenner seg til å være kristne, velger den stien som fører til fortapelse. På grunn av vanemessig umåtehold pådrar de seg sykdom, og på grunn av griskhet etter penger til syndige nytelser gir de seg over til uærlige handlinger. Helse og karakter blir ødelagt. Disse stakkars sjeler som er atskilt fra Gud og utstøtt fra samfunnet, føler at de er uten håp både for dette liv og for det tilkommende. Foreldres hjerter blir sønderknust. Menneskene taler om disse villfarne som håpløse, men Gud ser på dem med øm medlidenhet. Han forstår alle de omstendighetene som førte til at de falt under fristelse. Dette er en klasse mennesker som trenger til at det blir arbeidet for dem. 1900 -- «Testimonies», VI, side 254-260.

Nær og fjern er det sjeler, ikke bare unge, men mennesker i enhver alder, som er i fattigdom og nød, sunket ned i synd og betynget av skyldfølelse. Det er Guds tjeneres oppgave å søke etter disse sjelene og be med dem og for dem og skritt for skritt lede dem til Frelseren.

Men de som ikke innser Guds krav, er ikke de eneste som er i nød og trenger til hjelp. I verden i dag, hvor egoisme, griskhet og undertrykkelse råder, er mange av Guds sanne barn i nød. Det er mange som oppholder seg på usle og elendige steder, omgitt av fattigdom, sykdom og skyldfølelse, som tålmodig bærer sin egen byrde av lidelse og søker å trøste de håpløse og syndbetyngede de er omgitt av. Mange av dem er nesten ukjente for menighetene eller for predikantene, men de er Herrens lys som skinner i mørket. Herren har en særlig omhu for disse mennesker, og han oppfordrer sitt folk til å være hans hjelpende hånd til å lindre deres trang. Overalt hvor det er en menighet, bør man særlig tenke på å oppsøke denne klasse mennesker og bringe dem hjelp.

Arbeid for de høyere klasser

Mens vi arbeider for de fattige, bør vi også tenke på de rike, for deres sjeler er likså dyrebare i Guds øyne. Kristus arbeidet for alle som ville høre hans ord. Han oppsøkte ikke bare tolleren og den utstøtte, men også den rike og kultiverte fariseer, den jødiske adelsmann og den romerske høvedsmann. Den rike trenger til at det blir gjort noe for ham i Guds kjærlighet og frykt. Altfor ofte stoler han på sin rikdom og merker ikke at han er i fare. De jordiske eiendeler som Herren har betrodd menneskene, er ofte en kilde til stor fristelse. Tusener blir på den måten ledet til syndig tilfredsstillelse som befester dem i vanemessig uavholdenhet og last. Blant de ulykkelige offer for savn og synd er det mange som engang hadde rikdom i eie. Ved å bruke sterk drikk og ved å tilfredsstille kjødets lyster har menn i forskjellige yrker og forskjellige stillinger i livet bukket under for verdens besmittelser og har falt i fristelse. På samme tid som disse falne mennesker vekker vår medynk og krever vår hjelp, bør vi likevel også tenke litt på dem som ennå ikke er sunket ned til disse dybder, men som likevel setter sine føtter på den samme sti. Tusener av menn som innehar opphøyde og nyttige stillinger, gir seg over til vaner som betyr ruin for sjel og legeme. Skulle man ikke gjøre de alvorligste bestrebelse for å opplyse dem?

Evangeliets forkynnere, statsmenn, forfattere, menn med rikdom og begavelse og menn med store forretningstalenter svever i en dødelig fare fordi de ikke innser nødvendigheten av streng avholdenhet i alle ting. De trenger til å bli gjort oppmerksomme på avholdsprinsippene, ikke på en innskrenket eller vilkårlig måte, men i lyset av Guds store forsett med menneskene. Dersom prinsippene for sant avhold på den måten blir lagt fram for dem, er det mange i de høyere samfunns-klasser som vil innse deres verdi og gi dem en hjertelig mottagelse.

Blikket vendt mot varige rikdommer

Det er en annen fare som de rike klasser særlig er utsatt for, og også her er det et virkefelt for legemisjonæren. Mange som har fremgang i verden og som aldri nedlater seg til last i alminnelig forstand, blir likevel ledet til ødeleggelse på grunn av sin lyst til rikdom. Opptatt som de er av sine timelige skatter, er de ufølsomme overfor Guds krav og sine medmenneskers trang. Istedenfor å betrakte sin rikdom som et talent som burde brukes til Guds ære og til høynelse av menneskeheten, ser de på den som et middel til å tilfredsstille og forherlige seg selv. De føyer hus til hus og landeiendom til landeiendom og fyller sine hjem med luksus, mens trangen viser seg åpenlyst på gatene, og det overalt omkring dem er mennesker som lever i elendighet og forbrytelser, mennesker som er syke og døende. De som på den måten lever livet for å tjene seg selv, utvikler ikke Guds men Satans egenskaper.

Disse menn trenger til evangeliet. De trenger til å få øynene vendt bort fra de forfengelige materielle tingene og heller betrakte de kostelige og varige rikdommer. De behøver å lære hvilken glede det er å gi, hvor velsignet det er å være Guds medarbeidere.

Folk som tilhører denne klassen, er ofte svært vanskelige å komme i forbindelse med. Men Kristus vil åpne utveier så man kan få adgang til dem. La de forstandigste, de mest pålitelige, de mest håpefulle arbeidere søke etter disse sjeler. Med den visdom og takt som er født av guddommelig kjærlighet, og med den dannelse og høflighet som bare er en følge av at Kristus bor i sjelen, bør vi arbeide for disse som ikke ser herligheten av den himmelske skatt fordi glansen av jordisk rikdom har blendet dem.

La arbeiderne studere Bibelen sammen med dem og påvirke deres hjerter med sannheten. Les disse Guds ord for dem: «Men av ham er I i Kristus Jesus, som er blitt oss visdom fra Gud og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.»

Så sier Herren: «Den vise rose seg ikke av sin visdom og den sterke rose seg ikke av sin styrke, den rike rose seg ikke av sin rikdom! Men den som vil rose seg, han rose seg av at han er forstandig og kjenner meg, at jeg er Herren, som gjør miskunnhet, rett og rettferdighet på jorden. For i det har jeg velbehag, sier Herren. » «I hvem vi har forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom. » «Og min

Gud skal etter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i Kristus Jesus.» 1 Kor. 1, 30; Jer. 9, 23. 24; Ef. 1, 7; Fil. 4, 19.

Når en slik appell er satt fram i Kristi ånd, vil den ikke bli betraktet som betydningsløs. Den vil gjøre inntrykk på manges sinn innenfor de høyere klasser.

Med kloke og kjærlige bestrebelsers vil mangen rik mann kanskje kunne bli vekket til å forstå sitt ansvar og sin plikt overfor Gud. Når det blir klart for dem at Herren venter at de som hans representanter skal lindre lidelser blant mennesker, vil mange gi sitt samtykke og yte av sine midler og sin sympati til gagn for de fattige. Når sinnet på den måten er blitt vendt bort fra deres egne selviske interesser, vil mange bli ledet til å overgi seg til Kristus. Med de talenter de har i form av innflytelse og ved sine midler vil de med glede forene seg med den beskjedne misjonsarbeider som var Guds redskap til at de ble omvendt. Ved å bruke sin jordiske skatt på rette måte vil de samle seg «en skatt som ikke forgår, i himmelen, der hvor tyve-hånd ikke når, og møll ikke tærer». Luk. 12, 33. De vil sikre seg den skatten som visdommen tilbyr, nemlig varig «arvegods og rettferdighet». Ord. 8, 18.

Ved å gi akt på vårt liv danner menneskene i verden seg sin mening om Gud og om Kristi religion. Alle som ikke kjenner Kristus, bør til stadighet kunne betrakte hans karakters prinsipper i livet hos dem som kjenner ham. Legemisjonærens opphøyde plikt og dyrebare forrett er nettopp å fylle dette behov, å bringe Kristi kjærlighets lys inn i hjemmene til de høye og de lave, de rike og de fattige.

«I er jordens salt, » sa Kristus til sine disipler, og disse ord uttalte han til dem som er hans arbeidere i dag. Dersom dere er salt, er det frelsende egenskaper i dere, og kraften i deres karakter vil øve en frelsende innflytelse.

Reis opp de falne

Selv om en mann kan være sunket ned i syndens største dybder, er det mulighet for å redde ham. Mange har mistet sansen for evige realiteter, mistet Guds likhet, og de vet neppe om de har en sjel å frelse eller ikke. De har hverken tro på Gud eller tillit til mennesker. Men de kan forstå, og de setter pris på, handlinger som grunner seg på praktisk sympati og hjelpsomhet. Det er noen som uten å være drevet av jordisk ros eller belønning kommer inn i deres hjem og hjelper de syke, metter de sultne, kler de nakne

og viser på en kjærlig måte alle hen til ham som har en kjærlighet og medynk som det menneskelige redskapet bare er en budbringer om. Når de ser dette, rører det deres hjerter. Takknemligheten våkner. Troen blir tent. De ser at Gud har omhu for dem, og de er villige til å høre når hans Ord blir åpnet.

I dette gjenreisningsarbeid er det nødvendig med stor og møysommelig anstrengelse. Ingen urovekkende meddelelser om ukjente lærdommer bør settes fram for disse sjeler. Men når de tar imot fysisk hjelp, bør sannheten for denne tid bli fremholdt for dem. Menn og kvinner og unge mennesker trenger til å få se Guds lov med dens vidtrekkende krav. Det er ikke vanskeligheter, strev og fattigdom som forderver menneskeheten. Det er synden, overtredelsen av Guds lov. De anstrengelser som blir gjort for å redde de utstøtte og fordervede, er forgjeves dersom Guds lovs krav og nødvendigheten av lydighet mot ham ikke blir innprentet i sinn og hjerte. Gud har ikke påbudt noe som ikke er nødvendig for å knytte menneskene til ham. «Herrens lov er fullkommen, den vederkveger sjelen. . . . Herrens bud er rent, det opplyser øynene. » «Etter dine lepers ord,» sier Salmisten, «har jeg tatt meg i vare for voldsmannens stier.» Sal. 19, 8. 9; 17, 4.

Engler hjelper til i dette arbeid med å gjenreise de falne og føre dem tilbake til En som har gitt sitt liv for å gjeløse dem. Og den Hellige Ånd samarbeider med menneskelige redskaper i sin tjeneste for å vekke de moralske krefter ved å påvirke hjertet og overbevise om synd, om rettferdighet og om dom.

Når Guds barn helliger seg til denne oppgaven, vil mange gripe den hånden som er rakt ut til frelse for dem. De blir påvirket til å vende om fra sine onde veier. Noen av dem som er reddet, vil ved tro på Kristus kunne heve seg opp til høye stillinger i tjenesten og bli betrodd ansvar i arbeidet for å frelse sjeler. De vet av erfaring hva de menneskene som de arbeider for, trenger til, og de vet hvordan de kan hjelpe dem. De vet hvilke midler de best kan bruke for å redde de fortapte. De er fulle av takknemlighet til Gud for de velsignelser de har fått. Kjærlighet oppliver deres hjerter, og de blir styrket med kraft til å løfte andre opp, slike som aldri vil kunne reise seg uten hjelp. Med Bibelen som veileder og med den Hellige Ånd som hjelper og trøstermann finner de at det åpner seg et nytt livsløp for dem. Hver enkelt av disse sjeler som blir føyet til arbeidernes styrker, utrustet med hjelpemidler og med opplysning om hvordan man skal frelse sjeler for Kristus, blir en medarbeider med dem som brakte ham sannhetens lys. På den måten blir Gud æret og hans sannhet fremmet.

Verden kommer til å bli overbevist, ikke så meget ved det som blir fremholdt fra prekestolen som ved det liv menigheten lever. Predikanten forkynner sannhetens teori, men menighetens praktiske gudsfrykt demonstrerer dens kraft.

Kapittel 70

Menighetens behov

Mens verden behøver sympati, mens den trenger til Guds folks bønner, og mens den er i behov av å kunne se Kristus i hans etterfølgeres liv, er Guds folk i like stor trang til anledninger som vekker deres medfølelse, gir deres bønner kraft og utvikler hos dem en karakter i likhet med den som det guddommelige mønster åpenbarte.

Det er for å skaffe fram slike anledninger Gud har satt de fattige, de ulykkelige, de syke og de lidende iblant oss. De er Kristi arv til hans menighet, og man må sørge for dem på samme måten som han ville ha gjort. På den måten fjerner Gud det som er verdiløst. Han lutrer gullet og gir oss den hjertets og karakterens dannelse som vi trenger til.

Herren kunne bringe sitt verk ut uten vårt samarbeid. Han er ikke avhengig av oss for våre penger, vårt liv eller vårt arbeid. Men menigheten er meget dyrebar i hans øyne. Den er det skrinet som inneholder hans juveler, den fold som hegner om hans hjord, og han lengter etter å se den uten flekk eller rynke eller noe slikt. Han lengter etter den med en usigelig kjærlighet. Dette er grunnen til at han har gitt oss anledninger til å arbeide for ham. Og han tar imot vårt arbeid som tegn på vår kjærlighet og troskap.

Ved å sette de fattige og de lidende iblant oss prøver Herren oss for å åpenbare for oss hva som bor i våre hjerter. Vi kan ikke uten fare vike av fra prinsipper. Vi kan ikke ringeakte retten. Vi kan ikke forsømme barmhjertighet. Når vi ser at det går galt med en bror, må vi ikke gå forbi ham på den andre siden av veien, men gjøre ivrige og øyeblikkelige anstrengelser for å oppfylle Guds ord ved å hjelpe ham. Vi kan ikke arbeide stikk imot Guds særskilte anvisninger uten at følgen av vårt arbeid faller tilbake på oss. Det bør være avgjort, rotfestet og grunnfestet i vår samvittighet at ikke noe i vår handlemåte som er til vanære for Gud, kan tjene til vårt beste. 1900 -- «Testimonies», VI, side 261-268.

Det bør risses inn i samvittigheten som med en jerngriffel på en klippe, at den som ringeakter barmhjertighet, medlidenhet og rettferdighet, den som forsømmer de fattige, som ikke bryr seg om mennesker som lider og er i nød, og som ikke er vennlige

og høflige, opp-fører seg på en slik måte at Gud ikke kan samarbeide med ham i å utvikle karakteren. Dannelsen av sinn og hjerte foregår lettere når vi nærer en slik medfølelse med andre at vi gjør bruk av våre fordeler og privilegier for å lindre deres trang. Dersom vi samler og beholder altsammen selv, vil det føre til at sjelen blir fattig. Men alle Kristi egenskaper venter på å bli tatt imot av dem som vil utføre nettopp det arbeid Gud har bestemt til dem, mens de arbeider etter Kristi plan.

Vår Gjenløser sender ut sine sendebud forat de skal være et vitnesbyrd til hans folk. Han sier: «Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og bolde nattverd med ham, og han med meg.» Åp. 3, 20.

Å representere Kristus

Gode gjerninger koster oss et offer. Men det er nettopp dette offer som bringer disiplin. Disse forpliktelser stiller oss i konflikt med naturlige følelser og tilbøyeligheter, og når vi oppfyller dem, vinner vi seier på seier over de forkastelige trekkene i vår karakter. Striden blir ført videre, og på den måten vokser vi i nåden. Vi gjenspeiler Kristi lignelse og blir beredt til en plass i Guds rike.

Både timelige og åndelige velsignelser vil følge dem som gir til de trengende det som de tar imot av Mesteren. Jesus gjorde et under for å mette de fem tusen, en trett, sulten skare. Han valte et behagelig sted der det var plass til folket, og han bød dem å sette seg. Så tok han de fem brødene og de to små fiskene. Uten tvil falt det mange bemerkninger om hvor umulig det var å mette fem tusen sultne menn foruten kvinner og barn, med dette knappe forråd. Men Jesus takket og la føden i disiplenes hender forat de skulle dele den ut. De serverte til folkemengden, og maten ble forøkt i deres hender. Etterat mengden var blitt mett, satte disiplene seg og spiste sammen med Kristus det som himmelen hadde skaffet til veie. Dette er en dyrebar lærdom for enhver Kristi etterfølger.

«En ren og usmittet gudsdyrkelse ... er dette: å se til farløse og enker i deres trengsel, å holde seg selv uplettet av verden. » Jak. 1, 27. Våre menighetsmedlemmer trenger i høy grad til å kjenne praktisk guds frykt. De trenger til å øve selvfornektelse og selvoppofrelse. De trenger til å gi verden et synlig bevis på at de ligner Kristus. Derfor skal de ikke overlate det arbeid som Kristus krever av dem, til andre. Den byrden de

selv skulle bære, må ikke legges på en eller annen komité eller institusjon. De bør bli delaktige i Kristi karakter ved å yte av sine midler og av sin tid, sin sympati og sitt personlige arbeid for å hjelpe de syke, trøste de sørgende, støtte de fattige, oppmuntre de motløse, opplyse sjeler i mørke, vise syndere hen til Kristus og inn-prente i menneskenes hjerter at Guds lov er bindende.

Menneskene leggervmerke til dem som bekjenner seg til å tro på de særskilte sannheter for denne tid, og de veier dem. De vokter på dem for å se om deres liv og vandel er en fremstilling av Kristus. Når Guds folk i ydmykhet og med alvor er opptatt med å gjøre godt mot alle, vil det øve en innflytelse som vil gjøre seg gjeldende i enhver by og på ethvert sted hvor sannheten har trengt inn. Dersom alle som kjenner sannheten, vil ta fatt på denne oppgaven etter hvert som anledningene byr seg, slik at de dag for dag utfører små kjærlighetsgjerninger i nabolaget der de bor, vil dette åpenbare Kristus for deres naboer. Evangeliet vil åpenbare seg som en levende kraft og ikke som kløktig uttenkte eventyr eller som tomme spekulasjoner. Det vil åpenbare seg som en virkelighet, ikke som en frukt av fantasi eller be-geistring. Dette vil få større betydning enn prekener eller bekjennelser eller trosartikler.

Satan spiller spillet om livet for hver eneste sjel. Han vet at praktisk sympati er prøven på renhet og uegennytte i hjertet, og han vil gjøre enhver mulig anstrengelse for å lukke våre hjerter for andres trang, slik at det til sist ikke rører oss å se lidelse omkring oss. Han vil føre inn meget for å hinder at kjærlighet og sympati kommer til ut trykk. Det var på denne måten han ødela Judas. Judas tenkte hele tiden på å gagne seg selv. I denne retning fremstiller han en stor klasse bekjennende kristne i dag. Derfor er det nødvendig at vi betrakter hans fremgangsmåte. Vi er like nær Kristus som han var. Men dersom vi ligner Judas slik at samfunnet med Kristus ikke gjør oss til ett med ham -- dersom det ikke bringer fram oppriktig medlidenhet i våre hjerter med dem som Kristus ga sitt liv for -- står vi på samme måte som Judas i fare for å være uten Kristus, et bytte for Satans fristelser.

Vi trenger til å være på vakt mot den første avvikelse fra det som er rett. En overtredelse, en unnlattelse av å legge Kristi Ånd for dagen, åpner veien for en annen og så for en tredje, helt til sinnet blir behersket av fiendens prinsipper. Dersom vi nærer egoismens ånd, blir den en fortærende lidenskap som ikke kan underkues av noe annet enn av Kristi makt.

Budskapet i Es. 58

Jeg kan ikke for sterkt oppfordre alle menighetsmedlemmer, alle som er sanne misjonærer, alle som tror den tredje engels budskap, alle som holder sin fot tilbake fra sabbaten, til å betrakte budskapet i det 58. kapitel hos Esaias. Det veldedighetsarbeid som blir påbudt i dette kapitel, er den oppgaven Gud krever at hans folk skal utføre i denne tid. Det er et arbeid etter hans egen anvisning. Vi behøver ikke være i tvil om hvor budskapet passer og om tiden da det nøye skal bli oppfylt, for vi leser: «Sønner av deg skal bygge opp igjen ruinene fra gammel tid; grunnvoller som har ligget der fra slekt til slekt, skal du gjenreise, og de skal kalle deg murbrudds tilmurer, den som setter veier i stand, så folk kan bo i landet. » Vers 12. Guds minnesmerke, den syvende dag, sabbaten, tegnet på hans arbeid da han skapte verden, er blitt fjernet av syndens menneske. Guds folk må utføre et spesielt arbeid med å utbedre det brudd som er gjort i Guds lov. Jo mer vi nærmer oss enden, desto mer påtrengende nødvendig blir dette arbeid. Alle som elsker Gud, vil vise at de bærer hans tegn ved at de holder hans befalinger. De setter veiene i stand så folk kan bo i landet. Herren sier: «Når du holder din fot tilbake fra sabbaten, så du ikke driver ditt yrke på min hellige dag, og du kaller sabbaten en lyst, ... da skal du glede deg i Herren, og jeg vil la deg fare fram over landets høyder. » 13. 14. vers. Et sant helsemisjonsarbeid er således uatskillelig knyttet til det å holde Guds befalinger, og av dem er sabbaten spesielt omtalt fordi den er det særskilte minne om Guds skapermakt. Å helligholde den hører sammen med den oppgaven å gjenopprette Guds moralske bilde i mennesket. Dette er den tjeneste Guds folk skal utrette i denne tid. Når menigheten utfører denne tjenesten på rette måte, kommer den til å få rike velsignelser.

Vi som tror på Kristus, trenger til større tro. Vi trenger til å bli mer inderlige i bønner. Mange undrer seg over hvorfor deres bønner er så blottet for liv, deres tro så svak og vakkende, deres kristelige erfaring så mørk og uviss. Har vi ikke fastet, sier de, og har vi ikke ydmyket oss for hærskares Herrens åsyn? I det 58. kapitel hos Esaias har Kristus vist hvordan dette forhold kan endres. Han sier: «Er ikke dette den faste jeg finner behag i, at I løser ugudelighets lenker, sprenger åkets bånd, slipper undertrykte fri og bryter hvert et åk? Mon ikke dette at du bryter ditt brød til den som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i hus -- når du ser en naken, at du da kler ham og ikke drar deg bort fra den som er ditt eget kjød? » 6. 7. vers. Dette er den resepten Kristus har foreskrevet for den forsagte, tvilende, skjelvende sjel. La de sorgfulle, de som går i sørgeklær for Herrens åsyn, stå opp og hjelpe en eller annen som trenger hjelp.

Samarbeid med Gud

Enhver menighet trenger den Hellige Ånds beherskende kraft, og nå er tiden kommet til å be om den. Men i alt hva Gud gjør med mennesket, er det hans plan at mennesket skal samarbeide med ham. I denne hensikt oppfordrer Herren menigheten til å nå opp på en høyere grad av fromhet, til å få en riktigere forståelse av plikten, en klarere oppfatning av deres skyldighet overfor Skaperen. Han oppfordrer dem til å være et rent, helliget, virksomt folk. Kristelig hjelpe-arbeid er et av midlene til å oppnå dette, for den Hellige Ånd blir gitt til alle som utfører Guds tjeneste.

Til dem som har vært opptatt med dette arbeid, ønsker jeg å si: Fortsett dette arbeid med takt og dyktighet. Prøv å oppmuntre deres omgangsfeller til å arbeide i et eller annet navn som de kan organiseres under for å samarbeide i enig handling. Få de unge menn og kvinner i menighetene til å arbeide. La virksomhet i helsemisjonen bli forent med forkynnelsen av den tredje engels budskap. Gjør regelmessige, organiserte bestrebelser for å løfte menighetsmedlemmene ut av det dødpunkt som de i årevis har vært i. Send menighetene arbeidere som vil leve etter helsereformens prinsipper. Utdann slike som kan innse hvor nødvendig det er med selvfornektelse når det gjelder appetitten. Ellers vil de bli en snare for menigheten. Prøv om ikke livsånden da vil komme inn i våre menigheter. Det er nødvendig at et nytt element blir innført i arbeidet. Guds folk må innse sin store trang og fare, og de må ta fatt på det arbeid som ligger dem nærmest.

Hos dem som er opptatt med dette arbeid, dem som taler et ord i tide og i utide og som hjelper de trengende og forteller dem om Kristi underfulle kjærlighet til dem, er Frelseren alltid nær og gjør inntrykk på de fattiges, de elendiges og de ulykkeliges hjerter. Når menigheten tar opp det arbeid Gud har gitt den, lyder dette løfte: «Da skal ditt lys bryte fram som morgenrøden, og din legedom snart spire fram. Din rettferdighet skal gå fram for ditt åsyn, og Herrens herlighet slutte ditt tog.» Es. 58, 8. Kristus er vår rettferdighet. Han skal gå foran oss i dette arbeid, og Herrens herlighet følger etter.

Alt det som finnes i himmelen, venter på å bli benyttet av enhver som arbeider etter de linjer Kristus fulgte. Når hver enkelt av menighetens medlemmer tar fatt på den anviste oppgaven, vil de være omgitt av en ganske annen atmosfære. En velsignelse og en kraft vil følge deres arbeid. De oppnår en høyere dannelselse i sinn og hjerte. Den

egenkjærligheten som har bundet deres sjeler, blir overvunnet. Deres tro blir et levende prinsipp. Deres bønner blir mer inderlige. Den Hellige Ånds livgivende, helliggjørende innflytelse kommer til å bli utgytt over dem, og de blir brakt nærmere det himmelske rike.

Frelseren tar ikke hensyn til rang eller kaste, verdslig ære eller rikdom. Det er karakteren og et oppofrende forsett som har betydning hos ham. Han tar ikke parti for dem som er sterke og som er verdslig begunstiget. Han, den levende Guds Sønn, bøyer seg ned for å løfte opp de falne. Ved løfter og forsikringer søker han å vinne den villfarne, fortapte sjel. Engler fra Gud gir akt for å se hvem av hans etterfølgere vil vise kjærlig medynk og sympati. De gir akt for å se hvem det er av Guds folk som vil åpenbare Jesu kjærlighet.

De som innser hvor ondartet synden er og som forstår Kristi guddommelige medlidenhet i hans grenseløse oppofrelse for falne mennesker, vil ha samfunn med Kristus. Deres hjerter vil være fulle av ømhet. Uttrykket i ansiktet og klangen i stemmen vil fortelle om medfølelse. Deres arbeid vil utmerke seg ved alvorlig omhu, kjærlighet og energi, og ved Guds hjelp vil de være en kraft til å vinne sjeler for Kristus.

Vi trenger alle til å så tålmodighetens, medlidenhetens og kjærlighetens såkorn. Vi kommer til å høste det vi sår. Nå blir vår karakter dannet for evigheten. Her på jorden blir vi opplært for himmelen. Alt vi har, skylder vi den uforskyldte, mektige nåde. Det var nåden i pakten som ordnet vårt barnekår. Nåden i Frelseren fikk i stand vår forløsning, vår gjenfødelse og ga oss arvelodd sammen med Kristus. La denne nåden bli åpenbart for andre.

Kapittel 71

Vår plikt mot troens egne

Det er to klasser fattige vi alltid har innenfor våre grenser, nemlig slike som ødelegger seg selv ved sin egen selvstendige handlemåte og fortsetter i sin overtredelse, og slike som for sannhetens skyld er kommet i trange kår. Vi skal elske vår neste som oss selv. Mot begge disse klasser skal vi gjøre det som er rett, og da må vi bli veiledet og rådet av sann visdom.

Når det gjelder Herrens fattige, er det ikke noe spørsmål. Dem må vi hjelpe i ethvert tilfelle hvor det vil være til gagn for dem.

Gud ønsker at hans folk skal vise en syndig verden at han ikke har overlatt dem til å omkomme. Vi bør gjøre oss særlig flid for å hjelpe slike som for sannhetens skyld blir støtt ut fra sine hjem og må lide. Mer og mer vil det bli behov for store, åpne, høysinnede hjerter, slike som vil fornekte selvet og nettopp ta seg av dem som Herren elsker. De fattige blant Guds folk må ikke bli overlatt til seg selv uten at noen sørger for deres behov. Det må finnes en eller annen utvei for dem til å skaffe seg utkomme. Noen trenger til å lære å arbeide. Andre som arbeider hardt og av all makt anstrenger seg for å underholde sine familier, trenger særskilt støtte. Vi bør ta oss av disse tilfellene og hjelpe dem til å finne noe å gjøre. Det bør være et fond til hjelp for slike verdige familier som elsker Gud og holder hans bud.

Vi må passe på at de midler som er nødvendige i denne oppgaven, ikke blir brukt til andre formål. Det er forskjell på om vi hjelper de fattige som blir påført savn og lidelse fordi de holder Guds bud, eller om vi forsømmer disse for å hjelpe spottere som trer Guds bud under føtter. Gud merker seg forskjellen. De som holder sabbaten, må ikke gå forbi Herrens lidende, trengende barn for å ta på seg den byrden å forsørge slike som fortsetter å overtre Guds lov, slike som er opplært til å vente hjelp av hvem som helst som vil underholde dem. Dette er ikke den rette slags misjonsarbeid. Det er ikke i overensstemmelse med Herrens plan. 1900 -- «Testimonies», VI, side 269-272.

Hvor som helst en menighet blir opprettet, skal medlemmene gjøre et samvittighetsfullt arbeid for de troende som er i nød. Men de må ikke stanse der. De må

også hjelpe andre uten hensyn til deres tro. Som følge av et slikt arbeid vil noen av disse ta imot de særskilte sannheter for denne tid.

De fattige, de syke og de gamle

«Når det er en fattig hos deg, blant dine brødre i noen av byene i det land som Herren din Gud gir deg, da skal du ikke være hårdhjertet og lukke din hånd for din fattige bror; men du skal lukke opp din hånd for ham og låne ham det han mangler og trenger til. Vokt deg at det ikke kommer en ond tanke opp i ditt hjerte, så du sier: Nå er det snart det syvende år, ettergivelsesåret, og du ser med onde øyne på din fattige bror og ikke gir ham noe! For da kommer han til å klage over deg til Herren, og du fører synd over deg. Du skal gjerne gi ham, og det skal ikke gjøre ditt hjerte ondt når du gir ham; for da skal Herren din Gud velsigne deg i alt ditt arbeid og i alt det du tar deg fore. For fattige kommer det alltid til å være i landet; derfor byr jeg deg og sier: Du skal lukke opp din hånd for din bror, for de trengende og fattige som du har i ditt land. » 5 Mos. 15, 7-11. Noen som elsker og lyder Gud, kommer til å bli fattige på grunn av omstendighetene. Noen er ikke påpasselige. De forstår ikke å styre. Andre er fattige på grunn av sykdom eller uhell. Hva årsaken enn måtte være, er de trengende, og å hjelpe dem er en viktig gren av misjonsarbeidet.

Alle menighetene våre bør ha omsorg for sine egne fattige. Vår kjærlighet til Gud skal komme til uttrykk i godgjørenhet mot de trengende og lidende blant troens egne, når vi får vite om deres behov og de trenger vår omsorg. Enhver har en særlig plikt overfor Gud til å vise særskilt medlidenhet mot hans verdige fattige. Under ingen omstendighet må vi gå disse forbi.

Paulus skrev til menigheten i Korint: «Vi kunngjør eder, brødre, den nåde som Gud har gitt i Makedonias menigheter, at enda de var hardt prøvd med trengsel, så har dog deres overvettes glede og deres dype fattigdom i overstrømmende fylde virket hos dem en rikdom på oppriktig kjærlighet. For etter evne ga de, det vitner jeg, ja over evne, av egen drift; de ba oss inntrengende om å få lov til å være med i hjelpen til de hellige; og de ga ikke bare således som vi håpet, men de ga seg selv først til Herren og til oss ved Guds vilje, så vi ba Titus at liksom han før hadde begynt, således skulle han fullende hos eder også dette kjærlighetsverk.» 2 Kor. 8, 1-6.

Det hadde vært en hungersnød i Jerusalem, og Paulus visste at mange av de

kristne var blitt spredd rundt omkring, og at de som ble igjen, sannsynligvis ville være blottet for menneskelig sympati og utsatt for religiøst fiendskap. Derfor oppmuntret han menighetene til å sende økonomisk hjelp til brødrene i Jerusalem. Det beløpet som menighetene samlet inn, oversteg apostlenes forventning. De troende ble drevet av Kristi kjærlighet til å gi rikelig, og de var fulle av glede over på den måten å kunne gi uttrykk for sin takknemlighet til Gjenløseren og sin kjærlighet til brødrene. Ifølge Guds Ord er dette det sanne grunnlaget for godgjørenhet.

Spørsmålet om omsorg for våre eldre brødre og søstre som ikke har noe hjem, blir stadig fremhevet. Hva kan vi gjøre for dem? Det lys Herren har gitt meg, er blitt gjentatt: Det er ikke best å opprette anstalter til å ta seg av de gamle, hvor de kan være samlet i en gruppe. Heller ikke bør de sendes bort fra hjemmet for å bli tatt vare på. Medlemmene i enhver familie bør hjelpe sine egne slektninger. Der dette ikke er mulig, hviler dette arbeidet på menigheten, som bør ta imot det både som en plikt og et privilegium. Alle som har Kristi Ånd, vil betrakte de svake og gamle med særskilt aktelse og ømhet.

Gud tillater at det innenfor området i enhver menighet finnes noen av hans fattige. De kommer alltid til å være iblant oss, og Herren pålegger medlemmene i hver menighet som et personlig ansvar å sørge for dem. Vi må ikke legge dette ansvaret over på andre. For dem som er innenfor våre egne grenser, skal vi vise den samme kjærlighet og sympati som Kristus ville åpenbare dersom han var i vårt sted. På den måten må vi læres opp forat vi må bli beredt til å arbeide etter de samme linjer som Kristus.

Predikanten bør lære opp de forskjellige familier og styrke menigheten til å ta seg av sine egne syke og fattige. De evner Gud har gitt folket, bør han sette i virksomhet, og dersom en menighet blir overlesset på dette området, bør andre menigheter komme til hjelp. Menighetsmedlemmene bør vise takt og oppfinnsomhet i sin omsorg for disse som er Guds folk. De bør fornekte seg luksusartikler og unødige prydelser for å kunne gjøre det bekvemt for de lidende og trengende. Når de gjør dette, følger de den undervisningen som blir gitt i det 58. kapitel hos Esaias, og de kommer til å få den velsignelse som er omtalt der.

Kapittel 72

Vår plikt mot verden

«Så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne.» Han «sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.» Joh. 3, 16. 17. Guds kjærlighet omfatter hele menneskeslekten. Da Kristus ga disiplene misjonsbefalingen, sa han: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» Mark. 16, 15.

Kristus hadde til hensikt at det skulle utføres et større arbeid for menneskene enn det vi har sett inntil nå. Det var ikke hans hensikt at så store mengder skulle velge å stå under Satans banner og stille seg som opprørere mot Guds herredømme. Verdens Gjenløser hadde ikke til hensikt at hans kjøpte arv skulle leve og dø i sine synder. Hvorfor er det da så få som blir påvirket og frelst? Det kommer av at så mange av dem som bekjenner seg til å være kristne, arbeider etter den samme plan som den store opprører. Tusener av mennesker som ikke kjenner Gud, kunne i dag ha gledet seg i hans kjærlighet dersom de som bekjenner seg til å tjene ham, ville arbeide slik som Kristus arbeidet.

Frelsens velsignelser, timelige så vel som åndelige, er for alle mennesker. Det er mange som klager over Gud fordi verden er så full av savn og lidelse. Men det var aldri Guds mening at elendighet skulle eksistere. Det var aldri hans mening at det ene mennesket skulle ha en overflod av livets luksus mens andres barn roper etter brød. Herren er en godgjørenhetens Gud. Han har lagt alt til rette for alles behov, og gjennom hans representanter som han har betrodd sitt gods til, skal etter hans bestemmelse behovet hos alle skapninger tilfredsstillles.

Vi som tror Herrens Ord, bør lese den undervisning vi finner i 3. og 5. Mosebok. Der får vi se hvilken undervisning familiene i Israel fikk. På samme tid som Guds utvalgte folk skulle stå skilt og være hellig, skilt fra de folkeslag som ikke kjente ham, skulle de behandle den fremmede med vennlighet. De skulle ikke se ned på ham fordi han ikke tilhørte Israel. Israelittene skulle elske den fremmede fordi Kristus døde for å frelse ham liksom sikkert som han døde for å frelse Israel. Når de ved sine takkehøytider omtalte Guds velgjerninger, skulle de også by den fremmede velkommen. I høsttiden

skulle de la en del av grøden bli liggende igjen til den fremmede og den fattige. På den måten skulle de fremmede også få del i Guds åndelige velsignelser. Herren Israels Gud bød at de skulle ta imot dem dersom de valte å være sammen med dem som kjente og anerkjente ham. På denne måten skulle de få kjennskap til Jehovas råd og herliggjøre ham ved sin lydighet. 1900 -- «Testimonies», VI, side 273-280.

På samme måte ønsker Gud i dag at hans barn både i åndelig og timelig henseende skal bringe velsignelsene ut til verden. Til enhver Kristi disippel i enhver tidsalder uttalte vår Frelser disse dyrebare ordene: «Av hans liv skal det . . . rinne strømmer av levende vann. » Joh. 7, 38.

Men istedenfor å dele Guds gaver med andre, er det mange som bekjenner seg til å være kristne som er hyllet inn i sine egne trange interesser. I egenkjærlighet holder de Guds velsignelser tilbake fra sine medmennesker.

På samme tid som Gud i sitt forsyn har fylt jorden med sine nådegaver og dens forrådshus med livets bekvemmeligheter, råder det savn og elendighet på alle hold. Et gavmildt Forsyn har lagt en overflod i menneskelige redskapers hender slik at de kan gi alle det de trenger. Men Guds husholdere er utro. De pengene som blir brukt innenfor den kristne verden til overdådig stas, ville være nok til å hjelpe alle sultende i deres behov og til å kle de nakne. Mange som har tatt imot Kristi navn, bruker pengene hans til egenkjærlig fornøyelse, til å tilfredsstille sin lyst, til sterke drikker og fine slikkerier, til overdådige hus og møbler og klær, mens de neppe gir lidende mennesker et medlidende blick eller et medfølelse ord.

Den store hjemmemisjonsmark

Hvilken elendighet det råder midt i våre såkalte kristne land! Tenk på de fattiges kår i våre storbyer! I disse byene er det skarer av menneskelige vesener som ikke engang blir vist så stor omsorg og hensynsfullhet som dyrene. Det finnes tusener av ulykkelige barn, fillete og halvsvultne, mens last og utarting står skrevet i deres ansiktstrekk. Familier blir stuert sammen i elendige leiegårder, mange av dem i mørke kjellere som er gjennomtrengt av fuktighet og urenslighet. Barn blir født på disse fryktelige stedene. I barndommen og ungdommen ser de ikke noe som virker tiltrekkende, ikke noe av det vakre i naturen som Gud har skapt til glede for sansene. Disse barna får lov å vokse opp med karakteren preget og dannet etter de dårlige forhold

og av den elendighet og det syndige eksempel som de er omgitt av. Guds navn hører de bare i spottende tale. Urene ord, dunster av brennevin og tobakk og moralsk utarting av enhver slags møter øyet og ødelegger sansene. Og fra disse tilholdssteder for allslags elendighet lyder det ynkelige rop om mat og klær fra mange som ikke kjenner det minste til bønn.

For menighetene våre er det et arbeid som må utføres, et arbeid som mange bare har liten idé om, et arbeid som ennå nesten er uberørt. «Jeg var hungrig,» sa Jesus, «og I ga meg å ete; jeg var tørst, og I ga meg å drikke; jeg var fremmed, og I tok imot meg; jeg var naken og I kledde meg; jeg var syk, og I så til meg; jeg var i fengsel, og I kom til meg.» Matt. 25, 35. 36. Noen mener at når de gir penger til dette arbeid, så er det alt som er nødvendig fra deres side. Men dette er en stor feil. Pengegaver kan ikke erstatte personlig tjeneste. Vi gjør det som er riktig når vi gir av våre midler, og mange flere burde gjøre dette. Men det kreves en personlig tjeneste av alle i forhold til deres krefter og anledninger.

Arbeidet med å samle sammen de trengende, de lidende, de fattige er nettopp den oppgaven enhver menighet som tror sannheten for denne tid, for lenge siden burde ha vært opptatt med. Vi bør vise den samme medfølelse som samaritanen viste. Vi bør skaffe til veie det legemlige behov, gi de sultne mat, ta de utstøtte fattige inn i våre hjem og hver dag søke Gud om nåde og styrke som kan sette oss i stand til å rekke ned i selve dypet av menneskelig elendighet og hjelpe dem som umulig kan hjelpe seg selv. Når vi utfører denne oppgaven, har vi en ypperlig anledning til å fremholde Kristus, den korsfestede.

Ethvert menighetsmedlem bør føle det som sin særskilte plikt å arbeide for dem som bor i de nærmeste omgivelsene. Overvei hvordan du best kan hjelpe dem som ikke har noen som helst interesse for religiøse spørsmål. Når du besøker venner og naboer, så vis interesse for deres åndelige så vel som for deres timelige velferd. Fremhold Kristus som en Frelser som tilgir synd. Innby naboene til ditt hjem og les for dem fra den dyrebare bibel og fra bøker som forklarer dens sannheter. I forbindelse med enkle sanger og inderlige bønner vil dette røre deres hjerter. La menighetsmedlemmene lære seg til å gjøre dette arbeid. Dette er av like stor betydning som å frelse formørkede sjeler i fremmede land. Når noen føler en byrde for sjeler langt borte, bør også de mange her hjemme få lov å føle byrden for dyrebare sjeler i deres nærhet og arbeide liksom flittig for å frelse dem.

De timene som ofte blir brukt til fornøyelse som hverken styrker legeme eller sjel, burde en bruke til å besøke de fattige, de syke og de lidende eller til å søke å hjelpe en eller annen som er i nød.

Hvordan vi kan arbeide for de trengende

Når dere prøver på å hjelpe de fattige, de foraktede og de forlatte, så stig ikke opp på verdighetens og overlegenhetens høye stylder mens dere arbeider for dem, for på den måten kan dere ikke utrette det minste. Bli grundig omvendt og lær av ham som er saktmodig og ydmyk av hjertet. Vi må alltid ha Herren for øye. Forat dere ikke skal glemme dette må dere som Kristi tjenere stadig si: «Jeg er dyrt kjøpt.»

Gud stiller ikke bare krav om deres godgjørenhet, men om deres glade ansikt, deres håpefulle ord, deres håndtrykk. Når dere besøker dem som lider for Herrens skyld, kommer dere til å treffe noen som har mistet alt håp. Bring solskinn tilbake til dem. Det er noen som trenger til livets brød. Les Guds Ord for dem. Andre lider av en sjelssykdom som ingen jordisk balsam kan påvirke, ingen lege helbrede. Be for slike og led dem til Jesus.

Ved særskilte anledninger overgir noen seg til sentimentale følelser som fører til impulsive handlinger. De mener kanskje at de på denne måten utfører et stort arbeid for Kristus. Men det gjør de ikke. Denne nidkjærheten dør snart bort, og så blir Kristi tjeneste forsømt. Det er ikke en rykkvis tjeneste Gud ønsker. Det er ikke ved følelsesmessig, støtvis aktivitet vi kan gjøre noe godt for våre medmennesker. Periodiske bestrebelsler for å gjøre godt har ofte gjort større skade enn gagn.

Arbeidsmetoder til hjelp for de trengende bør man overveie omhyggelig under bønn. Vi må søke Gud om visdom, for han vet bedre enn kortsynte dødelige mennesker hvordan man skal sørge for de skapninger han har dannet. Det er noen som kritikkløst gir til alle som ber om hjelp. Dette er en feil. Når vi forsøker å hjelpe de trengende, bør vi være nøye med at vi gir dem den rette slags hjelp. Noen som blir hjulpet, fortsetter å gjøre seg selv særskilt trengende. De vil være avhengige så lenge det er noen å være avhengig av. Dersom vi i tide og utide gir slike mennesker tid og oppmerksomhet, oppmuntrer vi dem bare til dovenskap, uhjelpsomhet, overdådighet og uavholdenhet. Når vi gir til de fattige, bør vi spørre oss selv: «Oppmuntrer jeg til ødselhet? Hjelper jeg

dem, eller gjør jeg dem skade?» Ingen som kan tjene til sitt eget utkomme, har noen som helst rett til å være av-hengig av andre.

Ordtaket «verden skylder meg et levebrød» inneholder kjernen i falskhet, bedrag og tyveri. Verden skylder ingen et levebrød når vedkommende selv kan arbeide og skaffe seg et utkomme. Men dersom noen kommer til vår dør og ber om mat, bør vi ikke sende ham sulten bort. Hans fattigdom kan skyldes motgang.

Vi bør hjelpe dem som har en stor familie å underholde og som må kjempe med svakhet og fattigdom. Mangen enke med sine farløse barn arbeider langt over sine krefter for å kunne beholde barna hos seg og skaffe dem mat og klær. Mange slike mødre er døde av overanstrengelse. Enhver enke trenger den trøst som håpefulle, oppmuntrende ord bringer, og det er mange som bør ha materiell støtte.

Gudfryktige menn og kvinner, slike som eier dømmekraft og visdom, bør settes til å ha tilsyn med de fattige og trengende, og først med troens egne. De bør legge fram rapport for menigheten og gi råd med hensyn til hva som bør gjøres.

Istedenfor å oppmuntre de fattige til å mene at de kan få mat og drikke gratis eller nesten gratis, bør vi få dem i den stilling der de kan hjelpe seg selv. Vi bør søke å skaffe dem arbeid, og om nødvendig lære dem å arbeide. Medlemmene i fattige familier kan bli opplært til å lage mat, sy og reparere sitt eget tøy og ta seg av hjemmet på den rette måten. La gutter og piker få grundig opplæring i et eller annet nyttig håndverk eller arbeid. Vi må lære de fattige opp til å bli selvhjulpne. Dette vil være virkelig hjelp, for det vil ikke bare gjøre dem selvhjulpne, men de vil også bli i stand til å hjelpe andre.

Alle innenfor kjærlighetens rekkevidde

Det er Guds hensikt at de rike og de fattige skal knyttes nøye til hverandre med medfølelsens og hjelpsomhetens bånd. Han byr oss å nære interesse for ethvert tilfelle av lidelse og trang som vi måtte få kjennskap til.

Du må ikke tro at det skader din verdighet om du tjener lidende mennesker. Se ikke med likegyldighet og forakt på slike som har lagt sjelens tempel i ruiner. De er gjenstand for guddommelig medlidenhet. Han som skapte alle, har omsorg for alle. Ikke engang de dypest falne er utenfor rekkevidden av hans kjærlighet og medynk. Dersom

vi i sannhet er hans disipler, vil vi legge den samme ånd for dagen. Den kjærlighet som har sin grunn i vår kjærlighet til Jesus, ser i enhver sjel, enten den er rik eller fattig, en verdi som ikke kan måles med menneskelig målestokk. La ditt liv åpenbare en kjærlighet som er høyere enn noe som kan uttrykkes med ord.

Menneskenes hjerter blir ofte forherdet under irettesettelse, men de kan ikke stå seg mot den kjærligheten som kommer til uttrykk for dem gjennom Kristus. Vi bør påby synderen ikke å føle seg forstøtt av Gud. Be synderen om å se hen til Kristus, som alene kan helbrede den sjel som lider av syndens spedalskhet. Gjør det klart for den lidende som er fortvilt og motløs, at han er en fange, «som har håp» (Sak. 9, 12). La ditt budskap være: «Se der Guds Lam, som bærer verdens synd!»

Jeg har fått undervisning om at det i helsemisjonens arbeid vil bli oppdaget menn på de laveste trinn av nedverdiggelse, som har gitt seg over til uavholdenhet og tøylesløse vaner, men som likevel kan påvirkes når det blir arbeidet for dem på den rette måten. Men de trenger til å bli lagt merke til og oppmuntret. Det er nødvendig med ivrig, tålmodig og alvorlig anstrengelse for å løfte dem opp. De kan ikke selv komme på fote igjen. Kanskje de hører Kristi kall, men ørene deres er for sløve til å oppfatte betydningen av det. Øynene deres er for blinde til å kunne se at det venter dem noe godt. De er døde i overtredelser og synder. Men ikke engang disse menn er lukket ute fra evangeliets gjestebud. De skal høre innbydelsen: «Kom! » Kanskje de føler seg uverdige, men likevel sier Herren: «Nød dem å komme inn!» Hør ikke på noen unnskyldning. Gå til dem i kjærlighet og vennlighet.

«Men I, elskede, oppbygg eder på eders høyhellige tro, og be i den Hellige Ånd, og hold eder således i Guds kjærlighet, mens I venter på vår Herre Jesu Kristi miskunn til evig liv! Og noen skal I tale til rette fordi de tviler, andre skal I frelse ved å rive dem ut av ilden.» Jud. 20-23. La det bli klart for samvittigheten hvor fryktelige følgene er av å overtre Guds lov. Vis at det ikke er Gud som forårsaker smerte og lidelse, men at mennesket ved sin egen uvitenhet og synd har brakt seg selv i denne tilstand.

Når dette arbeid blir ledet på den rette måten, vil det redde mangen stakkars synder som menighetene har forsømt. Mange som ikke tilhører vår tro, lengter nettopp etter den hjelp som kristne har plikt på seg til å gi dem. Dersom Guds folk ville vise sann interesse for sine naboer, ville de kunne nå mange med de særskilte sannheter for denne tid. Ikke noe kan eller vil noengang sette et slikt preg på verket som det å hjelpe

folk nettopp hvor de er. Tusener kunne i dag glede seg i budskapet dersom de som bekjenner seg til å elske Gud og holde hans bud, ville arbeide slik som Kristus arbeidet.

Når helsearbeidet på den måten vinner menn og kvinner til en frelsende kunnskap om Kristus og hans sannhet, kan man trygt investere penger og alvorlig arbeid i det, for det er et arbeid som kommer til å bestå.

Gud har gjort forbausende oppofrelser for menneskene. Han har satt mektige krefter inn på å forløse dem fra overtredelse og synd til troskap og lydighet. Men det er blitt vist meg at han ikke gjør noe uten samarbeid med menneskelige redskaper. Enhver utrustning med nåde og kraft og dyktighet er skaffet til veie i rikt mål. De sterkeste motiver er blitt fremholdt for å vekke misjonsånden i det menneskelige hjerte og holde den i live slik at de bestrebelse som blir utført av guddommelige og menneskelige redskaper, kan bli forent. -- 1904 -- Testimonies, VIII, side 54.

Kapittel 73

Omsorg for foreldreløse

Av alle som er i nød og kaller på vår interesse, har enker og farløse det sterkeste krav på vår ømme medfølelse. De er gjenstand for Herrens særskilte omsorg. De er gitt som et lån til de kristne forat de skal ta vare på dem for Gud. «En ren og usmittet gudsdyrkelse for Gud og Faderen er dette: å se til farløse og enker i deres trengsel, å holde seg selv uplettet av verden.» Jak. 1, 27.

Mangen far som er død i troen og som har hvilt på Guds evige løfter, har etterlatt sine kjære i full tillit til at Herren vil ha omsorg for dem. Hvordan sørger nå Herren for disse etterlatte? Han utfører ikke et mirakel ved å sende manna fra himmelen. Han sender ikke ravner til dem med mat. Men han foretar et mirakel på menneskehjertene, driver vekk egoisme fra sjelen og lukker opp kildene til godgjørenhet. Han prøver hjertene til dem som bekjenner seg til å være hans etterfølgere, og han betror de hjemløse og de sørgende til deres barmhjertighet.

Skal forsørges hos familier

Slike som har Guds kjærlighet, bør lukke opp sine hjerter og sine hjem og ta disse barna til seg. Å la slike foreldreløse barn bli forsørget i store anstalter er ikke det beste. Dersom de ikke har slektninger som klarer å ta seg av dem, bør medlemmene i menighetene våre enten ta disse små opp i sine familier eller finne passende hjem for dem i andre familier.

Disse barna er i en særlig forstand slike som Kristus gir akt på. Dersom disse blir forsømt, er det mishagelig for ham. Enhver vennlig handling som er utført mot dem i Jesu navn, betrakter han som om den var gjort mot ham selv. De som på noen måte bedrar dem for de midler de skulle ha, og som ser med likegyldighet på deres trang, kommer til å bli dømt av all jordens dommer. «Skulle da ikke Gud hjelpe sine utvalgte til deres rett, dem som roper til ham dag og natt, og er han sen når det gjelder dem? Jeg sier eder at han skal skynde seg å hjelpe dem til deres rett.» «Dommen skal være ubarmhjertig mot den som ikke har gjort barmhjertighet.» Luk. 18, 7. 8; Jak. 2, 13. Herren krever av oss at vi «lar hjemløse stakkarer komme i hus». Es. 58, 7. Kristenheten

må skaffe fedre og mødre og hjem for disse fattige barna. Medlidenhet med enken og den farløse, en medlidenhet som kommer til uttrykk ved bønner og tilsvarende handlinger, kommer til å bli husket på av Gud, og en gang skal den få sin lønn. 1900 -- «Testimonies, VI, side 281-287.

Det er et stort og nyttig virkefelt for alle som vil arbeide for Mesteren ved å ha omsorg for disse barna og unge som har mistet foreldrenes årvåke veiledning og den mildnende innflytelse i et kristelig hjem. Mange av dem har arvet dårlige karaktertrekk, og dersom de blir overlatt til å vokse opp i uvitenhet, kommer de lett i selskap som kan lede dem til last og forbrytelse. Disse barna som ser så lite lovende ut, trenger til å komme i en stilling som er gunstig for en riktig karakterdannelse, slik at de må kunne bli Guds barn.

Dere som bekjenner dere til å være Guds barn, gjør dere hva dere kan for tålmodig å lære dem som så hardt trenger til det, hvordan de kan komme til Frelseren? Gjør dere deres del som trofaste Kristi tjenere? Blir disse uformede og kanskje dårlig avbalanserte sinn behandlet med den kjærlighet Kristus har vist mot oss? Barnas og de unges sjeler er i dødsfare dersom de blir overlatt til seg selv. De trenger til tålmodig undervisning, kjærlighet og øm kristelig omsorg.

Selv om det ikke var noen åpenbaring som pekte ut vår plikt, så burde det som vi ser med øynene våre og det vi vet om det selvfølgelige forhold mellom årsak og virkning, spore oss til å redde disse ulykkelige. Dersom medlemmene i menigheten ville gjøre bruk av like megen energi, takt og dyktighet i dette arbeid som i det alminnelige forretningsforhold i livet, og dersom de ville søke visdom fra Gud og alvorlig overveie hvordan man skal få tildannet disse udisiplinerte sinn, ville mange som holder på å gå til grunne, kunne reddes. Dersom foreldre ville føle den omsorg for sine barns frelse som de burde føle, og dersom de ville bære dem fram for nådens trone og leve etter sine bønner i bevisstheten om at Gud ville samarbeide med dem, ville de kunne ha lykke med seg i arbeidet for barna utenfor deres egen familie, særlig for slike som ikke har foreldrenes råd og veiledning. Heren oppfordrer hvert medlem i menigheten til å gjøre sin plikt mot disse foreldreløse barna.

Arbeid som Kristus arbeidet

I omsorgen for barna bør vi ikke arbeide bare ut fra pliktens synspunkt, men av

kjærlighet, fordi Kristus døde for å frelse dem. Kristus har kjøpt disse sjelene som trenger til vår omsorg. Han venter at vi skal elske dem liksom han har elsket oss i våre synder og i vår gjenstridighet. Kjærligheten er det middel Gud arbeider gjennom for å dra hjertene til seg, for «Gud er kjærlighet». I ethvert barmhjertighetens foretak er denne det eneste prinsipp som kan gi virkning. Det menneskelige må forene seg med det guddommelige.

Dette arbeid for andre krever anstrengelse, selvfornektelse og selvoppofrelse. Men hva betyr denne lille oppofrelsen vi kan gjøre, sammenlignet med den oppofrelsen Gud gjorde for oss da han ga sin enbårne Sønn?

Gud gir oss sin velsignelse forat vi skal kunne gi den til andre. Når vi ber ham om det daglige brød, ser han inn i våre hjerter for å undersøke om vi vil dele det med dem som er mer trengende enn vi selv er. Når vi ber: «Gud, vær meg synder nådig,» gir han akt for å se om vi vil vise medlidenhet med dem vi omgås. Dette er det synlige beviset på vår forbindelse med Gud, at vi er barmhjertige, liksom vår Far i himmelen er barmhjertig.

Gud gir alltid. Og hvem er det han gir sine gaver? Gir han dem til slike som har en feilfri karakter? «Han lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige. » Matt. 5, 45. Enda mennesket er syndig, og enda vi ofte bedrøver Kristi hjerte og viser oss i høyeste grad uverdige, viser han oss likevel ikke bort når vi ber om hans tilgivelse. Hans kjærlighet blir gitt oss uforskyldt, og han byr oss: Elsk hverandre, liksom jeg har elsket dere! (Joh. 13, 34.)

Brødre og søstre, jeg ber dere om å overveie denne saken nøye. Tenk på den trangten som hersker blant farløse og morløse. Rører det ikke deres hjerter når dere er vitne til deres lidelser? Se om det ikke kan gjøres noe for å forsørge disse hjelpeløse barna. Dersom det står i deres makt, så gi disse hjemløse et hjem. Enhver bør være beredt til å gjøre sitt for å fremme dette hjelpearbeidet. Herren sa til Peter: «Vokt mine lam!» Joh. 21, 15. Denne befalingen gjelder oss. Når vi åpner våre hjem for de foreldreløse, gjør vi vårt til at den blir oppfylt. La ikke Jesus bli skuffet over dere.

Ta disse barna og still dem fram for Gud som et velluktende offer. Be om hans velsignelse over dem, og lær dem så opp og dann dem i overensstemmelse med Kristi befaling. Vil vårt folk ta imot denne hellige oppgaven? Skal de som Kristus døde for,

overlates til å måtte lide på grunn av vår overflatiske gudsfrykt og vår verdslige higen, og til å gå på feilaktige stier?

Guds Ord inneholder en overflod av undervisning om hvordan vi skal behandle enken, de farløse og de trengende, lidende fattige. Dersom alle ville følge denne undervisningen, ville enkens hjerte synge av fryd. Små sultne barn ville bli mett. De nakne ville få klær, og de som holder på å gå til grunne, ville bli opplivet. Himmelske vesener er tilskuere, og når vi blir gjennomtrengt av nidkjærhet for Kristi ære, og stiller oss på Guds forsyns vei, vil disse himmelske vesener gi oss ny åndelig kraft, slik at vi blir i stand til å bekjempe vanskeligheter og vinne over hindringer.

Og hvilken velsignelse arbeiderne da får som lønn! For mange som nå er sløve og egoistiske og tenker på seg selv, ville det være som liv av døde. Det ville skje en gjenoppvekkelse av himmelsk godgjørenhet og visdom og nidkjærhet blant oss.

Skal predikanter hustruer adoptere barn?

Spørsmålet er blitt stilt om en predikanthustru bør adoptere små barn. Mitt svar er: Dersom hun ikke har noen tilbøyelighet eller er skikket til å utføre misjonsarbeid utenfor hjemmet, og hun føler det som sin plikt å ta til seg små barn og ha omsorg for dem, vil hun der kunne gjøre en god gerning. Men la dem da velge først slike barn som er blitt etterlatt av foreldre som holdt sabbaten. Gud vil velsigne de menn og kvinner som med villige hjerter deler sitt hjem med disse hjelpeløse barna. Men dersom predikantens hustru selv kan ta del i arbeidet med å lære opp andre, bør hun vie sine krefter til Gud som en kristelig arbeider. Hun bør være en tro medhjelper for sin mann og hjelpe ham i hans arbeid, bruke sine åndsevner og hjelpe til med å fremholde budskapet. For ydmyke, gudhengivne kvinner som eier Kristi nådes verdighet, er veien åpen til å besøke slike som trenger hjelp, og bringe lys til motløse sjeler. Vi kan oppløfte de nedbøyde ved å be med dem og vise dem hen til Kristus. Slike bør ikke vie sin tid og sine krefter til ett hjelpeløst lite vesen som krever stadig pleie og tilsyn. De bør ikke på den måten frivillig binde sine hender.

Barnehjem

Når vi har gjort alt som gjøres kan for foreldreløse barns pleie i våre egne hjem, så er det ute i verden fremdeles mange trengende som vi bør ha omsorg for. De er

kanskje fillete, rå og tilsynelatende utiltalende. Men de er dyrt kjøpt og er likså dyrebare i Guds øyne som våre egne små. De er Guds eiendom, som de kristne er ansvarlige for. «Deres sjeler, » sier Gud, «vil jeg kreve av din hånd.»

Å sørge for disse trengende er en god gjerning. Men i denne tid gir Herren oss som et folk ikke pålegg om å opprette store og kostbare anstalter til dette formål. Men skulle det finnes slike som føler seg kalt av Gud til å opprette anstalter til forsorg for foreldreløse barn, så la dem følge sin overbevisning om det de mener er deres plikt. Men når de skal ha omsorg for de fattige i verden, bør de henvende seg til verden om støtte. De må ikke hente midler hos det folk som Herren har gitt det viktigste arbeid mennesker noen gang har fått, nemlig den oppgaven å bringe det siste nådens budskap ut til alle ætter og stammer og tungemål og folk. I Herrens skattkammer bør det være et overskudd til støtte for evangeliets verk i «de land som ligger på hin side».

La dem som føler en byrde for å opprette disse anstaltene, få forstandige innsamlere til å fremholde behovet og skaffe penger. La folk ute i verden bli vekket opp. La kirkesamfunnenes menigheter bli gjennomarbeidet av menn som innser hvor nødvendig det er at det blir gjort noe for de fattige og foreldreløse. I ethvert samfunn finnes det slike som frykter Gud. Rett en appell til disse, for til dem har Gud gitt denne oppgaven. Vi bør understøtte de institusjonene som vårt folk har opprettet til hjelp for de foreldreløse, de svake og gamle blant oss. La ikke disse gå til grunne og bringe skam over Guds sak. Å hjelpe til med å støtte disse anstaltene bør vi ikke betrakte bare som en plikt, men som en dyrebare forrett. La oss gi våre gaver til de fattige og hjelpeløse istedenfor å gi unødige gaver til hverandre. Når Gud ser at vi gjør vårt beste for å hjelpe disse trengende, vil han påvirke andre til å støtte oss i dette gode arbeidet.

Hensikten med et barnehjem skulle ikke bare være å gi barna mat og klær, men å stille dem under tilsyn av kristne lærere som vil oppdra dem i kunnskapen om Gud og hans Sønn. De som arbeider på dette området, bør være høysinnede menn og kvinner som er inspirert med begeistring fra Golgatas kors. Disse menn og kvinner bør være dannede og selvoppofrende mennesker, slike som vil arbeide som Kristus arbeidet, for Guds sak og for menneskehetens sak.

Når disse hjelpeløse blir satt der hvor de kan oppnå kunnskap og lykke og tilegne seg dyd og bli den himmelske Konges sønner og døtre, blir de beredt til å utføre et Kristus-preget arbeid i samfunnet. De må bli oppdratt på en slik måte at de igjen kan

hjelpe andre. På den måten vil det gode arbeidet bli utvidet og forplantet.

Hvilken mor har noen gang elsket sitt barn så høyt som Kristus elsker sine? Han betrakter den ødelagte karakter med en sorg som er dypere og bitrere enn sorgen hos noen mor. Han ser den fremtidige gjengjeldelse for en ond handlemåte. La derfor alt bli gjort som gjøres kan for den forsømte sjel.

Hvis de som ikke har barn, og som Gud har gjort til husholdere over midler, ville la sine hjerter lede dem til å ha omsorg for barn som trenger til kjærighet, omsorg og hengivenhet og til hjelp med denne verdens gods, ville de bli meget lykkeligere enn de er i dag. Så lenge de unge som ikke har en fars medlidende omsorg og heller ikke en mors ømme kjærighet, er utsatt for disse siste dagers fordervelige innflytelse, må noen føle plikt til å være i fars og mors sted for noen av dem. Lær å vise dem kjærighet, hengivenhet og sympati. Alle som bekjenner seg til å ha en himmelsk Far, som de håper vil ha omsorg for dem og til sist føre dem til det hjemmet han har beredt for dem, burde føle det som en høytidelig plikt som hviler på dem til å være de venneløses venner og de faderløses fedre, til å hjelpe enker og være til noen praktisk nytte i verden ved å gagne menneskeheten. Mange har ikke sett disse tingene i det rette lys. Dersom de lever bare for seg selv, får de ikke mer styrke enn dette krever. -- 1869 -- «Testinonies», II, side 329.

Helsemisjonen og den tredje engels budskap

Igjen og igjen er jeg blitt undervist om at arbeidet i helsemisjonen skal stå i det samme forhold til den tredje engels budskap som armen og hånden til legemet. De skal ledes av ham som er det guddommelige hode, og de skal arbeide i forening for å berede veien for Kristi komme. Den høyre hånd på sannhetens legeme skal stadig være aktiv, stadig være i virksomhet, så vil Gud styrke den. Men vi må ikke gjøre den til legemet. På samme tid må legemet ikke si til armen: «Deg har jeg ikke bruk for.» Legemet har bruk for armen for å kunne utføre aktivt aggressivt arbeid. Begge har sin bestemte oppgave, og hver av dem kommer til å lide stort tap dersom de blir brukt uavhengig av hverandre.

Den oppgaven å forkynne den tredje engels budskap er av noen ikke blitt akttet som den burde ifølge Guds plan. Den er blitt betraktet som et underordnet arbeid, mens den burde innta en betydningsfull plass blant de menneskelige midler til menneskets frelse. Menneskenes sinn må ledes til Skriften som det mest virkningsfulle middel til å frelse sjeler, og Ordets tjeneste er den store oppdragende kraft til å bringe fram dette resultat. De som nedsetter predikegjerningen og forsøker å lede arbeidet i helsemisjonen uavhengig av den, søker å skille armen fra legemet. Hva ville følgen bli hvis dette lyktes? Vi ville komme til å se hender og armer fare omkring og dele ut midler uten at hodet ledet det hele. Virksomheten ville bli ubalansert og ulikevektig. Det som etter Guds plan skulle være hånden og armen, kom til å innta hele kroppens plass, og forkynnelsen ville bli forringet eller helt ignorert. Dette ville gjøre begrepene uklare og bringe forvirring, og mange deler av Herrens vingård ville komme til å ligge der urørte. 1900 -- «Testimonies», VI, side 288-293.

I hver menighet

Arbeidet i helsemisjonen bør bli en del av arbeidet i hver menighet i landet. Dersom det ble skilt fra menigheten, ville det snart bli et merkelig sammensurium av uorganiserte partikler. Det ville tære, men ikke bringe fram noe. Istedentfor å arbeide som Guds hjelpende hånd til å fremme hans sannhet, ville det komme til å suge ut menighetens liv og kraft og svekke budskapet. Dersom det ble ledet på en uavhengig

måte, ville det ikke bare bruke opp talenter og midler som er nødvendige på andre områder, men nettopp ved anstrengelsen for å hjelpe de hjelpeløse uten forkynnelsen av Ordet ville man bringe mennesker i en stilling der de kom til å øve spott med den bibelske sannhet.

Forkynnelsen av evangeliet er nødvendig for å gjøre arbeidet i helsemisjonen permanent og gi det stabilitet. Predikevirksomheten trenger helsemisjonens arbeid for å klarlegge evangeliets praktiske virksomhet. Ingen av disse deler av virksomheten er fullstendig uten den andre.

Budskapet om Frelserens snare komme må bringes ut til alle deler av verden, og hver enkelt gren på dette budskap burde være preget av en høytidelig verdighet. En stor vingård skal opparbeides, og den kloke vingårdsmannen vil bearbeide den på en slik måte at hver del bringer fram frukt. Dersom sannhetens levende prinsipper ble bevart rene i helsemisjonsarbeidet, usmittet av alt som kunne fordunkle deres glans, ville Herren lede dette arbeidet. Dersom de som bærer tunge byrder ville holde seg til sannhetens prinsipper med troskap og fasthet, ville Herren holde dem oppe og støtte dem.

Den harmoni som burde herske mellom helsemisjonsarbeidet og predikevirksomheten, blir klart fremholdt i det 58. kapitel hos Esaias. Det er visdom og velsignelse for dem som vil arbeide slik som det er fremholdt her. Dette kapitlet er tydelig, og det inneholder nok til opplysning for enhver som gjerne vil gjøre Guds vilje. Det viser oss rike anledninger til å tjene lidende mennesker og til på samme tid å være et redskap i Guds hender til å bringe sannhetens lys fram for en fortapt verden. Dersom arbeidet i den tredje engels budskap følger de riktige linjer, kommer predikegjerningen ikke til å få en underordnet plass. Heller ikke vil de fattige og syke bli forsømt. I sitt ord har Gud knyttet disse to arbeidsgrenene sammen, og ikke noe menneske bør skille dem at.

Det kan være og det er fare for at vi mister sannhetens store prinsipper av syne når vi utfører det arbeid for de fattige som det er riktig å gjøre. Men vi må alltid huske på at når vi utfører dette arbeid, må vi holde sjelens åndelige behov i forgrunnen. Når vi bestreber oss for å lindre timelige behov, står vi i fare for å skille det siste evangeliske budskap fra dets ledende og mest nødvendige trekk. Slik som arbeidet i helsemisjonen har vært utført på noen steder, har det lagt beslag på talenter og midler som hører til

andre virksomheter, og anstrengelser i mer direkte åndelige retninger er blitt forsømt.

På grunn av de stadig større anledninger til å avhjelpe timelige behov innenfor alle klasser er det fare for at dette arbeid vil overskygge det budskap Gud har gitt oss å forkynne i enhver by -- forkynnelsen av Kristi snare komme, nødvendigheten av lydighet mot Guds befalinger og Jesu vitnesbyrd. Dette budskapet er det viktigste i vår virksomhet. Det skal forkynnes med høyt rop, og det skal bringes ut til hele verden. Både her hjemme og i fremmede land må forkynnelsen av helseprinsippene forenes med det, men det må ikke gjøres avhengig av det eller på noen annen måte innta dets plass. Heller ikke bør dette arbeid legge så meget beslag på oppmerksomheten at det forringer de andre grenene. Herren har pålagt oss å ta hensyn til verket i alle dets forbindelser, forat det må få en riktig avmålt, symmetrisk og likevektig utvikling.

Sannheten for denne tid omfatter hele evangeliet. Når dette blir fremholdt på den rette måten, vil det føre til akkurat de forandringer i mennesket som vil åpenbare Guds nådes kraft på hjertet. Det vil utføre et fullstendig arbeid og utvikle et fullstendig menneske. Trekk ikke noen skillelinje mellom en ekte helsemisjon og forkynnelsen av evangeliet. Disse to bør stå samlet om å gi innbydelsen: «Kom! for nå er det ferdig.» Luk. 14, 17. De bør være knyttet sammen i en uatskillelig forening, liksom armen er knyttet til legemet.

Legemisjonsarbeidere

Herren har bruk for dyktige arbeidere av alle slags. «Det er han som ga oss noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, forat de hellige kunne bli fullkommengjort til tjenestegjerning, til Kristi legemes oppbyggelse, inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde.» Ef. 4, 11-13.

Ethvert Guds barn bør ha en helliget dømmekraft og kunne betrakte saken som et hele og se den ene del i forholdet til hver enkelt annen del, slik at ingen del mangler. Arbeidsfeltet er omfattende, og det er et stort reformarbeid som skal utføres, ikke på ett eller to områder, men på ethvert område. Helsemisjonsarbeidet utgjør en del av dette reformarbeid, men det bør aldri bli et middel til å skille arbeiderne i predikevirksomheten fra deres virkefelt. Utdannelsen av elever til arbeidet i legemisjonen er ikke fullstendig dersom de ikke blir opplært til å arbeide i forbindelse

med menigheten og predikanten. Dyktigheten hos dem som bereder seg til predikearbeidet, ville i høy grad bli økt dersom de ville ta imot kunnskap om det store og betydningsfulle helsespørsmålet. Den Hellige Ånds innflytelse er nødvendig forat arbeidet kan bli riktig avbalansert og kunne gjøre en solid fremgang på hvert område.

«Slutt dere sammen»

Herrens verk er ett, og hans folk skal være ett. Han har ikke bestemt at noen enkelt side av budskapet skulle arbeide selvstendig eller bli den altopplukende. I all sin virksomhet forente han legemisjonsarbeidet med forkynnelsen av Ordet. Han sendte ut de tolv apostlene og deretter de 70 forat de skulle forkynne evangeliet for folket, og han ga dem også makt til å helbrede de syke og drive ut djevler i hans navn. På samme måten bør Herrens budbærere i dag ta opp sitt arbeid. I dag lyder budskapet til oss: «Liksom Faderen har utsendt meg, sender også jeg eder. Og da han hadde sagt dette, åndet han på dem og sa til dem: Ta imot den Hellige Ånd!» Joh. 20, 21. 22.

Satan vil tenke ut enhver mulig plan for å skille dem som Gud søker å forene til ett. Men vi må ikke tillate at han med sine anslag forviller oss. Dersom arbeidet i helsemisjonen blir utført som en del av evangeliet, kommer verdslige mennesker til å se det gode som blir utført. De kommer til å bli overbevist om ektheten av det og gi det sin støtte.

Vi nærmer oss avslutningen av jordens historie, og Gud oppfordrer alle til å løfte det banner som bærer innskriften: «Her er de . . . som holder Guds bud og Jesu tro.» Han oppfordrer sitt folk til å arbeide i fullkommen harmoni. Han oppfordrer dem som er opptatt i helse-virksomheten til å slutte seg sammen med predikantene. Han oppfordrer predikantene til å samarbeide med dem som arbeider i helsemisjonen. Og han oppfordrer menigheten til å ta fatt på den plikten som hviler på den, nemlig å holde banneret for den sanne reformen opp på sitt eget hjemsted og overlate til utdannede og erfarne arbeidere å trenge inn på nye steder. De må aldri si noe som kan gjøre noen motløs, for da blir Kristi hjerte bedrøvet og motstanderen i høy grad lykkelig. Alle trenger den Hellige Ånds dåp. Alle bør holde seg borte fra bebreidende og nedsettende bemerkninger og komme nær inntil Kristus forat de må kunne sette pris på det tunge ansvar som hans medarbeidere bærer. «Slutt dere sammen! » lyder ordet fra vår guddommelige lærer. Enighet er styrke. Splittelse er svakhet og nederlag.

I vårt arbeid for de fattige og ulykkelige trenger vi til å være forsiktige så vi ikke tar på oss ansvar som vi ikke klarer å bære. Før vi bestemmer planer og metoder som krever store pengeutlegg, må vi undersøke om vi bærer den guddommelige påskrift. Gud godkjenner ikke at vi fremskynder en gren av virksomheten uten hensyn til andre grener. Hans hensikt er at arbeidet i helsemisjonen skal berede veien for forkynnelsen av den frelsende sannheten for denne tid, forkynnelsen av den tredje engels budskap. Dersom denne hensikten blir oppfylt, kommer budskapet ikke til å bli fordunklet eller fremgangen av det forhindret.

Gud krever ikke tallrike anstalter, store bygninger eller det som er stort for øyet. Han krever harmonisk handling av et særskilt folk som er dyrebart og utvalgt av Gud. Hver enkelt skal innta sin plass og tenke og tale og handle i overensstemmelse med Guds Ånd. Da, men ikke før, kommer verket til å være et fullstendig, symmetrisk hele.

For menigheten skal arbeidet i helsemisjonen være som den høyre armen for legemet. Den tredje engel går ut og forkynner Guds bud og Jesu tro. Helsemisjonsarbeidet er evangeliet i handling. Alle grener i virksomheten må blandes harmonisk sammen og gi innbydelsen: «Kom! for nå er det ferdig.» -- 1904 -- «Testimonies», VIII, side 77.

Kapittel 75

Betydningen av kolportørarbeidet

Når kolportasjonen blir ledet på den rette måten, er den et misjonsarbeid av høyeste rang. Den er en så god og virkningsfull metode som man kan tenke seg til å bringe folket de betydningsfulle sannheter for denne tid. Betydningen av predikevirksomheten er uhyre stor, men mange som hungrer etter livets brød, har ikke den forrett å kunne høre ordet fra forkynnerne som er utsendt fra Gud. Av den grunn er det av særlig betydning at våre skrifter får en stor utbredelse. På denne måten når budskapet ut til steder hvor den levende predikanten ikke kan komme, og mange vil bli gjort oppmerksom på de viktige begivenheter i forbindelse med de avsluttende hendelser i denne verdens historie.

Gud har bestemt at kolportørarbeidet skal være et middel til å bringe folket det lys som bøkene våre inneholder, og kolportørene bør få et inntrykk av hvor viktig det er hurtigst mulig å la menneskene få de bøkene som er nødvendige for deres åndelige belæring og opplysning. Det er nettopp dette arbeid Herren vil at hans folk skal utføre i denne tid. Alle som helliger seg til Gud for å arbeide som kolportører, gjør sitt til å gi verden det siste advarselsbudskap. Vi kan ikke vurdere dette arbeid høyt nok, for uten kolportørens bestrebelser ville mange aldri komme til å høre advarselen.

Det er sant at noen som kjøper bøker, legger dem på hyllen eller på bordet i dagligstuen og sjelden ser i dem. Men Gud har likevel omsorg for sin sannhet, og den tid vil komme da disse bøkene vil bli funnet fram og lest. Sykdom eller ulykke kan ramme hjemmet, og gjennom de sannheter som bøkene inneholder, sender Gud fred og håp og hvile til sorgtunge hjerter. Hans kjærlighet blir åpenbart for dem, og de forstår hvor dyrebar tilgivelsen for synd er. På den måten arbeider Herren sammen med sine selvoppofrende arbeidere. 1900 -- «Testimonies», VI, side 313-316.

Det er mange som på grunn av fordom aldri kommer til å få kjennskap til sannheten dersom den ikke blir brakt til deres hjem. Kolportøren kan finne disse sjelene og hjelpe dem. Å gå fra hus til hus er en arbeidsmåte som han kan gjøre bruk av med større hell enn andre. Han kan lære å kjenne menneskene og forstå deres virkelige behov. Han kan be med dem, og han kan vise dem hen til Guds Lam som bærer verdens

synd. På den måten blir veien åpnet slik at det særskilte budskap for denne tid kan få adgang til deres hjerter.

Kolportøren som sjelevinner

Det hviler et stort ansvar på kolportøren. Når han går til sitt arbeid, bør han kunne forklare Skriftene. Dersom han setter sin lit til Herren når han går fra sted til sted, vil engler fra Gud være rundt omkring ham og hjelpe ham til å tale ord som bringer lys og håp og frimodighet til mange sjeler.

Kolportøren bør huske på at han har anledning til å så ved alle vann. Han bør huske på at han selger bøker som bringer kunnskap om sannheten, at han gjør Guds gjerning, og at hvert talent skal brukes til Guds navns ære. Gud vil være med enhver som søker å forstå sannheten for å kunne fremholde den i klare linjer for andre. Gud har talt klart og tydelig. «Ånden og bruden sier: Kom! og den som hører det, si: Kom!» Åp. 22, 17. Vi må ikke nøle med å gi undervisning til dem som trenger den, slik at de må kunne bli ledet til å erkjenne sannheten slik den er i Jesus.

De tapte får i Guds fold er spredt rundt omkring på ethvert sted, og det arbeid som burde gjøres for dem, blir forsømt. Etter det lys jeg har fått, vet jeg at det burde være hundre kolportører på felter der det nå bare er en. Kolportører bør oppmuntres til å ta fatt på dette arbeid, ikke for å kolportere med eventyrbøker, men for å bringe verden de bøkene som inneholder sannhet av særlig betydning for denne tid.

La kolportører gå ut med Herrens Ord, og la dem huske på at de som lyder budene og lærer andre å lyde dem, kommer til å få sin lønn ved å se sjeler omvende seg, og at en virkelig omvendt sjel vil bringe andre til Kristus. På den måten blir sannheten utbredt til nye steder.

Tiden er kommet da et stort arbeid skal utføres av kolportører. Verden sover, og som vektere skal vi ringe med advarselens klokke for å vekke de sovende til å innse den fare de svever i. Kirkesamfunnene kjenner ikke lenger sin besøkelsestid. Ofte kan de best få kunnskap om sannheten ved det arbeid kolportørene utretter. De som går ut i Herrens navn, er hans sendebud til å bringe de skarer som er i mørke og villfarelse, det glade budskapet om frelse gjennom Kristus ved å lyde Guds lov.

Samarbeid med predikanter

Jeg er blitt undervist om at til og med der folket hører budskapet fremholdt av den levende forkynner, bør kolportøren utføre sitt arbeid sammen med predikanten. For selv om predikanten trofast forkynner budskapet, er folket ikke i stand til å beholde det altsammen. Det trykte ordet er derfor av betydning, ikke bare for å vekke dem til å forstå hvor betydningsfull sannheten for denne tid er, men for å rotfeste og bekrefte dem i sannheten og grunnfeste dem mot forførerisk villfarelse. Blader og bøker er Herrens midler til stadig å fremholde sannheten for denne tid for menneskene. Ved å opplyse og stadfeste sjeler angående sannheten kan skrifter utrette et langt større arbeid enn det en Ordets forkynner alene kan utrette. De tause budbærere som ved kolportørens arbeid blir brakt inn i hjemmene, vil i enhver henseende styrke forkynnelsen av evangeliet. Den Hellige Ånd vil nemlig gjøre inntrykk på menneskenes sinn når de leser bøkene, på samme måte som den gjør inntrykk på sinnene hos dem som lytter til forkynnelsen av Ordet. Engler utfører den samme tjenesten gjennom høker som inneholder sannheten, som gjennom det arbeid predikanten utfører.

Beretningen om hver fruktbringende bestrebelse fra vår side for å fordrive mørket og utbre lys og kunnskap om Gud og om Jesus Kristus som han har sendt, blir båret opp til det høye. Arbeidet blir lagt fram for himmelens vesener og har en gripende virkning på alle fyrstendømmer og makter og vekker sympati hos himmelens innvånere.

Så lenge prøvetiden varer, blir det anledning for kolportører til å arbeide. -- 1900 -- «Testimonies», VI, side 478.

Kapittel 76

Kolportørens kvalifikasjoner

Fordi kolportasje med vår litteratur er et misjonsarbeid, bør dette arbeid ledes fra et misjonsstandpunkt. De som blir valt til å være kolportører, bør være menn og kvinner som føler en byrde for tjenesten og som har til formål ikke å oppnå vinning, men å bringe menneskene lyset. All vår tjeneste skal utføres til Guds ære og for å bringe sannhetens lys til dem som er i mørke. Egoistiske prinsipper, lyst til vinning, til verdighet eller stilling bør ikke engang nevnes blant oss.

Kolportører trenger til daglig å omvende seg til Gud forat deres ord og handlinger må kunne være en duft av liv til liv, og de må kunne øve en innflytelse til frelse. Grunnen til at kolportørarbeidet ble mislykket for så mange, er at de ikke var sanne kristne. De kjente ikke omvendelsens ånd. De hadde en teori om hvordan de skulle utføre arbeidet, men de innså ikke at de var avhengige av Gud.

Kolportører, tenk på at i de bøkene som dere bringer ut, byr dere ikke fram et beger som inneholder Babylons vin, villfarende lærdommer som blir utdelt til jordens konger, men et beger som er fylt med gjenløsningens kostelige sannheter. Vil dere drikke av det selv? Deres sinn kan bli tatt til fange under Kristi vilje, og han kan sette sin egen innskrift på dere. Når dere ser på ham, blir dere forvandlet fra herlighet til herlighet, fra karakter til karakter. Gud vil at dere skal komme ut til fronten og tale de ordene han vil gi dere. Han ønsker at dere skal vise at dere vurderer menneskene høyt, de mennesker som er kjøpt med Frelserens dyrebare blod. Når dere faller og blir slått sønder på denne klippen, kommer dere til å oppleve Kristi kraft, og andre legger merke til den kraften sannheten har i deres hjerter.

Til dem som går på skole for å lære hvordan de kan utføre et arbeid for Gud mer fullkomment, vil jeg gjerne si: Husk at bare når dere daglig helliger dere til Gud, kan dere bli sjelevinnere. Noen har ikke hatt anledning til å gå på skole, fordi de var for fattige til å betale for seg. Men når de ble Guds sønner og døtre, tok de opp arbeidet der de var, og arbeidet for sine omgivelser. Enda de manglet den kunnskap man kan få i skolen, helliget de seg til Gud, og Gud arbeidet gjennom dem. På samme måte som disiplene, da de ble kalt fra fiskegarnene til å følge Kristus, lærte de dyrebare

lærdommer av Frelseren. De sluttet seg til den store Lærer, og den kunnskapen de fikk fra Skriften, gjorde dem dyktige til å tale til andre om Kristus. På den måten fikk de sann visdom, fordi de ikke var for kloke i sine egne øyne til å ta imot undervisning fra det høye. Den Hellige Ånds fornyende kraft ga dem praktisk styrke til frelse. 1900 -- «Testimonies», VI, side 317-320.

Den lærdeste manns visdom er dårskap når det kommer an på å lede sjeler til Kristus og han ikke har gått i Kristi skole. Gud kan bare samarbeide med dem som vil ta imot innbydelsen: «Kom til meg, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile! Ta mitt åk på eder og lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal I finne hvile for eders sjeler. For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.» Matt. 11, 28-30.

Den Hellige Ånds støtte

Hos mange av våre kolportører har det forekommet avvikelser fra viktige prinsipper. Ønsket om å oppnå timelig fordel har ledet deres sinn bort fra arbeidets virkelige hensikt og ånd. Ingen må tro at det som er for øyet, vil gjøre det rette inntrykk på folket. Det er ikke det som vil bringe det beste eller det varigste resultat. Vår oppgave skal være å lede menneskesinnene fram til de høytidelige sannheter for denne tid. Bare når våre egne hjerter er gjennomtrengt av de sannheter som finnes i boken vi selger, og når vi i ydmykhet gjør menneskene oppmerksom på disse sannheter, får vi virkelig fremgang i våre bestrebelser. Bare da vil den Hellige Ånd som overbeviser om synd, om rettferdighet og om dom, være til stede for å gjøre inntrykk på hjertene.

Bøkene våre bør utbres av gudhengivne arbeidere som den Hellige Ånd kan bruke som sine redskaper. Kristus er vår fylde, og vi skal fremholde sannheten i beskjeden enkelhet slik at vi lar den bringe sin egen duft av liv til liv.

Ydmyk, inderlig bønn vil gjøre mer til at våre bøker blir utbredt enn all verdens kostbare utstyr. Dersom arbeiderne vil ha sin oppmerksomhet vendt på det som er sant og levende og virkelig, og dersom de vil be om, tro på og ha tillit til den Hellige Ånd, vil hans kraft bli utøst over dem i sterke, himmelske strømmer, og det vil bli gjort riktige og varige inntrykk på det menneskelige hjerte. Derfor: Be og arbeid og arbeid og be, så vil Herren arbeide sammen med dere.

Enhver kolportør har en stadig og dyp trang til hjelp fra englene. Han har nemlig en viktig gjerning å utføre, et arbeid som han ikke kan gjøre i sin egen styrke. De som er født på ny, og som er villige til å la seg lede av den Hellige Ånd, og som på Kristi måte gjør det de kan gjøre, og som vil arbeide som om de kunne se at det himmelske universet gir akt på dem, vil bli fulgt og undervist av hellige engler som vil gå foran dem til folks boliger og berede veien for dem. En slik hjelp overgår langt alle de fordeler et kostbart utstyr menes å kunne bringe.

Når menneskene forstår den tid de lever i, vil de arbeide som for himmelens åsyn. Kolportøren vil utbre slike bøker som bringer sjelen lys og styrke. Han vil drikke av ånden i disse bøker og legge hele sin sjel i arbeidet med å bringe dem ut til folket. Hans styrke, hans frimodighet og hans fremgang er avhengig av hvor fullstendig de sannhetene som blir fremholdt i bøkene, blir flettet inn i hans egen erfaringsring og utviklet i hans karakter. Når hans eget liv er dannet på en slik måte, kan han gå ut og vise andre den hellige sannheten han bringer. Når han er gjennomtrengt av Guds Ånd, vil han få en dyp, rik erfaring, og himmelske engler vil gi ham fremgang i arbeidet.

Til våre kolportører, til alle som Gud har betrodd talenter forat de må samarbeide med ham, vil jeg få lov å si: Be, be om en dypere erfaring. Gå ut med hjertene bløtgjort og ydmyket ved studiet av de dyrebare sannheter som Gud har gitt oss for denne tid. Drikk dypt av frelsens vann, slik at det i deres hjerter må være som en levende kilde som veller ut til vederkvegelse for sjeler som holder på å gå fortapt. Da vil Gud gi dere visdom til å arbeide på den rette måten. Han vil gjøre dere til forvaltere av sine velsignelser. Han vil hjelpe dere til å åpenbare hans egenskaper ved å gi andre den visdom og forstand som han har gitt dere.

Jeg ber Herren om at dere må forstå dette emne i dets lengde og bredde og dybde, og at dere må føle det ansvaret dere har til å åpenbare Kristi karakter ved tålmodighet, ved frimodighet og ved trofast rettskaffenhet. «Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare eders hjerter og eders tanker i Kristus Jesus.» Ef. 4, 7.

Kapittel 77

Kolportøren -- en evangeliets arbeider

Den forstandige, gudfryktige, sannhetskjærlige kolportør bør ha respekt, for han har en stilling som en evangeliets forkynner. Under forutsetning av en sann omvendelse ville mange av våre unge predikanter og av dem som forbereder seg til predikevirksomheten, kunne utrette meget godt ved å arbeide i kolportasjen. Når de traff sammen med mennesker og viste dem våre skrifter, ville de da kunne få en erfaring som de ikke kan oppnå bare ved å preke. Når de gikk fra hus til hus, ville de komme i samtale med folk og bringe Kristi livs vellukt med seg. Når de på den måten søkte å være til velsignelse for andre, ville de selv få velsignelse. De ville komme til å få en troserfaring, deres kjennskap til Skriften ville i høy grad bli økt, og de ville stadig komme til å lære hvordan man kan vinne sjeler for Kristus.

Alle våre predikanter burde føle seg fri til å ta med seg bøker overalt hvor de kommer til å ferdes. På de steder der en predikant kommer, kan han legge igjen en bok hos den familien han oppholder seg hos, enten ved å selge den eller gi den bort. I budskapetets første tid ble det utført meget slikt arbeid. Predikantene arbeidet som kolportører og brukte de pengene som boksalget brakte inn, til å hjelpe fram arbeidet på steder hvor det var nødvendig med hjelp. De kan tale med forståelse om denne arbeidsmetoden. De har hatt erfaring på dette området.

Ingen må tro at det svekker en evangeliets forkynner å være opptatt med kolportasje som et middel til å bringe budskapet ut til folket. Når han utfører dette arbeid, går han fram på samme måten som apostelen Paulus, som skriver: «I vet hvordan min ferd iblant eder var hele tiden fra den første dag jeg kom til Asia, at jeg tjente Herren med all ydmykhet og under tårer og prøvelser som jeg måtte utstå ved jødernes etterstrebelse; hvorledes jeg ikke holdt tilbake noe av det som kunne være eder til gagn, men forkynte eder det og lærte eder det offentlig og i husene, idet jeg vitnet både for jøder og for grekere om omvendelsen til Gud og troen på vår Herre Jesus Kristus.» Ap. gj. 20, 18-21. Den veltalende Paulus, som Gud åpenbarte seg for på en forunderlig måte, gikk i ydmykhet fra hjem til hjem under tårer og prøvelser. 1900 -- «Testimonies», VI, side 321-325.

Kolportørarbeid er sann tjeneste

Alle som ønsker en anledning til å gjøre sann tjeneste og som helt og holdent overgir seg til Gud, finner i kolportørarbeidet anledninger til å tale om meget som har med det tilkommende, udødelige liv å gjøre. Den erfaringen en på denne måten kan oppnå, er av største verdi for dem som bereder seg til predikevirksomheten. Når Guds Hellige Ånd følger med, blir arbeidere, både menn og kvinner, beredt til å bli hyrder for Guds hjord. Når de nærer den tanken at Kristus er deres guddommelige ledsager, kommer de til å føle en hellig ærefrykt og en opphøyet glede midt under alle prøvende erfaringer og gjenvordigheter. De kommer til å lære å be mens de arbeider. De tilegner seg tålmodighet, vennlighet, omgjengelighet og hjelpsomhet. De viser en sann høflighet og husker på at Kristus, deres guddommelige ledsager, ikke kan gi sitt bifall til harde, uvennlige ord eller følelser. Deres tale er ren. Talegaven blir betraktet som et dyrebart talent som vi har fått som et lån for å utføre en høy og hellig gjerning. Den menneskelige tjener kommer til å lære hvordan han skal representere den guddommelige ledsager som han er knyttet til. For den usynlige Hellige vil han vise aktelse og ærbødighet, fordi han bærer hans åk og lærer hans rene, hellige veier å kjenne. De som har tro på denne guddommelige ledsager, blir utviklet. De blir begavet med evner til å kle sannhetens budskap i en hellig skjønnhet.

Det er noen som er skikket til kolportasjen og som kan gjøre et langt større arbeid der enn ved å preke. Dersom Kristi Ånd bor i deres hjerter, får de anledning til å fremholde hans ord for andre og til å lede menneskenes tanker fram til de særskilte sannheter for denne tid. Menn som er skikket til det, tar opp dette arbeid. Men en eller annen uforstandig predikant smigrer dem med at deres evner burde bli brukt i predikevirksomheten i stedet for i kolportasjen. På den måten blir de påvirket til å skaffe seg bevilling til å preke, og nettopp de menn som kunne ha utdannet seg til å gjøre et godt misjonsarbeid ved å besøke familier i hjemmene, tale med dem og be med dem, blir ledet bort fra den oppgaven de er skikket til. De blir dårlige predikanter, og det arbeidsfeltet hvor et stort arbeid var påkrevd og hvor det kunne utrettes så meget godt, blir forsømt.

I hjemmene

Forkynnelsen av Ordet er et middel som Herren har innstiftet forat hans advarselsbudskap skal bli brakt ut til verden. I Skriften blir den trofaste lærer fremstilt

som en hyrde for Guds hjord. Han skal respekteres, og hans gjerning påskjønnnes. Sant legemisjonsarbeid er knyttet til forkynnergjerningen, og kolportørarbeidet skal være en del både av legemisjonens arbeid og predikegjerningen. Til dem som er opptatt med dette arbeid, vil jeg si: Fortell dem du besøker, at du er en evangelisk arbeider og at du elsker Herren.

Søk ikke å ta opphold på et hotell, men bo i et privat hjem og lær å kjenne familien. Kristus sådde sannhetens sæd hvor som helst han oppholdt seg, og som hans etterfølgere kan dere vitne for Mesteren og utføre et dyrebart arbeid i hjemmets vrå. Når dere på den måten kommer i nær berøring med menneskene, kommer dere ofte til å finne slike som er syke og motløse. Dersom dere holder dere nær til Kristus og bærer hans åk, kommer dere daglig til å lære av ham å bringe fredens og trøstens budskap til de sørgmodige og skuffede, de bedrøvede og dem som har et sønderknust hjerte. Dere kan vise de motløse hen til Guds Ord og bære de syke fram for Herren i bønn. Når dere ber, så tal til Kristus slik som dere ville tale til en betrodd og høyt elsket venn. Bevar en glad, fri og tiltalende verdighet som et Guds barn. Dette vil bli lagt merke til.

Kolportører burde være i stand til å gi råd angående behandling av syke. De burde lære å gi hygienisk hjelp etter enkle metoder. På den måten ville de kunne utføre et arbeid i helsemisjonen og hjelpe dem som lider både sjelelig og legemlig. Dette arbeid burde nå foregå i alle deler av verden. På den måten ville skarer av mennesker kunne få velsignelse ved Guds tjeneres bønner og undervisning.

Taktfulle sjelevinnere

Vi trenger til å innse betydningen av kolportørarbeidet som et av de viktigste midler til å finne dem som er i fare og lede dem til Kristus. Man bør aldri forby kolportørene å tale om Kristi kjærlighet og fortelle om sin erfaring i Mesterens tjeneste. De bør få lov til å tale eller be med dem som blir vakt. Den enkle beretning om Kristi kjærlighet til menneskene vil kunne åpne dører for dem, ja, til og med kunne skaffe dem adgang til vantroendes hjem.

Når kolportøren besøker folk i deres hjem, får han ofte anledning til å lese for dem fra Bibelen eller fra bøker som gir undervisning om sannheten. Når han oppdager noen som søker etter sannhet, kan han holde bibellesninger med dem. Disse bibellesninger er nettopp hva folket behøver. Gud vil i sin tjeneste bruke dem som på

den måten viser dyp interesse for fortapte sjeler. Gjennom dem vil han bringe lys til slike som er villige til å ta imot undervisning.

Noen som arbeider i kolportasjonen, har en iver som ikke står i forhold til deres kunnskap. På grunn av den mangel på visdom som preger dem, og fordi de er så tilbøyelige til å opptre som predikanten og teologen, har det nesten vært nødvendig å sette restriksjoner for kolportørene våre. Når Herrens stemme lyder: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» legger Guds Ånd dette svaret i hjertet: «Her er jeg, send meg!» Es. 6, 8. Men husk at den gloende stenen fra alteret først må røre ved deres leper. Da blir de ordene dere taler, kloke og hellige ord. Da får dere visdom til å vite hva dere skal si og hva dere skal la være å si. Da vil dere ikke søke å åpenbare deres skarphet som teologer. Dere vil være forsiktige så dere ikke egger til strid og vekker fordømmelse ved å bringe omstridte lærepunkter på bane. Da kommer dere til å finne nok å tale om som ikke skaper motstand, men som vil åpne hjertet slik at de ønsker en dypere kunnskap om Guds Ord.

Herren vil at dere skal være sjelevinnere. På samme tid som dere ikke bør tvinge lærdomspunkter inn på folk, burde dere derfor alltid være «rede til å forsvare eder for enhver som krever eder til regnskap for det håp som bor i eder». 1 Pet. 3, 15. Hvorfor skulle dere være redde? Vær redd for at deres tale skal smake av selvgodhet, at dere skulle si uoverveide ord, at deres tale og oppførsel ikke skulle være etter Kristi lignelse. Slutt dere først sammen med Kristus og fremstill sannheten slik som den er i ham. Budskapet om forsoningen kan ikke unngå å gripe hjertene. Når dere blir besjelet av Kristi saktmodighet og ydmykhet, vil dere vite hva dere skal si til folket, for den Hellige Ånd vil fortelle dere hvilke ord dere skal tale. De som innser hvor nødvendig det er å bevare hjertet under den Hellige Ånds ledelse, blir i stand til å så en sæd som vil spire fram til evig liv. Dette er kolportørevangelistens oppgave.

Kapittel 78

En gjenoppreise av kolportørarbeidet

Betydningen av kolportørarbeidet blir stadig fremholdt for meg. Denne virksomheten har i den senere tid ikke vært preget av det liv som engang ble lagt i den av de agentene som gjorde den til sin spesialitet. Kolportører er blitt kalt vekk fra sin evangeliske virksomhet for å ta fatt på annet arbeid. Dette er ikke som det burde være. Dersom kolportørene virkelig er omvendte og gudhengivne, kan mange av dem utføre mer i dette arbeid enn i noe annet for å bringe sannheten for denne tid fram for folket.

Vi har Guds Ord som viser oss at enden er nær. Verden skal advares, og vi bør være Kristi medarbeidere mer enn noensinne før. Vi er blitt betrodd den oppgaven å skulle advare. Vi skal være slike som bringer lyset ut til verden og gir andre det lys som vi tar imot fra den store, guddommelige Lysbærer. Alle menneskers ord og gjerninger skal prøves. La oss ikke holde oss tilbake nå. Det som skal gjøres for å advare verden, må vi gjøre uten å nøle. La ikke kolportørarbeidet bli overlatt til å sygne bort. La bøker som inneholder lyset om den nærværende sannhet, bli brakt ut til så mange som mulig.

Opplæring av kolportører

Våre konferensformenn og andre i ansvarsfulle stillinger har en plikt å utføre i denne henseende forat de forskjellige grener av vår virksomhet må bli viet en jevnt fordelt oppmerksomhet. Kolportører skal utdannes og læres opp til å gjøre det arbeid som er nødvendig i forbindelse med salg av bøker om den nærværende sannhet som folket trenger til. Det er behov for menn med en dyp kristelig erfaring, menn med et vel avbalansert sinn, sterke menn med god utdanning, som kan ta del i dette arbeid. Til å ta opp kolportørarbeidet ønsker Herren slike som har evner til å utdanne andre og som kan gjøre unge menn og kvinner interessert i dette arbeid og lære dem å ta opp arbeidet med bøker og utføre det med hell. Noen eier det talent og den utdanning og erfaring som kan gjøre dem dyktige til å lære opp de unge til kolportørarbeidet på en slik måte at meget mer godt kunne bli utrettet enn det som nå blir gjort. 1900 -- «Testimonies, VI, side 329-340.

På dem som har erfaring i dette arbeid, hviler det en plikt til å undervise andre.

Lær opp, lær opp, lær opp unge menn og kvinner til å selge de bøker som Herren ved sin Hellige Ånd har påvirket sine tjenere å skrive. Gud ønsker at vi skal være trofaste og lære opp dem som tar imot sannheten, slik at de må ha en hensikt med sin tro og kunne arbeide med klokskap på den måten Herren vil. Uerfarne personer bør forene seg med erfarne arbeidere for å lære hvordan de skal arbeide. De bør søke Gud med det største alvor. De kan utføre et godt arbeid i kolportasjonen dersom de ville rette seg etter disse ord: «Gi akt på deg selv og på læren.» 1 Tim. 4, 16. De som gir bevis på at de i sannhet er omvendt, og som tar opp kolportørarbeidet, kommer til å innse at det er den beste forberedelsen for andre grener av misjonsarbeid.

Dersom de som kjenner sannheten, ville leve etter den, ville det bli funnet metoder til å nå menneskene der de er. Det var Guds forsyn som i begynnelsen av den kristne menighet spredte de hellige og sendte dem bort fra Jerusalem til mange deler av verden. Kristi disipler slo seg ikke ned i Jerusalem eller i byene der omkring, men dro utenfor grensene av sitt eget land til de store trafikksentrer der de søkte etter de fortapte for å lede dem til Gud. I dag ønsker Herren å se sitt verk gå fram på mange steder. Vi må ikke begrense vårt arbeid til noen få områder.

Vi må ikke ta motet fra våre brødre eller svekke deres hender slik at det arbeid som Gud gjerne vil utføre gjennom dem, ikke blir gjort. Bruk ikke altfor megen tid til å forberede menn til å gjøre misjonsarbeid. Det er nødvendig med undervisning, men vi bør alle huske på at Kristus er den store lærer og kilden til all sann visdom.

Unge og gamle bør hellige seg til Gud, ta opp arbeidet og gå fram. De bør arbeide i ydmykhet under ledelse av den Hellige Ånd. De som har vært i våre skoler, bør dra ut på arbeidsmarken og gjøre praktisk nytte av den kunnskapen de har tilegnet seg. Dersom kolportører ville gjøre dette, dersom de ville bruke de evner Gud har gitt dem og søke råd hos ham og forene salget av bøker med personlig arbeid for folket, ville deres talenter bli økt og de ville kunne skaffe seg mange praktiske lærdommer som de umulig kunne lære på skolen. Den utdannelsen de oppnår på denne praktiske måten, kunne passende kalles høyere utdanning.

Ingen høyere oppgave

Det finnes ikke noen større oppgave enn evangelisk kolportasje, for den innbefatter utøvelsen av de høyeste moralske plikter. De som er opptatt med dette

arbeid, trenger alltid til å være under ledelse av Guds Ånd. Det må ikke forekomme noen opphøyelse av selvet. Hva har vi som vi ikke har fått av Kristus? Vi må elske som brødre og gi til kjenne vår kjærlighet ved å hjelpe hverandre. Vi må være medlidende og høflige. Vi må slutte oss sammen og dra i samme retning. Bare de som lever etter Kristi bønn og gjør den til virkelighet i det praktiske liv, vil kunne bestå prøven som skal komme over hele verden. De som opphøyer selvet, stiller seg under Satans makt og blir beredt til å ta imot hans forførelser. Herrens ord til sitt folk er at vi må løfte banneret høyere og høyere. Dersom vi lyder hans røst, vil han samarbeide med oss, og våre anstrengelser vil bli kront med fremgang. I vårt arbeid kommer vi da til å ta imot rike velsignelser fra det høye og samle oss en skatt ved Guds trone. Dersom vi bare visste hva som lå foran oss, ville vi ikke være så lunkne i vårt arbeid for Herren. Vi lever i rystelsens tid, den tid da alt som kan rystes, vil bli rystet. Herren vil ikke holde dem som kjenner sannheten, unnskyldt, dersom de i ord og handling ikke lyder hans befalinger. Dersom vi ikke gjør noen anstrengelse for å vinne sjeler for Kristus, kommer vi til å bli holdt ansvarlige for det arbeid vi kunne ha gjort, men ikke gjorde på grunn av vår åndelige sløvhet. De som hører til Herrens rike, må arbeide alvorlig for å frelse sjeler. De må utføre sin del for å binde vitnesbyrdet og forsegle ordet hos disiplene.

Det er Herrens bestemmelse at det lys han har gitt angående Skriften, skal skinne ut i klare, lysende stråler. Og det hviler en plikt på våre kolportører til å gjøre en sterk og forent anstrengelse forat Guds plan kan bli fullbyrdet. Vi har et stort og betydningsfullt arbeid lig-gende foran oss. Sjelefienden vet dette, og han gjør bruk av ethvert middel som han råder over, for å lede kolportøren til å ta opp et annet arbeid. Det må skje en forandring i dette forhold.

Gud kaller kolportørene tilbake til deres arbeid. Han kaller på frivillige som vil bruke alle sine krefter og all sin opplysning i arbeidet og hjelpe til overalt hvor det er anledning. Mesteren oppfordrer enhver til å utføre den del som er gitt ham i forhold til hans evner. Hvem vil besvare kallet? Hvem vil gå ut i Kristi visdom og nåde og kjærlighet og arbeide for dem som er nær og dem som er langt borte? Hvem vil gi avkall på behagelighet og fornøyelse og dra ut til steder hvor villfarelse og overtro og mørke hersker, for å arbeide alvorlig og iherdig og fremholde sannheten i enfoldighet, be i tro og arbeide i hjemmene? Hvem vil i denne tid gå utenfor leiren, gjennomtrengt av den Hellige Ånds kraft, bære vanære for Kristi skyld og åpne skriftene for menneskene og kalle dem til omvendelse?

Gud har sine arbeidere i enhver tidsalder. Øyeblikkets kall vil bli besvart av øyeblikkets menn. Når derfor den guddommelige røst lyder: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» vil svaret lyde: «Her er jeg, send meg!» Es. 6, 8. Alle som utfører virkningsfullt arbeid i kolportasjonen, bør føle i sine hjerter at de gjør et arbeid for Herren ved å hjelpe sjeler som ikke kjenner sannheten for denne tid. De lar advarselens røst lyde på gater og streder for å berede et folk til Herrens dag, som ganske snart vil bryte fram over jorden.

Vi har ingen tid å miste. Vi må oppmuntre denne virksomhet. Hvem vil nå gå ut med våre skrifter? Herren gjør enhver mann og kvinne dyktig til dette arbeid dersom de vil samarbeide med den guddommelige kraft. Alt som er nødvendig av talent, frimodighet, tro og takt, kommer når de bare tar rustningen på. Et stort arbeid skal utføres her i verden, og menneskelige redskaper vil ganske sikkert fylle dette krav. Verden må høre advarselen. Når kallet kommer: «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» send da svaret tilbake klart og tydelig: «Her er jeg, send meg!»

Valg av kolportører

Noen er bedre skikket enn andre til å utføre et bestemt arbeid. Derfor er det ikke riktig å mene at alle og enhver kan bli kolportører. Noen har ingen særlig forutsetning for å kunne utføre dette arbeid, men de må ikke derfor betraktes som troløse eller uvillige. Herren er ikke urimelig i sine krav. Menigheten er som en hage der det er forskjellige blomster, hver med sine egne eiendommeligheter. Skjønt de alle sammen i mange retninger kan være forskjellige, har likevel hver av dem sin egen verdi.

Gud venter ikke at hver enkelt blant hans folk med alle sine forskjellige temperamenter skal være i stand til å kunne innta hvilken som helst stilling. Alle bør huske på at det er forskjellige verv. Ikke noe menneske har rett til å foreskrive for et annet menneske hvilket arbeid det skal påta seg dersom det er i strid med vedkommendes egen overbevisning og plikt. Det er riktig å gi råd og foreslå planer, men enhver bør føle seg fri til å søke veiledning hos Gud, som han tilhører og som han tjener.

Beredelse for predikegjerningen

Noen menn som Gud kalte til predikegjerningen, har dratt ut som kolportører. Jeg

er blitt undervist om at dette er en ypperlig forberedelse, dersom de har til hensikt å utbre lyset og bringe Guds Ords sannheter direkte inn i hjemmets krets. Under samtaler får slike menn ofte anledning til å samtale om Bibelens religion. Dersom arbeidet blir utført som det bør, kommer de til å besøke familier i hjemmene. Arbeiderne vil åpenbare en kristelig godhet og kjærlighet, og dette vil ha meget gode følger. Dette vil være en ypperlig erfaring for alle som har planer om å gå over i predikearbeidet.

De som forbereder seg for å ta opp en predikants arbeid, kan ikke foreta seg noe som vil gi dem en mer omfattende erfaring enn tilfellet er med arbeidet i kolportasjonen.

Motstå vanskeligheter

Den som møter prøver og fristelser ute i arbeidet, bør dra fordel av disse opplevelser og lære å få en mer avgjort tillit til Gud. Han bør føle sin avhengighet hvert eneste øyeblikk.

Han bør ikke nære noen som helst klage i sitt hjerte eller la den komme over sine leper. Når han har fremgang, bør han ikke ta æren til seg selv, for fremgangen skyldes Guds engler som virker på hjertet. Han bør også huske på at himmelske sendebud alltid er ved hans side både når han føler seg oppmuntret og når han er mismodig. Han bør anerkjenne Herrens godhet og prise ham med glede.

Kristus la sin herlighet til side og kom til denne jord for å lide for syndere. Når vi møter vanskeligheter i vårt arbeid, må vi se hen til ham som er troens begynner og fullender. Da blir vi ikke trette eller motløse. Da vil vi tåle ondt som gode Jesu Kristi stridsmenn. Husk hva han sier til alle sanne troende: «Vi er Guds medarbeidere; I er Guds akerland, Guds bygning.» 1 Kor. 3, 9.

En dyrebar erfaring

Den som tar fatt på kolportørarbeidet slik som han bør, må være både lærer og elev. På samme tid som han søker å undervise andre, må han selv lære å gjøre en evangelists arbeid. Når kolportørene går ut på feltet med ydmyke hjerter, fulle av alvorlig aktivitet, kommer de til å få mange anledninger til å tale et ord i rette tid til sjeler som holder på å dø av motløshet. Når de har arbeidet med disse trengende, vil de kunne si: «I var fordem mørke, men nå er I lys i Herren.» Ef. 5, 8. Når de ser andres

syndige liv, kan de si: «Således var det med somme av eder; men I har latt eder avtvette, I er blitt helliget,

I er blitt rettferdiggjort i den Herre Jesu navn og i vår Guds Ånd.» 1 Kor. 6, 11.

De som arbeider for Gud, kommer til å oppleve motløshet. Men løftet hører dem alltid til: «Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende.» Matt. 28, 20. Gud vil gi den mest underfulle erfaring til dem som vil si: «Jeg tror på ditt løfte. Jeg vil ikke bli trett, og heller ikke motløs.»

Rapportering

De som oppnår en slik erfaring i arbeidet for Herren, bør skrive en beretning om dette i bladene våre til oppmuntring for andre. Kolportøren kan fortelle om den glede og velsignelse han har hatt i sin tjeneste som evangelist. Disse rapportene bør få plass i våre blader, for de har en vidtrekkende innflytelse. De er en yndig vellukt i menigheten, en livsens lukt til liv. På den måten viser det seg at Gud virker med dem som samarbeider med ham.

Eksempler i helsereform

Dere må ikke tillate at dere blir ledet bort fra de rette prinsipper når dere kommer i forbindelse med ikke-troende. Dersom dere sitter til bords med dem, så spis med måte, og spis bare slik mat som ikke virker forstyrrende på tankene. Unngå umåtehold. Dere har ikke råd til å svekke deres åndelige eller fysiske krefter slik at dere ikke forstår å fatte åndelige ting. Bevar sinnet i en slik tilstand at Gud kan gjøre inntrykk på dere med de dyrebare sannhetene fra sitt Ord.

På den måten kommer dere til å øve innflytelse over andre. Mange søker å korrigere andres liv ved å angripe det de mener er uriktige vaner. De går til dem som etter deres mening begår feil, og peker på mangler, men gjør ingen alvorlig, taktfull anstrengelse for å påvirke dem med sanne prinsipper. En slik fremgangsmåte fører sjelden til de resultater en kunne ønske. Når vi forsøker å irettesette andre, vekker vi altfor ofte deres stridslust og gjør på den måten bare mer skade enn gagn. Hold ikke øye med andre for å peke på deres feil eller villfarelser. Undervis ved deres eksempel. La din selvfornektelse og din seier over lysten yære et bilde på lydighet mot riktige

prinsipper. La ditt liv bære vitnesbyrd om den helliggjørende, foredlende innflytelse som sannheten øver.

Av alle de gaver Gud har gitt menneskene, er ingen mer dyrebar enn talegaven. Når den er helliggjort med den Hellige Ånd, er den en kraft til det gode. Det er med tungen vi overbeviser og overtaler. Med den sender vi opp bønn og takk til Gud, og med den deler vi ut rike tanker om Gjenløserens kjærlighet. Når kolportøren bruker talegavene på den rette måten, kan han så sannhetens dyrebare såkorn i mange hjerter.

Rettskaffenhet i handel

Verket blir hemmet fordi de som bekjenner seg til å følge Kristus, ikke viser lydighet mot evangeliets prinsipper. Den slappe måten som noen kolportører, både gamle og unge, har utført sitt arbeid på, viser at de har viktige lekser å lære. Meget arbeid på måfå er blitt fremstilt for meg. Noen har lagt seg til mangelfulle vaner, og denne mangelfullhet er blitt innført i Guds verk. Traktatog misjonsforeninger er kommet i stor gjeld fordi kolportører har latt være å betale inn det de skyldte. Kolportører har ment at de er blitt uriktig behandlet når de har fått krav om punktlig betaling for de bøker som de har fått fra forlagene. Men å kreve punktlig betaling er den eneste måten en forretning kan drives på.

Forholdene bør ordnes på en slik måte at kolportører har nok å leve av uten at de skal behøve å overskride kontoen. Døren til en slik fristelse bør lukkes og låses. Hvor ærlig en kolportør enn er, så kan det komme tilfelle i hans erfaring som vil bety en sterk fristelse for ham.

Dovenskap og makelighet er ikke en frukt som vokser på kristentreet. Ingen sjel kan være utro og uærlig i behandlingen av Herrens gods uten å stå som skyldner overfor Gud. Alle som gjør det, fornekter Kristus i handling. På samme tid som de bekjenner seg til å holde og lære Guds lov, følger de ikke dens prinsipper.

Herrens gods bør behandles med troskap. Herren har betrodd menneskene liv og helse og tenkeevner. Han har gitt dem fysisk og åndelig styrke som de skal gjøre bruk av. Burde de ikke bruke disse gaver med troskap og flid til ære for hans navn? Har våre brødre tenkt over at de må gjøre regnskap for alle de talenter de har fått? Har de handlet klokt med sin Herres gods, eller har de på en likegyldig måte ødslet med hans midler, og

er de skrevet inn i himmelen som utro tjenere? Mange bruker sin Herres penger til tøylesløs såkalt forlystelse. De har ingen erfaring eller fremgang i selvfornektelse, men gir penger ut til forfengelige ting og forsømmer å bære korset etter Jesus. Mange som har nytt fortrinn av dyrebare, gudgivne anledninger, har ødelagt sitt liv og er nå gjenstand for lidelse og savn.

Gud krever at det blir innført merkbare forandringer i de forskjellige grener av virksomheten. Det forretningsmessige i forbindelse med Guds sak bør være preget av større presisjon og nøyaktighet. Det er ikke blitt gjort noen fast og bestemt anstrengelse for å gjennomføre nødvendig reform.

Flid

Kolportørene bør sette seg grundig inn i den boken de arbeider med. De bør lett kunne henvise til de viktige avsnittene.

Kolportøren bør ta med seg traktater, brosjyrer og små bøker som han kan gi til dem som ikke kan kjøpe. På den måten vil sannheten kunne bringes inn i mange hjem.

Når kolportøren tar opp sitt arbeid, bør han ikke la seg lede bort fra det, men holde seg til sitt arbeid på en forstandig og flittig måte. Men når han er opptatt med sitt kolportørarbeid, bør han ikke stille seg likegyldig overfor anledninger til å hjelpe sjeler som søker etter lys og som trenger den trøst Skriften gir. Dersom kolportøren vandrer med Gud, og dersom han ber om himmelsk visdom i sitt arbeid til å gjøre godt, ikke annet enn godt, vil han snart kunne oppdage de anledninger han får og se behovet hos de sjeler han kommer i berøring med. Han vil gjøre mest mulig ut av enhver anledning til å lede sjeler til Kristus. I Kristi ånd blir han beredt til å tale et ord til den som er trett.

Når kolportøren er flittig i kolportasjonen og trofast til å fremholde Golgatas kors, fordobler han sin evne til å gjøre nytte. Men selv om vi kan peke på arbeidsmetoder, kan vi ikke merke av en ufravikelig linje som alle skal følge. Omstendighetene kan nemlig forandre forholdene. Gud vil virke på dem som har hjerter åpne for sannheten og som lengter etter veiledning. Han vil si til sitt menneskelige redskap: «Tal til denne eller hin om Jesu kjærlighet.» Så snart Jesu navn blir nevnt i kjærlighet og ømhet, kommer Guds engler nær for å gjøre hjertet bløtt og undertvinge det.

Kolportørene bør være trofaste elever som lærer hvordan de kan gjøre sitt arbeid fruktbringende. Mens de på den måten er opptatt, må de holde øyne, ører og forstand åpne for å ta imot visdom fra Gud, slik at de kan få vite hvordan de skal hjelpe dem som går til grunne av mangel på kunnskap om Kristus. Enhver arbeider må samle sine krefter og bruke sine evner i den høyeste av all tjeneste -- å fri mennesker ut fra Satans snare, knytte dem til Gud ved Jesus Kristus og binde avhengighetens lenke fast til den tronen som er omslynget av løftets regnbue.

Forsikring om fremgang

Et stort og godt arbeid kan utføres ved evangelisk kolportasje. Herren har gitt menneskene takt og evner. De som gjør bruk av disse talenter til hans ære og vever bibelske prinsipper inn i sitt stoff, kommer til å ha fremgang. Vi skal arbeide og be, og vi må sette vår lit til ham som aldri svikter.

Kolportørevangelistene må hellige seg til å være redskaper som den Hellige Ånd kan virke gjennom. Ved utholdende bønn må de gripe den kraften som kommer fra Gud og stole på ham i levende tro. Hans sterke og virkningsfulle innflytelse vil være med enhver sann, trofast arbeider.

På samme måte som Gud velsigner predikanten og evangelisten i deres alvorlige bestrebelse for å bringe sannheten ut til folket, vil han velsigne den trofaste kolportøren.

Den ydmyke, dyktige arbeider, som i lydighet besvarer Guds kall, kan være overbevist om å få guddommelig hjelp. Følelsen av et så stort og hellig ansvar virker i seg selv oppløftende på karakteren. Det setter de høyeste åndelige egenskaper i virksomhet, og når de stadig bruker dem, styrker og rensker det sinn og hjerte. Innflytelsen på ens eget liv så vel som på andres liv lar seg ikke beregne.

Likegyldige tilskuere setter kanskje ikke pris på ditt arbeid eller innser hvilken betydning det har. De mener kanskje at det er en forretning som bringer tap, et liv i utakknemlig arbeid og selvopoffrelse. Men Jesu tjener ser det lyset som skinner fra korset. Hans oppofrelse kan synes å være liten sammenlignet med det offer den velsignede Mester brakte, og han gleder seg over å kunne følge i hans spor. Den fremgang han har i sitt arbeid, fører til den reneste glede og er den rikeste lønn for et liv

i tålmodig slit.

Kapittel 79

Sabbatsskolen

Den høyeste hensikt

Målet for sabbatsskolen bør være å samle inn sjeler. Arbeidsordningen er kanskje feilfri og hjelpemidlene alt en kan ønske seg. Men dersom barna og de unge ikke blir ledet til Kristus, er hele skolen et feilgrep. For dersom sjeler ikke blir dratt til Kristus, blir de mer og mer uimottagelige for inntrykk under innflytelsen av en formell religion. Læreren bør arbeide med mens han banker på hjertedøren hos dem som trenger hjelp. Dersom elevene besvarer Åndens kall og åpner hjertedøren, slik at Jesus kan komme inn, vil han åpne deres forstand slik at de kan fatte de tingene som hører Gud til. Lærerens arbeid er ganske enkelt, men dersom det blir utført i Jesu ånd, vil Guds Ånd ved sin virksomhet legge dybde og kraft i det.

I sabbatsskolen bør det utføres meget personlig arbeid. Hvor nødvendig dette arbeid er, blir ikke forstått og vurdert som det skulle. Med et hjerte fylt av takk for Guds kjærlighet som sjelen har fått del i, bør læreren arbeide med ømhet og alvor for å omvende sine elever.

Hvilket synlig vitnesbyrd kan vi gi verden om at sabbatsskolearbeidet ikke bare er et påskudd? Det vil bli bedømt etter sine frukter. Det vil bli vurdert etter elevenes karakter og gjerninger. I sabbatsskolene våre bør man betro de unge kristne ansvar, slik at de må kunne utvikle sine evner og oppnå åndelig styrke. De unge bør først selv overgi seg til Gud, og så må de i sin tidlige erfaring læres opp til å hjelpe andre. Dette arbeid vil sette deres evner i virksomhet og hjelpe dem til å lære å legge planer og å gjennomføre dem til beste for dem de omgås. De bør søke å være sammen med slike som trenger hjelp, og ikke holde på med dumme samtaler, men være et eksempel på en kristelig karakter, være Guds medarbeidere og vinne dem som har overgitt seg til Gud. . .

Vi må utdanne de unge så de kan lære å arbeide for å frelse sjeler. Når vi lærer de unge opp til dette arbeid, kommer også vi til å lære å arbeide med større virkning og bli dyktige redskaper i Guds hånd til omvendelse for våre elever. Vi må bli gjennomtrengt

av lyst til å arbeide alvorlig, ta imot Kristus og betrakte ham alene som vår dyk-tighet. Vårt sinn må styrkes så vi får en riktig oppfatning av de tingene som hører det evige liv til. Våre hjerter må bli bløtgjort og undertvunget ved Kristi nåde så at vi kan bli sanne oppdragere.

Formenn og lærere bør spørre seg selv: Tror jeg på Guds Ord? Overgir jeg meg til ham som har gitt seg selv for meg og som led en grusom død på korset forat jeg ikke skulle gå fortapt men ha evig liv? Tror vi at Jesus arbeider på de sjeler som er omkring oss, til og med dem som lever i ubotferdighet og ikke gir etter for hans dragende kraft? Si da med en sønderknust sjel: «Mester, jeg vil arbeide med alle de krefter min innflytelse fører med seg. Jeg vil dra andre til deg. Jeg stoler på deg, på deg alene, at du må røre ved hjertet og undertvinge det ved den Hellige Ånds kraft.» -- («Counsels on Sabbath School Workers», side 61-63.)

Studium av leksen

Sabbatsskolen gir foreldre og barn en dyrebar anledning til å studere Guds Ord. Men skal foreldre og barn få den rette nytte av sabbatsskolen, bør de ta tid til å studere leksene og søke å få et grundig kjennskap til de kjensgjerninger som blir fremholdt så vel som til de åndelige sannhetene som disse kjensgjerningene skulle påvise. Særlig bør vi lære de unge hvor viktig det er å søke å finne den fulle betydningen i det skriftstedet som blir behandlet. . . . Foreldre, bruk en liten stund hver dag til å studere sabbatsskoleleksen sammen med barna. Gi avkall på det selskapelige besøk, om nødvendig, heller enn å forsømme den timen som er satt til side til de dyrebare leksene i den bibelske historie. Foreldre så vel som barn vil ha utbytte av etslikt studium. Lær utenat de viktigste skriftstedene i forbindelse med leksen, ikke som en besværlig oppgave, men som en forret. Selv om hukommelsen til å begynne med kan være mangelfull, kan den styrkes ved øvelse slik at det etter en tids forløp blir en sann fryd å oppbevare sannhetens kostelige ord på den måten. Og denne vanen vil vise seg å være en høyst verdifull hjelp til åndelig vekst.

Studer Skriften systematisk i deres familie. Forsøm hva som helst av timelig art. Unnlåt all unødvendig syng og unødvendig arbeid med retter til å dekke bordet med. Men sørg endelig for at sjelen blir mett med livets brød. Det er umulig å beregne de gode følgene av en time eller endog bare en halv time som daglig er helliget til hyggelig samvær omkring Guds Ord. Gjør Bibelen til sin egen tolk ved å samle alt som sies om

et bestemt emne på forskjellige tider og under forskjellige forhold. Avbryt ikke deres hjemmeklasse av hensyn til besøkende eller gjester. Dersom de kommer til stede mens dere leser, så innby dem til å ta del. La dem forstå at dere betrakter det for å være av større betydning å oppnå kjennskap til Guds Ord enn å sikre seg verdslig vinning eller fornøyelse. -- «Counsels on Sabbath School Workers, side 41-43.

Elever i sabbatsskolen bør vise alvor, grave dypt og med den største omhu søke etter de dyrebare sannhetsperlene som de ukentlige leksene inneholder. Den forrett og de anledninger elevene har til å lære å kjenne Skriften, må de ikke forsømme. Gud ønsker at de som bekjenner seg til å følge ham, skal være grundig utrustet med beviser for lærdommene i hans Ord. Når og hvor kan man bedre oppnå dette enn i ungdomstiden i sabbatsskolen? Foreldre bør ikke i noe tilfelle behandle denne sak på en likegyldig måte. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 22.

Sabbatsskoletimen

Sabbatsskolen bør være et sted der sannhetens juveler blir ettersøkt og frigjort for den villfarelsen som omgir dem, og lagt i den rette innfatning i evangeliets ramme. Kostelige sannhetsperler som lenge har vært mistet av syne, skal nå føres tilbake til Guds barn. Emner som rettferdiggjørelse ved tro samt Kristi rettferdighet bør fremholdes i våre skoler forat de unge og barna må kunne forstå disse viktige emner, og forat lærere og studerende må kunne kjenne frelsens vei. Hellige og evige prinsipper i tilknytning til frelsesplanen har lenge vært mistet av syne, men må nå igjen vinne sin rette plass i denne frelsesplanen og komme til å tre fram i sitt himmelske lys og trenge gjennom det moralske mørke som verden er hyllet inn i. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 12, 13.

Skal vi kunne gjøre bruk av Guds vilje, må vi granske hans Ord så vi kjenner hans lære, og vi må gjøre bruk av enhver evne som er betrodd oss. Vi må være flittige i bønn og brennende i enfoldig, helhjertet tjeneste for Gud. De som er satt til å være lærere i sabbatsskolen, bør hungre og tørste etter guddommelig sannhet, forat de må kunne dele ut av denne ånd til dem som er under deres omsorg, og lede elevene til å søke etter sannhet som etter skjulte skatter. Vi ønsker ikke at sabbatsskolene våre skal ledes på en slik måte at de gjør elevene til hyklere, for slike kan ikke fremme den sanne religions interesser. La det derfor bli lagt mer vekt på å søke Gud, forat Herrens Ånd må være til stede i deres skole, enn på å ha alt det mekaniske utstyr dere ønsker. Ingen høye

krav av noen art hører hjemme i sabbatsskolearbeidet, og den mekaniske virkningen skolen har, er av liten verdi dersom Guds Ånd ikke mildner og former læreres og elevers hjerter. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 73.

Det bedrøver meg å si at i noen skoler råder den skikken å lese leksene fra lekseheftet. Dette burde ikke finne sted. Det er ikke nødvendig dersom den tiden som ofte blir brukt til unytte eller endog på syndig måte, ble viet til gransking i Skriften. Det er ingen grunn til at lærere og elever skulle lære sabbatsskoleleksene mindre fullkomment enn man lærer lekser i den daglige skolen. Sabbatsskoleleksene burde en lære bedre fordi de handler om emner av uendelig meget større betydning. Forsømmer man dette, er det mishagelig for Gud. «Counsels on Sabbath School Work», side 117,118.

Vi må ikke miste av syne hensikten med sabbatsskolen på grunn av mekaniske foranstaltninger som opptar tid som vi burde bruke til andre viktige ting. Vi bør alltid være på vakt mot former og seremonier som tilhyller den virkelige hensikten med vårt arbeid. Det er fare for at man ved å holde seg til det systematiske kan gå til en slik ytterlighet at sabbatsskolen blir trettende, mens den tvert imot burde være en hvile, en vederkvegelse og en velsignelse.

Vi må ikke tillate at det rene og enkle ved sabbatsskolen blir oppslukt av en slik uendelighet av skiftende former at det ikke blir nok tid til religiøse interesser. Det som gjør skolen tiltalende og fruktbar, ligger i dens enkelhet og alvor i Guds tjeneste. Uten orden og regler kan en ikke utrette noe. Men dette må gjennomføres på en slik måte at det utelukker større og mer betydningsfulle plikter. Man burde si mindre til elevene om ytre forberedelser og system, men meget mer om deres sjels frelse. Dette må gjøres til det ledende prinsipp i skolen. «Counsels on Sabbath School Work», side 151.

Den store mangel ved sabbatsskolen er ikke mangel på maskineri, men mangel på kunnskap om åndelige ting. Hvor hardt trenger ikke arbeiderne til en dåp av den Hellige Ånd, forat de må kunne bli sanne misjonærer for Gud! -- «Counsels on Sabbath School Work», side 155.

Innsamling av ukentlige misjonsgaver

Vi takker Gud for at våre sabbatsskoler har ytt tilstrekkelige bidrag til å fremme

mangt et edelt foretak. Barn og unge har gitt sine småpenger, og disse har som små bekker laget en strøm av godgjørenhet. Barn bør læres opp på en slik måte at de kan utføre uegennyttige handlinger som himmelen vil glede seg over å se. Mens ungdommens dogg hviler på dem, bør barna læres opp til hvordan de kan tjene Kristus. De bør læres opp til selvfornektelse.

Det å gi gaver er ikke noe som grunner seg på innskytelse. Gud har gitt nøye undervisning om dette. Som målet for vår plikt har han pekt på tiende og gaver. Han ønsker at vi skal gi regelmessig og systematisk. Paulus skrev til korintierne: «Men vedkommende innsamlingen til de hellige, da skal I gjøre således som jeg har ordnet det for menighetene i Galatia. På hver første dag i uken legge enhver av eder hjemme hos seg selv til side det han får lykke til.» 1 Kor. 16, 1. 2. Enhver bør regelmessig undersøke sine inntekter, som alle sammen er en velsignelse fra Gud, og legge tienden til side som et særskilt fond som er Herrens innvidde eiendom. Dette fondet bør man ikke i noe tilfelle bruke til noe annet. Det skal utelukkende gis til støtte for evangeliets tjeneste. Etterat tienden er lagt til side, kan dere dele ut gaver og offer etter som dere måtte få «lykke til». -- «Counsels on Sabbath School Work», side 129, 130.

Under den jødiske husholdning skulle det ifølge Guds egen bestemmelse bringes ham et offer når barn ble født. . . .

Man bør lære barna at når de feirer fødselsdag, har de grunn til å være takknemlige til Gud for hans miskunnhet, fordi han har bevart deres liv enda et år. På den måten kan man gi dyrebare lærdommer. Vi står i gjeld til alle gode gavers giver for liv, helse, mat og klær så vel som for håpet om et evig liv. Vi skylder Gud å anerkjenne hans gave og å yte takkoffer til vår største velgjører. Disse fødselsdagsgaver blir anerkjent i himmelen. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 143.

Sjelevinnende formål

Som arbeidere for Gud trenger vi mer av Jesus og mindre av selvet. Vi bør ha en større byrde for sjeler og daglig be om å få styrke og visdom til sabbaten. Lærere, kom sammen med deres klasser! Be for dem og lær dem å be. La hjertet bli bløtgjort og la bønnene være korte og enkle, men alvorlige. La deres ord være få og velvalte, og la elevene lære av deres ord og eksempel forat Guds sannhet må bli rotfestet i deres hjerter. Ellers vil de ikke kunne bestå fristelsens prøve. Vi ønsker å se hele klasser av

unge mennesker omvende seg til Gud og vokse opp og bli nyttige medlemmer i menigheten.

Tillat ikke at all deres kraft og energi blir brukt til verdslige, timelige ting gjennom uken, slik at dere ikke har noen energi og moralsk styrke å yte til Kristi tjeneste på sabbaten. Det er alvorlig arbeid å utføre nettopp nå. Vi må ikke bruke et øyeblikk på egenkjærlig måte. Alt vi gjør, bør gjøres alene med Guds ære for øye. Hvil aldri før hvert eneste barn i din klasse har oppnådd den frelsende kunnskap om Kristus. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 125.

Lærerne i sabbatsskolen trenger til å gå varsomt og i bønn for Guds ansikt. De må arbeide som de som skal avlegge regnskap. De har fått en anledning til å vinne sjeler for Kristus, og jo lenger de unge fortsetter å være ubotferdige, desto mer blir de befestet i sin motstand mot Guds Ånd. Etter som årene går, vil det antagelig inntre en nedsatt følsomhet for det guddommelige, en forminsket mottagelighet for religiøse innflytelser. Hver dag arbeider Satan for å befeste dem i deres vanemessige ulydighet og i deres ubotferdige ånd, og det er mindre sannsynlighet for at de vil bli kristne. Og hvilket regnskap vil de likegyldige lærere til sist kunne avlegge? Hvorfor blir lærerens sjel bundet av moralsk forsaghet, slik at han nødvendig gjør de rette anstrengelser for å omvende de unges og barnas dyrebare sjeler? Hvorfor ikke la den Hellige Ånd skape en atmosfære omkring sjelen som vil drive vekk det moralske mørke og bringe himmelsk lys til andre? -- «Counsels on Sabbath School Work», side 80.

Våre arbeidere i sabbatsskolen står i behov av særlig å være besjelt med Kristi ånd. De kan ikke være Kristi medarbeidere dersom de ikke lar ham bo i deres hjerter ved tro. . . . Barna trenger en mer bestemt bestrebelse når det gjelder religiøs dannelselse. De ledende arbeidere og lærere bør arbeide for fullkommen harmoni. Det bør være samarbeid mellom foreldre, barn og lærere. Enhver arbeider bør strebe etter visdom og takt forat han må kunne gjøre vel planlagte bestrebelse som Gud krever. Vi må utvikle taktfullhet og en skarp innsikt. Vi må være snare til å se anledninger til å gjøre godt, og vi må gripe disse anledninger og gjøre mest mulig ut av dem. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 159, 160.

Ledere og lærere i, våre sabbatsskoler behøver den Hellige Ånds veiledning og undervisning for å kunne være sanne oppdragere, slike som kan inspirere tanker og til å trekke fram i erindringen det som de har lært sine elever. Det er den Hellige Ånds

oppgave å minne om Kristi ord og gjerninger i klare og tydelige trekk, forat de som gir undervisning om verdens Gjenløser, må kunne eie kraft til å opphøye Kristus i elevenes sinn. I ethvert arrangement i sabbatsskolen er det nødvendig med den Hellige Ånds hjelp, slik at de menn og kvinner som blir valt til å innta de ansvarsfulle stillinger som formenn, embetsmenn og lærere, må være Guds menn og kvinner. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 160.

Embetsmenn og lærere

Når det nå og da blir valt embetsmenn, så pass på at ikke noen blir valt av personlige grunner, men la betrodde stillinger bli besatt av slike som etter deres overbevisning elsker og frykter Gud, og som vil gjøre Gud til sin rådgiver. Dersom de ikke har Guds frykt og Guds kjærlighet, blir de en skuffelse, hvor glimrende deres begavelse enn måtte være. Jesus sier: «Uten meg kan I intet gjøre.» Sabbatsskoleelevene må ikke avgjøre hvem som skal velges til embetsmenn. Det vil være heldig for skolen å skifte embetsmenn ofte. En enkelt manns sinn kan nemlig ikke prege alle de andres sinn. Han har kanskje noen visse ypperlige betingelser, men er likevel mangelfull i noen retninger. En annen som blir valt, kan være dyktig nettopp der hvor den andre sto tilbake. Personer med forskjellige sinn og egenskaper kan komme med nye idéer, nye tanker, og dette er av betydning. Men velg fremfor alt slike som i sin sjels enfoldighet lever i sannheten, slike som elsker og frykter Gud og som lærer sine lekser i hans skole. Slike lærere vil føre elevene fremad og oppad. Under forstandige lærere vil elevene oppnå økt interesse for Guds Ord og dypere innsikt i skriftene. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 165.

Herren oppfordrer unge menn og kvinner til å omgjorde seg til livsvarig, alvorlig arbeid i sabbatsskolevirksomheten. Rykkvise anstrengelser vil ikke kunne utrette meget godt eller gjøre dere til fremgangsrike arbeidere i Guds verk. Ved tålmodig utholdenhet i å gjøre godt vil dere bli Guds medarbeidere. Dere må dag for dag betrakte dere som Guds tjenere. Vær flittige i arbeidet en dag av gangen og pass på at dere ikke gjør krokete stier for deres føtter, at det halte ikke skal bli ledet bort fra rettferdighetens sti ved deres uriktige handlinger. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 13.

Enhver lærer i sabbatsskolen bør være en Kristi etterfølger. De som ikke har bevist at de er Kristi disipler og som ikke ved et konsekvent liv har vist at de er kristne, bør ikke anmodes om å bli lærere i sabbatsskolen, for de trenger til at noen først lærer

dem de grunnleggende prinsipper i Guds kjærlighet og frykt. «Uten meg,» sa Kristus, «kan I intet gjøre.» Joh. 15, 5. Hvilken verdi ville vel den undervisning ha som ble gitt av en som i sin personlige erfaring er blottet for kjennskap til Kristi kraft? Det ville være meget inkonsekvent å tilskynde en slik til å ta en klasse i sabbatsskolen, men enda verre ville det være å tillate at en klasse kom til å stå under påvirkning av en lærer som kler seg og oppfører seg slik at han er en fornektelse av Frelseren som han bekjenner seg til å tjene.

De som underviser i sabbatsskolen, må ha hjerter som er oppvarmet og styrket ved Guds sannhet, og som ikke bare er Ordets hørere, men også dets gjørere. De må få næring fra Kristus på samme måten som grenen får næring fra vinstokken. Doggdråper av himmelsk nåde må falle på dem, forat deres hjerter må være som dyrebare planter med knopper som åpner seg og blir utvidet og gir fra seg en behagelig vellukt, som blomster i Guds hage. Lærere bør flittig granske Guds Ord og alltid åpenbare den kjensgjerning at de daglig lærer lekser i Guds skole og er i stand til å overbringe andre det lyset de har fått fra ham som er den store lærer, verdens lys.

Lærere bør føle sitt ansvar og gjøre bruk av enhver anledning til å utvikle seg, forat de må kunne yte den beste tjeneste på en måte som vil føre til at sjeler blir frelst. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 93, 94.

Gud har gitt fornuftens og forstandens gave til den ene arbeider på samme måten som han har gitt dem til en annen, og i forhold til de evner dere har, skal dere gi deres talenter til pengevekslerne. Herren vil ikke at noen arbeider bare skal være en skygge av en annen som han beundrer. Læreren må vokse opp til Kristi fulle aldersmål, ikke til et eller annet feilende, dødelig menneskes mål. Dere må «vokse i nåde». Og hvor kan vi finne nåden? Bare i Kristus, det guddommelige mønster. Enhver bør derfor se hen til Kristus og etterligne det guddommelige forbilde. Enhver arbeider må anstrenge sine krefter til det ytterste for å arbeide i harmoni med Guds plan. Han må lære i Kristi skole forat han må bli forstandig til å undervise andre. De som blir overlatt til lærerens omsorg i sabbatsskolen, trenger den visdom og erfaring som Gud kan gi en Kristi etterfølger. Læreren bør fra Kristus hente saktmodighet og ydmykhet av hjertet for å kunne være en sann lærer og vinne sine elever for Kristus, slik at også disse kan bli trofaste misjonærer ute på den store høstmark. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 105, 106.

Det er mangel på utdannede krefter iblant oss, og vi har ikke menn som er tilstrekkelig opplært til fullt ut å kunne lede våre sabbatsskoler og menigheter. Mange som kjenner sannheten, forstår den ennå ikke på en slik måte at de kan hevde seg i å fremholde den. De er ikke beredt til å fremholde den på en slik måte at dens hellige, opphøyde karakter blir klar for folket. I stedet for mindre disiplin trenger de en grundigere opplæring. Det er umulig for noen å forutse hva en kan bli kalt til. En kan komme i situasjoner hvor en behøver en hurtig oppfatning og vel avveide argumenter. Derfor vil det være til ære for Kristus at tallet på godt utdannede arbeidere blant oss blir økt. De blir da bedre i stand til å fremholde sannheten på en klar og forstandig måte, og sannheten bør fremholdes på en måte som så vidt mulig er fri for mangler. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 156.

Guds redskaper

Jeg nærer en dyp interesse for sabbatsskolene våre overalt i landet, fordi jeg tror de er Guds redskaper til å utdanne vår ungdom i Bibelens sannheter. Både foreldre og lærere bør stadig gjøre sitt ytterste for å lede de unge til å interessere seg for spørsmål av evighetsbetydning. Sabbatsskolen er en misjonsmark, og en bør åpenbare en langt sterkere misjonsånd i dette viktige arbeid enn det som tidligere er blitt vist. -- «Counsels on Sabbath School Work», side 110.

Kapittel 80

Vis gjestfrihet

Bibelen legger stor vekt på betydningen av å vise gjestfrihet. Den påbyr ikke alene gjestfrihet som en plikt, men den fremholder mange vakre eksempler på hvordan denne dyd er blitt utøvd og på de velsignelser den fører med seg. I første rekke blant disse har vi Abrahams erfaring.

I fortellingen i Første Mosebok ser vi patriarken en het sommerdag ved middagstider der han sitter i telldøren for å hvile i skyggen av eiketrærne i Mamre lund. Tre vandringsmenn passerer forbi i nærheten. De kommer ikke med noen anmodning om gjestfrihet. De søker ingen gunstbevisning. Men Abraham tillater dem ikke å fortsette vandringen uten å varte dem opp. Han er en eldre mann, en mann med verdighet og rikdom, høyt aktet, vant til å befale. Men så snart han så disse fremmede, «løp han dem i møte fra telldøren og bøyde seg til jorden». Han vendte seg til den ledende og sa: «Herre! Dersom jeg har funnet nåde for dine øyne, så gå ikke din tjener forbi!» 1 Mos. 18, 2. 3. Med sine egne hender hentet han vann så de kunne vaske støvet av føttene sine etter fotturen. Han valte selv maten til dem. Mens de hvilte i den svalende skyggen, gjorde hans hustru Sara allting i stand for å beverte dem, og Abraham viste sin aktelse ved å stå hos dem mens de nøt godt av hans gjestfrihet. Denne vennligheten viste han dem bare som vandringsmenn, forbifarende fremmede som kanskje aldri mer kom til å se ham. Men da de var ferdige med bevertningen, viste det seg hvem gjestene hans var. Han hadde ikke bare tatt seg av himmelske engler, men deres herlige Anfører, ham som var skaper, gjenløser og konge. Og for Abraham ble himmelens rådslagninger åpenbart, og han ble kalt «Guds venn».

Lot, Abrahams brorsønn, var besjelt av patriarkens vennlige og gjestfrie ånd, enda han hadde gjort Sodoma til sitt hjem. Da han ved kveldstid fikk øye på to fremmede i byporten og visste hvilke farer de sto overfor i den ugudelige byen, ba han dem inntrengende om å komme inn i hans hus. Hvor farlig dette kunne være for hans egen familie, viet han ingen tanke. Det var en del av hans livsoppgave å skjerme om dem som var i fare, og å ha omsorg for hjemløse. Og hans vennlige handling mot disse to ukjente vandringsmennene førte engler til hans hjem. De som han søkte å beskytte, beskyttet ham. Ved kveldstid hadde han ført dem til sin dør for å bringe dem i sikkerhet.

Ved daggry førte de ham og hans familie i sikkerhet gjennom porten i den byen som var dømt til undergang. 1900 -- «Testimonies, VI, side 341-348.

Disse vennlige handlinger ble av Gud betraktet for å være av tilstrekkelig betydning til å bli omtalt i hans Ord. Over tusen år senere henviste en inspirert apostel til dem: «Glem ikke gjestfrihet! for ved den har noen uten å vite det hatt engler til gjester.» Heb. 13, 2.

Det privilegium som Abraham og Lot fikk, blir heller ikke nektet oss. Når vi viser gjestfrihet mot Guds barn, kan også vi ta imot hans engler i våre boliger. Også i vår tid kommer engler i menneskelig skikkelse inn i menneskenes hjem og blir bevertet av dem. De kristne som lever i lyset av Guds ansikt, blir alltid fulgt av usynlige engler. Disse hellige vesener etterlater seg en velsignelse i våre hjem.

«Gjestevennlighet» hører med til de kjennetegn som den Hellige Ånd peker ut hos dem som skal bære ansvar i menigheten. Og til hele menigheten lyder denne befalingen: «Vær gjestfrie mot hverandre uten knurr! Etter som enhver har fått en nådegave, så tjen hverandre med den som gode husholdere over Guds mangehånde nåde.» 1 Pet. 4, 9. 10.

Prinsipper i gjestfrihet

Disse formaninger er i høy grad blitt forsømt. Endog blant dem som bekjenner seg til å være kristne, blir det vist liten sann gjestfrihet. Blant vårt eget folk blir anledningen til å vise gjestfrihet ikke aktet på som den burde: som et privilegium og en velsignelse. Det er altfor lite vennlig omgang, altfor liten trang til naturlig og uten stas å gi plass for to eller tre mer ved familiebordet. Noen unnskylder seg med at det er «for meget strev». Det behøvde det ikke være dersom du sa: «Vi har ikke laget til noe ekstra, men du er velkommen til å forsyne deg av det vi har.» En uventet gjest setter langt større pris på et «velkommen» enn på de fineste retter.

Hvis vi av hensyn til de besøkende gjør forberedelser som krever en stor del tid som i virkeligheten tilhører Herren, så er det det samme som å fornekte Kristus. På den måten stjeler vi fra Gud, på samme tid som vi også gjør urett mot andre. Det er mange som forsømmer å vise sine egne familier den nødvendige oppmerksomhet fordi de tilbereder en raffinert mat for andre. Et slikt eksempel får også andre til å følge den

samme fremgangsmåten.

Det blir skapt mange unødige bekymringer og byrder på grunn av ønsket om å beverte de besøkende på en storslagen måte. Husmoren overanstrenger seg mens hun gjør ferdig de mange rettene til å sette på bordet. Gjestene forspiser seg på grunn av de mange rettene som er tilberedt. Følgen av det hele blir sykdom og lidelse på den ene siden og forspising på den andre. Disse raffinerte rettene er en byrde og gjør skade.

Men det er Herrens hensikt at vi skal ha omsorg for våre brødres og søstres interesser. Apostelen Paulus har gitt et eksempel på dette. Til menigheten i Rom sier han: «Jeg anbefaler eder Føbe, vår søster, som er menighets-tjenerinne i Kenkreæ, at I tar imot henne i Herren, som det sømmer seg for de hellige, og går henne til hånde i alt som hun måtte trenge eders hjelp i; for hun har også gått mange til hånde, ja meg selv. » Rom. 16, 1. 2. Føbe vartet opp for apostelen, og hun var i utpreget grad en vertinne for fremmede som trengte hjelp. Menighetene bør følge hennes eksempel.

Det er mishagelig for Gud å legge merke til den egennyttige interessen som så ofte kommer til syne for «for meg og min familie». Enhver familie som nærer denne ånd, trenger til omvendelse ved de rene prinsipper som Kristi liv var et eksempel på. De som lukker seg inne i seg selv, som er uvillige til å la seg besvære med å beverte besøkende, går glipp av mange velsignelser.

Noen av våre arbeidere innehar stillinger som gjør det nødvendig for dem å måtte ta imot gjester, enten sine egne brødre eller fremmede. Noen mener at dette bør føres på konferensens regning, at de i tillegg til sin regulære lønn bør få et passende beløp til å dekke denne ekstra utgiften. Men den oppgaven å vise gjestfrihet har Herren gitt til hele sitt folk. Det er ikke en bestemmelse fra Guds side at en eller to skal vise gjestfrihet for en konferens eller en menighet, eller at arbeidere skal ha betaling for å varte opp for sine brødre. Dette er et påfunn som skyldes egoisme, og Guds engler legger merke til dette.

De som reiser fra sted til sted som evangelister eller misjonærer i en eller annen gren, bør bli gjenstand for gjestfrihet hos medlemmene i de menighetene de virker iblant. Brødre og søstre, skap et hjem for disse arbeidere, selv om det måtte bli med betydelig personlig oppofrelse.

Kristus fører regnskap over enhver utgift noen måtte ha når de viser gjestfrihet for hans skyld. Han skaffer til veie alt som er nødvendig for denne oppgaven. De som for Kristi skyld underholder sine brødre og gjør sitt beste forat besøket skal bli til gagn både for gjestene og for dem selv, blir i himmelen nedtegnet som verdige til særskilte velsignelser.

Kristi undervisning om gjestfrihet

Kristus har i sitt eget liv gitt oss en lekse om gjestfrihet. Da han var omgitt av den sultende menneskemengden ved sjøen, sendte han dem ikke tilbake til deres hjem uten å stille deres sult. Han sa til disiplene: «Gi I dem å ete!» Matt. 14, 16. Ved en skaperhandling skaffet han dem nok mat til å tilfredsstille deres trang. Men hvor enkel den maten var som han skaffet til veie! Det var ingen overdådighet. Han som hadde alle himmelens hjelpekilder til sin rådighet, kunne ha skaffet folket et rikt måltid. Men han ga dem bare det som ville være nok til deres behov, det som ellers var den daglige kosten blant fiskerbefolkningen ved sjøen.

Hvis menneskene i dag var enkle i sine vaner og levde i overensstemmelse med naturlovene, ville det være et rikelig forråd til å skaffe alt som menneskefamilien trengte. Det kom til å bli færre innbilte nødvendigheter og større anledninger til å arbeide på den måten Gud ønsker.

Kristus prøvde ikke å dra menneskene til seg ved å tilfredsstille ønsket om overdådighet. Den enkle retten han stilte fram, var ikke bare en forsikring om hans makt, men om hans ømme omsorg for dem med hensyn til de alminnelige nødvendigheter i livet. Og mens han ga dem byggbrødene å spise, ga han dem også å spise av livets brød. Dette er et eksempel for oss. Kosten vår kan være enkel, ja, til og med sparsom. Vår lodd er kanskje til tider innskrenket på grunn av fattigdom. Kanskje våre hjelpekilder til tider ikke er større enn disiplenes var med de fem brødene og de to fiskene. Men når vi kommer i berøring med de trengende, byr Kristus oss: «Gi I dem å ete!» Vi skal dele ut av det vi har, og når vi gir, vil Kristus sørge for at vi får det vi mangler.

Les i denne forbindelsen fortellingen om enken i Sarepta. Til denne kvinnen i et hedensk land sendte Gud sin tjener mens hungersnøden sto på for å be om mat. Da sa hun: «Så sant Herren din Gud lever: Jeg eier ikke en brødskive, men har bare en

håndfull mel i krukken og litt olje i kruset, og nå går jeg her og sanker et par stykker ved for å gå hjem og lage det til for meg og min sønn, så vi kan ete det og så dø. Men Elias sa til henne: Frykt ikke! Gå hjem og lag det til, som du har sagt! Lag bare først et lite brød til meg av det, og kom ut til meg med det! Siden kan du så lage til noe for deg og din sønn. For så sier Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke bli tom og oljekruset ikke fattes olje like til den dag Herren sender regn over jorden. Og hun gikk og gjorde som Elias hadde sagt. » 1 Kong. 17, 12-15.

Forunderlig var den gjestfriheten denne fønikiske kvinnen viste overfor Guds profet, og på vidunderlig måte ble hennes tro og gavmildhet belønnet. «Og de hadde mat, både han og hun og hennes hus, i lang tid; melkrukken ble ikke tom, og oljekrukken fattedes ikke olje, etter det ord som Herren hadde talt gjennom Elias. Men noen tid etter hendte det at sønnen til konen som eide huset, ble syk; og hans sykdom ble så svær at det til slutt ikke mer var livsånde i ham. Da sa hun til Elias: Hva har jeg med deg å gjøre, du Guds mann? Du er kommet til meg for å minne meg om min synd og la min sønn dø. Han svarte henne: Gi meg din sønn hit! Så tok han ham fra hennes fang og bar ham opp på loftet, hvor han bodde, og la ham på sin seng. Og han ropte til Herren. ... Så strakte han seg tre ganger bortover barnet og ropte til Herren. ... Og Herren hørte Elias' bønn, og barnets sjel vendte tilbake, så det ble levende igjen. Og Elias tok barnet og bar det fra loftet ned i huset og ga det til dets mor; og han sa: Se, din sønn lever. Da sa kvinnen til Elias: Nå vet jeg at du er en Guds mann, og at Herrens ord i din munn er sannhet.» 15.-24. vers.

Gud har ikke forandret seg. Hans makt er ikke mindre nå enn i Elias' dager. Og det løftet Kristus har gitt, er ikke mindre sikkert nå enn da Frelseren ga det: «Den som tar imot en profet fordi han er en profet, skal få en profets lønn. » Matt. 10, 41.

«Jeg skal betale»

Kristi ord gjelder like meget hans trofaste tjenere i dag som de gjaldt hans første disipler: «Den som tar imot eder, tar imot meg, og den som tar imot meg, tar imot ham som sendte meg.» Matt. 10, 40. Ingen vennlig handling som blir utført i hans navn, blir upåaktet eller ulønnet. Og i den samme ømme anerkjennelsen innbefatter Kristus endog den svakeste og ringeste i Guds familie. Han sier: «Den som gir en av disse små [dem som er lik barn i sin tro og i sin kunnskap] bare et beger kaldt vann å drikke fordi han er en disippel, sannelig sier jeg eder: Han skal ingenlunde miste sin lønn. » Matt. 10, 42.

Fattigdom behøver ikke å hindre oss i å vise gjestfrihet. Vi kan gi av det vi har. Det finnes slike som kjemper for sitt utkomme og som med sin inntekt har svært vanskelig for å skaffe seg det nødvendige. Men de elsker Jesus i hans helliges skikkelse og er beredt til å vise gjestfrihet mot troende og ikke-troende og prøver på å gjøre deres besøk til gagn. Ved familiebordet og ved familiealteret blir gjestene budt velkommen. Bønnestunden gjør sitt inntrykk på dem som nyter gjestfrihet, og til og med bare et eneste besøk kan bety frelse fra døden og for en sjel. Herren holder regnskap for dette arbeid og sier: «Jeg skal betale. »

Brødre og søstre, innby til deres hjem slike som trenger til gjestfrihet og vennlig oppmerksomhet. Ikke gjør noen stas, men ta dem til dere når dere ser deres behov, og vis dem kristelig gjestfrihet. Selskapelig omgang rommer dyrebare privilegier.

«Mennesket lever ikke av brød alene,» men på samme måten som vi deler vår fysiske mat med andre, slik skal vi også gi dem håp og frimodighet og kristelig kjærlighet. Vi skal «trøste dem som er i allslags trengsel, med den trøst hvormed vi selv blir trøstet av Gud». 2 Kor. 1, 4. Og denne forsikringen tilhører oss: «Gud er mektig til å gi eder all nåde i rikelig mål, forat I alltid i alle ting kan ha alt det I trenger til, og således rikelig kan gjøre all god gjerning. » 2 Kor. 9, 8.

Vi lever i en verden full av synd og fristelse. Overalt omkring oss er det sjeler som går til grunne uten Kristus. Gud ønsker at vi skal arbeide for dem på enhver mulig måte. Dersom dere har et hyggelig hjem, så innby de unge som ikke har noe hjem, slike som trenger hjelp og som lengter etter sympati og vennlige ord, etter aktelse og høflighet. Dersom dere ønsker å lede dem til Kristus, må dere vise dem kjærlighet og aktelse som dem som er kjøpt med hans blod.

Ved Guds forsyn har vi omgang med slike som er uerfarne og med mange som trenger medynk og medlidenhet. De behøver hjelp, for de er svake. Unge menn trenger til støtte. I kraften fra ham som gjør miskunnhet mot de hjelpeløse, de uvitende og dem som blir betraktet for å være de minste av hans små, må vi arbeide for deres fremtidige velferd slik at de kan få formet en kristelig karakter. Nettopp de som trenger mest hjelp, stiller til tider vår tålmodighet på hard prøve. «Se til at I ikke forakter en av disse små,» sier Kristus, «for jeg sier eder at deres engler i himmelen ser alltid min himmelske Faders åsyn. » Og til dem som tjener disse sjelene, uttaler Frelseren: «Hva I har gjort

imot en av disse mine minste brødre, det har I gjort imot meg.» Matt. 18, 10; 25, 40. De som utfører denne oppgaven, bærer oppofrelsens krans på sine panner. Men de skal få sin lønn. I himmelen skal vi se de unge som vi hjalp, dem vi innbød til våre hjem, og som vi ledet bort fra fristelse. Vi skal se deres ansikter stråle av Guds herlighets glans. «De skal se hans åsyn, og hans navn skal være på deres panner. » Åp. 22, 4.